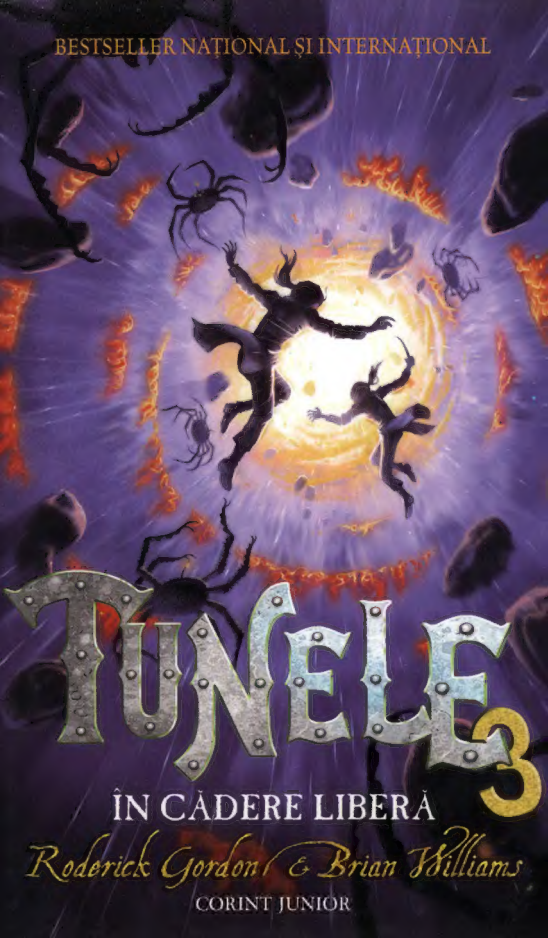

BESTSELLER NAȚIONAL ȘI INTERNAȚIONAL

TUNELE 3

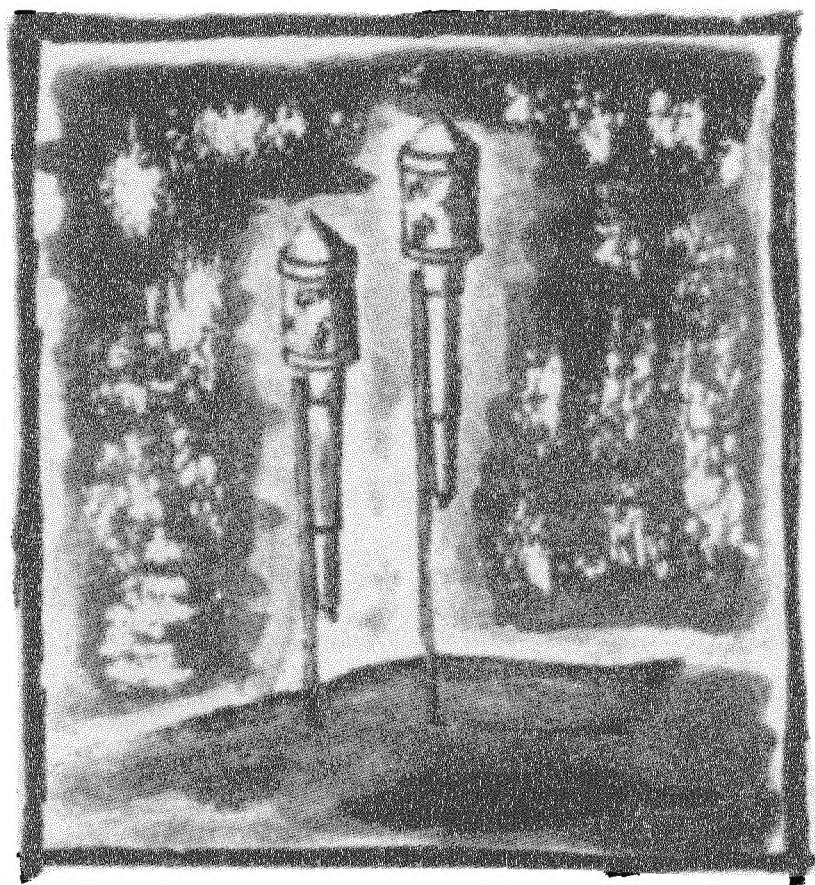
ÎN CĂDERE LIBERĂ

Roderick Gordon & Brian Williams

CORINT JUNIOR

TUNELE

ÎN CĂDERE LIBERĂ

Nota editorului englez, Barry Cunningham

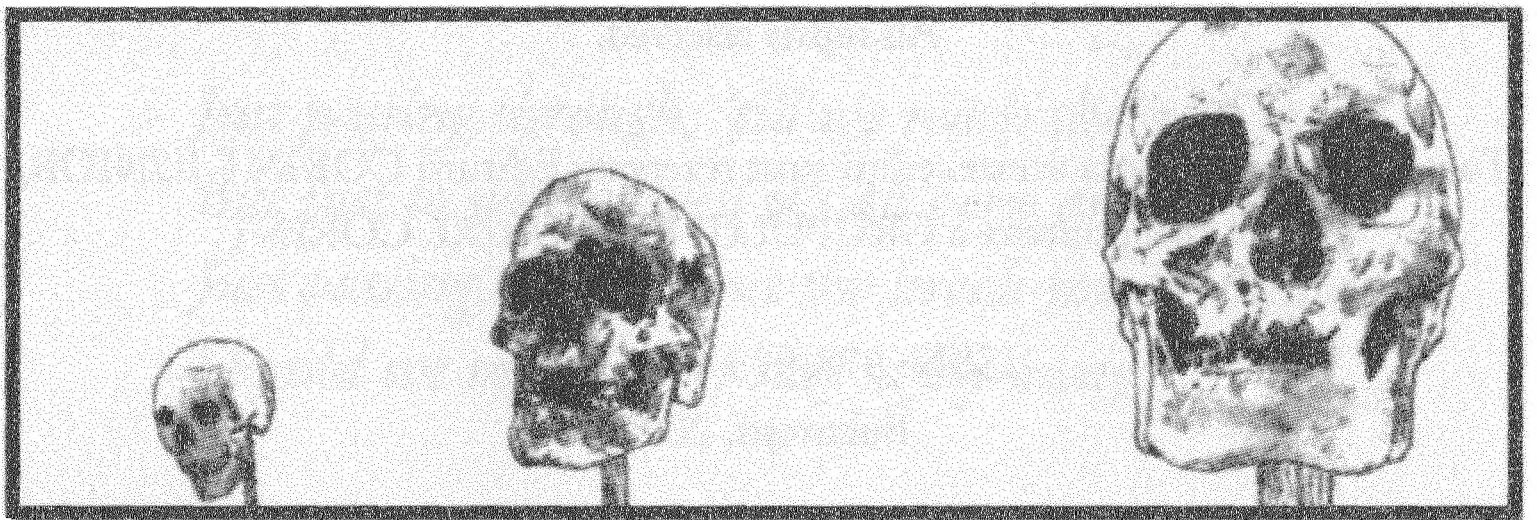
E înspăimântător să cazi printr-un puț aparent nesfârșit, fără să știi ce urmează să se întâmple.

Iar acesta este doar începutul celei de-a treia aventuri a prietenilor (și dușmanilor) noștri din TUNELE. Din acel punct încolo, misterele și insectele monstruoase se îngrămădesc precum coproliții într-un ascensor! E genial!

TUNELE

ÎN CĂDERE LIBERĂ

Roderick Gordon & Brian Williams

Traducere și note de Dan Doboș

CORINT JUNIOR

Redactare: Laura Blebea
Tehnoredactare computerizată: Corina Hușan
Corectură: Corina Neacșu

Freefall

Text © Roderick Gordon 2009
Cover illustration © David Wyatt 2009
Cover design by Ian Butterworth and Steve Wells

Inside illustrations: Fireworks, Skulls, Crossbow, Subterranean River,
and Dominion Phials © Roderick Gordon 2009. Old Styx at Pore, Submarine,
Bright, Pyramids and chapter headers © Brian Williams 2009
Original English language edition first published in 2009 under the title *Freefall*
by The Chicken House, 2 Palmer Street, Frome, Somerset, BA11 1DS, UK.
The Author and Illustrators have asserted their moral rights.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR,
parte componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN: 978-973-128-287-9
București, 2009

Format: 16/54x84
Coli tipo: 40
Tiparul executat la: FED PRINT S.A.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GORDON, RODERICK

Tunele / Roderick Gordon, Brian Williams; trad. și note de Dan
Doboș - București. Corint Junior, 2009
vol.

ISBN 978-973-128-257-2

Vol. 3: În cădere liberă / il. Brian Williams - 2009

ISBN 978-973-128-287-9

I Williams, Brian

II Doboș, Dan (trad.)

III Williams, Brian (il.)

821.111-31=135.1

*Ca să ajungi la ceea ce nu ești,
Trebuie să mergi de-a lungul drumului pe care nu ești.
Și ceea ce nu știi e singurul lucru pe care-l știi
Și ceea ce ai e ceea ce nu ai
Și unde ești e acolo unde nu ești.*

East Coker, Patru cvartete, de T.S. Eliot*

*Just passing through, 'till we reach the next stage.
But just to where, well it's all been arranged.
Just passing through but the break must be made.
Should we move on or stay safely away?*

From Safety to Where...? de Joy Division

---

* Traducere de Sorin Mărculescu, Editura Univers, București, 1971

PARTEA ÎNTÂI

Mai aproape, mai departe

Capitolul unu

— **H**îîrrrrf, gemu Chester Rawls încetișor, ca pentru sine. Gura îi era atât de uscată, încât, pentru câteva momente, nu reuși să vorbească. Hai, mamă, lasă-mă în pace, te rog, reuși el să articuleze într-un final, alintându-se.

Simțea o gâdilătură la gleznă, exact ca cea pe care i-o făcea mama sa atunci când el nu reușea să reacționeze la soneria ceasului și să se dea jos din pat. Știa că va fi gâdilă întruna, până arunca pătura de pe el și începea să se pregătească pentru școală.

— Te rog, mamă, mai lasă-mă cinci minute, se rugă el ținându-și ochii închiși.

Se simțea atât de epuizat, încât își dorea să zacă acolo cât de mult se putea, savurând fiecare clipă a răgazului. În realitate, de multe ori se prefăcea că nu aude soneria doar fiindcă știa că mama lui avea să vină negreșit ca să se asigure că s-a trezit.

Prețuia momentele în care își deschidea ochii și o găsea lângă el, aplecată la capătul patului său. Îi iubea vioiciunea și zâmbetul, la fel de luminos ca soarele dimineții. Și era așa

de fiecare dată, indiferent cât de devreme trebuia să se trezească. „Sunt o persoană matinală”, proclama ea cu voioșie, „spre deosebire de morocănosul de taică-tău, care are nevoie de câteva cești de cafea înainte să-și vină în fire”. Pe urmă arbora o mină firoasă, își împingea umerii spre înainte și începea să mormăie ca un urs rănit, iar Chester o imita până când izbucneau amândoi în râs.

Chester zâmbea. Mirosul îl lovi însă drept în moalele capului, ștergându-i surâsul de pe față.

— Îh, mamă, ce-i asta? E grețos! exclamă el, incapabil să își explice miasma care îl înconjura.

Imaginea mamei sale dispăru însă imediat, de parcă ar fi închis cineva televizorul. Îl cuprinse pe dată frica și deschise ochii.

Întuneric.

— Poftim? murmură el.

Era înconjurat de un întuneric impenetrabil, aproape solid. Zări însă ceva cu coada ochiului — o strălucire stinsă. „De ce o fi atât de întuneric aici?” se întrebă. Deși nu putea vedea nici cel mai mic amănunt care să îi confirme că se găsește în dormitorul său, mintea îi lucra frenetic pentru a-l convinge că se află acasă. „Oare lumina aceea vine de la fereastră? Iar mirosul... poate că a dat ceva în foc pe aragazul din bucătărie. Ce se întâmplă?”

Miasma era foarte intensă. Mirosea a sulf, dar parcă mai simțea ceva... izul acru al putreziciunii. Amestecul îi umplea nările și îi făcea stomacul să i se urce până în gât. Încercă să își ridice capul pentru a privi mai bine în jur. Nu reuși — îl reținea ceva —, așa cum, de fapt, nici mâinile și picioarele

nu îi erau libere. Întregul corp îi era țintuit. Se gândi întâi că paralizase. Reuși să nu strige, dar respiră repede de câteva ori, încercând să își alunge teroarea. Își spuse că, de vreme ce nu își pierduse sensibilitatea, nici măcar la extremități, nu avea cum să fi paralizat. Își dădu apoi seama cu ușurare că putea să își miște degetele de la mâini și de la picioare, deși doar foarte puțin. Părea că se înfipsese într-un material dur și rigid.

Iar îl gădila ceva la gleznă, ca și cum închipuirea mamei sale ar fi fost încă acolo, imaginea ei licărindu-i din nou în minte.

— Mamă? spuse el nesigur.

Gădilătura se opri, iar el auzi un sunet grav, pătruns de jale. Nu părea să fie uman.

— Ce-i asta? Cine-i acolo? somă el întunericul.

Se auzi ceea ce era fără îndoială un mieunat.

— Bartleby? strigă el. Tu ești, Bartleby?

În momentul în care rosti numele pisicii, în minte îi reveni deodată, cu o claritate extremă, evenimentele petrecute pe marginea Porului. Icnii când își aminti cum el, Will, Cal și Elliott fuseseră încolțiți de către Limitatori la marginea unui imens hău căruia i se spunea Porul.

— O, Dumnezeu! se văită Chester. Își văzuseră moartea cu ochii în înfruntarea aceea cu soldații Styx. Era ca o frântură de coșmar, una care refuza să se estompeze chiar și după ce se trezise. Îi era atât de proaspătă în minte, de parcă s-ar fi petrecut cu doar câteva minute în urmă.

Își aminti apoi și mai multe.

— O, Iisuse, murmură el rememorând momentul în care Rebecca, fata Styx care fusese infiltrată în familia lui Will, dezvăluisese că avea o soră geamănă identică. Surorile își bătuseră joc fără milă de Will și povestiseră cu o plăcere plină de cruzime cum plănuiesc să ucidă mulțimi întregi de suprasoli folosind un virus mortal, Dominion. Gemenele îi spusese lui Will să se predea, dar fratele acestuia, Cal, ieșise din ascunzătoare, plângându-se că vrea să meargă acasă.

Își aminti apoi de ploaia de gloanțe care îl secerase pe băiat. Cal era mort.

Pe Chester îl trecură fiorii, dar se forță să își amintească ce se întâmplase în continuare. În minte îi reveni imaginea prietenului său Will — își întindea mâna către el, în timp ce Elliott țipa și erau legați cu toții de o frânghie. Chester știu pe dată că mai existau speranțe... dar de ce? *De ce mai aveau speranțe?... asta nu-și putea aminti.* Se aflau într-o situație disperată, fără cale de scăpare. Mintea lui Chester era atât de confuză, încât avu nevoie de secunde bune ca să își pună ordine în gânduri.

Da! Asta era! Elliott voia să încerce să îi ducă în interiorul Porului... Încă mai aveau timp... Ar fi putut să scape.

Totul luase însă o întorsătură catastrofală. Strânse din pleoape, de parcă retina i-ar fi suferit încă de pe urma exploziilor produse de obuzele trase de tunurile imense ale Limitatorilor. Simți cum pământul se cutremura sub el și își mai aminti ceva — imaginea tulbure a lui Will aruncat în aer și zburând pe deasupra capului său, dincolo de marginea Porului.

Își aduse aminte și de panica nebună cu care el și Elliott încercaseră să se opună căderii în gol, unde erau trași de

greutatea corpurilor lui Cal și lui Will. Totul fusese în zadar, fiindcă erau legați unul de celălalt, și, până să se dumirească, se prăbușeau cu toții în vidul întunecat al Porului.

Își aminti acum vântul nemilos, continuu, care aproape îi tăiasе răsuflarea... și strălucirile unei lumini roșii, urmate de o căldură incredibil de intensă... dar acum...

Dar acum...

...acum ar fi trebuit să fie *mort*.

Și atunci ce era asta? Unde naiba se afla?

Bartleby mieună din nou, iar Chester simți pe față răsuflarea caldă a pisicii.

— Bartleby, *tu* ești, nu-i așa? întrebă șovăitor Chester.

Capul imens al animalului se afla la doar câțiva centimetri de el. Sigur că trebuia să fie Bartleby. Chester uitase că și pisica alunecase împreună cu ei în Por... și iat-o acum aici.

Chester simți o limbă umedă și aspră pe obraz.

— Termină! strigă el. Încetează!

Bartleby începu să îl lingă însă cu și mai mult zel, încântat că îl face pe Chester să reacționeze.

— Dă-te de pe mine, pisică tâmpită! țipă Chester din ce în ce mai enervat.

Problema nu era doar că nu reușea să oprească animalul, ci și faptul că limba lui Bartleby era aspră ca șmirghelul și, de fiecare dată când îl lingea, îl durea. Încercând încă o dată să se elibereze, Chester se zbatu cu furie, răcnind din răspuneri în tot acest timp.

Țipetele nu îl afectară deloc pe Bartleby, așa încât Chester nu mai avu altă soluție decât să șuiere și să scuipe furios. În cele din urmă, această tactică funcționează, iar motanul se retrase.

Liniștea și întunericul îl învăluiră din nou.

Încercă s-o strige pe Elliott și apoi pe Will, deși nu știa dacă vreunul dintre ei supraviețuise căderii. Stomacul i se înnoda de groază la gândul că ar putea fi singurul rămas în viață, în afară de pisică, bineînțeles. Gândul ăsta — ideea că ar putea fi singur cu animalul acela imens și plin de bale — îi făcu și mai rău.

Ideea îi veni de parcă l-ar fi lovit cineva în cap cu o minge de crichet: poate, printr-un miracol, aterizase chiar pe fundul Porului. Își aminti ce le spusese Elliott: nu numai că avea un diametru de aproape un kilometru, dar era și atât de adânc, încât se spunea că un singur om reușise să se cațere în-apoi și să iasă din el. Își pierdu controlul și începu să tremure pe cât de tare îi permitea substanța invizibilă în care se blocase. Trăia cel mai îngrozitor coșmar.

Era îngropat de viu!

Trupul îi era blocat într-un fel de mormânt care luase forma corpului său, undeva în măruntaiele Pământului. Cum avea să iasă din Por și să ajungă din nou la suprafață? Era mult mai jos decât fusese vreodată în Adâncuri — acolo unde crezuse că nu pot exista condiții mai grele. Perspectiva întoarcerii acasă la părinți și la o viață confortabilă și previzibilă se îndepărtase și mai mult.

— Te rog, nu vreau decât să mă duc acasă, bolborosi pentru sine, după care, asaltat de valuri alternative de groază și claustrofobie, fu scăldat într-o transpirație rece.

Cum stătea însă acolo, auzi în minte o voce firavă care îi spunea să nu se abandoneze în ghearele fricii. Încetă să se mai văicărească. Știa că trebuie să se elibereze de substanța

aceea precum cimentul, în care se blocase, pentru ca apoi să îi poată găsi pe ceilalți. Era posibil ca ei să aibă nevoie de ajutorul său.

După zece minute de încordări, întinderi și relaxări ale mușchilor, reuși să își elibereze parțial capul și să își poată mișca întrucâtva un umăr. Începu apoi să își încordeze mușchii brațelor, producând un sunet dezgustător, de aspirație, iar unul din brațe i se eliberă brusc din materialul buretos și lipicios.

— Așa da! strigă el.

Deși nu își putea mișca prea mult mâna, își îngădui un răgaz ca să își pipăie fața și pieptul. Dădu și de curelele rucsacului și desfăcu ambele cataramе, gândindu-se că în felul acela își sporea șansele de a se elibera. Pe măsură ce se concentra la deblocarea restului corpului, icnind și oftând, se încălzi din ce în ce mai mult din cauza efortului de a face aceste minuscule mișcări. Parcă evada dintr-o mlaștină. Cu toate acestea, se părea că tactica lui funcționează.

La mulți kilometri deasupra lui Chester, pe marginea Porului, bătrânul Styx se uita în adâncurile întunecate, scăldat de apa care cădea neîncetat în jur. Undeva în depărtare urlau câțiva câini.

Deși avea fața brăzdată de riduri adânci, iar părul îi era vârstat cu șuvițe albe, anii nu îl slăbiseră deloc. Corpul său înalt și slab era încordat ca un arc pe sub haina lungă de piele, încheiată până la gât. Prinzând o licărire fugară de lumină, ochii îi luciră ca două bucăți de cărbune bine șlefuit.

Emana prin toți porii o senzație de putere care părea să umple întunericul înconjurător și să îl subjuge.

Făcu un semn din mână, și lângă el veni un bărbat. Cei doi rămaseră umăr la umăr chiar pe marginea hăului. Acest al doilea Styx semăna izbitor cu bătrânul, deși chipul său nu era încă ridat, iar părul îi era atât de negru, pieptănat pe spate și strâns la ceafă, încât ar fi putut fi cu ușurință confundat cu o caschetă.

Bărbații, membri ai unei rase secrete numite Styx, investigau un incident care se desfășurase cu puțin timp în urmă. Un incident în care bătrânul Styx își pierduse nepoatele gemene, care fuseseră aruncate peste marginea Porului.

Deși știa că erau puține șanse ca vreuna dintre fete să mai fie în viață, pe fața bătrânului Styx nu se putea citi nicio urmă de tristețe sau de suferință din cauza pierderii suferite, în timp ce își lătra comenzile într-un ritm sacadat.

Limitatorii din spatele lui începură să se agite ca să îi îndeplinească ordinele. Acești soldați, un detașament specializat care se antrena în Adâncuri și executa operațiuni clandestine la suprafață, purtau uniforme maroniu-cenușii — jachete groase și pantaloni căptușiți —, în ciuda temperaturilor ridicate din adâncul Pământului.

Pe fețele lor prelungi se citeau nepăsarea și concentrarea. Unii dintre ei priveau prin vizoarele de noapte ale puștilor în adâncul Porului, în timp ce alții coborau globuri luminoase legate de frânghii, pentru a cerceta partea de sus a pereților. Era puțin probabil ca gemenele să fi reușit să se agațe de ceva și să scape cu viață, dar bătrânul Styx trebuia să fie sigur.

— Ați găsit ceva? se răsti el în limba lui, scoțând un amestec de sunete aspre, nazalizate. Cuvintele se rostogoliră în jurul Porului și apoi urcară pe panta din spatele său, acolo unde alți soldați, cu eficiența lor obișnuită, demontau deja tunurile imense care provocaseră atâta distrugere în acel loc.

— E limpede că s-au prăpădit, zise încet bătrânul Styx către mai tânărul său asistent, și apoi începu imediat să își strige ordinele cu aceeași voce ca de obicei. Concentrați-vă eforturile pentru găsirea fiolelor. Miza pe faptul că una sau poate ambele gemene avuseseră timp să-și scoată micile recipiente de sticlă care le atârnavă la gât, înainte de a fi împinse dincolo de margine. Avem nevoie de fiolele acelea!

Privirea nemiloasă a bătrânului se abătu apoi asupra Limitatorilor care se târau în jurul său, cercetând fiecare centimetru pătrat de pământ. Căutau meticulos pe sub fiecare piatră și își plimbau degetele prin pământul afânat, care fumea pe alocuri de pe urma exploziilor obuzelor căzute acolo. Din când în când, pulberea neexplodată se aprindea, făcând să apară flăcări mici, ce răsăreau din pământ doar pentru a se stinge imediat.

Se auziră strigăte de alarmă, și câțiva Limitatori se aruncară înapoi când o bucată de pământ de pe marginea Porului se desprinse cu un hure grav. Tone de pietre și țărână, care fuseseră desprinse de bombardamentul soldaților Styx, căzură în abis. Deși se aflaseră într-un pericol de moarte, soldații se ridicară imediat și își reluară sarcinile, aparent netulburați de incident.

Bătrânul Styx se întoarse să privească vârful pantei, confundat în întuneric.

— Nu încape îndoială că ea a fost, zise asistentul mai tânăr, privind și el în același punct. Sarah Jerome a fost cea care le-a luat pe gemene cu ea.

— Cine altcineva ar fi putut fi? se răsti bătrânul Styx, clătinând din cap. Neobișnuit e doar că a reușit să o facă deși era rănită de moarte. Se întoarse către celălalt. Ne-am cam jucat cu focul când am pornit-o împotriva fiilor săi și, ca urmare, ne-am ars. Nimic nu e simplu când vine vorba de copilul ăsta, Burrows, urmă bătrânul Styx, dar se corectă repede: când venea vorba. Inspiră adânc înainte de a vorbi din nou. Spune-mi, te rog, cum a reușit Sarah Jerome să ajungă aici? Cine răspundea de zona aceea? continuă el arătând cu degetul spre partea superioară a pantei. Vreau să-mi raporteze direct mie.

Cel mai tânăr dintre bărbați își plecă fruntea în semn de încuviințare și apoi dispăru.

În locul său apăru imediat o altă siluetă. Era atât de strâmbă și de cocoșată încât, la prima vedere, era greu să spui dacă e cu adevărat omenească. De sub un șal îmbâcsit de mizerie ieșiră la iveală niște mâini noduroase. Cu mișcări grăbite, degetele ridicară șalul și dezvăluiră un cap deformat oribil de niște excrescențe bulboase atât de numeroase, încât pe alocuri păreau crescute una peste cealaltă. Șuvițe de păr soios încadrau o față pe care străluceau doi ochi absolut albi. Lipsiți de iris sau pupilă, se mișcau totuși de parcă ar fi fost capabili să vadă.

— Condoleanțe și restu' pentru pierderea..., șuieră arătarea, cufundându-se apoi într-o tăcere respectuoasă.

— Mulțumesc, Cox, răspunse bătrânul Styx. Fiecare dintre noi este făuritorul propriului noroc, iar uneori se întâmplă și nenorociri.

Cox își șterse cu o mișcare bruscă firisorul de salivă lăptoasă care îi atârna de buzele înnegrite, întinzându-l pe toată fața cenușie. Brațul fusiform i se opri în aer, apoi, cu o mișcare bruscă, și-l ridică și mai mult, ducându-și-l la umflătura de dimensiunile unui pepene de pe frunte și bătând-o ușurel cu un deget ca o gheară.

— Măcar fetele tale i-au terminat pe Will Burrows și pe nenorocita aia de Elliott, zise el. Dar o să continui să cureau și restul Adâncurilor de ultimii proscriși, nu-i așa?

— Îi voi găsi pe toți cu ajutorul informațiilor pe care mi le-ai dat, răspunse bătrânul Styx, ținându-i apoi arătarea cu o privire gânditoare. Cox, dar de ce mă-ntrebi așa ceva?

— Fără vreun motiv anume, adăugă repede silueta deformată.

— Ba eu cred că ai unul... ești îngrijorat că Drake a reușit să ne scape deocamdată. Și știi că, mai devreme sau mai târziu, o să vină după tine ca să lămurească treburile.

— O să vină și-o să fiu pregătit pen' el, proclamă încrezător Cox, deși vena albastră care i se zbătea sub un ochi părea să indice contrariul. Drake poate fi un ghimpe în...

Bătrânul Styx ridică o mână și tăie șuvoiul cuvintelor cocoșatului, fiindcă asistentul său mai tânăr se întorsese însoțit de un șir de trei Limitatori. Aceștia se alinieră și rămaseră în poziție de drepti, cu privirile ațintite înainte și cu puștile sprijinite de picior. Doi dintre ei erau subalterni

mai tineri, în timp ce celălalt era ofițer, un veteran care albise în timpul nenumăraților ani de serviciu.

Cu pumnii strânși, bătrânul Styx păși încet în lungul șirului, oprindu-se în dreptul ultimului om, care se nimeri să fie veteranul. Se întoarse către el, cu fața la doar câțiva centimetri de chipul celuilalt, privindu-l în ochi preț de câteva secunde, înainte de a-și îndrepta atenția către tunica ofițerului. Chiar deasupra buzunarului de la piept se vedeau trei fire scurte de bumbac, de culori diferite. Erau decorații pentru acte de bravură, echivalentul Styx al medaliilor din suprasol. Bătrânul întinse degetele înmănușate spre ele. Rupse însemnele soldatului și i le aruncă apoi în față. Veteranul nu-și îngădui să clipească sau să reacționeze în vreun fel la gestul superiorului său.

Bătrânul Styx se întoarse și apoi arătă spre Por cu un gest firesc, de parcă ar fi vrut să alunge o muscă sâcâitoare. Cei trei soldați rupseră imediat formația. Își puseră puștile una lângă alta, într-o piramidă. Apoi își desfăcură centurile ticșite cu echipament și le așezară într-o grămadă ordonată lângă arme. Fără ca bătrânul Styx să le mai spună ceva, pășiră la unison până la marginea Porului și, unul după altul, se aruncară în gol. Niciunul dintre ei nu scoase vreun strigăt.

— E o judecată dură, zise Cox.

— Nu acceptăm de la soldații noștri nimic mai puțin decât perfecțiunea, răspunse bătrânul Styx. Au eșuat. Nu ne mai erau de niciun folos.

— Știi, se poate totuși ca fetele să fi supraviețuit, îndrăzni să adauge Cox.

Bătrânul Styx își îndreaptă atenția spre cocoșat.

— Așa e — ai tăi chiar cred că un om a căzut acolo și a scăpat cu viață, nu-i așa?

— Nu sunt *ai mei*, bombăni Cox nesigur.

— Există totuși un mit despre un Eden minunat care se găsește la fundul Porului, comentă bătrânul Styx cu glas jucăuș.

— Se zic o grămadă de prostii, murmură Cox și apoi începu să tușească.

— Nu te-ai gândit să încerci tu însuși?

Bătrânul Styx nu așteptă vreun răspuns și bătu din palmele înmănușate, întorcându-se imediat spre tânărul său asistent.

— Trimite un detașament în Cazemată ca să extragă mostre de virus Dominion din cadavrele de acolo. Dacă reușim să îl cultivăm din nou, putem să ne continuăm planurile. Își înclină apoi capul și zâmbi cu răutate spre Cox. N-am vrea ca suprasolii să-și rateze Ziua Judecății, nu-i așa?

Auzind aceste cuvinte, Cox explodează într-un râs cotcodăcit, împrôșcând în aer stropi de salivă albicioasă.

Chester își refuză orice secundă de răgaz. Orice ar fi fost materia aceea care îl prinsese în strânsoare, o simțea uleioasă și, pe măsură ce se lupta cu ea, devenea din ce în ce mai clar că e sursa duhorii cumplite care îl chinuia. În timp ce se străduia să își elibereze și al doilea braț, celălalt umăr se desprinsese brusc și, la fel de neașteptat, jumătatea de sus a trunchiului deveni liberă. Strigă triumfător și se ridică, provocând un sunet de absorbție.

Începu imediat să pipăie în jurul său prin întunericul absolut. Era înconjurat din toate părțile de o substanță

buretoasă și descoperi că poate să ajungă până sus, într-un loc în care aceasta părea să se termine. Începu să rupă fâșii din ea — materialul era fibros și alunecos, dar tot nu reuși să își dea seama ce putea fi. Orice ar fi fost însă, se părea că absorbise impactul căderii sale prin Por. Deși părea o idee nebunească, materia aceea era probabil motivul pentru care mai era încă în viață.

— În niciun caz! zise el, negând această variantă. Era prea puțin probabilă. Trebuia să existe o altă explicație.

Nu reuși să găsească nicăieri lanterna pe care și-o prinsese de jachetă, așa încât începu să se caute prin buzunare cu speranța că va găsi vreun glob luminos.

— La naiba! exclamă el, descoperind că buzunarul de pe coapsă se rupsese, iar conținutul său se pierduse și, odată cu el, și globurile luminoase pe care le pusese acolo.

Începu să vorbească repede de unul singur, încercând să își păstreze optimismul. Dădu să se ridice în picioare.

— Ei, dar mă lași?! se văită el, descoperind că picioarele îi erau încă afundate în materialul spongios și că nu se putea ridica.

Dar acesta nu era singurul lucru care îl ținea pe loc.

— Asta ce-o mai fi? se miră el, descoperind frânghia înfășurată în jurul taliei. Știa că era funia lui Elliott, pe care o folosiseră ca să se lege unul de celălalt pe marginea Porului. Acum însă îi împiedica mișcările, fiindcă era afundată adânc în materia buretoasă atât la stânga, cât și la dreapta sa. În lipsa unui cuțit, nu avea altă soluție decât să încerce să desfacă nodurile. Asta era însă mai ușor de zis decât de făcut,

fiindcă mâinile îi erau scăldate în lichidul alunecos secretat de materia din jur și alunecau pe frânghie.

După multe înjurături și blesteme, reuși să desfacă un nod și apoi să lărgească ochiul de sfoară din jurul taliei.

— În sfârșit! exclamă el și, scoțând un sunet ca acela făcut de un om care bea cu un pai ultimele picături de lichid dintr-un pahar, reuși să își extragă și picioarele.

Unul dintre bocanci îi rămase însă în urmă, înfipt zdravăn în materialul acela misterios. Trebui să își folosească ambele mâini ca să îl smulgă de acolo, iar apoi se încălță înainte să încerce să se ridice.

În momentul acela își dădu seama cât de mult îl doare fiecare parte a corpului. Era ca și cum s-ar fi aflat la sfârșitul celui mai dur meci de rugby din viața sa, probabil unul împotriva unei echipe de gorile excesiv de agresive.

— Au! se văită el frecându-și brațele și picioarele și constatând că frânghia îi rosese pielea pe gât și pe mâini.

Scoțând un geamăt adânc, reuși să își îndrepte spatele, privind în sus în încercarea de a vedea de unde căzuse. Cel mai ciudat era că, după ce începuse să se prăbușească în gol, când aerul îi trecea pe lângă față atât de repede încât abia dacă mai putea respira, nu își mai amintea mare lucru până la momentul în care Bartleby îl trezise, frecându-și nasul de glezna lui.

— Unde naiba mă aflu? repetă el de câteva ori, rămânând însă în groapa produsă de căderea sa.

Observă două zone luminate foarte vag — deși nu știa care putea fi sursa luminii aceleia, simplul fapt că exista ceva care să sfâșie bezna îl făcu să se simtă ceva mai bine. Mai

apoi, când ochii i se obișnuiră și mai mult cu întunericul, reuși să distingă vag silueta pisicii care se rotea în jurul său ca un jaguar la pândă.

— Elliott! strigă el. Ești aici, Elliott?

Observă că țipetele stârnesc un ecou în stânga sa, dar par să nu întâlnească niciun perete în dreapta. Mai răcni de câteva ori, așteptând de fiecare dată un răspuns.

— Elliott, mă auzi? Will... Alo, Will! Ești acolo?

Nu îi răspunse însă nimeni.

Își spuse într-un târziu că nu putea rămâne acolo, mulțumindu-se doar să strige. Realiză că unul dintre punctele luminate se afla destul de aproape de el și își propuse să încerce să ajungă până acolo. Se extrase din groapa în care stătuse până atunci. Nu riscă să se ridice în picioare și rămase în patru labe, fiindcă se simțea îmbibat de lichidul alunecos, târându-se așa pe suprafața moale. Băgă de seamă că se simțea diferit: era extrem de ușor, de parcă ar fi plutit în apă.

Înaintă cu pași mici, extrem de precauți, întinzându-și mereu degetele spre lumină. La un moment dat, licărirea păru să se fi mutat sub palma sa întinsă și își dădu seama că trebuia să vină de la ceva îngropat adânc în materialul spongios. Își suflecă mâneca și își introduse mâna în gaură, ca să o găsească.

— Bleah! zise el după ce reuși să extragă lumina și își văzu brațul acoperit de un lichid vâscos.

Nu știa dacă lanterna era a lui sau a unuia dintre prietenii săi, dar, pe moment, asta nu avea mare importanță. O ridică pentru a vedea mai bine împrejurimile și căpătă destulă încredere ca să se ridice în picioare.

Descoperi că se afla pe o suprafață gri — nu era în niciun caz netedă, ci mai degrabă striată și poroasă, având o textură ce semăna cumva cu cea a pieii de elefant. Lumina sa scoase la iveală și alte lucruri înfipite în ea, de la pietre mici la bucăți substanțiale de stâncă. Loviseră în mod evident materialul acela cu multă forță și se afundaseră, așa cum pățise și el. Își ridică și mai mult lanterna și văzu că suprafața pe care stătea se întindea în toate direcțiile, formând un platou ușor ondulat. Măsurându-și pașii cu atenție ca să nu își piardă echilibrul, Chester se întoarse la gaura lui pentru a o privi mai atent. Nu îi veni să-și creadă ochilor și chicoti uimit. În fața sa se afla un contur perfect al propriului corp, afundat puternic în material. Îi aducea aminte de desenele animate de sâmbătă dimineață, în care coiotul lipsit de noroc sfârșea mereu prin a cădea de la înălțimi uriașe, producând apoi o groapă în formă de coiot atunci când ajungea pe fundul canionului. Și iată că se afla în fața unei versiuni proprii! Desenul animat nu i se mai păru deloc distractiv.

Bombănind neîncrezător, sări în groapă ca să își recupereze rucsacul, ceea ce se dovedi a fi o treabă anevoioasă. Odată eliberat, îl puse pe umăr și ieși din adâncitură. Pe urmă se aplecă pentru a ridica frânghia. *Stânga sau dreapta?* se întrebă privind cele două capete ale acesteia, care dispăreau amândouă în întuneric. Alese o direcție la întâmplare, încercând să se pregătească pentru orice ar fi putut găsi. Începu să urmeze frânghia, scoțând-o din suprafața spongioasă pe măsură ce înainta.

Parcursese aproape zece metri când funia îi rămase în mâini, făcându-l să cadă în fund. Bucuros că materia aceea

buretoasă absorbise șocul, se ridică repede ca să examineze capătul frânghiei. Era neted, ca și cum ar fi fost tăiat. În ciuda acestui fapt, reuși să urmeze linia pe care o lăsase și ajunse curând la o altă groapă. Ocoli forma decupată în materia spongioasă, încercând să-i lumineze interiorul.

Era cu siguranță produsă de cineva care căzuse înăuntru; conturul nu era atât de bine trasat ca al său, ca și cum cel care îl făcuse aterizase pe o parte.

— Will! Elliott! strigă el din nou.

Nu se auzi niciun răspuns, în schimb Bartleby apărură brusc din întuneric, fixându-l pe Chester cu ochii săi imenși.

— Ce-i? Ce vrei? bombăni Chester nervos.

Pisica își întoarse încet capul în direcția opusă și, apropiindu-și botul de sol, începu să se târască înainte.

— Vrei să vin cu tine... asta e? întrebă Chester, dându-și seama că Bartleby se comporta ca și cum și-ar fi pândit prada.

Chester urmă pisica până când ajunseră la o suprafață verticală — un perete de substanță gri, buretoasă, pe care apa curgea în pâraiașe.

— Și acum, încotro? întrebă el, începând să creadă că pisica îl poartă pe drumuri după bunul ei plac.

Chester nu prea dorea să se îndepărteze de locul în care căzuse, de teamă să nu se rătăcească, dar știa că, mai devreme sau mai târziu, trebuia să își ia inima în dinți și să exploreze întreaga zonă.

Ținându-și coada scheletică paralelă cu solul, Bartleby își îndreptă botul spre ceea ce părea să fie o gaură în zid. Apa se revărsa într-un șuvoi continuu peste o deschizătură în peretele vertical.

— Aici, înăuntru? întrebă Chester prudent, încercând să proiecteze lumina lanternei Styx prin perdeaua de apă.

De parcă ar fi vrut să îi răspundă, Bartleby păși prin șuvoi, iar Chester îl urmă.

Descoperi că se află într-un fel de peșteră, iar Bartleby nu era singura ființă de acolo. Se părea că mai e cineva care stă aplecat, înconjurat de o mulțime de foi de hârtie.

— Will? șopti Chester, aproape incapabil să vorbească din cauza ușurării pe care o simțea fiindcă prietenul său supraviețuise căderii.

Will își ridică privirea, relaxându-și puțin degetele care strânseseră până atunci un glob luminescent, permițând astfel razelor să îi scalde fața. Rămase tăcut, privind împietrit spre Chester.

— Will, repetă Chester, care, alarmat de tăcerea prietenului său, se grăbi să ajungă lângă el. Ești rănit?

Will continuă să îl fixeze pur și simplu. Apoi își trecu o mână prin părul alb, năclăit acum de grăsime, se strâmbă și închise un ochi, ca și cum vorbitul l-ar fi supus unui efort inimaginabil.

— Ce-ai pățit? Vorbește-mi, Will!

— Mda, sunt în regulă. Având în vedere..., răspunse într-un târziu Will cu o voce monotonă. În afară de faptul că am o durere groaznică de cap, picioarele mă dor ca naiba și urechile îmi pocnesc, n-am nimic. Înghiți de câteva ori. Probabil că e de la diferența de presiune.

— Și urechile mele fac la fel, zise Chester, realizând însă cât de lipsit de importanță era lucrul acela. Dar, Will, de când stai aici?

— Habar n-am, spuse Will ridicând din umeri.

— Dar de ce... ce... tu..., se bâlbâi Chester, amestecând cuvintele. Will, am reușit! Izbucni în râs. La naiba, am reușit!

— Așa se pare, răspunse pe un ton plat prietenul său, strângând din buze.

— Dar *ce* s-a-ntâmplat cu tine? insistă Chester.

— Nu știu, murmură Will. Nu știu ce s-a petrecut. Nu mai știu ce e bine și ce e rău... nu mai știu...

— Ce vrei să spui? insistă Chester.

— Am crezut că îl voi vedea din nou pe tata, răspunse Will plecându-și capul. În tot timpul în care ni se întâmplau lucrurile acelea teribile, un singur lucru m-a făcut să continui... Am crezut cu adevărat că mă voi întâlni cu tata. Will ridică o periută soioasă de dinți, cu mânerul în formă de Mickey Mouse. Dar visul ăsta s-a spulberat acum. A murit, iar tot ceea ce a rămas în urma lui e tâmpenia asta de periută de dinți pe care a șterpelit-o de la mine... și toate nebuniile acelea pe care le scria în jurnal.

Will alese o bucată umedă de hârtie și citi o propoziție de pe ea.

— *Un al doilea Soare... în centrul Pământului?* Ce înseamnă asta? Oftă adânc. Nici măcar nu are vreun sens.

Vorbi apoi abia șoptit:

— Și Cal..., zise Will cutremurat de un suspin involuntar. A murit din vina mea. Ar fi trebuit să fac ceva și să-l salvez. Ar fi trebuit să mă predau Rebeccăi... Își lovi dinții cu limba, scoțând un pocnet sec, apoi se corectă: De fapt, celor două Rebecca.

Își ridică privirea încărcată de durere către Chester.

— De fiecare dată când închid ochii, văd doar fețele lor... ca și cum ar pluti în spatele pleoapelor, ca și cum ar fi totuna cu întunericul... două fețe ticăloase și obraznice care râd și țipă la mine. Nu pot să mi le-alung din minte, zise el lovindu-se destul de tare cu palma peste frunte. O, m-a durut, gemu el. De ce-am făcut asta?

— Dar..., începu Chester.

— Am putea pur și simplu să renunțăm. Ce rost are? îl întrerupse Will. Nu mai ții minte ce ziceau cele două Rebecca despre complotul Dominion? Nu putem face absolut nimic ca să le împiedicăm să elibereze virusul la suprafață, cel puțin nu de aici. Cu un gest ceremonios, Will așează apoi periuța de dinți într-o baltă de lichid uleios, ca și cum ar fi vrut să îl înece pe Mickey Mouse. Ce rost mai are? repetă el.

Chester simțea că își pierde răbdarea.

— Există un rost: suntem aici împreună și le-am pedepsit pe vacile alea ticăloase. E ca și cum... e ca și cum, ezită o secundă în încercarea de a-și găsi cele mai potrivite cuvinte, e ca și cum, într-un joc video, ai primi o viață suplimentară, știi tu, când ai ocazia să o iei de la capăt. Ni s-a dat o a doua șansă să încercăm să le oprim pe gemenele Rebecca și să salvăm viețile celor de la suprafață. Chester pescui periuța de dinți din băltoacă și, scuturând-o de apă, i-o înapoie lui Will. Rostul e că am reușit, suntem încă în viață, pentru numele lui Dumnezeu!

— Mare șmecherie, murmură Will.

— Bineînțeles că e mare șmecherie, insistă Chester scuturându-și prietenul de umeri. Haide, Will, doar tu ești cel care ne-ai făcut să mergem mereu înainte. Cel care ne-a tras

pe toți după el. Tu ești nebunul care — Chester se opri ca să își tragă răsuflarea fiindcă era extrem de emoționat — *a trebuit* întotdeauna să vadă ce se ascunde după următorul colț. Nu mai ții minte?

— Dar nu cumva tocmai asta a provocat toată încurcătura în care suntem acum? îi răspunse Will.

Chester făcu un zgomot aflat la jumătatea distanței dintre un *hmm* și un *da*, dar apoi clătină viguros din cap.

— Și mai vreau să-ți spun... Vocea lui Chester se stinse însă, iar ochii săi evitară privirea lui Will. Se cufundă în tăcere, împingând ușurel cu bocancul o bucată de piatră. Will, tare prost am mai fost!

— Nu mai are nicio importanță acum, răspunse Will.

— Ba da, are. M-am comportat ca o marionetă de bâlci... mă săturasem de toți și de toate... de tine. Glasul lui Chester redeveni sigur. Am spus o mulțime de lucruri pe care nu le credeam. Iar acum *te rog* să-ți continui explorările și-ți promit că nu o să mă mai plâng niciodată. Îmi pare rău.

— E în regulă, murmură Will, puțin jenat.

— Fă ceea ce știi să faci... Găsește o cale de a pleca de-aici, îi ceru Chester.

— O să încerc, zise Will.

— Contez pe tine, Will, adăugă Chester, fixându-și prietenul cu privirea. Și la fel fac și toți oamenii aceia de la suprafață. Nu uita, mama și tatăl meu sunt acolo sus și nu vreau să moară de pe urma virusului ăla blestemat.

— Nu, bineînțeles că nu, răspunse Will imediat, căci Chester reușise, când pomenise de părinții săi, să îl facă să se concentreze asupra situației în care se aflau.

Will știa cât de mult își iubea prietenul lui părinții și își dădu seama că soarta lor și cea a altor sute de mii, poate milioane de oameni putea fi pecetluită dacă atacul pus la cale de Styx era dus până la capăt.

— Atunci haide, prietene, îl îndemnă Chester, oferindu-i lui Will o mână ca să îl ajute să se ridice.

Pășiră împreună prin cascadă și apoi afară, pe suprafața spongioasă.

— Chester, zise Will redevenind el însuși, e ceva ce ar trebui să știi.

— Ce anume?

— N-ai observat nimic ciudat în locul ăsta? zise Will, aruncându-i prietenului său o privire iscoditoare.

Întrebându-se de unde să înceapă, Chester clătină din cap, iar claia sa de păr cârlionțat și scăldat în lichidul uleios îl biciui peste față, lăsând o șuviță să îi intre în gură. O îndepărtă imediat cu o expresie de dezgust întipărită pe chip și apoi scuipă de câteva ori.

— Nu, în afară de faptul că această chestie pe care am aterizat are un miros și un *gust* oribil.

— Cred că ne aflăm pe o ciupercă murdară uriașă, continuă Will. Am ajuns pe un fel de margine a chestiei ăsteia — probabil că se întinde în Por. Am văzut odată ceva asemănător la televizor: era o ciupercă imensă în America, una care se întindea pe mai bine de o mie șase sute de kilometri sub pământ.

— Și asta ai vrut să-mi...?

— Nu, îl întrerupse Will. Există un lucru și mai interesant. Uită-te cu atenție.

Will aruncă în sus precaut globul luminos pe care îl ținea în mână. Chester privi cu uimire cum obiectul, care urcase mai bine de cinci metri, pare să plutească înapoi spre mâna lui Will. Era ca și cum ar fi văzut scena cu încetinitorul.

— Hei, cum ai făcut asta?

— Încearcă și tu, zise Will dându-i globul luminos lui Chester. Dar nu-l azvârli prea tare, fiindcă o să-l pierzi.

Chester făcu așa cum îi sugerase Will. Folosi însă o forță mult prea mare, iar globul se ridică mai bine de douăzeci de metri, dezvăluind ceea ce părea să fie o altă aglomerare de masă spongioasă, aflată undeva deasupra lor, și apoi pluti ireal în jos, luminându-le capetele date pe spate.

— Cum...? făcu Chester, cu ochii mari de uimire.

— Nu simți... ăăă... o lipsă de greutate? zise Will în căutarea unui cuvânt mai potrivit. Gravitația e scăzută. Bănuiesc că nu e mai mult de o treime față de cea cu care suntem obișnuiți la suprafață, îl informă Will ațintind un deget în sus. Asta, dar și moliciunea ciupercii pe care am aterizat ar putea să explice de ce nu avem acum grosimea unei clătite. Ai grijă cum te miști, fiindcă te poți trezi aruncat dincolo de marginea ciupercii, înapoi în Por.

— Gravitație scăzută, repetă Chester, încercând să înțeleagă ceea ce îi spunea prietenul său. Și asta ce înseamnă, mai exact?

— Înseamnă că am căzut pe o distanță *foarte* lungă.

Chester continuă să îl privească fără să priceapă nimic.

— Te-ai întrebat vreodată ce se află în centrul Pământului? îl întreabă Will.

Capitolul doi

Drake se strecura precaut de-a lungul tunelului de lavă când i se păru că aude un zgomot. Rămase nemișcat, ascultând cu atenție. Nimic, își zise el după câteva momente și apoi își luă plosca de la centură ca să bea puțină apă. Înghiți gânditor, privind scrutător semiîntunericul tunelului, și începu să cugete la ceea ce se întâmplase pe marginea Porului.

Plecaser înainte ca bătrânul Styx să le ordone Limitatorilor să se sinucidă, dar fusese martor la toate evenimentele oribile care se petrecuseră până atunci. Ascuns undeva pe panta de deasupra Porului, privise neputincios cum Cal își găsește un sfârșit brusc și extrem de violent. Fratele mai mic al lui Will fusese doborât cu brutalitate de soldații Styx după ce intrase în panică și nimerise chiar în bătaia puștilor. Câteva minute mai târziu, Drake fusese la fel de neputincios, neavând cum să îi salveze pe Will și pe ceilalți atunci când se dezlănțuise iadul asupra lor. Nu putuse să facă altceva decât să privească tunurile imense ale Diviziei Styx cum deschid focul și îi aruncă pe Elliott, Will și Chester dincolo de marginea Porului.

Drake petrecuse atât de mult timp împreună cu Elliott în Adâncuri, încât de obicei putea să prevadă cum avea să se comporte fata în orice situație. Deși lucrurile păreau extrem de grave, Drake păstra o rază de speranță că, într-un fel sau altul, ea reușise să se ancoreze împreună cu băieții de unul dintre pereții găurii aceleia colosale și că nu căzuse până jos. Așa că Drake rămase în ascunzătoarea sa, deși instinctul îi spunea să se îndepărteze cât mai repede de locul acela în care viermuiau soldații Styx și fioroșii lor câini de atac.

Ascultase încordat în timp ce Limitatorii scotoceau perimetrul din jurul Porului, sperând să prindă vreun raport care să spună că Elliott și băieții au fost descoperiți și scoși afară. Dacă ar fi fost capturați, ar fi avut măcar ocazia să îi salveze mai târziu.

Minutele trecuseră, căutările în Por continuaseră fără succes, iar el devenise din ce în ce mai descurajat. Trebuise să accepte că Elliott și băieții dispăruseră pentru totdeauna, că își găsiseră moartea dincolo de marginea Porului. Exista, desigur, o poveste veche de zeci de ani despre un om care căzuse în Por și apăruse apoi miraculos la stația minerilor, bâiguind ceva despre niște ținuturi fantastice, dar Drake nu crezuse niciodată vreo iotă. Spusese întotdeauna că e un zvon inventat de Styx pentru a le da de gândit coloniștilor. Nu, din punctul său de vedere, nimeni nu putea să supraviețuiască după o cădere în Por.

Era din ce în ce mai îngrijorat că ar fi putut fi adulmecat de câinii Styx, cunoscuți ca hăițași — brute pline de cruzime, a căror sălbăticie era întrecută doar de perseverența cu care își urmăreau prada. Nu îi prinseseră încă urma, dar asta

doar fiindcă nu se risipiseră încă norii de fum stârniți de focul de artilerie. Vântul începuse să împrăstie cu repeziune fumul și nu avea cum să îi mai asigure protecție multă vreme împotriva mirosului lor sensibil.

Tocmai încerca să se hotărască dacă să plece sau nu când auzise un zgomot. Crezând că soldații îi zăriseră pe Elliott și pe băieți, se ridicase imediat pe coate și privise de după blocul de piatră în spatele căruia se ascunsese. Locul era înțesat de soldați cu lanternele neprotejate, așa încât reușise să vadă exact motivul întregii agitații.

Lângă Por zărise în treacăt o siluetă care alerga spre marginile abisului cu brațele întinse de o parte și de alta a corpului.

— Sarah? șoptise el cu răsuflarea tăiată.

Păruse într-adevăr să fie mama lui Will, Sarah Jerome, dar nu reușise să își dea seama cum putuse să se ridice în picioare și, cu atât mai puțin, cum fusese în stare să alerge. Rănile sale fuseseră atât de grave, încât crezuse că femeia murise deja.

Din ceea ce văzuse însă, chiar și fugăr, Sarah părea foarte însuflețită, gonind pe terenul accidentat. Drake privise cum soldații Styx aleargă spre ea în timp ce își ridicau puștile. Nu se auzise însă niciun foc, iar Sarah reușise să tragă cu ea dincolo de marginea Porului două siluete mai mici. Dispăruseră pur și simplu din raza lui vizuală.

— Să fiu al naibii, șoptise el din nou când auzise strigătele ascuțite, presupunând pe dată că unul dintre ele era al lui Sarah.

Alte strigăte, cele ale soldaților Styx, izbucniseră de peste tot din jurul lui și auzise zgomote de pași la nici câțiva metri de locul în care se ascunsese. Drake se trăsese repede în spațele blocului de piatră. Nu reușise însă să reziste tentației de a mai arunca o privire.

Toți soldații din zonă se adunaseră în jurul locului de unde sărise Sarah. Un singur Styx se urcase pe o bucată de zidărie și începuse să strige ordine rapide, făcându-i pe soldați să se agite în jurul său. Părea a fi mai bătrân decât ceilalți și era îmbrăcat cu obișnuita haină de piele ce avea pe deasupra un guler alb, spre deosebire de uniforme de luptă ale Limitatorilor. Drake îl mai văzuse în Colonie — era cu siguranță cineva aflat chiar în vârful ierarhiei, cineva foarte important. Cu ușurința cuiva obișnuit să dea ordine, bărbatul îi organizase rapid și eficient pe soldați în două grupuri — unul menit să verifice pereții Porului, iar celălalt, să cerceteze panta cu ajutorul câinilor.

În momentul acela, Drake își dăduse seama că trebuie să se facă nevăzut.

Reușise să ajungă în vârful pantei fără mare bătaie de cap, iar apoi își croise drum către ieșirea din cavernă. Odată aflat în tuburile de lavă, continuase să se miște cu băgare de seamă, fiindcă nu avea decât flinte asupra lui, arme de foc extrem de primitive.

Acum însă, luând o ultimă înghițitură din ploscă și punând dopul la loc, mintea lui începu să analizeze ceea ce văzuse pe marginea Porului.

— Sarah! zise el cu voce tare, gândindu-se la felul în care femeia luase cu ea în mormânt doi Styx.

Apoi își dădu seama.

Strigătele ascuțite nu fuseseră ale lui Sarah.

Strigătele fuseseră ale unor fete. Gemenele! Sarah se răzbunase pe gemenele Rebecca! Știind probabil că nu mai are decât câteva minute de trăit și că băieții ei aveau soarta pecetluită, Sarah găsisse ținta perfectă a pedepsei sale.

Asta era!

Se sacrificase pentru a le elimina pe cele două gemene. Iar el știa că fetele aveau asupra lor și virusul Dominion, fiindcă se lăudaseră cu el ca să îl chinuiască pe Will. Îi spusese fratelui lor despre planul de a-l răspândi în suprasol și lăsaseră să se înțeleagă că nu au nevoie decât de o singură fiolă de Dominion. După cum îi spusese Sarah, unaia dintre fete abia ce îi fusese dat virusul proaspăt produs, fiindcă ajunsese de curând în Adâncuri. Drake ar fi fost gata să parieze că fiola aceea era singurul specimen pe care îl produsese savanții Styx. Era deci posibil ca, fără să o știe, Sarah să se fi răzbunat lovind în cel mai de preț lucru pentru Styx, ruinându-le planul de a-i elimina pe suprasoli.

Era perfect!

Înfăptuise exact ceea ce Drake crezuse că e imposibil.

Clătinând din cap, făcu un pas, și apoi se opri tresărind de parcă ar fi fost străbătut de un curent electric.

— Iisuse Hristoase, cât de prost pot să fiu! exclamă el.

Pierduse cu desăvârșire din vedere un amănunt. Problema lui nu se rezolvase complet, după cum crezuse. Sarah începuse un lucru pe care trebuia să îl termine el.

— Cazemata! murmură el, dându-și seama că ar mai fi putut exista virusuri și în celulele de testare din mijlocul imensului complex de beton.

Styx testaseră eficiența virusului pe câțiva coloniști neferiți și proscriși capturați în Adâncuri, iar trupurile lor ar mai fi putut să conțină virusuri vii. Iar Drake realizează că și soldații Styx își vor da seama de asta și că el trebuia să ajungă primul acolo, ca să distrugă ce mai rămăsese.

Începu să alerge, schițându-și în minte un plan de acțiune. Ar fi putut să ia niște explozibil dintr-o ascunzătoare secretă aflată în drum spre Cazemată. Era destul de posibil să se întâlnească în Câmpia Mare cu o patrulă Styx, dar trebuia să ajungă la celule pe cât de repede putea. Era nevoit să folosească și scurtăturile — nu avea timp de subtilități.

Prea multe lucruri depindeau de asta.

Pe holul casei Humphrey, doamna Burrows ezita, incapabilă să se hotărască. Partea din ea care aprecia atât de mult televizorul părea să se fi estompat și să nu mai ardă cu intensitatea obișnuită în după-amiaza aceea de sâmbătă. Știa că e ceva la care ar fi vrut să se uite, dar nu își putea aminti ce anume. Găsi că lucrul acesta este oarecum tulburător — nu-i stătea în fire să uite.

Clătinând din cap, își târâi papucii preț de câțiva pași pe linoleumul verde și mult prea lustruit, îndreptându-se către camera de zi, acolo unde putea fi găsit singurul televizor.

— Nu, își zise ea, oprindu-se.

Ascultând vocile și activitățile care se auzeau din toate colțurile sanatoriului, stârnind ecouri nedefinite precum

sunetele ce se aud într-o piscină publică, se simți copleșită deodată de un sentiment de singurătate. Se afla în clădirea aceea impersonală, printre membrii corpului medical și pacienții cu probleme, dar nimănui nu îi păsa cu adevărat de ea. Bineînțeles, personalul se interesa din punct de vedere clinic de starea ei de sănătate, dar erau doar niște străini, așa cum și ea le era lor străină. Era doar un alt pacient care urma să fie externat atunci când ei hotărau că se însănătoșise, un alt pat care trebuia eliberat pentru următorul ocupant.

— Nu! izbucni ea, ridicând pumnul strâns în aer. Sunt mai mult decât atât, proclamă ea cu voce tare lăsându-l însă nepăsător pe un bătrân care trecea pe lângă ea. Acesta nu îi aruncă nici măcar o a doua privire — oamenii care vorbeau singuri erau o priveliște obișnuită în locul acela.

Se întoarse pe tocurile scâlciate ale papucilor de casă, pe care îi târșâi de-a lungul coridorului, îndepărtându-se de camera de zi și cotrobăindu-se în buzunar după cartea de vizită pe care i-o dăduse polițistul. Trecuseră trei zile de la ultima lor întâlnire și venise vremea să primească niște răspunsuri concrete. Întinse mâna către telefon, îndoind ușor cartea de vizită subțire și tipărită rudimentar. „Inspector Rob Blake-more”, murmură ea.

Se gândi o clipă la femeia misterioasă care venise să o vadă cu mai multe luni în urmă. Pretinsese că este din partea serviciilor de asistență socială, dar doamna Burrows pătrunsese dincolo de minciunile ei și își dăduse seama cine e cu adevărat. Femeia aceea era mama biologică a lui Will și îl acuzase pe acesta că i-ar fi omorât fratele. Lucrul acesta, oricât de exagerat ar fi putut părea, nu era însă principala

grijă a doamnei Burrows. Era mult mai preocupată de alte două aspecte. Nu reușea să înțeleagă de ce așteptase femeia atâta vreme până să iasă la iveală, până *după* dispariția lui Will. Iar cel de-al doilea aspect era că doamna Burrows fusese mai mult decât impresionată de pasiunea arătată de femeia aceea. Dacă ar fi descris-o drept „hotărâtă” ar fi însemnat s-o subestimeze.

Până la urmă, tocmai pasiunea aceea o smulsese pe doamna Burrows din lumea ei sigură și lenevoasă, ca o pală de vânt rece venită de cine știe unde. În momentele petrecute cu mama biologică a lui Will, avusese ocazia să vadă ceva cu totul diferit de viața de mâna a doua cu care se amăgea privind la televizor... ceva extrem de real, de apropiat și de irezistibil.

Introduse cartea de credit în telefon și formă numărul.

Fiindcă era weekend, inspectorul Blakemore lipsea, după cum era de așteptat, de la birou. În ciuda acestui fapt, doamna Burrows îi lăsă un mesaj lung și dezlânat bieteii funcționare care avusese nenorocul să răspundă apelului ei.

— Poliția din Highfield. Cum pot să vă a...?

— Da, sunt Celia Burrows, iar inspectorul Blakemore mi-a promis că o să mă contacteze vineri și nu a făcut-o, așa încât doresc să mă sune neîntârziat luni, fiindcă avea de gând să se mai uite o dată la înregistrarea de pe camera de securitate pe care a luat-o cu el și să încerce să obțină o fotografie ca lumea a feței femeii, cu ajutorul căreia să realizeze apoi un portret-robot pe care să îl distribuie în rețeaua internă a poliției, în speranța că va putea fi identificată de cineva și, de asemenea, mai dorea să se gândească și la o mediatizare mai

amplă a cazului, în caz că asta ar putea ajuta și, fiindcă veni vorba, dacă nu ați înțeles de prima dată, numele meu este Celia Burrows. La revedere.

Fără să își fi tras răsuflarea sau să îi fi dat bieteii fete ocazia de a rosti chiar și un singur cuvânt, doamna Burrows trânti receptorul în furcă.

— Bun! se felicită ea, extrăgând cardul de credit din telefon. Se opri însă, medită pentru o secundă și apoi formă numărul de telefon al surorii sale.

— Sună! zise doamna Burrows.

Acest lucru era o victorie în sine, fiindcă în ultimele luni numărul figurase ca indisponibil, ceea ce însemna probabil că sora ei uitase iar de factura telefonică.

Continuă să sune, dar nu răspunse nimeni.

— Ridică, Jean, ridică receptorul! țipă doamna Burrows în telefon. Unde naiba eș...

— Alo? se auzi o voce morocănoasă. Cine-i acolo?

— Jean? întrebă doamna Burrows.

— Nu cunosc pe nimeni care să se numească Jane. Ați greșit numărul, zise mătușica Jean.

Doamna Burrows auzi un crănțănit, ca și cum sora ei ar fi mâncat o bucată de pâine prăjită.

— Taci și ascultă-mă! Eu sunt, Ce...

— Nu știu ce vrei să vinzi, dar eu n-am nevoie de nimic!

— Nuuuuu! strigă doamna Burrows când sora ei închise telefonul. Își îndepărtă receptorul de ureche și urlă în el: Jean, vacă proastă!

Era pe cale să formeze din nou numărul când zări silueta slăbănoagă a șefei sanatoriului venind spre ea pe coridor.

Doamna Burrows așeză receptorul la loc în furcă, își scoase cartea de credit din fantă și apoi pași cu hotărâre în fața femeii cu păr cărunt. Decisese atunci, pe loc, ce trebuia să facă.

— O să plec.

— A, da? Dar de ce? întrebă femeia. E cumva din cauza morții doamnei L.?

În chip cu totul neobișnuit pentru ea, doamna Burrows păru să fi rămas fără cuvinte. Deschise gura, dar nu reuși să spună nimic, fiindcă își aduse aminte de pacienta care contractase ultra-virusul, un microorganism misterios care se răspândise cu repeziciune în întreaga țară și apoi în întreaga lume. Deși de cele mai multe ori virusul nu provoca decât două săptămâni de boală și infecții cronice ale nasului și gurii, în cazul doamnei L. acesta reușise să îi pătrundă până la creier și să o ucidă.

— Da, cred că și ăsta poate fi un motiv, admise ea într-un târziu. A murit atât de brusc, încât m-a făcut să realizez cât de prețioasă este viața și cât de multe am pierdut, încheie doamna Burrows.

Intendenta clătină din cap într-un gest care voia să sugereze că o înțelege perfect.

— Iar după toate lunile astea în care nu am primit nicio veste despre soțul sau fiul meu, se pare că am uitat că familia mea mai are un membru, pe fiica mea, Rebecca, urmă doamna Burrows. Deocamdată locuiește cu sora mea, dar nu m-am învrednicit nici măcar să vorbesc cu ea de câteva luni. Simt că ar trebui să fiu cu ea acum. Probabil că are nevoie de mine.

— Te înțeleg, Celia, adăugă intendentă dând aprobator din cap și adunându-și o șuviță de păr cărunt care se desprinsese din cocul impecabil.

Doamna Burrows zâmbi la rîndul ei. Ceea ce femeia nu trebuia să afle era hotărârea ei nestrămutată de a nu lăsa doar în seama poliției descoperirea soțului și fiului ei. Era convinsă că femeia misterioasă care o vizitase la sanatoriu reprezenta cheia întregii afaceri, ba chiar că ar putea fi cea care îl răpise pe Will. Polițiștii o tot asigurau că „se ocupă de caz” și că „fac tot ceea ce le stă în putință”, dar ea era ferm hotărâtă să înceapă propria investigație. Iar lucrul acesta nu se putea face din sanatoriu, având la dispoziție doar un telefon public.

— Știi că sunt obligată să te sfătuiesc să treci pe la consilierul nostru înainte de a pleca, ca să stați de vorbă, dar..., ezită șefa sanatoriului, privindu-și ceasul de la mână, asta nu ar fi posibil decât luni, iar eu constat că te-ai hotărât deja. Am să-ți aduc din birou chiar acum actele de externare. Femeia porni de-a lungul coridorului și apoi se întoarse. Trebuie să recunosc că o să-mi lipsească discuțiile noastre, Celia.

— Și mie, răspunse doamna Burrows. Poate o să mă-norc într-o zi pe-aici.

— Pentru binele tău, sper să nu, încheie intendentă reluându-și drumul spre birou.

— Trebuie să o găsim pe Elliott, zise Chester, făcând câțiva pași nesiguri.

— Stai așa puțin, spuse Will, care încercă să își ridice un braț și apoi scoase un sunet de parcă ar fi simțit o durere atroce.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Chester.

— Brațele, umerii, mâinile, se plânse Will. Toate mă dor ca naiba.

— Mie-mi spui? se văită și Chester, în timp ce prietenul său reuși să își ducă mâna la gât, scoțând un alt geamăt înfundat.

— Vreau să văd dacă mai merge chestia asta, zise Will începând să descâlcească firele dispozitivului pentru vedere nocturnă, care i se încurcaseră în jurul gâtului în timpul căderii.

— Oceanul lui Drake? întrebă Chester.

— Drake! exclamă Will, oprindu-se imediat din ceea ce făcea. Îți aduci aminte ce-au zis gemenele? Crezi că spuneau adevărul? Măcar în privința asta?

— Ce... că nu l-ai împușcat pe el? rosti Chester ezitant.

Era prima dată când îi vorbea lui Will despre momentul în care acesta trăsesese asupra lui Drake în Câmpia Mare și se simțea extrem de stânjenit.

— Chester, indiferent cine ar fi fost cel pe care îl torturau Limitatorii, cred sincer că l-am ratat cu mai bine de un kilometru.

— O, mormăi Chester, văzându-l pe Will că pare îngândurat.

— Dacă l-ar fi prins sau l-ar fi omorât pe Drake, gemenele n-ar fi scăpat ocazia să ne arunce asta în față, concluzionează Will.

— Poate că nu a reușit totuși să scape, propuse Chester ridicând puțin din umeri, ci l-au prins pe undeva. Poate că totul n-a fost decât un alt joc parșiv de-al lor.

— Nu, nu prea cred, zise Will cu ochii licărind de speranță. Ce-ar fi obținut dacă mințeau? Privi spre Chester. Deci, dacă Drake a supraviețuit ambuscadei... și a reușit într-un fel oarecare să scape de Limitatori... mă întreb unde ar putea fi acum.

— Poate că s-a pitit undeva în Câmpia Mare, sugeră Chester.

— Sau poate că a mers în suprasol. Nu știu de ce, dar am avut mereu impresia că poate ajunge la suprafață oricând dorește.

— Ei bine, oriunde ar fi, tare am mai avea nevoie de ajutorul său, completă Chester oftând și scrutând cu încăpățănare întunericul. Mi-aș dori să se afle aici cu noi în momentul ăsta.

— Eu nu aș dori *asta* nimănui, declară Will cu sinceritate, mormăind în încercarea de a-și potrivi dispozitivul pe față. Își așază cureaua pe frunte și o strânse bine, iar apoi coborî lentila astfel încât să îi ajungă exact peste ochiul drept. Descoperi că firul se desprinsese de cutia mică și rectangulară pe care o avea în buzunarul de la pantaloni și îl conectă din nou înainte să pornească dispozitivul. Deocamdată totul pare bine, spuse el răsufând ușurat, în vreme ce lentilele deveniră portocalii.

Închizându-și ochiul stâng, privi prin dispozitiv, așteptând ca mozaicul de puncte luminoase produse de energia statică să dispară și imaginea să se stabilizeze.

— Cred că e în regulă... da, e în regulă... funcționează, îi spuse lui Chester și apoi se ridică în picioare.

Dispozitivul îi arată întreaga suprafață a ciupercii, ca și cum aceasta ar fi fost scăldată într-o lumină portocalie.

— Mamă, Chester, arăți tare ciudat, chicoti el privind imaginea în nuanțe de oranj a prietenului său. Parc-ai fi un grepfrut plin de lovituri... și cu o tunsoare afro!

— Lasă-mă pe mine... îi zise Chester nerăbdător. Spune-mi mai bine ce poți să vezi în jurul nostru.

— Păi, locul ăsta e plat și... destul de mare, observă Will. Arată cam ca... ei bine..., ezită el în căutarea unei comparații, de parcă ne-am afla pe o plajă după ce s-au retras apele. E destul de netedă, dar are și câteva dune.

Se aflau pe un platou care se curba ușor și părea să aibă mărimea a două terenuri de fotbal, deși era destul de greu să spui cu exactitate până unde se întindea.

Will observă în depărtare o porțiune mare de rocă și, cu pași uriași, se îndreptă către ea. În condițiile gravitației reduse, se deplasa aproape fără efort.

— Da, cred că pot să văd marginea undeva, acolo... e la vreo treizeci de metri depărtare.

De pe pietre, reuși să descopere și locul în care se termina imensul platou creat de ciupercă. Dispozitivul lui Drake îi permitea să vadă cu mult mai departe, până la hăul imens al Porului. Reuși să distingă chiar și peretele opus, care părea abrupt și strălucea de parcă pe el s-ar fi scurs un șuvoi neîntrerupt de apă.

— Dumnezeule, Chester, în ce groapă mare am căzut! șopti el, dându-și seama de dimensiunile uriașe ale Porului.

În minte îi veni brusc gândul că probabil la fel se vede și muntele Everest de la fereastra unui avion ce trece pe lângă el.

Will se concentrează apoi la ceea ce era deasupra lor.

— Și cred că mai este încă o întindere din asta chiar deasupra noastră.

Chester se chină să privească și el în aceeași direcție cu prietenul său, dar nu reușește să vadă nimic din cauza întunericului profund care învăluia întregul peisaj.

— Nu e la fel de mare ca asta pe care stăm noi, îl informă Will. Și are și găuri, urmă băiatul întrebându-se dacă nu cumva acestea erau rezultatul prăbușirii bolovanilor și rocilor care căzuseră, ca și ei, în Por.

— Mai vezi și altceva? întrebă Chester.

— Stai așa, zise Will, mișcându-se puțin în încercarea de a vedea mai bine.

— Da? insistă Chester. Ce poți să...

— Taci, te rog, măcar o secundă, spuse Will, a cărui atenție fusese atrasă de o serie de obiecte. Erau regulate și nu aveau cum să fi fost create de natură, nici măcar de forțele stranie ale naturii subterane care nu înceta nici măcar un moment să îl uimească. Pur și simplu nu se potriveau în peisaj.

— Văd ceva ciudat acolo sus, îi zise el repede lui Chester, arătând cu degetul. Acolo, chiar la margine.

— Unde? întrebă Chester.

Vizorul lui Will se luptă din nou câteva secunde cu o explozie de energie statică, dar apoi îi oferă băiatului o priveliște foarte clară.

— Da, sunt o mulțime. Par să fie...

Se opri, părând nesigur de ceea ce vedea.

— Ei bine? insistă Chester.

— Din câte văd, ar putea fi un fel de *plase* întinse în niște rame, răspunse Will. Ceea ce înseamnă că nu suntem singuri aici, adăugă el, oricât de mult am căzut.

Chester pricepu repede informația și izbucni imediat.

— Crezi că e vorba de Styx?

Brusc, îl înspăimânta faptul că s-ar putea afla din nou în pericol.

— Nu știu, dar parcă..., începu Will, însă vocea i se stinse.

Când vorbi din nou, Chester abia dacă reuși să audă cuvintele prietenului său.

— Cred că într-una din ele se află un corp, murmură el.

Dându-și seama ce ar fi putut să urmeze, Chester nu spuse nimic, privindu-l în schimb pe Will cum începe să tremure.

— O, Dumnezeule, cred că acolo sus e Cal, zise Will, uitându-se îngrozit la corpul care zăcea cu mâinile depărtate pe plasa pe care Chester nu putea să o vadă.

— Ă..., Will, zise Chester șovăielnic.

— Da?

— S-ar putea să nu fie Cal, ar putea fi Elliott.

— Ar putea, dar pare să fie Cal, zise ezitând Will.

— Indiferent cine e, tot trebuie să îl căutăm pe celălalt. Dacă nu e Elliott, atunci ar putea fi încă...

Chester își înghiți ultimele cuvinte, dar Will știa exact ce dorise să spună prietenul său.

— *În viață*, zise el, întorcându-se ca să îl privească în față pe Chester, respirând rapid din cauza emoției. Dumnezeu, i-auzi ce spunem! Vorbim despre viață și moarte ca și cum ne-am referi la rezultatele unui nenorocit de examen. Toate astea ne fac să nu mai fim noi înșine.

Chester încercă să îl întrerupă, dar Will era imposibil de oprit.

— Fratele meu se află probabil acolo sus și e mort. Iar tata, unchiul Tam, bunica Macaulay... au murit și ei. Toată lumea moare în jurul nostru. Iar noi ne comportăm de parcă asta ar fi normal. Ce-am devenit?

Chester ascultase însă destul. Începu să țipe la Will.

— Acum nu mai putem să facem nimic! Dacă împutitele alea de gemene ar fi pus mâna pe noi, acum am fi fost morți *cu toții* și n-am mai avea conversația asta imbecilă. Vocea ridicată a lui Chester răsună pe întinderea întregului platou, iar Will îl privi, uimit de furia bruscă a prietenului său. Acum dă-te jos de acolo și ajută-mă s-o găsesc pe singura persoană care ne-ar putea duce acasă!

Will se gândi o clipă la spusele prietenului său și apoi sări de pe pietre, lângă el.

— Da, ai dreptate, zise el, și apoi adăugă: ca de obicei.

Începură să exploreze împrejurimile, și perspectiva de a o găsi cu adevărat pe Elliott începea să îi umple de groază.

— Aici am aterizat eu, explică Chester, arătând spre locul de unde se extrăsese cu atâta greutate.

Băiatul se lăsă pe vine și începu să tragă de frânghia care, dacă nu se rupsese, ar fi trebuit să îi conducă spre Elliott. Făcând asta, dădură la iveală urma pe care o lăsase funia în

ciupercă și o urmară cu destulă ezitare. Dădură imediat de Elliott. Aterizase pe o parte, la fel ca Will, iar silueta ei zveltă se afundase mult în ciupercă.

— O, nu, cred că e cu fața îngropată în chestia asta, zise Chester, care se aruncă imediat în groapă, încercând să elibereze capul fetei, așa încât aceasta să poată respira pe nas și pe gură. Repede! Se poate să nu fie în stare să respire!

— Este cumva..., întrebă Will, care venise pe partea cealaltă a corpului fetei.

— Nu știu ce să zic, răspunse Chester. Mai bine ajută-mă să o scoatem de-aici.

Chester începu să tragă de fată, iar Will o apucă zdravăn de un picior. O eliberară, provocând un zgomot ce semănase cu o sorbitură gigantică.

— Iisuse! strigă Chester văzând starea în care se afla brațul fetei. Era limpede că refuzase să dea drumul puștii și, atunci când aterizase pe ciupercă, consecințele fuseseră dramatice. Cureaua puștii era înfășurată în jurul antebrațului, răsucit acum în chip oribil. Și-a nenorocit brațul.

— Are cu siguranță niște oase rupte, aprobă Will cu tristețe, în timp ce încerca să îndepărteze substanța poroasă a ciupercii de pe fața fetei, scoțându-i ultimele bucăți dintre buze și din nări. Dar e în viață. Încă mai respiră, îi spuse lui Chester, care nu părea să fie în stare să își ia ochii de la brațul contorsionat.

Will o întoarse pe Elliott pe partea cealaltă și, dându-l pe Chester mai încolo, desfășură cu grijă cureaua puștii de pe antebrațul fetei.

— Să ai grijă, îl rugă Chester cu vocea dogită.

Will îi dădu pușca și apoi desfăcu frânghia din jurul taliei lui Elliott. Îi scoase rucsacul din spinare, eliberându-i întâi brațul sănătos dintre curele.

— Haide să o ducem la adăpost, zise el și o ridică pe fată, pornind spre peșteră.

O întinseră pe niște haine de rezervă din rucsacuri. Respira cu regularitate, dar în rest nu dădea niciun semn de viață.

— Și acum ce ne facem? întrebă Chester, privind încă brațul răsucit.

— Nu știu. Așteptăm să se trezească, presupun, răspunse Will ridicând din umeri și apoi oftă. Am de gând să mă duc după Cal, zise el brusc.

— Will, dar de ce nu-l lași acolo? sugeră Chester. Oricum nu mai are nicio importanță acum.

— Nu pot să fac asta — e fratele meu, îl contră Will și părăsi peștera.

Will merse destul de mult, privind ciuperca de deasupra lui până când reuși să localizeze una dintre găurile mai mari. Se pregăti și apoi sări către ea. În alte circumstanțe, faptul că străbătea aerul precum o ghiulea umană l-ar fi umplut de plăcere. Acum însă nu îi provocă decât un gând pasager, fiindcă mintea îi era ocupată doar de lucrurile pe care le avea de făcut.

Când trecu prin gaură fără să se oprească, își dădu seama că exagerase și că inerția îl arunca mult prea departe. Se afla pe o traiectorie care avea să îl aducă mult deasupra celui de-al doilea strat de ciupercă.

— Uaaa! strigă el speriat și începu să își rotească frenetic brațele în încercarea de a coborî.

Ajunse curând în cel mai înalt punct al traiectoriei și începu să cadă înapoi. Observă că se îndreaptă direct spre o porțiune în care suprafața ciupercii era acoperită de niște structuri ce semănau cu niște catarge. Erau groase, de șase-șapte metri înălțime, iar la capăt păreau să aibă niște mingi de baschet. O voce dintr-o porțiune îndepărtată a minții sale îl informă îndatoritoare că erau probabil organele de reproducere ale ciupercii. Nu prea avea însă vreme să se gândească la asta. În timp ce se îndrepta direct către ele, încercă disperat să se apuce de suprafața lor buretoasă. Reuși doar să le rupă de la bază sau să le detașeze mingile din vârf, care se îndreptară apoi în toate direcțiile, dar asta îl ajută să își încetinească mișcarea. Reuși să aterizeze abia când ultimul lujer imens se rupse în mâinile lui, eliberându-i calea. Dar lucrurile nu se îmbunătățiseră substanțial, pentru că acum aluneca în genunchi pe suprafața uleioasă într-o direcție care avea să îl proiecteze dincolo de margine. În fața lui nu mai era nimic care să îl poată încetini, așa încât se aruncă pe burtă și își înfipse degetele și bombeurile în pielea ciupercii. Începu să urle, imaginându-și că e pe cale să alunece de pe suprafața curbată lin a stratului acela și să ajungă din nou în Por, dar reuși să se oprească chiar când era pe cale să o facă.

— Iisuse, a fost cât pe-acî! pufni el, rămânând absolut nemișcat.

Fusese într-adevăr foarte aproape — capul îi trecuse binișor de buza ciupercii și acum putea vedea limpede stratul de pe care plecase.

Se trase dincolo de margine și rămase liniștit o vreme.

— Trebuie să continui, își zise el într-un târziu și se ridică în picioare.

Înaintă câțiva pași foarte bine mășurați către rame. Nu avea de gând să mai facă mișcări bruște, având în vedere aventura prin care tocmai trecuse.

Cadarele erau structuri rectangulare simple, cam de dimensiunea unei porți de fotbal. Păreau făcute din trunchiuri de copaci tineri, nu mai groși de zece centimetri în diametru, legate unul de celălalt la fiecare colț. Dacă materialul acela era lemn — dar nu putea să fie foarte sigur —, acesta fusese înnegrit și carbonizat, ca și cum ar fi ars o bucată de vreme. În interiorul cadrului se vedea un număr impresionant de curele groase, împletite astfel încât să formeze un fel de plasă. Erau dure și fibroase și de aceea presupuse că erau făcute din coaja vreunei plante, poate chiar din aceea a ciupercii imense. Mergând de-a lungul lor, observă că multe dintre plase erau rupte, însă cea în care aterizase Cal părea să fie într-o stare destul de bună.

Se opri în fața trupului fratelui său, forțându-se să se uite la el, dar își îndepărtă repede privirea. Își mușcă buza, întrebându-se dacă nu ar fi trebuit să se întoarcă pur și simplu la Chester. La urma urmei, nimic din ce-ar reuși să facă el nu schimba situația. Ar fi putut să lase cadavrul chiar acolo.

Auzi vocea bubuitoare a lui Tam, limpede ca și cum uriașul bărbat s-ar fi aflat chiar lângă el. „Frați, ha, ha, nepoții mei sunt frați cu adevărat.” Tam rostise cuvintele acelea când Will și Cal se reîntâlniseră în casa familiei Jerome din Colonie după atâția ani în care fuseseră despărțiți.

Și mai era ceva. Chiar înainte ca Tam să își sacrifice viața pentru ca Will și Cal să poată scăpa, îi promisese că va avea grijă de fratele său mai mic.

— Îmi pare atât de rău, Tam, zise Will cu voce tare. N-am reușit să-l țin lângă mine. Te-am... te-am dezamăgit.

„Ai făcut și tu ce-ai putut, băiete. Nu puteai să procedezi altcumva”, se auzi vocea gravă a lui Tam. Deși Will știa că glasul acela exista doar în mintea sa surescitată, cuvintele îi aduseră o oarecare alinare.

Nu schiță însă nicio mișcare spre corpul lui Cal, continuând să se întrebe dacă nu era mai bine să îl lase acolo.

„Nu, nu pot să fac asta. N-ar fi corect”, își spuse Will. Cu un oftat, se apropie de plasă și încercă să afle dacă aceasta putea suporta și greutatea lui. Scârțâi puțin când se urcă pe ea, dar păru să fie fixată bine pe suprafața ciupercii. Se așeză în patru labe și începu să se miște cu grijă. Cal era într-unul din colțurile îndepărtate. Curelele fibroase se mișcau, așa încât Will hotărî să înainteze și mai încet. Era de-a dreptul înspăimântător, fiindcă rama se întindea destul de mult deasupra hăului. Încercă să se convingă din nou că, dacă structura aceea ar ceda, va cădea pur și simplu pe stratul de ciupercă de pe care venise. Asta dacă avea noroc.

Veni și mai aproape de corpul fratelui său. Cal căzuse pe burtă, iar Will se simți recunoscător pentru că era cruțat de priveliștea chipului său. Băiatul avea încă frânghia înfășurată în jurul taliei, iar Will apucă de ea și o trase până ajunse la capăt. O privire rapidă îi arată că funia se rupsese. Ca să nu se mai gândească la enormitatea faptului că trupul fratelui său era doar la câțiva centimetri distanță, Will încercă să își

imagineze ce se întâmplase. Trupul lui Cal fusese prins în plasă, iar el, Chester și Elliott fuseseră proiectați pe stratul de dedesubt. Corpul fratelui său fusese pe post de ancoră și era foarte posibil ca lucrul acesta să le fi salvat viața, împiedicându-i să cadă mai departe.

Will ținea capătul rupt al frânghiei în mână, neavând nici cea mai mică idee despre ce ar fi trebuit să facă în continuare. Capul și un picior al fratelui său erau îndoite în unghiuri ciudate față de corp, făcându-l să pară mic și zdrobit. Will se întinse și atinse ușor pielea de pe antebrațul băiatului cu vârful unui deget, dar apoi își retrase repede mâna. Era rece și tare și nu semăna deloc cu ceea ce fusese Cal.

Prin mintea lui Will se perindau amintiri vii, ca niște scene dintr-un film, montate la întâmplare. Își aminti de râsul lui Cal, când priviseră vântul negru de la fereastra dormitorului său. Urmă un potop de alte amintiri din lunile pe care le petrecuseră împreună în Colonie, inclusiv cea a clipei de la început, când Cal îl scosese din temniță ca să îl aducă acasă și să îi prezinte o familie despre care nu știuse niciodată că există.

— I-am dezamăgit pe toți, zise Will, mârâind încordat printre dinții strânși. Pe unchiul Tam, pe bunica Macaulay și chiar pe mama mea adevărată, completă el, amintindu-și cum fuseseră nevoiți să o abandoneze pe Sarah, rănită de moarte, în tunelul răvășit de vânt. Iar acum pe tine, Cal, adăugă el în direcția corpului inert, care se legăna ușor din cauza palelor de vânt.

Will era atât de îndurerat, încât îl podidiră lacrimile.

— Îmi pare rău, Cal, suspină el din nou și din nou.

Auzi un urlet stins și, clipind des ca să își alunge lacrimile, privi în jos, spre ciuperca pe care aterizaseră. Ochii lui Bartleby străluceau ca două farfurii lustruite de cupru — erau fixați asupra lui Will. Băiatul își dădu seama că nu era singurul care îl plânge pe Cal.

„Și acum, ce să fac?”, își zise Will, iar apoi repetă întrebarea cu voce tare.

— Spune-mi ce ar trebui să fac, Tam.

De data aceasta, nu mai primi niciun răspuns din imaginație, dar Will realizează instinctiv cum ar fi procedat unchiul său în situația aceea. Trebuia să fie practic, exact ca el, chiar dacă asta era ultimul lucru pe care îi venea să îl facă.

— Vezi dacă nu ai nevoie de ceva, bolborosi Will și, fără să tulbure trupul lui Cal, începu să-l cerceteze. Descoperi briceagul fratelui său, o pungă de alune și câteva globuri luminescente de rezervă. Într-unul dintre buzunare găsi un baton de ciocolată sigilat, dar deformat — Caramac. După felul în care se topise, era limpede că băiatul îl avusese cu el o bună bucată de vreme.

— Preferata mea! Cal, nu voiai să o împarți și cu mine! rosti Will, zâmbind în ciuda durerii pe care o simțea.

Îndesă batonul de ciocolată în buzunarul jachetei și, nedorind să întoarcă trupul fratelui său, tăie cureaua ploștii de apă care era trecută peste umărul lui Cal, iar apoi o înnodă din nou ca să poată să o ducă. Desfăcu apoi curelele de la rucsacul lui Cal și îl ridică cu grijă. Observă că era plin de găuri pe o parte. Pânza tare avea o mulțime de perforații mici, iar când atinse una dintre ele, își dădu seama imediat că mâinile îi sunt acoperite de un lichid negru și lipicios. Era

sângele lui Cal. Își frecă repede palmele de pantaloni. Asta pusese capac — nu avea de gând să mai caute nimic.

Rămase lângă Cal o bucată de vreme, mulțumindu-se doar să îl privească. Din când în când, prin mijlocul Porului cădea o ploaie șuierătoare de pietre sau o aversă mereu schimbătoare, lucind ca niște stele. Cu excepția acestor zgomote, totul era liniștit și nemișcat la marginea aceea a ciupercii.

Deodată, se auzi o bufnitură înfundată de undeva din spatele său. Suprafața ciupercii păru să se îndoiaie și să se cutremure, iar plasa se scutură puternic sub el.

— Asta ce naiba a mai fost? O stâncă? spuse Will, privind speriat în jur. Trase repede concluzia că un obiect cu o masă considerabilă se prăbușise pe suprafața ciupercii, iar șocul ciocnirii se transmisese până la el. Se hotărî să plece de acolo — nu era locul în care să pierzi prea multă vreme. Decise pe loc, în momentul acela, ce avea de făcut. Se apucă zdravăn cu mâinile de plasă și îl împinse pe Cal cu picioarele până la marginea ramei.

Privind în josul Porului, Will se cutremură, imaginându-se pe el însuși căzând în hăul acela. Privi apoi spre corpul lui Cal.

— Nu ți-au plăcut niciodată înălțimile, nu-i așa? șopti el. Trase adânc aer în piept și apoi strigă.

— La revedere, Cal!

Lovi puternic cu picioarele și îi aruncă trupul mult dincolo de marginea ramei. Privi corpul inert cum plutește în Por, pierzând surprinzător de puțină înălțime în drumul său. Ca la o înmormântare din spațiu, trupul se rotea încet din

cauza gravitației scăzute, iar frânghia îi șerpuia în jur. Începu să cadă abia când ajunse la o distanță considerabilă. Traectoria i se schimbă și începu să se prăbușească, iar Will îl privi pe fratele său până când acesta deveni un punct minuscul care sfârși prin a fi înghițit de întunericul atotstăpânitor de dedesubt.

— La revedere, Cal, strigă Will încă o dată, iar vocea i se pierdu în adâncurile Porului, reușind să stârnească doar un ecou vag.

Bartleby urlă și el, scoțând un vaiet ascuțit și jalnic, ca și cum ar fi știut că stăpânul său se îndreaptă spre locul odihnei veșnice.

Copleșit de un sentiment năucitor de disperare și jale, Will se întoarse și începu să escaladeze plasa pentru a reveni pe suprafața ciupercii, trăgând după el rucsacul fratelui său. Deodată, rămase absolut nemișcat.

Închise ochii și își apăsă fruntea cu palma, ca și cum ar fi fost fulgerat de o durere îngrozitoare. Dar nu era o durere obișnuită.

— Nu, taci odată, zise el. Nu!

O voce din adâncul minții sale îi spunea că ar trebui să îl urmeze pe fratele său, încercând să îl convingă că ar fi bine să sară și el. La început, crezu că imboldul izvorăște din sentimentul de vinovăție față de moartea violentă a lui Cal, care provenea din gândul că l-ar fi putut salva dacă s-ar fi comportat altcumva. I se păru deodată că și el căpătase brusc o frică de înălțime, la fel ca fratele său. Își dădu însă repede seama că alta era problema. Vocea din mintea lui se transformase într-un impuls căruia Will abia reușea să i se opună.

Ca și cum ar fi ieșit din propriul corp și s-ar fi privit de undeva din depărtare, Will văzu imaginea limpede a trupului său răspunzând impulsului. Din perspectiva aceea îndepărtată, eliberată de emoții și sentimente, saltul în gol părea să fie un act perfect logic. Era rezolvarea tuturor problemelor sale, un sfârșit binecuvântat al nefericirilor și incertitudinilor sale. Încă nemișcat pe plasă, Will se lupta cu imboldul, încercând frenetic să i se opună.

— Încetează, idiotule! articulă el printre buzele strânse.

Nu avea nici cea mai mică idee despre ce i se întâmplă. Conflictul care se desfășura în mintea sa îi făcea întreg corpul să tremure. Impulsul ucigaș preluase deja controlul membrilor sale, obligându-le să se miște independent de voința lui, și văzu cum se întoarce încet, dar sigur spre abis. Will părea însă capabil să mai controleze o parte a corpului său, așa încât își încleștă mâinile pe plasă atât de tare, încât îl dureau. Era însă mulțumit că reușise să se oprească. Cel puțin reușise să facă *ceva* ca să se împotrivească nebuniei aceleia.

— Pentru numele lui Dumnezeu! strigă el tremurând mai tare ca niciodată.

Deodată își aminti însă de Chester, care îl aștepta mai jos. Din cauza acestui gând, sau poate fiindcă reușise să câștige bătălia cu imboldul ucigaș, descoperi că își recăpătase controlul asupra membrilor și că ele reîncepuseră să îi dea ascultare. Dădu drumul plasei pe care o strânsese cu atâta putere și se târî grăbit până la marginea ciupercii, terifiat de gândul că victoria aceea ar fi putut fi doar temporară.

* * *

Dedesubt, Chester îi ștergea fața lui Elliott cu una din cămășile sale de rezervă. Apoi, în timp ce îi umezea buzele cu puțină apă, fata murmură ceva. Chester aproape că scăpă bidonul din mâini. Ochii ei erau pe jumătate deschiși, ca și cum ar fi încercat să vorbească.

— Elliott, rosti Chester apucând-o pe fată de mână.

Ea se străduia în continuare să spună ceva, dar vocea îi era atât de slabă, încât abia dacă se putea auzi.

— Nu încerca să vorbești. Totul e în regulă — trebuie doar să te odihnești, zise el pe cel mai încurajator ton de care se simți în stare, dar ea își țuguie buzele, ca și cum ar fi fost furioasă. Ce s-a întâmplat? o întreabă băiatul.

Ochii lui Elliott se închiseră însă, iar capul îi căzu din nou pe spate, căci fata își pierdu iar cunoștința.

Exact în momentul acela, Will străbătu perdeaua de apă și pătrunse în peșteră.

— Elliott s-a trezit pentru o secundă... a spus câteva cuvinte, îl informă Chester pe prietenul său.

— Asta e bine, răspunse Will.

— Dar apoi a leșinat din nou, urmă Chester, care observă imediat schimbarea petrecută în prietenul său. Will, nici tu nu arăți prea bine. A fost îngrozitor... cu Cal?

Will se mișca de parcă ar fi fost secătuit de energie, aflându-se pe punctul de a se prăbuși.

— Elliott o să-și revină, Chester. E rezistentă, răspunse Will, evitând întrebarea prietenului său. O să-i vindecăm și brațul, continuă el începând să cotrobăie în rucsacul lui Cal. Aruncă o ploscă spre Chester și apoi pachetul de alune.

Adaugă și astea la rezervele noastre, zise, după care se împletici până la perete, sprijinindu-se de el.

Bartleby trecu și el prin cascadă și-i privi pe rând pe băieți, cu ochii săi posomorâți, ca și cum ar fi vrut să se asigure că niciunul dintre ei nu e Cal. Își scutură picăturile de apă de pe pielea care atârna pe el și apoi se îndreptă direct spre Will, cuibărindu-se lângă el și sprijinindu-și capul imens de coapsa băiatului. Will scărpină absent fruntea pisicii, iar Chester își dădu seama că era prima dată când îl vedea arătând vreun strop de afecțiune pentru Bartleby.

— Nu mi-ai răspuns, îl îmboldi Chester. Despre Cal...

— Am avut grijă de el, răspunse prietenul său cu un glas inexpressiv, apoi închise ochii cu un oftat prelung și-l lăsă pe Chester treaz de unul singur în cavernă.

Capitolul trei

Drake trecu de un colț și intră în cavernă, dar rămase nemișcat când observă un soldat.

— La naiba! mormăi el, trăgându-se neauzit înapoi în gura tunelului.

După uniforma verde-cenușie, Drake își dădu seama că soldatul era din Divizia Styx. De obicei, asemenea soldați nu erau folosiți în Adâncuri, rolul lor principal fiind acela de a patrula la granițele Coloniei și de a supraveghea Orașul Etern. În ultima lună însă, își spuse el, nimic nu mai fusese *obișnuit*. Nu numai că trenuri întregi, umplute cu temuții Limitatori se revărsaseră în Stația Minerilor, dar în sprijinul lor fuseseră mobilizate și două regimente ale Diviziei. Nu văzuse niciodată atâta agitație.

Lăsându-se la pământ, Drake continuă să spioneze de după colț și mai aruncă o privire asupra soldatului solitar. Omul era cu spatele la el și își lăsase pușca pe pământ. Soldatul nu părea să fie prea vigilant, dar ar fi fost oricum foarte riscant să îl atace. Drake se strâmbă. Era un neajuns evident. Drumul său s-ar fi prelungit cu cel puțin o oră dacă ar fi

trebuit să se întoarcă și s-o apuce prin alt tub de lavă ca să ajungă în Câmpia Mare.

Deodată, auzi zgomotul ca de tunet al unui motor ambalat, care umplu toată caverna. Drake ieși și mai mult din tubul de lavă, pentru a putea vedea ce se petrece. Între el și soldat apăruse una dintre uriașele mașini de excavație ale coproliților, scoțând fum din nenumăratele țevi de eșapament aflate în partea din spate și formând un nor negru prin care Drake abia dacă reuși să distingă siluetele câtorva coproliți. Soldatul supraveghea deci o operațiune minieră.

Drake știa că era crucial să distrugă celulele din Caze-mată, unde fusese testat virusul, înainte ca soldații Styx să ajungă la ele. Și asta cât mai repede posibil. Nu avea altă alternativă decât să înfrunte soldatul.

Se ridică încet în picioare și, rămânând cât mai aproape de peretele cavernei, se îndreptă încet către Styx. Ajutat de urlatul motorului și de faptul că atenția soldatului era concentrată asupra unui coprolit care ieșea din mașina de excavație, Drake reuși să ajungă pe nesimțite în spatele santinelei. Îl doborî cu o singură lovitură aplicată în ceafă. Drake luă imediat pușca soldatului, trase piedica și se asigură că era încărcată. Își îngădui un zâmbet. Se simțea mai bine acum, că avea în mâini o armă adevărată și nu mai era nevoit să se bazeze pe flintele sale destul de rudimentare.

Trecându-și cureaua puștii peste umăr, se întoarse către cei patru coproliți care rămăseseră unul lângă celălalt, nu departe de locul în care căzuse soldatul Styx. După cum se așteptase, nu avuseseră nici cea mai mică reacție la ceea ce făcuse. Erau complet nemișcați, cu excepția unuia care își

clătina capul într-un ritm molcom, precum coroana unui copac mângâiată de o adiere. Drake se minuna de fiecare dată văzând cât de pasive și de nepăsătoare erau ființele acelea blânde. Coproliții erau maeștri în minerit și roboteau în permanență pentru a asigura Coloniei rezervele de cărbune, minereu de fier și alte materii prime de importanță vitală, iar, în schimb, soldații Styx îi tratau ca pe niște sclavi, aruncându-le numai niște rămășițe de fructe și legume și oferindu-le doar atâtea globuri luminoase câte aveau nevoie pentru a supraviețui. Globurile erau fixate apoi în jurul vizoarelor costumelor lor groase, de culoarea ciupercilor, și, ca urmare, oricine putea spune cu exactitate la ce anume se uita un coprolit. În momentul acela, privirile lor nu se îndreptau nici asupra Limitatorului inconștient, nici a lui Drake sau a mașinii imense în care părea că aveau de gând să se urce.

— Plecați mai repede de-aici, băieți, strigă Drake, încercând să domine zgomotul motorului. Mergeți înapoi în așezarea voastră. Soldații Styx își vor da seama că asta e opera unui proscris, așa încât nu vor exista represalii asupra voastră, zise el fluturându-și brațul în direcția soldatului căzut. Mergeți acasă!

Drake dădu ocol imensei mașinării cu abur. Era o bestie imensă cu o carcasă cilindrică, alcătuită din secțiuni groase de oțel. Deplasându-se pe cele trei șenile extrem de solide, mașinaria avea montată în partea din față o freză cu margini de diamant, de aproximativ zece metri în diametru, permițându-i să-și croiască drum chiar și prin cea mai dură dintre roci.

Trapa din partea din spate era deschisă. Pe măsură ce se gândea mai mult, în mintea lui Drake prindea contur o idee

nebunească. Avea nevoie să ajungă cât mai repede în centrul Cazematei, acolo unde știa că sunt situate celulele de testare, iar asta avea să-i ia o mulțime de timp dacă străbătea distanța pe jos.

— Mă întreb, zise el cu voce tare. Deși nu pilotase niciodată un asemenea vehicul până atunci, fusese în interiorul lor de mai multe ori și nu păruseră prea greu de controlat. Iar acesta avea deja motorul pornit și era gata de drum — echipa celor patru coproliți era pe punctul de a pleca atunci când el îl doborâse pe supraveghetorul Styx.

Se îndreptă spre trapă și, pășind în interior, privi în jurul său cu atenție. Totul era construit din metal nevopsit, înnegrit de fum, cu excepția zonelor care erau folosite cu regularitate și care străluceau precum oțelul brunat. Ochii i se opriră pe manetele pentru viraje și pe numeroasele cadrane dindărătul lor.

— Merită să încerc, zise el, dar când era pe cale să închidă trapa în urma sa, niște degete butucănoase apucară de margine.

Trapa se deschise din nou. În dreptul ei stătea un coprolit care se uita direct la Drake.

— Ce-i? izbucni Drake.

Era extrem de neobișnuit. Deși silueta din fața lui era mai degrabă sinistră, cu membrele sale îngroșate și cu ochii strălucitori, Drake nu se simți amenințat. Nici măcar nu îi trecea prin cap că ar putea fi atacat de un coprolit. Îi cunoștea destul de bine — erau incapabili să rănească pe cineva. În orice caz, își dăduse silința de-a lungul anilor să îi ajute, oferindu-le orice glob luminos avea în plus în schimbul hranei.

Atât el, cât și coproliții știau că e un schimb de daruri, fiindcă el nu avea de fapt nevoie de hrana lor, în timp ce lor le trebuia cu siguranță fiecare glob luminos.

Coprolitul rămase acolo, strângând marginea trapei, iar în spatele său se ivi încă unul și apoi și ceilalți doi, așa încât Drake constată că se reunise întreaga echipă. Ca un grup de roboți cărora li se dăduse o comandă mută, începură să înainteze cu toții în același timp.

— Ce faceți? Pentru voi nu e sigur aici! strigă Drake, dar se dădu deoparte, fiindcă ființele acelea ciudate păreau hotărâte să intre în vehicul.

După ce ultimul coprolit închise și încuie trapa din spate, Drake observă cum se așază fiecare la locul său. Doi dintre ei ocupară locurile aflate de o parte și de alta a trapei și își puseră centurile. Ceilalți doi înaintară spre partea din față a vehiculului, iar unul se întoarse către Drake. Bărbatul realizează că era coprolitul care clătinase din cap — era cu câțiva centimetri mai înalt decât ceilalți.

— N-ar trebui să fiți aici. E prea riscant, zise Drake, dar coprolitul își așază mâna pe scaunul șoferului și îl întoarse, ca și cum i l-ar fi oferit lui Drake.

Bărbatul scutură din cap. Era fără precedent. Pe lângă faptul că nu se amestecau niciodată cu oamenii, menținând o neutralitate aproape religioasă, coproliții știau prea bine că singura consecință a ajutorării și ascunderii unui proscris avea să fie moartea lor, urmată probabil de represalii împotriva întregii lor așezări. Cei patru își puneau în pericol femeile și copiii. Cu toate acestea, păreau să se fi pus de acord, fără vorbe, să îl ajute!

Drake ridică din umeri și se așează pe scaunul șoferului, în timp ce coprolitul mai înalt îl ocupă pe cel al copilotului, aflat lângă el. Al doilea coprolit se postă în spatele a ceea ce părea a fi o consolă de navigație, judecând după harta ciudată întinsă pe un fel de raft aflat în fața sa și după șirul de compasuri aranjate la înălțimea capului.

Drake privi gânditor mulțimea de manete de control și apoi apăsă cu putere cea mai mare dintre pedalele aflate la picioarele sale. Ambală motorul, dar nu se întâmplă nimic. Coprolitul de lângă el se întinse ca să împingă și să rotească o pârghie de pe panoul de control, iar vehiculul începu să se târască înainte.

— OK! strigă Drake acoperind zgomotul motorului și scăzând puțin presiunea de pe accelerație, în timp ce trăgea levierul care îi permitea să vireze la stânga.

Vehiculul începu ascultător să se miște pe o traiectorie curbă. Pe când farurile scoteau la iveală o bucată din cavernă, Drake orientă vehiculul către tubul de lavă care avea să îl conducă până la Câmpia Mare. Nu prea vedea pe unde merge și își miji ochii încercând să zărească ceva dincolo de cei câțiva centimetri de cristal pur ai parbrizului. Era fără îndoială extrem de dificil, și asta nu numai fiindcă parbrizul era foarte zgâriat și acoperit de praf, dar și pentru că vederea îi era limitată de freza imensă montată în partea din față a vehiculului. De câteva ori se ciocni de pereții tubului de lavă, făcându-i pe coproliți și chiar pe el însuși să se mențină cu dificultate pe scaune.

Când ieși din tunel și ajunse pe Câmpia Mare, apăsă pedala de accelerație până la podea. Vehiculul țâșni înainte,

surprinzându-l cu viteza cu care traversa peisajul selenar al câmpiei. În ciuda urletului motorului, Drake putea auzi cum șenilele zdrobesc bolovanii, transformându-i în nisip. Judecând după valurile de căldură intensă pe care le simțea în ceafă, își dădu seama că, în spatele său, cei doi coproliți deschideau mereu ușile cuptorului pentru a adăuga combustibilul care alimenta mașinăria.

După câțiva kilometri, se auzi un pocnet ascuțit. Parbri-zul de cristal fusese izbit cu ceva. Auzi din nou zgomotul acela, dar de data aceasta fusese lovită caroseria, care sunase ca un clopot aflat undeva în depărtare. Drake își dădu seama că se trăgea în ei.

Farurile vehiculului dezvăluiră un Limitator cu pușca ridicată. Drake izbucni în râs — era ca și cum un țăntar ar fi încercat să îi vină de hac unui elefant. Se aruncă asupra unuia dintre leviere pentru a îndrepta vehiculul către Limitator care, la rândul său, trase încă un foc de armă. Păru să își piardă însă repede din încredere, dându-și seama că mașinăria imensă se îndrepta exact spre el și că era momentul s-o ia la fugă. Asta și făcu, schimbând frecvent direcția, ca un iepure urmărit de un copoi.

Drake nu avea însă de gând să îl lase să scape atât de ușor. Reușise să învețe cum să stăpânească vehiculul și nu îi venea foarte greu să se țină după Limitator, care, fiind din ce în ce mai agitat, se împiedică și căzu. Drake se îndreptă direct spre el, dar, chiar în ultimul moment, Limitatorul se rostogoli din calea vehiculului. Pușca sa nu avu însă același noroc și fu zdrobită de terenul stâncos.

— E ziua ta norocoasă, prietene! urlă Drake trecând pe lângă Limitator și ridicând un levier pentru a reveni pe cursul spre Cazemata.

După doi kilometri, Drake zări pentru prima dată zidul Cazematei și acesta deveni foarte curând singurul lucru vizibil prin parbriz — o panglică gri-închis care se întindea peste câmpie. Încetini ușor, oprindu-se chiar în fața lui. Nesigur cu privire la ce ar fi trebuit să facă, aruncă o privire spre coprolitul de lângă el. Acesta se întinse și împinse un alt levier. Întregul vehicul se cutremură, iar freza frontală începu să se rotească ușor.

Vibrațiile crescură în intensitate atât de mult, încât lui Drake i se împăienjeni privirea. Când freza ajunse la viteză maximă, coprolitul arătă spre accelerator. Drake îl apăsă ușor, iar vehiculul porni înainte. Freza atinse zidul de beton, iar dinții ei acoperiți cu diamant începură să muște, scui-pând torente imense de praf. Drake privi fascinat cum freza pătrunde prin beton ca un cuțit fierbinte printr-o bucată de unt. Când atinse armătura de fier, puterea imensă a acesteia fu dezvăluită pe de-a-ntregul — smulgea cu ușurință bucăți mari de perete.

Le trebuiră cinci minute pentru a străbate zidul exterior al Cazematei, iar apoi freza întâlni doar despărțituri interioare, prin care trecu de parcă ar fi fost de hârtie. Când consideră că a înaintat destul de mult, Drake coti vehiculul către un coridor și îl opri. Își scoase centurile și merse către trapa din spate. O deschise și examinează atent dimensiunile distrugerilor pe care vehiculul le lăsase în urma sa. Coloanele care sprijineau tavanul fuseseră demolate, iar bucăți mari de

beton se prăbușiseră din tavan. Dacă ar fi vrut să îl urmărească, soldații Styx nu se înhămau la o treabă prea ușoară. Se întoarse către coproliți.

— Nu știu cum să vă mulțumesc, zise el.

Unul dintre cei doi așezați lângă cuptor dădu din cap în direcția sa. Drake nu reuși să își rețină un chicotit. Pentru un coprolit, era deja limbut. Îi salută și apoi coborî din vehicul.

Nu îi luă prea mult să localizeze coridorul cu celulele de testare, cel pe care îl descoperiseră prima dată Cal și Elliott. Luminile strălucitoare îl făcură să clipească des. Spre deosebire de restul Cazematei, care se degradase după decenii de nefolosire, camera aceea era curată și uimitor de albă. În timp ce mergea prin zona centrală, cam de douăzeci pe zece metri, observă că pe ambele părți se aflau șiruri de uși. Aruncă o privire fugară prin hubloul de observație și văzu că în celule nu mai rămăsese nimeni în viață. Corpuri în putrefacție zăceau în balta propriilor fluide. Drake clătină din cap. Savanții Styx găsiseră fără îndoială ceea ce căutau și, dacă putea judeca după bieții cobai din celule, virusul Dominion era letal și constituia o amenințare palpabilă la adresa celor din suprasol.

Drake se gândi pentru o clipă că ar fi putut încerca să extragă o mostră de virus viabil dintr-un cadavru — înarmat cu proba aceea, ar fi fost posibil să prepare un vaccin, iar complotul Styx ar fi fost zădărnicit. Toate ușile celulelor erau însă sigilate pe margine cu cordoane groase de sudură și, în afară de a arunca în aer una, nu vedea cum altfel ar fi putut să intre. Iar dacă ar fi vrut să încerce acest lucru, în afară de faptul că s-ar fi infectat el însuși, ar fi fost responsabil și

pentru răspândirea virusului în atmosferă. Mai exista și riscul ca un curent de aer să ducă virusul tocmai în suprasol. Clătină din cap, abandonând grăbit ideea, și merse să investigheze echipamentul de laborator de pe o masă așezată lângă zidul din capătul încăperii. Nu găsi însă nimic care să se mene cu o mostră de virus.

„N-am timp”, își zise Drake, conștient că soldații Styx ar fi putut ajunge în orice moment. Folosi toți explozivii din raniță, așezând încărcăturile la baza fiecăreia dintre ușile celulelor. Nu avea de gând să își asume niciun risc — căldura deflagrațiilor o să ucidă cu siguranță toate virusurile rămase și o să sterilizeze întreaga zonă, iar celulele vor fi îngropate sub mii de tone de beton și piatră.

Potrivi fitilurile și apoi o rupse la fugă. Deși reușise să se îndepărteze destul de mult când se declanșă explozia, simți cum îi este supt aerul din plămâni, în timp ce suflul îl dărmă la pământ. Nu îi păsa — era doar ușurat că își atinsese obiectivul. Presupunând că Sarah Jerome avusese grijă de celelalte două surse ale virusului Dominion când se sacrificase luându-le cu ea pe gemenele Rebecca și aruncându-se în Por, era posibil ca amenințarea mortală a virusului Dominion să fi fost neutralizată. Asta doar până când savanții Styx găseau alte lanțuri virale în Orașul Etern sau sintetizau un alt virus în laboratoarele lor subterane.

Drake traversă câmpia pe jos și îi trebuiră mai puțin de două zile pentru a ajunge la Stația Minerilor, unde se pierdu într-un vagon gol de la mijlocul trenului. Nu trebui să aștepte prea mult înainte ca trenul să se pună în mișcare —

câțiva soldați din Divizie se urcară în vagonul santinelei și imensul șarpe de oțel părăsi apoi gara. Își pregătise pușca pe care o capturase de la Limitator pentru cazul în care vreunul dintre ei s-ar fi decis să inspecteze restul trenului, dar nu veni nimeni. Iar asta era o delăsare neobișnuită din partea lor.

Când trenul ajunse în stația din Colonie, lui Drake nu îi veni să creadă cât e de norocos. Escaladă peretele imens al vagonului și apoi sări lângă șine, doar pentru a descoperi apoi uluit că poarta era complet nepăzită. Se dovedi o joacă de copil să ajungă pe străzile Coloniei, dar, odată aflat acolo, constată că aerul era îmbâcsit de o perdea de fum negru. Când intră în spațiul imens al cavernei de sud, în fața ochilor i se așternu o priveliște ciudată. Coloane groase de fum se ridicau din mijlocul ei, iar la baza lor străluceau focuri roșii care luminau tavanul de piatră aflat deasupra.

— Mahalaua, își zise Drake.

Era limpede că se petrecea ceva cutremurător și simți că trebuie să vadă cu ochii săi ce anume. Se strecură tot mai aproape de zona aceea, până când ajunse la periferie. Aici văzu legiuni de soldați din Divizia Styx, care mărșăluiau ținând în mâini torțe aprinse. Zări în depărtare câteva siluete care încercau cu disperare să își croiască drum afară din Mahala, să străpungă cordonul gros de soldați și auzi cum acestea urlă, măcelărite fără milă. Locuitorii disperați ai Mahalalei nu încetau să se năpustească asupra soldaților, cu hainele arzând și cu fețele înnegrite de funingine, încercând să treacă dincolo. De fiecare dată când vreunul dintre ei apărea dintr-o alee era spintecat cu brutalitate de soldați, care își

fluturau tăişurile curbate, de parcă ar fi fost nişte fermieri care recoltează porumb.

Alţi Styx, îmbrăcaţi cu hainele lor lungi şi negre, ce lăsau să se vadă doar gulerele albe, se plimbau în spatele liniei de soldaţi, strigându-şi ordinele. Avea loc o distrugere sistematică a Mahalalei — preţ de veacuri, Styx îngăduiseră rebelilor şi nemulţumiţilor din Colonie să trăiască în ghetoul lor, dar acum se luase în mod evident decizia ca acest „cancer” să fie eradicat. Drake privi cum se prăbuşeşte o clădire cu patru etaje şi distinse forme umane printre bucăţile de zidărie... şi, mai rău, pe cele ale unor copii... mâinile lor micuţe fluturau neajutorate în timp ce erau striviţi de cascadele de blocuri de calcar.

Ascuns printre umbre, omul acela, călit de anii îndelungaţi în care supravieţuise luptându-se atât cu soldaţii Styx, cât şi cu neajunsurile din Adâncuri, cedă şi începu să plângă. Barbaria la care era martor aproape că era mai mult decât putea el îndura. Şi nu putea face nimic pentru a opri această atrocitate, fiindcă era singur împotriva atâtor soldaţi Styx.

Cu radioul urlând pe frecvenţa unui post turcesc şi aerul condiţionat umplând interiorul cu o căldură insuportabilă, taxiul ţâşnea pe străzi. Ca şi cum şoferul ar fi cunoscut pe de rost sincronizarea fiecărui set de semafoare, reuşea să se strecoare mereu prin intersecţii chiar înainte ca lumina galbenă să se stingă, lăsând locul celei roşii. Nu părea să observe nenumăratele spinări de măgar de pe drum, prin urmare, doamna Burrows era aruncată dintr-o parte în alta a banchetei, de parcă ar fi călărit o cămilă care o luase la goană.

Deși ploua cu găleata, femeia deschise fereastra până jos și își sprijini capul în așa fel încât fața să îi fie scăldată de curentul de aer. Bucurându-se de vântul și de picăturile de ploaie care îi cădeau pe chip, își lăsă privirea să hoinărească de-a lungul asfaltului strălucind de umezeală. Se pierdu în succesiunea de linii și petice reflectate de lumină ale firmelor de pe frontonul magazinelor, fără să se gândească la ceva anume, dar simțindu-se eliberată după șederea în sanatoriul Humphrey.

Privi în sus, recunoscând cu oarecare surprindere locul în care se aflau.

— Highfield?

— Da, drumurile sunt mai libere în seara asta, comentă șoferul.

— Am locuit aici, răspunse ea, în timp ce mașina accelerează pe lângă intersecția care ar fi dus-o pe bulevardul Broadlands.

— Ați locuit? întrebă șoferul. Să înțeleg că nu mai locuiți?

— Nu, răspunse femeia.

Vânduse casa în timpul unui moment de vârf al pieței imobiliare, obținând în felul acesta o sumă frumoasă, din care putea să trăiască. Deși nu mai era proprietarul casei aceleia, simți un imbold neașteptat de a merge până acolo, de a privi locul pentru ultima dată. Chiar dacă acel capitol al vieții ei se încheiase, rămăseseră o mulțime de lucruri nerezolvate.

— Nu mai e acasă, șopti doamna Burrows, spunându-și însă imediat că nu își putea îngădui luxul unei vizite.

Avea multe alte lucruri mai presante de rezolvat.

Când trecură pe strada High, privi magazinele pe care le cunoștea atât de bine. Zări curățătorii și chioșcul de presă de unde își cumpărau ziarele. Văzu apoi că vitrina magazinului de legume Clarke fusese bătută în scânduri și se întrebă dacă nu cumva dăduse faliment. Dugheana aceea demodată de verdețuri și fructe fusese una dintre favoritele Rebeccăi, un lucru pe care doamna Burrows îl considerase întotdeauna ca fiind o ciudățenie, de vreme ce exista prin preajmă și un supermarket foarte bun, care făcea în plus și livrări la domiciliu. Într-un final, trecură și pe lângă muzeul unde lucrase soțul ei, dar doamna Burrows preferă să privească în altă direcție. Pentru ea, era un loc al eșecului, un monument al speranțelor sale spulberate.

Părăsiră curând Highfield și ajunseră repede la intersecția cu centura de nord a Londrei. Se opriră la semafor, iar lângă ei frână o mașină albă, lovită, cu radioul urlând la maxim. Era ticsită cu pasageri, și dinăuntru ei o tânără o fixă pe doamna Burrows cu o privire insolentă. Era probabil cu numai doi sau trei ani mai mare decât Rebecca, dar fata arăta obosită, avea cearcăne sub ochi, iar părul tăiat până la umeri era soios, părând că are nevoie urgentă de șampon. Ochii reci ai fetei rămaseră fixați cu agresivitate asupra doamnei Burrows, în timp ce fata scuipă o bucată de gumă de mestecat care se lovi de portiera taxiului.

— Ce faci, scroafă împutită? izbucni șoferul furios, fluturându-și mâna în direcția fetei. Ambală apoi motorul cu furie. N-aș lăsa-o pe fata mea să facă așa ceva.

Tânăra încerca în continuare, fără prea mult succes, să o incomodeze cu privirea pe doamna Burrows.

— Nu, nici eu. Știu întotdeauna unde este fiica mea: acasă, în siguranță, declară ea.

— Și eu la fel, dar tinerii ăștia nu au pic de respect, zise șoferul, aplecându-se asupra volanului pentru a putea privi mai bine cealaltă mașină. Niciun pic de respect, repetă el, apăsând accelerația la maximum și tăind calea mașinii albe, în timp ce claxona cu putere.

Patruzeci de minute mai târziu, traversau deja râul și mai aveau doar câteva intersecții până la locul în care se ridicau trei blocuri-turn imense, care dominau peisajul. Doamna Burrows crezu că își va seama în care dintre ele locuia sora ei Jean, dar fiecare drum pe care o apucau părea să o îndepărteze de țintă. Șoferul renunțase să mai folosească harta și se baza acum doar pe amintirile doamnei Burrows.

— Țsta pare vag familiar, zise ea.

— Suntem în sudul Londrei. Pe aici toate locurile arată la fel, chicoti șoferul, dând descurajat din cap. Mai bine mai căutăm.

— Stai puțin, îmi amintesc de asta, ia-o la stânga pe-aici, îl direcționează doamna Burrows. Da, sunt destul de sigură că aici este, zise ea zărind blocul în care locuia sora ei. Pătrunseră pe o alee care se dovedi o fundătură, iar taxiul se opri scârțâind.

— Am ajuns, rosti șoferul.

Doamna Burrows ieși din mașină și își luă gențile din portbagaj. Apoi îi oferì șoferului un bacșis extrem de generos.

— Să vă dea Dumnezeu sănătate dumneavoastră și familiei, strigă șoferul în urma ei, în timp ce doamna Burrows își târa bagajele spre intrare.

Privi șirul nesfârșit de butoane care corespundeau apartamentelor, cele mai multe dintre ele fiind stricate, și observă imediat că ușa de la intrare era oricum deschisă. Pătrunse în holul blocului și descoperi că, în chip miraculos, liftul funcționa, deși era la fel de împutit cum și-l aducea aminte de la ultima ei vizită. Ajunse la etajul al treisprezecelea, iar ușile se dădură în lături.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă doamna Burrows pășind peste o baltă de vomă, care se întindea chiar în fața ușii liftului.

Apăsă pe butonul soneriei și apoi așteptă. Încercă din nou, sunând mai lung de această dată. După un timp, din spatele ușii se auziră niște foșnete, iar doamna Burrows observă că este privită prin vizor.

— Deschide mai repede, Jean! zise doamna Burrows. Ușa rămase însă închisă, așa încât doamna Burrows își înfipse degetul pe buton, făcând soneria să sune neîntrerupt. Sora ei avu nevoie de minute întregi până să se hotărăscă să deschidă ușa.

— Cine dracu' te crezi? urlă ea, pufnind furioasă, cu omniprezenta țigară înfiptă în colțul gurii.

Era îmbrăcată într-o haină veche, iar părul cărunt îi era ridicat într-o parte, de parcă tocmai se sculase din somn.

— Salut, Jean, rosti doamna Burrows.

Mătușica Jean își miji ochii, iar apoi se dădu cu un pas în spate, ca și cum numai așa ar fi putut să se concentreze asupra persoanei care stătea în prag.

— Celia! Tu ești! strigă ea, deschizând gura atât de larg, încât țigara i se desprinsese de pe buze și căzu pe covorul tocit, stârnind un nor de scânteii roșietice.

— Ei bine, pot să intru?

— Sigur, sigur că poți. Sora ei trebui mai întâi să stingă mukul de țigară, care provocă o gaură în covor. Dar de unde ai știut că-s acasă?

— Când nu ești tu acasă, Jean? îi zise doamna Burrows ridicându-și gențile.

Holul era ticsit cu teancuri de ziare vechi, așa cum și-l aducea aminte dintotdeauna, iar în aer plutea un miros acru.

— Ar fi trebuit să mă suni mai întâi, pentru orice eventualitate, zise sora ei și apoi tuși zgomotos.

— Am sunat, dar mi-ai închis telefonul.

Mătușica Jean păru să nu fi auzit explicația surorii sale.

— Vrei un ceai? o întrebă ea când intrară în bucătărie. Credeam că ești în sanatoriul ăla, Herbert, cu doctorii ăia... Înseamnă că ți-au dat drumul?

— Am decis că e momentul să plec, zise doamna Burrows privind starea jalnică în care se afla bucătăria. Continuă imediat, fără să își tragă răsuflarea. M-am gândit că Rebecca o să facă lună locul ăsta. Dar unde e? În camera ei?

Jean se întoarse și clipi în direcția surorii ei.

— Nu, zise ea, dar cuvântul sună ca o combinație între „nu” și un „a” surprins.

— Poftim?

— A plecat.

— Cum adică *a plecat*?

Doamna Burrows se albi la față. Făcu brusc un pas către sora ei, dărâmând de pe masă un castron lustruit de lemn, plin cu banane pe jumătate putrezite, și o scrumieră mult prea plină.

— S-a cărat acu' multă vreme. Și-a făcut băgăjelu' și-a plecat. Chiar așa. Mătușa Jean nu își putea privi sora în ochi, ca și cum știa că făcuse ceva îngrozitor. Îmi pare rău, Celia, dar nu vreau să mai am de-a face cu ea. Scârba aia mică mi-a stricat toate țigările și mi-a vărsat...

— Dar, Jean! strigă doamna Burrows, apucând-o pe sora ei și începând să o zgâlțâie. Te rugasem să ai grijă de ea în locul meu. Pentru numele lui Dumnezeu, nu are decât doisprezece ani! Unde și când a plecat?

Mătușica Jean răspunse tărăgănat.

— Ți-am spus, s-a întâmplat cu ceva vreme în urmă. Și de unde să știi unde s-a dus? I-am lăsat un mesaj femeii ăleia de la asistență socială, da' n-a catadicsit să mă sune înapoi.

Doamna Burrows îi dădu drumul surorii ei și trase un scaun de sub masă, dărâmând și mai multe obiecte pe podea. Se lăsă să cadă pe el, iar gura ei deschisă părea că articulează cuvinte, deși nu se putea auzi nimic.

Aplecată deasupra chiuvetei, mătușica Jean dădea din mâini bolborosind ceva, apoi se opri și adăugă:

— Pe urmă a venit Will, împreună cu vărul lui.

Doamna Burrows își întoarse încet capul spre sora ei.

— Îmi cer iertare, ai spus cumva *Will*? Fiul meu, *Will*?

— Da, a trecut pe la mine cu văru-său. Și aveau cu ei și minunăția aia de pisică imensă, Bartleby.

— Dar Will a dispărut de mai bine de șase luni. Doar știi asta. Îl caută prin toată țara, pe el și pe prietenul lui, Chester.

— Nu știu nimic de niciun Chester, dar pot să-ți spun că Will a fost aici acu' vreo două luni. Nu se simțea prea bine când a ajuns, dar Cal ăla — ce băiat minunat — l-a îngrijit pe Will până s-a însănătoșit. Și Bartleby! N-am mai văzut niciodată o pisică așa de mare, decât poate la zoo.

— Pisică mare? se miră doamna Burrows. Pisică mare? Luă una dintre nenumăratele sticle goale de votcă de pe masă și o strânse în mână. Rămase tăcută pentru o vreme, uitându-se pur și simplu la eticheta roșu-argintie. În tăcerea care se lăsase în încăpere, sistemul de răcire al frigiderului decise brusc să pornească, scoțând întâi un pocnet și apoi un hureit ușor.

— E ciudat, dar și Bessie a noastră a avut probleme cu fiu-său mai mare. A intrat într-o treabă și... Mătușica Jean se opri, dându-și seama că eforturile ei de a abate atenția doamnei Burrows cu bârfe de familie nu aveau cum să reușească.

Cu ochii încă ațintiți la eticheta roșu-argintie, doamna Burrows clătină ușor din cap, dar rămase tăcută. Mătușica Jean deveni din ce în ce mai agitată, până când izbucni brusc:

— Celia, de ce nu-mi vorbești? De unde să fi știut eu că era încă dispărut? De ce nu zici nimic?

Doamna Burrows așeză la loc sticla goală, împingând-o de pe marginea mesei, de parcă ar fi fost un bibelou prețios. Trase adânc aer în piept și apoi expiră încet, ridicând privirea către sora ei.

— Fiindcă, Jean, mă întreb dacă ar trebui să chem poliția sau... sau dacă nu cumva ar trebui să te închid undeva fiindcă ai luat-o razna. Sau poate amândouă.

Ca urmare a mesajelor disperate pe care doamna Burrows le lăsase la poliția din Highfield, cineva de acolo reuși să dea într-un final de inspectorul Blakemore. Acesta sună, așa cum promisese, și avu cu doamna Burrows o conversație îndelungată în care femeia îi relată ultimele noutăți. În exact treizeci de minute, bărbatul își făcu apariția cu încă un ofițer și cu o echipă de legiști.

— Se pare că cineva a început deja să demoleze locul ăsta, fură primele cuvinte ale inspectorului când intră pe hol și privi scrisorile și ziarele aruncate la întâmplare pe covor.

— Ah, al naibii de grozav, adăugă unul dintre legiștii din spatele lui, cu o voce plină de resentimente. Avem de-a face cu un gunoier, băieți, le spuse colegilor săi. Mai bine v-ați suna soțiile și le-ați anunța că o să lucrați până târziu.

În câteva secunde, polițiștii începuseră deja să cotrobăie peste tot, iar doamna Burrows și sora ei plecară spre secția de poliție, unde fură interogate separat și trebuiră să semneze declarații.

Se întoarseră acasă abia duminică pe la prânz, cu o mașină de patrulare a poliției. Câteva dintre lucrurile mătușicii Jean fuseseră împachetate și luate pentru cercetări.

Apartamentul, deși era într-o dezordine groaznică, arăta cu mult mai îngrijit decât înainte ca echipa de legiști să înceapă să îl cerceteze. Polițiștii își dăduseră silința să așeze în teancuri ordonate ziarele vechi și scrisorile și aruncaseră pungile cu gunoi din bucătărie, după ce le examinaseră conținutul. Pe cea mai mare parte din mobile se vedea praf pentru evidențierea amprentelor, deși acesta era greu de deosebit de cel care se depusese acolo dinainte.

Fără să își dea silința să își scoată hainele, cele două surori se lăsară să cadă în fotoliile din sufragerie. Amândouă arătau epuizate.

— Mor după un fum, anunță mătușica Jean și, găsind un pachet în apropiere, scoase o țigară pe care o aprinse imediat. Ah, așa-i mai bine, anunță ea după primele fumuri. Cu țigara între buze, începu să cotrobăie după telecomanda televizorului. Iac-așa, zise ea și i-o întinse doamnei Burrows, care i-o luă cu un gest automat. Uită-te la ce vrei!

Degetele doamnei Burrows zvâcniră deasupra butoanelor, dar nu apăsară niciunul.

— Acum mi-am pierdut nu numai soțul, ci și *ambii* copii. Iar poliția crede că eu sunt de vină. Ei cred că eu am făcut-o.

Mătușica Jean își ridică bărbia, scoțând un nor de fum care îi ascunse pentru o clipă fața.

— Nu se poate să creadă...

— O, ba exact așa stau lucrurile, Jean, o întrerupse doamna Burrows pe sora ei. Mi-au cerut să mărturisesc totul. Unul dintre ei chiar a folosit cuvintele: „Toarnă toate lăturile”. Au o teorie imbecilă: ei cred că am avut „complici”

care l-au răpit pe Will și că el s-a întors aici după ce a reușit să scape din ghearele lor. Și să nu mă întrebi ce presupun ei că am făcut cu Roger și Rebecca sau cu Chester. Bănuiesc că mă cred primul asasin în serie din Highfield!

Mătușica Jean încercă să mârâie indignată, dar nu reuși decât să stârnească o tuse neplăcută auzului.

— Ești sigură că Will n-a pomenit absolut nimic despre locul în care a fost? întrebă doamna Burrows, după ce Jean reuși să se oprească din tușit.

— N-a suflat nicio vorbuliță, dar, indiferent unde a fost, am avut senzația că vrea să se întoarcă, zise mătușica Jean, și că avea de gând să-l ia cu el și pe ăla mai mic, pe văr'su Cal.

— Ți-am mai spus — nu există nicio rudă de-ale lui Roger al cărei nume să fie Cal.

Mătușica Jean clipi plictisită.

— Cum spui tu, bombăni ea. Îmi amintesc însă că lui Cal nu prea i-a plăcut aici și că voia să se ducă din nou în sud.

— În jos, spre sud? repetă gânditoare doamna Burrows. Și spui că băiatul ăsta mai mic semăna cu Will ca două picături de apă?

— Ca două boabe-ntr-o păstaie, aprobă mătușica Jean.

Doamna Burrows își aținti privirea asupra ecranului stins al televizorului, în timp ce prin minte i se învâртеbeau numeroase explicații.

— Dacă femeia misterioasă care a apărut la sanatoriul Humphrey era mama adevărată a lui Will, oare nu s-ar putea ca băiatul ăsta să fi fost *fratele* lui? presupuse ea.

Mătușica Jean ridică din sprânceană.

— Fra'su?

— Da, de ce nu? răspunse doamna Burrows. Nu este imposibil. Și ai mai spus că Will era supărat pe Rebecca?

— A, da, zise mătușica Jean scoțând un alt nor de fum. Mi s-a părut c-o urăște, dar și că-i era cam frică de ea.

Doamna Burrows clătină din cap cu o expresie nedumerită pe chip.

— Trebuie să descurc toate ițele astea. Mă simt ca atunci când pierd începutul unui film și trebuie să mă chinuiesc să-mi imaginez ce s-a întâmplat deja.

Mătușica Jean mormăi că are nevoie să bea ceva și apoi căscă zgomotos.

— Iar ca să înțeleg această poveste, trebuie să mă întorc în locul în care a început totul, o anunță doamna Burrows și apoi se ridică în picioare. Privi telecomanda televizorului, pe care o ținea încă în mână. Și, cu siguranță, nu o să am nevoie de asta, zise ea, aruncând-o în poala surorii sale și apoi ieșind grăbită din încăpere.

— Cum vrei, bombăni mătușica Jean, aprinzându-și o altă țigară de la cea pe care nu o terminase încă.

Capitolul patru

— **U**n cal scăpat din hățuri, zise bătrânul Styx, aplecându-se ca să examineze urmele late pe care excavatorul coproliților le lăsase pe pământ.

Le urmări din priviri până la deschizătura perfect circulară tăiată în zidul Cazematei. Păși peste bucățile de beton împrăștiate pe pământ până când ajunse destul de aproape ca să poată atinge cu mâna sa înmănușată interiorul pasajului nou-săpat. Îndepărtând-o, frecă praful între vârfurile degetelor.

Din pasaj se iți o umbră.

— Coproliții n-ar face niciodată de capul lor un asemenea gest, concluzionează bătrânul Styx. Nu-i așa, Cox?

— Nici într-un milion de ani, îl aprobă silueta cocoșată pășind reticentă în pata de lumină aruncată de lanterna bătrânului Styx.

Din pasaj ieși un Limitator care mărșalui hotărât spre comandant. Se opri lângă bătrân, luând poziție de drepti.

— Care e situația? îl întreabă bătrânul Styx în limba lor nazalizată.

— O explozie considerabilă a cauzat prăbușirea pe arii extinse a tavanului peste celule și peste coridoarele din jurul lor. Ne-ar lua câteva săptămâni să excavăm zona. Dar...

— Dar ce? lătră nerăbdător bătrânul Styx.

Limitatorul continuă, vorbind și mai repede.

— Explozia a pornit de lângă celulele de testare, așa încât e extrem de posibil ca temperaturile ridicate să fi alterat orice rămășiță de virus Dominion, raportă el.

Bătrânul Styx inspiră adânc, trăgând aerul printre buzele încordate.

— Înseamnă că e o pierdere de timp. N-o să mai găsim nicio urmă de Dominion acolo. Lasă celulele așa, ordonă el.

Incapabil să înțeleagă schimbul de replici, dar sensibil la reacția bătrânului Styx, Cox își rotește ochii fără pupile pe sub marginea soioasă a glugii.

— Vești proaste? întrebă el.

Bătrânul Styx trase din nou adânc aer în piept și reveni la limba engleză.

— Da, și cred că știm amândoi cine a făcut asta.

— Drake, răspunse Cox. Trebuie avut grijă de el o dată pentru totdeauna.

— Nu mai spune, mârâi bătrânul Styx.

— Ar trebui să ne mai uităm o dată pe aici, sugeră Will, în timp ce se pregăteau să plece din cavernă. Să fim siguri că nu ne-a scăpat ceva.

— Desigur, zise Chester. Ridicând pușca lui Elliott, își puse ochiul la vizor și cercetă întreaga suprafață a ciupercii. Măcar acum pot să văd, adăugă el, încântat că are un

instrument pe măsura vizorului lui Will și că nu mai depindea de lumina slabă a globurilor luminoase.

Merseră pe căi separate pe suprafața ciupercii, căutând și alte lucruri de-ale lor care s-ar fi putut împrăști în timpul căderii. În timp ce pășea pe materialul elastic, Will observă că pisica nu se mai despărțea de el. Odată cu dispariția lui Cal, Bartleby părea să își fi transferat supunerea către el și trebuia să recunoască în sinea sa că se simțea neașteptat de consolat de prezența constantă a motanului lângă el.

— Am mai găsit o pușcă! îi strigă Chester lui Will.

— Grozav, îi răspunse Will, privindu-l cum scoate ceva din ciupercă.

După un moment, Chester strigă din nou.

— Vizorul e spart, dar în rest pare să fie în regulă.

Will continuă să caute în jurul său, adunând o sticlă goală de apă, o bucată de frânghie și un glob luminos pentru care trebui să sape destul de mult. Privi apoi spre Chester, ca să vadă unde se dusesse. Prietenul său era tocmai de partea cealaltă a ciupercii, sărind straniu, ca un iepure, și testând, pe cât se părea, efectele gravitației reduse. Era o priveliște de-a dreptul caraghioasă.

— Ei, cadet spațial! strigă Will puțin iritat. Cred că am terminat aici.

— Îhî! îi răspunse Chester, care se grăbi apoi înspre el. Ajutat de lipsa gravitației, Chester pe jumătate zbura, pe jumătate alerga, acoperind întreaga distanță cu grația unui struț amețit. Râzând mereu, reuși să se oprească destul de brusc după un ultim salt imens.

— E așa mișto! Ai absolută dreptate — mă simt de parcă aș fi pe suprafața Lunii!

— Mai degrabă pe planeta Zog, sugeră Will.

— Dar, gândește-te, Will. Parcă am avea puteri supranaturale, ca și cum am fi supereroi sau ceva de genul ăsta. Putem sări peste clădiri și alte chestii asemănătoare.

— Da, desigur, dacă exista vreuna pe-aici, bombăni Will în timp ce mergeau agale spre cavernă.

Will folosi bucata de frânghie pe care o găsisese ca să lege cu foarte multă grijă brațul lui Elliott peste piept, imobilizându-l pe cât de bine se pricepea. Fata nu tresări și nici măcar nu scoase vreun sunet în tot timpul acela.

— Acum ar trebui să fie bine, zise el. Hai să împachetăm totul și să plecăm de-aici.

Will tocmai lega clapa unui buzunar lateral al rucsacului, când Chester vorbi din nou.

— Will, încercam să fac ordine prin lucrurile lui Elliott și am găsit o mulțime de încărcături explozive și de flinte.

— Da. Și? răspunse Will, care nu își dădea seama unde vrea să ajungă prietenul său.

— Păi... asta m-a făcut să mă gândesc... mai avem artificii din acelea pe care le-ai adus de la suprafață?

— Candele romane?

— Nu, rachete.

— Da, încuviință Will. Mai am două. Dar de ce întrebi?

— Mă tot gândesc... Dacă le-am lansa de-aici, poate că cineva aflat pe marginea Porului le-ar putea vedea și ne-ar trimite ajutoare.

Will cântări pentru o clipă spusele prietenului său.

— Cred că n-ar strica să încercăm. Dar nu știu dacă mai sunt bune — se poate să le fi ajuns umezeala. Scotoci până în fundul rucsacului său, de unde scoase cele două rachete, pe care le mirosi. Par să fie în regulă, zise el. Sper ca și bețele să fie întregi. Le pescui dinăuntru și descoperi că unul dintre ele se rupsese la un capăt și era puțin cam scurt. Ce păcat! țâțâi el, dar le înfipse pe amândouă în rachete.

Când se îndreptă împreună cu Chester către marginea ciupercii, Will simți din nou nevoia aceea irațională, ca atunci când fusese chemat să se arunce în Por. Începu să se miște foarte încet. Deși își dorea cu disperare să îi spună lui Chester ce simțea, hotărî că nu e cazul să îl îngrijoreze de pomană. În plus, prietenul său ar fi crezut probabil că își pierde mințile, ceea ce trebuia să recunoască și el că era destul de posibil. Își dorea acum mai mult decât orice să se întoarcă și să se îndrepte către cavernă. În loc de asta, se lăsă să cadă în genunchi și începu să se târască în patru labe. Asta îl făcu să se simtă ceva mai sigur și mai stăpân pe sine, ca și cum imboldul acela ucigaș ar fi avut mai mult de muncă pentru a-l aduce până la margine și a-l face să se arunce de acolo.

— Ce te-a apucat? întrebă Chester, când observă că prietenul său se trântise la pământ.

— Ar trebui să ai și tu grijă — sunt vânturi foarte puternice lângă margine, minți Will. În locul tău, nu aș sta în picioare.

Chester privi în jur, nedetectând nimic altceva decât mângâierea ocazională a câte unei pale de vânt, și ridică din umeri.

— Bine, dacă zici tu, răspunse el, așezându-se imediat în patru labe.

Will sugeră să se oprească imediat după ce depășiră limita ciupercii de deasupra lor. Nu dorea să se apropie mai mult de abis. Își folosi briceagul ca să înțepe în două locuri suprafața ciupercii.

— N-avem sticle de lapte. Va trebui să ne descurcăm așa, zise el, după care înfipse bețele rachetelor în găurile făcute, astfel încât să stea în poziție verticală.

— Ai grijă să le îndrepti în unghiul potrivit, îl sfătui Chester.

— Mulțumesc, profesore Hawking, răspunse Will cu bună dispoziție. Făcu ultimele ajustări ale rachetei cu bățul mai scurt, căreia părea că-i lipsește ceva, în comparație cu cealaltă. Satisfăcut că ambele erau ațintite în sus, spre mijlocul Porului, dădu foc fitilului celei mai scurte, învârtind roțița brichetei.

— T minus cinci, anunță el cu un accent american.

— Imaginează-ți că le vede cineva și vine până aici să ne recupereze, zise Chester, cu vocea debordând de optimism.

— Hmm, Chester, ar fi de spus două lucruri, îi răspunse Will, folosindu-și vocea normală. Primul e că am căzut probabil câțiva kilometri buni, așa încât, chiar dacă vor vedea rachetele, vor trebui să coboare pe o distanță a naibii de mare ca să ajungă la noi, zise el aruncând o privire spre groapa uriașă care se căsca în fața lor, înainte de a încerca să aprindă din nou bricheta. Al doilea e că s-ar putea să căpătăm mai mult decât ne-am dorit. Asta în cazul în care le observă Styx.

Chester se trase mai aproape de Will, ca și cum ar fi vrut să îl împiedice să aprindă fitilul.

— Păi, în cazul ăsta, poate că n-ar trebui...

— Dar vreau să văd cât de sus o să urce, zise Will, cu entuziasm școlăresc.

— Da! Hai să-i dăm drumul, ce naiba! îl aprobă Chester.

— Oricum, nu-s sigur că o să meargă, îl informă Will pe Chester, văzând că hârtia albastră în care era învelit fitilul nu lua foc. Ah, în sfârșit, se bucură el, când se aprinse hârtia.

Se îndepărtară de rachetă mergând tot în patru labe și rămânând în expectativă.

Racheta țâșni cu un șuierat puternic, dar înainte să fi zburat prea mult, viră abrupt către peretele Porului. Ciuperca de deasupra lor nu le dădu voie să vadă cât de sus ajunsese. Se auzi un pocnet și apoi observară o geană de lumină roșie care inundă tot Porul.

— Degeaba! exclamă Will. Sper să facem o treabă mai bună cu cealaltă.

Reuși să aprindă fitilul aproape imediat, iar racheta urcă prin întuneric din ce în ce mai sus, încât băieții trebuiră să își dea capetele pe spate ca să îi observe zborul.

Era ca și cum ar fi privit o rachetă care sfâșie cerul nopții, plecând de pe suprafața Pământului. Parcursese câteva sute de metri bune, când explodeă cu un zgomot asurzitor, iar culorile sale vii alungară întunericul. Jerbe de scânteii roșii, albe și albastre apărură una după cealaltă, permițându-le băieților să arunce priviri fugare la peretele Porului de deasupra lor. Străfulgerările dădură la iveală ceea ce ar fi putut fi o mulțime de alte ciuperci care ieșeau din pereți. Vălul întunericului le acoperi însă repede, deși ecourile exploziei mai răsunară

preț de câteva secunde, până când lăsară locul vuietului obișnuit al vântului și clipocitului discret al apei.

Will își potrivea vizorul peste ochi și se întoarse spre Chester. Băiatul părea descurajat, de parcă momentul intens de emoție îi amintise cât de adânc se aflau în interiorul Pământului și cât de gravă era situația lor. Will îl bătu ușurel pe umăr.

— Haide, nu se știe niciodată... Poate că acolo, sus, ne-a văzut totuși cineva.

Gemelele Rebecca își croiau drum cu greu către marginea micii suprafețe de ciupercă pe care aterizaseră când auziră explozia primei rachete. Erau îmbrăcate identic, cu jachetele de camuflaj, în culorile terne ale Limitatorilor. Singurul lucru care le deosebea era că una șchiopăta și era ajutată de cealaltă să înainteze.

— Artificii? se miră geamăna rănită, iar fetele se opriră la marginea ciupercii pe care aterizaseră.

Priviră în întuneric, încercând să vadă mai bine. Câteva minute mai târziu, o rachetă explodează nu cu mult deasupra capetelor lor.

— Da, artificii, concluzionează geamăna rănită. Ascultară amândouă preț de câteva momente, privind în susul Porului ca să vadă dacă nu se mai întâmpla și altceva. Nu urmă însă nimic. Există o singură persoană destul de imbecilă ca să facă așa ceva.

— Da, *tsubtil*... foarte *tsubtil*, o aprobă cealaltă geamănă. *Fratele* nostru ne-a trimis o invitație și tare o *tsă* regrete.

Începură să râdă, dar geamăna care șchiopăta se întoarse imediat către sora ei, cu fața golită de orice veselie.

— Vorbești al naibii de ridicol. Ce s-a-ntâmpnat cu tine? zise ea sec, fără nicio urmă de compătimire în voce. Te sâsâi.

Sora ei își duse imediat mâna la gură.

— Cred că mi-am rupt niste dintsi.

— Ia mâna de acolo și lasă-mă să văd, porunci geamăna șchioapă luminând cu lanterna chipul surorii ei. Da, incisivi de sus s-au rupt, observă ea cu răceală.

Sora ei își trecu degetul peste cioturi.

— Probabil că m-am lovit în timp ce cădeam, zise ea supărată. O *tsă* mi-i fac când o *ts*-ajungem din nou în *tsu*-pratsol.

— *Dacă*, zise sec cealaltă fată. Dar la braț ce-ai pățit?

— Cred că mi-a *tsărit* din umăr.

— Asta nu-i o problemă. Dar hai să scăpăm întâi de chestia asta, zise ea.

Fata luă tăișul în formă de coasă de la sora ei, care îl ținea în mâna ce-i atârna inertă pe lângă corp. Pentru un moment, geamăna contemplă arma crudă, lungă de vreo cincisprezece centimetri, cu marginile strălucitoare înmuiate în uleiul secretat de ciupercă, așa încât lumina care se reflecta pe ea avea o nuanță cenușie. Pe neașteptate, își duse arma la buze și o sărută.

— Drăguța de tine, zise ea plină de afecțiune, manifestându-și recunoștința față de arma aceea, care era singurul motiv pentru care ea și sora ei nu continuaseră să cadă în josul Porului.

Geamăna care șchiopăta reușise să se întindă și să prindă cu ea marginea unei ciuperci în timp ce cădeau. Deși se mișcau cu o viteză atât de mare încât lama trecuse fără

probleme prin ciupercă, fusese de ajuns pentru a le schimba traiectoria către ciuperca de dedesubt.

Manevra aceea bine gândită le salvase, dar asta nu rămăsese fără urmări — brațul fetei care sâsâia trebuise să suporte greutatea lor combinată, așa încât forța care acționase asupra lui fusese considerabilă.

Demonstrația de afecțiune a fetei șchioape se termină foarte repede.

— Bleah! E de-a dreptul scârbos! strigă ea, încercând să scuipe uleiul ciupercii care îi umezise buzele.

Apucă arma de mâner și o aruncă, mișcându-și doar încheietura. La mai bine de zece metri depărtare se afla un pâlț de organe reproducătoare, care se ridicau de pe suprafața ciupercii. Coasa se răsuci în aer de câteva ori și apoi se afundă în mingea de la capătul filamentului. Nu era probabil o coincidență faptul că sfera se afla la aceeași înălțime la care ar fi fost fața lui Will dacă băiatul ar fi stat chiar acolo.

— Bine *tsintit*! o felicită geamăna sâsâită pe sora ei, în timp ce priveau amândouă cum bila de la capătul filamentului oscilează dintr-o parte în alta. Doar că nu accept niciun *dacă*. O *tsă* gătsim o cale de a *părătsi* locul *ătsta*, adăugă ea.

— Sunt convinsă de asta, zise geamăna care șchiopăta, dar, pentru numele lui Dumnezeu, încearcă să nu mai sâsâi și dă-mi să-ți văd brațul. Își ajută sora să își dezbrace haina lungă și apoi palpă delicat umărul fetei. Da, a ieșit din încheietură. Cred că știi ce urmează acum. Îi dădu lanterna Styx surorii ei, care și-o prinse zdravăn la subraț. Geamăna care șchiopăta păși apoi în lateral și își așează mâinile într-o

priză fermă a părții superioare a brațului dislocat, pe humerus. Trase aer în piept. Ești gata?

— Da, zise cealaltă, clătinând din cap și încruntându-se concentrată.

Cu o singură mișcare hotărâtă, geamăna care șchiopăta apăsă brațul către corpul surorii ei. Humerusul pivotă în jurul lanternei cilindrice și intră la locul său în încheietură, scoțând un trosnet ușor, ca și cum cineva ar fi rupt o rămuriță. În ciuda durerii atroce pe care trebuie să o fi simțit, fata nu scăpă nici măcar un suspin.

— Gata, zise geamăna care șchiopăta, ar trebui să fie în regulă acum.

— Vrei să mă uit puțin la piciorul tău? o întrebă cealaltă, ștergându-și broboanele de sudoare de pe frunte.

— Nu, e doar o zgâ... Se opri în mijlocul propoziției, fiindcă văzuse ceva în întunericul de deasupra lor. Făcu semn din cap surorii sale. Uite!

Cealaltă fată își îndepărtă părul negru și lucios de pe față și își ridică privirea.

— Da, am văzut, e o lumină.

— Nu are cum să fie o rămășiță a rachetei. S-ar putea să fie...

— Un glob luminos...

— Sau poate... o lanternă... una din lanternele *noastre*?

Fără să mai scoată vreun cuvânt, priviră amândouă cum gravitația aduce punctul acela luminos către ele. Când ajunse aproximativ la nivelul lor, observară că era într-adevăr o lumină, dar că ea însoțea un om.

Niciuna dintre gemene nu trebui să se consulte cu cealaltă; gândeau exact la fel când începură să își lătre ordinele la unison în limbajul lor nazal, Styx.

Deși era destul de departe de ele, Limitatorul auzi vocile fetelor extrem de clar și de tare, așa cum auzise ordinul prin care bătrânul Styx îi poruncise să se sinucidă. Aflat în cădere liberă, undeva nu departe de primul Limitator, un alt soldat Styx auzi ordinele gemenelor. Din păcate, al treilea Limitator, ofițerul, își luase viața cu tăișul în formă de coasă la câțiva kilometri mai sus. Ceilalți doi Limitatori se gândiseră și ei să procedeze la fel, fiindcă oricum nu mai aveau niciun motiv să trăiască. Acum li se dăduseră însă alte instrucțiuni și o motivație palpabilă de a rămâne în viață. Cu îndemânarea unor parașutiști experimentați, își mișcară brațele și picioarele pentru a se propulsa spre ciuperca de sub cea pe care se aflau gemenele.

— Norocul îi ajută pe cei credincioși, spuse zâmbind geamăna care sâsâia.

— Așa este, într-adevăr, răspunse cealaltă fată, mângâindu-și fiola cu virus Dominion, ce îi atârna la gât.

Sora ei își duse și ea mâna la fiolă, deși aceasta era diferită — conținea vaccinul care putea neutraliza virusul.

Nu mai trebui să comunice în niciun fel. Cele două gemene Rebecca făcură stânga împrejur în exact același moment și se îndreptară spre partea din spate a ciupercii. Aveau întipărit pe față un rânjet identic. Acum, că aveau doi soldați la dispoziție, știau că șansele de a găsi un drum afară din Por, împreună cu fiolele pe care le duceau, crescuseră considerabil. Lucrurile mergeau spre bine.

Capitolul cinci

Traficul pe străzile din Hampstead era redus la ora extrem de matinală la care Drake trecu de spitalul St. Edmund's și o apucă în sus pe Rosslyn Hill. Își accelerează Range Rover-ul pe aleea Pilgrim, gonind până la capăt și încetinind apoi foarte mult. Parcă într-un loc cunoscut ca Preacher's Hill, unde iarba înaltă și cei câțiva copaci erau acoperiți de promoroacă — ai fi zis că sunt pudrați cu zahăr.

Întinse mâna spre cheie ca să oprească motorul, dar ezită auzind o știre la radio despre Ultra-Virus. Crainicul spunea că zilele de concediu medical ale populației produsese pierderi de mai multe milioane de lire sterline.

— Ha! Mereu sunt preocupați de bani, zise Drake cu obidă, închizând ochii și sprijinindu-și capul de tetieră. Pur și simplu nu înțeleg.

Căscă. Nu mai dormise ca lumea de zile întregi, moțăise doar câteva ore în mașină atunci când avusese ocazia și de aceea începuse să îl ajungă oboseala. Își lăsă capul să alunece până când atinse geamul și adormi brusc.

Drake se trezi brusc din cauza unui telefon mobil care începu să vibreze în geanta de pe scaunul de lângă el. Scăldat într-o sudoare rece, îi trebuiră câteva momente pentru a-și da seama unde se află. Motorul mașinii continua să meargă și, ascultând mai atent, își dădu seama că pierduse continuarea știrii despre Ultra-Virus.

— Adună-te odată, mârâi el furios pe sine pentru că își permisesese să adoarmă. Continuă să înjure în timp ce căuta printre telefoanele din geantă, găsindu-l cu greu pe cel care suna. Îl scoase la repezeală și răspunse, oprind motorul cu cealaltă mână pentru a închide și radioul.

— Alo, zise el frecându-și fața cu putere pentru a se trezi de-a binelea.

Se auzi vocea unei femei care însă nu se prezentă.

— Alo.

— Da, zise Drake.

— Vă sun din partea...

— Nu e nevoie să dați nume, o întrerupse Drake. Știu cine sunteți. Dar de ce nu m-a sunat el însuși?

Vocea păru tristă, spartă.

— E... e indisponibil momentan.

— Dumnezeu mare! exclamă Drake, cunoscând prea bine înțelesul cuvintelor aceloră.

Omul lui de contact era fie mort, fie dispărut. Până acum, nici măcar o singură persoană din fosta lui celulă cu care încercase să intre în contact nu fusese de găsit. Rețeaua sa era acum dezmembrată.

Vocea femeii deveni mai aspră și cumva poruncitoare.

— Și să nu mergi la stația Hill.

— De ce? întrebă Drake, strângând atât de tare telefonul, încât carcasa de plastic începu să pârâie.

— E scoasă din uz, zise ea și apoi închise.

Drake privi telefonul câteva momente, concentrându-se asupra liniilor de pe ecran, care indicau puterea semnalului. Apoi îl întoarse și îndepărtă partea din spate a carcasei, extrăgând cu îndemânare cartela SIM. Ieșind din mașină, o aruncă pe drum și o strivi sub călcâiul cizmei. Examină cu atenție strada și parcareă întinsă, în timp ce se îndreptă spre portbagaj. Îl deschise și scoase dintr-un suport un pistol pe care îl îndesă repede la curea, în partea din spate a pantalonilor. Încuie mașina și porni spre Preacher's Hill. Începu să urce panta prin spatele unor arbuști răzleți, lăsând urme întunecate pe iarba înghețată.

Odată ajuns în vârful dealului, se opri pentru a supraveghea din nou zona, iar privirea i se aținti în sfârșit asupra locului spre care se îndrepta. Stația Hill, așa cum era cunoscută pentru toți membrii rețelei sale, era o casă mare în stil edwardian, aflată la capătul unui șir de construcții similare. Drake părăsi panta acoperită de iarbă și se întoarse pe drum. Deși abia recepționase un mesaj lipsit de echivoc din partea femeii care îl sunase, simțea că trebuie să vadă cu ochii lui. Va fi foarte atent. Era posibil ca ei să pândească. Trecu în pas alert pe lângă casă, aparent aruncându-i doar o privire fugară. Fu însă suficient pentru a observa că alea de intrare era baricadată, că lângă casă apăruse o pancartă pe care scria „Păstrați distanța, structură nesigură” și să observe că toate ferestrele de la parter fuseseră acoperite cu scânduri. Continuă să meargă de-a lungul străzii pe lângă alte clădiri, apoi

își privi ceasul de la mână, ca și cum ar fi întârziat undeva, și o porni înapoi.

Ajuns în fața aleii de la intrare, sări fără efort peste bariera vopsită în roșu și alb. Merse apoi pe lângă un gard viu crescut peste măsură până pe o laterală a casei. Când ajunse la intrarea în pivniță, observă că ușa dispăruse, iar în urma ei rămăsese doar tocul înnegrit de foc. Își descheie jacheta și își scoase pistolul.

Păși cu grijă prin cadrul ușii, îndreptându-și pistolul în toate direcțiile. Tot ce mai rămăsese din subsol erau schelele de metal ale birourilor și câteva bălți mici de plastic topit de la carcasele computerelor ce stătuseră odinioară pe ele. Restul fusese transformat în cenușă. Pereții erau înnegriți de fum, iar tavanul se prăbușise în câteva locuri, acolo unde flăcările reușiseră să pătrundă. Întreaga încăpere părea să fi fost devastată de o furtună de foc.

Știa că e o pierdere de timp să verifice dacă nu supraviețuise vreun echipament sau vreo înregistrare. Ieși din subsol și se întoarse în mașină.

Ca de obicei, soldații Styx fuseseră extrem de riguroși; în timp ce el stătuse în Adâncuri, întreaga sa rețea de la suprafață fusese eliminată. Drake se simți năpădit de un sentiment de neajutorare. Singurul lucru pe care îl mai putea face era să încerce să intre în contact cu o altă celulă, care opera independent, dar astfel risca să îi compromită și pe membrii acesteia.

Era însă disperat.

— Atunci mergem în Țara Galilor, zise el cu o voce obsesivă și porni mașina.

* * *

— Pot să o car și eu dacă vrei, se oferi Chester când Will dădu să o ridice pe Elliott.

Băiatul clătină însă din cap.

— N-are nicio importanță! Aici jos aproape că nu cântărește nimic.

Chester își aruncă cele trei rucsacuri peste umăr. La suprafață ar fi fost de negândit să care o asemenea povară, dar acum, sărind ușor, abia dacă era conștient că le cară. Se opri ca să își ridice pușca pe care o apucă cu două degete, ținând-o la un braț distanță.

— Da, e într-adevăr uimitor. E ușoară ca un creion. Ai dreptate — nimic nu cântărește prea mult pe-aici.

Fără să aibă nici cea mai mică idee despre locul în care se îndreaptă, cu excepția faptului că din cavernă se putea merge mai adânc în peretele Porului, porniră de-a lungul unui tunel.

După câțiva kilometri, constatară că pășesc încă pe suprafața buretoasă a ciupercii care învelea fiecare centimetru pătrat al tunelului prin care înaintau.

La un moment dat, după un colț, se treziră în fața unui perete vertical de ciupercă.

— E o fundătură... E numai ciupercă aici, zise Chester.

— Mda, dar eu nu cred că e o fundătură, murmură Will arătând către o deschizătură aflată deasupra capetelor lor. Acoperă-ți lumina o secundă, zise el, așezând-o cu grijă pe Elliott pe jos. Își potrivi lentila pe ochiul drept ca să investigheze. Pare că se continuă, îl informă el pe Chester, dar nu pot să-mi dau seama ce e în vârf.

— Ei, asta e. Înseamnă... începu Chester descurajat.

— Se pare că uiți ceva, zise Will, alergând câțiva pași și apoi sărind în sus chiar pe lângă zid.

Se ridică repede și se făcu nevăzut. Bartleby nu se lăsă întrecut de noul său stăpân și țâșni după el.

— A, minunat, de-abia așteptam să fiu lăsat singur aici, bombăni Chester încercând să scruteze bezna din jurul său. Își aprinse lanterna și începu să fluiera, fiindcă asta îi dădea curaj. Trecu o vreme fără să primească vreun semn de la Will și începu să-și facă griji. Hei, strigă el, ce-i acolo sus? Nu mă lăsa singur aici!

Will pluti ușor în jos și ateriză chiar lângă Chester.

— Există câteva deschizături prin care putem încerca să trecem.

— Deci acum putem să și zburăm, zise Chester. Și nu ne-a luat decât o zi să învățăm...

Întâlniră mai multe asemenea puțuri verticale dar, în ciuda ciupercilor care ascundeau aproape totul, Will reuși să își dea seama că păreau să fie alcătuite după un model. Erau aranjate într-o serie de cercuri concentrice care radiau în jurul Porului. Se gândi că peisajul ar putea fi echivalentul geologic al unei pietre aruncate într-o baltă, cu valurile răspândindu-se din locul în care atinge apa, și se întrebă dacă era posibil ca fracturile acelea circulare din stratul de piatră să fi fost rezultatul unei răcirii rapide.

— Iată că Pământul nu e deloc umplut cu materie, îi zise Will lui Chester, în timp ce mergeau de-a lungul unui tunel.

Seamănă mai degrabă cu o bucată enormă de șvaițer — e plin de găuri.

— Dar de ce trebuie să vorbești despre mâncare? replică Chester.

Will începuse însă să creadă că, de fapt, ar putea exista o mulțime de asemenea puțuri verticale pe care ei nu le puteau vedea, dar care fuseseră invadate cu multe secole în urmă de colonia aceea uriașă de ciuperci. Asta îl făcea să se întrebe dacă nu cumva ciuperca era, de fapt, un singur organism imens care se întindea pe sute de kilometri, atât în interiorul Porului, cât și prin tunelele din stratul de piatră ce mărginea hăul imens.

— Știi, se poate să fim înăuntrul celei mai mare plante din lume, zise el, dar Chester nu îi dădu niciun răspuns.

Ajunseră, într-un târziu, într-un loc în care tunelul prin care mergeau se despărțea în trei ramificații. Se opriră ca să se hotărască pe unde să o ia.

— Ei bine, de data asta suntem răsfățați. Avem de unde alege, zise Will.

Prietenul său îl aprobă tăcut.

— Chester, uite ce e, mie personal nu prea îmi pasă în ce direcție o apucăm, adăugă Will. Mi se pare că nu are nicio importanță, toate tunelele par la fel.

Examină din nou deschiderile circulare în rocă și văzu că aveau aproape aceeași dimensiune și că fiecare dintre ele părea să se continue în plan orizontal, deși era imposibil de zis ce se ascundea după următorul colț. Băieții fuseseră deja siliți de câteva ori să se întoarcă, atunci când drumul se înfundase din cauza acumulărilor excesive de ciupercă sau

fiindcă se transformase într-un horn mult prea îngust, prin care nu putuseră să se târască.

— Eu am ales ultima dată, acum e rândul tău, îi răspunse Chester.

— Nu e chiar așa. De fapt, Bartleby a ales ultima dată, îi aminti Will.

— Atunci lasă-l să aleagă din nou, zise Chester.

Se întoarseră amândoi să privească spre Bartleby, care își ținea capul sus, adulmecând și dând puternic din coadă.

— Haide, Bart, tu trebuie să alegi, îl zori Will.

— *Bart?* se miră Chester. De unde-ai mai scos-o și pe-asta?

— Cal, șopti Will încetișor.

— A, da, înțeleg, zise Chester, aruncându-i lui Will o privire fugară și întrebându-se din nou cum suportă dispariția fratelui său.

Will părea însă concentrat pe deplin asupra drumului lor prin rețeaua aceea de tunele, ca și cum ar fi avut în minte un plan știut numai de el. Dacă era la fel de îngrijorat precum Chester cu privire la starea lor, cu siguranță reușea să o ascundă foarte bine. Se consolau cu gândul că mai trăiseră oameni la adâncimea aceea, judecând după plasele de pe ciupercile din Por, chiar dacă aceștia nu mai erau în viață. În afară de asta, nu putea să nu recunoască faptul că el și Will mergeau la întâmplare. Totuși, Chester nu voia să îl sâcâie pe prietenul său cu asemenea gânduri, fiindcă și el era conștient că trebuiau să facă *ceva*.

— Dacă nu te hotărăști mai repede, am s-aleg eu în locul tău, se răsti Will la motan, care nu părea să fie prea grăbit și continua să adulmece aerul.

Până la urmă, Bartleby păși într-unul dintre tunele. Abia dacă parcurseseră câțiva metri, când animalul se opri brusc. La câțiva pași în urma lui, băieții făcură la fel.

— Iisuse! făcu Will când simți duhoarea. Aici a murit ceva cu adevărat mare!

Chester observase o schimbare în sunetul pe care îl stârneau pașii lor în tunel.

— E o chestie grețoasă pe jos. Pare tare împuțită.

— Uite-acolo, șopti Will, zărind câteva obiecte pe lângă perete.

Erau patru bancuri de lemn aliniate pe o parte a tunelului. Semănau cu mobilierul pe care te așteptai să îl găsești în prăvălia unui măcelar. Erau construite grosolan, dar solide, picioarele și tăbliile fiind făcute din bucăți groase de cheres-tea. Aspectul de măcelărie era întărit de petele de sânge și de rămășițele de carne uscată, așezate din loc în loc în grămezi înalte de câțiva centimetri, care le acopereau. În mijlocul unuia dintre bancuri era înfiptă o secure imensă, ca și cum proprietarul o lăsase acolo convins că se va întoarce curând să o folosească din nou.

— O, nu! murmură Chester, înghițindu-și un nod în gât la vederea securii.

Îi aruncă lui Will o privire plină de oroare.

Primul gând al lui Will fu că nimeriseră pe teritoriul unui trib de canibali subteran, dar nu avea de gând să-i împărtășească această idee și lui Chester, care era oricum destul de speriat. Făcu un pas înapoi, îndepărtându-se de mesele de lemn, dar se împiedică în gunoaiele ce acopereau podeaua.

Ateriză în genunchi, reușind cu greu să o țină pe Elliott. Căderea îi dădu însă ocazia să vadă mai bine prin ce pășeau.

Parc-ar fi fost o mulțime de trupuri ciopârțite, dar Will nu reuși să identifice mai nimic.

— Bucăți de animale? se întrebă el, observând un ochi compus, imens și bucăți de picioare articulate, de un negru strălucitor, acoperite cu țepi care aveau grosimea degetului său mic. Nu, sunt insecte. Insecte uriașe? murmură el neîncrezător. Cel mai mare fragment pe care reuși să îl observe era format din mai bine de zece segmente negre și lucioase, cu picioare de-o parte și de alta. Ar fi putut proveni de la un miriapod imens, dar fiecare dintre picioare avea mai bine de o jumătate de metru lungime, așa încât se întrebă cam cât de mare fusese creatura aceea.

— Plecăm de-aici chiar acum, zise Chester pe un ton foarte hotărât, ajutându-l pe Will să se ridice. Și ne îndepărtăm naibii cât de mult putem!

Alergară până la intersecția celor trei tunele.

Chester tocmai sugera să o apuce prin altul, când auziră un cârâit ascuțit, care îi sperie de moarte.

— Și asta ce naiba a mai fost? șopti el imediat ce se lăsă liniștea.

Priviră în sus toți trei, băieții și pisica, și observară pentru prima dată că deasupra capetelor lor se afla o fisură destul de mare. Se auziră din nou cârâielile care semănau acum cu sunetul scos de niște unghii care zgârie o tablă foarte lungă. Pe lângă faptul că nu aveau habar cine le scotea, zgomotele erau în sine greu de suportat, zgâriindu-i pe urechi. Apoi ecourile se stinseră.

Chester vorbi foarte încet:

— Asta n-are legătură cu niște stânci care se crapă, nu?

Will nu îi răspunse imediat, fiindcă observase că Bartleby devenise foarte agitat.

Sunetele îngrozitoare se auziră din nou, de data aceasta mult mai puternic.

— Nu, șopti Will, n-are de-a face cu geologia. Se poate însă să fie legate de bucățile acelea de insectă. Continuă imediat, pe un ton agitat: Chester, pregătește-ți pușca. Și flintele.

Băiatul o luă apoi pe Elliott și intră în tunelul din stânga. Bartleby era pitulat la pământ atât de aproape de picioarele lui Will, încât aproape că-l făcu să se împiedice.

În timp ce mergea cu spatele, cu privirea ațintită asupra intersecției, Chester se lupta cu pușca, încercând să îi tragă siguranța. Reuși într-un târziu să o armeze și băgă un glonț pe țeavă. Continuând să meargă cu spatele, deschise clapa buzunarului de pe coapsă, în care avea două flinte.

Următoarea secundă îi luă pe toți prin surprindere.

Mai întâi, Will auzi sunetul unei frânghii care biciuiește aerul. Lumea se întoarse cu susul în jos, iar el fu ridicat de picioare. O ținu bine pe Elliott, încercând cu disperare să nu o scape. Îl strigă pe Chester când simți că ceva se strânge în jurul său. Reuși să zărească ce anume era — o plasă asemănătoare celor pe care le văzuse pe marginea ciupercilor din Por. Fusesse prins într-o capcană.

Bartleby sâsâia și se cambra, fiindcă fusesse înghesuit lângă Will. Continuând să țipe, Will descoperi că plasa se strângea în jurul său cu cât se zbătea mai mult. Curând, nu mai reuși

să facă nicio mișcare. Pe lângă propriile strigăte și scârțâitul plasei, era sigur că mai surprinsese un zgomot metalic, ca și cum cineva ar fi lovit niște cutii goale de conserve una de alta. Cu umărul lui Elliott înfipt în față și Bartleby zbatându-i-se la picioare, nu reuși să își dea seama dacă prietenul său Chester era responsabil pentru zgomotul acela. Încercă să vadă unde e și dacă nu fusese și el prins într-o altă capcană, dar plasa se învârtea atât de repede, încât zărea totul ca prin ceață.

În momentul în care își dăduse seama că Will are necazuri, primul impuls al lui Chester fusese să meargă să îl ajute. Își dădu însă seama după strigătele prietenului său că acesta e în viață și era mult mai preocupat de ceea ce se petrecea în fisura din tavanul tunelului. De acolo cădeau pietre și nisip, de parcă ar fi fost dislocate de cineva. Iar cârâielile deveniseră mai puternice și mai numeroase decât înainte. Lăsă rucsacurile să cadă lângă el, mai înaintă câțiva pași către Will și ridică pușca către deschiderea din tavan.

Avu mare noroc că procedă așa.

Prin vizorul puștii văzu ceva căzând prin fisură. Ateriză fără zgomot, ca o umbră care trece în fugă peste un perete. Privi repede spre locul în care i se păruse că ajunsese.

— Ce naiba...! mormăi Chester, încercând să înțeleagă ceea ce vedea.

Avea aproximativ trei metri diametru și mai multe picioare decât reuși Chester să numere la o primă vedere. Membrele acelea pielose păreau să țâșnească din discul circular, gros al corpului. Pe partea de trunchi îndreptată spre el se vedeau trei pete care scânteiau ca niște ochi de pisică.

Cea mai înfiorătoare priveliște o oferea însă spinul lung aflat chiar în spatele „ochilor”, al cărui vârf strălucitor arunca în jur o lumină galbenă.

Creatura păru că se ghemuiește la pământ, clătinându-și încetișor apendicele cu spinul strălucitor. Pe urmă, începu să se ridice ușor pe nenumăratele-i picioare.

Chester apucă mai bine pușca în mâini. De când se știa, nu putea să sufere deloc insectele care se târau, dar monstruozitatea aceea părea întruparea celor mai îngrozitoare coșmaruri ale copilăriei sale. Se cutremură, iar corpul îi fu străbătut de valuri succesive de greață.

— Ești mort, mârâi el. Urăsc...

Cuvintele îi înghețară însă pe buze, când văzu cum creatura își lasă brusc corpul la pământ, ca un preludiu, gândi Chester, la un atac împotriva lui.

Nimic nu-l putea împiedica să apese pe trăgaci.

— PĂIANJENUL NAIBII! urlă Chester, trăgând în corpul circular.

Glonțul își croi drum prin trupul creaturii, rupându-l exact în două.

Privi cum cele două jumătăți se prăbușesc la stânga și la dreapta, cu picioarele zbătându-se nebunește. Inundat de un val de adrenalină, Chester începu să râdă isteric, lucru cu totul neobișnuit pentru el.

Nu se mai auziră cârâieli, ci doar strigătele lui Will, care continua să se legene în plasă.

Chester se îndrepta de spinare, când o altă creatură ateriză cu un sunet înfundat exact în locul în care stătuse și

prima. Acționând din instinct, Chester ridică pușca și apăsă pe trăgaci.

Auzi însă un sunet care îi opri inima în loc.

Un păcănit sec — pușca nu se descărca. Încercă disperat să acționeze iar percutorul, dar nu reuși să-l miște — părea să fie blocat. Bestia se ridica încet pe picioarele-i segmentate. Deși știa că e o pierdere de timp, Chester încercă să tragă din nou. Alt păcănit sec.

Pradă disperării, Chester făcu singurul lucru posibil. Aruncă pușca spre creatură cu toată puterea. Bestia ridică un picior din față și îndepărtă arma cu un singur bobârnac îndemânatic. Chester o văzu cum se îndepărtează răsucindu-se prin aer și auzi un bufnet înfundat când aceasta ateriză pe suprafața ciupercii care căptușea tunelul.

Era singur în fața creaturii. Ochii lui Chester se fixaseră în cei ai bestiei — sfere înfiorătoare de cristal, care scânteiau în lumina lanternei sale ca niște picături imense de apă. Se auzi un șuierat ușor, iar bestia deschise gura, scoțând la iveală un șir de colți albi înfricoșători, de grosimea degetului său mare.

— O, nu! icni el, căzând pe spate în încercarea de a scoate o flintă din buzunarul de pe coapsă.

Fără să își ia ochii de la creatură, reuși să apuce una dintre flinte, dar pe a doua o scăpă. Blestemă încontinuu, în timp ce încerca să își aducă aminte ce îi învățase Drake despre folosirea armelor acelea. „Ține-o în palmă”, își zise Chester, asigurându-se întâi că îndreptase spre animal capătul potrivit. Tocmai își punea degetul pe trăgaci când creatura atacă.

În timp ce bestia se aruncă asupra lui, Chester apăsă zdravăn pe trăgaci, declanșând mecanismul. Flinta i se cutremură în mâini, iar încărcătura ei surprinse monstrul în aer. Chester nu avusese cum să rateze, fiindcă păianjenul se aflase la mai puțin de doi metri de el. Din cauza distanței mici, corpul bestiei se făcu bucățele, umplându-l pe Chester de sânge.

— Doamne Dumnezeule! murmură Chester, ștergându-și fața și privind rămășițele păianjenului mort care-l acopereau. Două picioare se nimeriseră deasupra lui și continuau să se miște. Arătau ca niște pulpe gigantice ale unui pui jumulit, doar că erau acoperite de o piele neagră și erau punctate pe ici, pe colo cu peri aspri. Convins că avea să i se facă rău, reuși să le îndepărteze. Apoi începu să se tragă înapoi, încercând să se îndepărteze cât mai mult de scena aceea oribilă.

Era atât de tulburat, încât bolborosea incoerent, ca pentru sine, nefiind în stare să răspundă chemărilor disperate și înăbușite ale lui Will. Aproape că era mai mult decât putea suporta. Se apropia cu repeziciune de punctul în care nu mai dorea să facă nimic altceva decât să se ghemuiască la pământ, cu brațele acoperindu-i capul, și să ignore orice altceva. Singurul lucru care îl făcea să continue era gândul că trebuie să îi salveze pe Will și pe Elliott din capcană.

Auzi însă un alt plescăit moale.

— NU! NU MAI VREAU! urlă el.

Nu era nevoie să privească pentru a ști ce îl așteaptă. Începu imediat să bâjbâie prin întuneric, într-un efort nebunesc de a găsi a doua flintă. Însă, din cauza bucăților de

păianjen răspândite peste tot și a denivelărilor suprafeței de ciupercă, nu reuși să o descopere.

Se sili să privească în direcția atacatorului. Corpul creaturii tremura ușor, ridicându-se pe picioarele articulate. „Este gata de atac”, își spuse Chester.

Bestia sări, îndreptându-se direct către el.

Un proiectil incandescent lovi creatura, scoțând un șuierat puternic. Cu o viteză uluitoare, corpul imens al păianjenului luă foc. Se zbătea îngrozitor, scoțând un cârâit insuportabil.

Neavând nici cea mai mică idee despre ce se întâmplase, Chester se ridică în picioare. Privea spre locul în care Will, fata și pisica atârnavă de tavan, când văzu că apare un alt monstru. Aerul șuieră din nou, și un alt proiectil aprins își atinse ținta. Trecu atât de aproape de capul lui Chester încât, pentru o clipă, băiatul crezu că el fusese cel vizat și se aruncă la pământ. În momentul următor observă însă păianjenul care fusese lovit și cuprins imediat de flăcări, prăbușindu-se lângă rămășițele pulsânde ale primului.

Chester era atât de uimit de priveliștea celor două animale care ardeau sfârâind, încât nu se putea mișca.

Prin fum își croi drum o siluetă întunecată.

— Styx? întrebă Chester simplu, privind persoana din fața sa, care ținea în mână ceva ce părea să fie un fel de arbaleță încărcată cu o altă săgeată cu vârful în flăcări. Iar de data aceasta era îndreptată direct spre Chester.

Silueta se apropie de el.

— Dar... dar ești abia un băiețel, se auzi vocea uimită și aspră a unei femei.

Purta o haină lungă și zdrențăroasă și avea o eșarfă dintr-un material subțire, înfășurată pe jumătatea de jos a feței.

— Faci parte dintre Styx? insistă Chester.

— Cum poți să zici ceva atât de urât? răspunse ea direct.

Râzând din toată inima, femeia își desfăcu eșarfa. Stinse vârful săgeții și coborî arbaleta.

Chester îi văzu chipul încadrat de o claie de păr roșu. Avea o față plină de bunătate, pe care se întindea un zâmbet larg. Băiatul nu își dădu seama exact ce vârstă are femeia, așa încât presupuse că avea în jur de patruzeci de ani. Dacă făcea abstracție de haine, ar fi putut fi lesne confundată cu una dintre prietenele mamei sale, care o conduceau uneori până acasă cu mașina, după nenumăratele cursuri serale pe care le urma.

— Ai mare noroc că tocmai astăzi a fost ziua în care trebuia să-mi verific capcanele, fiindcă altfel ai fi fost deja păpică pentru păianjenii-maimuță, zise femeia întinzând o mână către Chester. Hopa sus, iubire!

— Înseamnă că nu ești o Styx, nu-i așa? întrebă din nou Chester, privind-o drept în ochi.

— Nu, nu sunt o Styx. În plus, nu eu sunt cea care încercam să spintec păianjenii-maimuță cu o pușcă de *Limitator*, răspunse ea, în timp ce Will scotea sunete disperate din capcana în care se prinsese.

Vocea femeii era răgușită, de parcă n-ar fi vorbit prea des.

— Nu e a mea... adică..., se încurcă el în explicații.

— Nu-ți face probleme, drăguță, văd limpede că nu ești un Guler Alb, spuse femeia susținându-i privirea. Ah, nici nu știi ce bine e, continuă ea.

— Ce anume? întrebă băiatul, apucând-o de mână și permițându-i să îl ajute să se ridice.

— Să vorbești cu un suflet omenesc! răspunse ea, ca și cum răspunsul ar fi fost evident.

Femeia încă îl ținea de mână pe Chester când Will strigă din nou.

— Ăăă... prietenii mei au nevoie de ajutor, îi aminti Chester, retrăgându-și palma.

În timp ce Chester continua să o privească extrem de uimit, femeia își trecu arbaleta pe după umăr. Luă între degete o cantitate mică din ceea ce părea să fie o plantă uscată, pe care o scoase din brâul gros cu care își încinsese talia generoasă și o aruncă în focul care mistuia cele două creaturi. Aerul se umplu imediat de un miros intens, dar nu neplăcut.

— Asta o să-i țină la distanță pe restul nenorociților ăstora, îl informă ea pe Chester și se năpusti spre tunelul în care atârna plasa ce-l ținea captiv pe Will. Slăbi o frânghie și îi coborî încet pe Will, Elliott și pisica.

— Nu-ți face griji, o să te scot de-acolo în doi timpi și trei mișcări, zise ea, trăgând cu putere de o sfoară aflată în partea de sus a plasei.

Bartleby ieși primul, mârâind și dezvelindu-și colții imenși în direcția femeii.

— Un Vânător! zise ea, lăsând să cadă plasa și bătând din palme de încântare. N-am crezut că am să mai văd vreodată un Vânător!

Bartleby hotărî imediat că femeia nu reprezintă o amenințare și trecu pe lângă ea, adulmecând-o în treacăt. Era mult mai interesat de rămășițele păianjenilor-maimuță, așa

cum îi numise femeia aceea necunoscută, și începu să le dea ocol cu precauție.

Fără să fie ajutat de femeie, Will reușise să se extragă din plasă. Se ridică în picioare și apoi începu să își frece coapsa.

— Pisica asta tâmpită m-a mușcat! Chester, ce s-a întâm....? Se opri când dădu cu ochii de femeie. Și tu cine naiba mai ești?

— Martha, răspunse ea calm, dar oamenii îmi spun *Ma*.

— Martha? repetă Will clătinând neîncrezător din cap. *Ma?*

— Da, Ma, așa obișnuiau să-mi spună, adăugă ea, studiindu-l cu atenție pe Will. Ia te uită! Ai părul alb și ochii ăștia palizi, încântători. Nu încape îndoială că te-ai născut *sub iarbă*.

— Și asta ce înseamnă? întrebă uimit Chester.

— Înseamnă că am fost născut în Colonie, îi explică Will. Știi tu... *sub iarbă*... adică în interiorul Pământului.

— A, da, m-am prins, zise Chester.

Martha observase silueta nemișcată a lui Elliott, care rămăsese încă în plasă.

— Mai e cineva cu voi! Ce e cu el? întrebă ea, încrețindu-și fruntea. Sper că nu s-a rănit în capcana mea.

Will reuși să își revină din uimire și se aplecă să îndeparteze plasa aspră din jurul lui Elliott. Apoi o ridică.

— Vai, e o tânără! exclamă Martha, când văzu chipul lui Elliott. Dar ce-a pățit?

— Păi... ăăă... doamnă... ăăăă... Ma... Martha, începu Will, pornindu-se să-i explice cum fuseseră vânați de Limitatori și apoi aruncați în Por cu focuri de artilerie.

Femeia îl ascultă concentrată, cu mâinile încrucișate la piept, dar la un moment dat își ridică palma micuță pentru a-l opri.

— Îmi pare rău, drăguță, dar trebuie să recunosc că nu reușesc să te urmăresc, admise ea clătinând din cap. Știi de când nu am mai auzit glas omenesc? Își descleștă brațele și, strecurându-și o mână pe sub haină, începu să se scarpine puternic la subraț, cu un gest nu foarte elegant.

— De foarte multă vreme? zise Will, privind-o strâmb pe femeia care, după ce terminase cu scărpinatul, își băga degetele în gură și le suga cu vigoare.

— Exact, drăguță, zise ea. Ar fi mai bine să veniți cu toții cu mine, dar trebuie să strâng și niște mâncare. Se pare că o să avem nevoie de fiecare firimitură. Avem acum mai multe guri de hrănit.

Will și Chester se priviră unul pe celălalt, în timp ce femeia desprinse un sac de la centură, bombănind ceva despre faptul că nu avea timp să tranșeze carnea.

— Înseamnă că alea sunt ale tale? întrebă Will, arătând în direcția bancurilor înspăimântătoare.

Femeia nu răspunse, dar înclină capul spre Chester, privind-l cu afecțiune.

— Ești un flăcău mare și zdravăn. Îmi amintești de fiul meu, urmă ea oftând adânc. Nu vrei să ții ăsta deschis, dragoste? întrebă ea, întinzându-i sacul lui Chester.

Porni apoi să adune toate bucățile fumegânde de păianjen-maimuță și le puse în sac.

Chester întrebă mut „mâncare?” în direcția lui Will, strâmbând din buze de parcă urma să i se facă rău și ținând sacul cât de departe putea.

Will nu îi răspunse însă, uitându-se cu o curiozitate din ce în ce mai mare la ce mai rămăsese din creaturi.

— E ciudat. Par să fie insecte sau... sau poate arahnide, iar chestiile astea albe și strălucitoare sunt *dinți*?

— Da, sunt colți, răspunse femeia continuând să cutreiere locul, adunând toate resturile. Ca și excrescența aia strălucitoare, dinții sunt folosiți pe post de momeală pentru pradă.

— Fascinant, murmură Will și, fără ezitare, privi direct în sacul pe care prietenul său îl găsea atât de respingător.

— Iar începe, mormăi Chester ca pentru sine.

Capitolul șase

— Î n praf... amănuntele trebuie să fie în praf, își repeta mereu dr. Burrows, stând în genunchi lângă un schelet uman îngropat pe jumătate.

Cojea suprafața ciupercii și îndepărta praful pentru a descoperi cât mai multe oase, dar se opri la auzul unei bufnituri înfundate și îndepărtate. Nu avea nicio idee despre ce anume ar fi putut-o provoca, dar se ridică în picioare și strigă din toate puterile:

— Alo! Alo! E cineva acolo?

Deși parcursese câțiva kilometri buni, se asigurase mereu că merge în jos, așa încât să rămână destul de aproape de Por. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era să se rătăcească.

Dar acum dăduse lovitura. Găsise scheletul și începuse să îl excaveze.

Ascultă cu atenție câteva secunde, așteptându-se să audă și alte sunete, dar era liniște, așa încât își spuse că totul fusese doar în imaginația lui. Ridică din umeri și se aplecă din nou asupra descoperirii sale. Desprinse câteva bucăți de

ciupercă și apoi suflă peste praful fin care înconjura oasele vechi, iar fața i se luminează.

— Dar ce avem noi aici? zise el cu voce tare, descoperind că scheletul ținea în mână un obiect.

Îndepărtă cu mare grijă falangele — oasele care formaseră odinioară degetele — și extrase obiectul. Era făcut din ceramică și nu se deosebea prea tare de lămpile din care te aștepți să iasă un duh. Avea cioc și un capac care părea să se fi înțepenit. Zgârie pe marginea ciocului cu o unghie murdară.

— Aici ar fi trebuit să fie fitilul, continuă el. Deci, fenicienilor sau oricine veți fi fost, se pare că foloseați lămpile cu ulei ca sursă de lumină.

Așeză cu grijă lampa deoparte și începu să curețe pământul din jurul scheletului, cu mâini tremurânde de nerăbdare și foame. Silueta doctorului Burrows se contura în lumina globului său, aplecată deasupra scheletului. Bărbatul fluiera încetișor, iar ochelarii îi erau puțin strâmbi — se deformataseră în timpul căderii prin Por. Chipul său era acoperit de zgârieturi și vânătăi, cu excepția peticelor acoperite de barba neîngrijită. Cămașa îi era ruptă în spate, iar una dintre mâneci fusese sfâșiată și abia dacă se mai ținea într-un fir de ață. Deși avusese întotdeauna o constituție fragilă, slăbise atât de mult, încât începuse să semene cu scheletul la care lucra.

— Bingo! exclamă el, descoperind ceea ce părea să fie o cutie de lemn.

O smulse cu prea mult entuziasm și aceasta se dezintegrează. Printre rămășițele cutiei se afla însă și o serie de tăblițe de piatră, de dimensiunea unei cărți de joc, cu margini rotunjite.

— Ardezie, fără îndoială prelucrată, observă el, frecând una din tăblițe de cămașă pentru a o curăța de praf.

Începu să o examineze îndeaproape, descoperind cu încântare că pe suprafața acesteia erau gravate câteva litere mici, pe care le recunoscuse imediat. Erau identice cu cele peste care dăduse în Adâncuri, caractere pe care, folosind *Piatra Burrows*, așa cum o denumise el, reușise să le traducă. În ciuda faptului că își pierduse jurnalul când căzuse în Por, spera că își va putea aminti îndeajuns de mult pentru a înțelege, în mare, ce era scris pe tăblițe.

Însă oricât de mult se concentra, literele micițe păreau că îi joacă în fața ochilor și îi trebuia o eternitate ca să identifice doar câteva cuvinte. Își scoase ochelarii ca să îi șteargă, având grijă să nu disloce lentilele din rama îndoită. Asta nu păru însă să îl ajute să vadă mai bine și, după un timp, trebuia să renunțe.

— Oare ce nu-i în regulă cu mine? mormăi el, inspec-tând și celelalte tăblițe și observând că pe unele din ele erau trasate diagrame minuscule. Indicații... oare ar putea fi... o hartă? se întrebă el, întorcând tăblițele pe toate părțile. Of, nu știu, oftă el, supărat că nu reușea să își dea seama ce e gravat pe tăblițe.

Le înfășură într-o batistă și le puse cu grijă în buzunar, iar apoi continuă să excaveze pe lângă schelet. Nu mai găsi însă nimic notabil, cu excepția unei perechi de sandale de piele putrezită.

Se ridică și își reluă drumul. Mergând peste suprafețe acoperite de ciupercă, piatră și nisip fin, se întrebă dacă nu cumva ar fi putut găsi și alte vestigii — poate ceva care să

dea sens hărții de pe tăblițe, dacă asta era de fapt. Uitându-se atent la toate reperele peisajului acela cenușiu, își dădu seama că ciuperca acoperea probabil tot relieful semnificativ. În funcție de cât de mult crescuse pe parcursul mileniilor, ar fi putut ascunde tot felul de lucruri. Se întrebă dacă nu cumva bietul om, al cărui schelet îl găsisese, ajunsese acolo doar fiindcă el sau ea nu aterizase la nivelul potrivit al Porului și se rătăcise. În cazul acesta, dr. Burrows era și el într-un loc nepotrivit, iar harta ar fi fost nefolositoare. Tresări puternic amintindu-și ce simțise când căzuse în Por, teroarea absolută și paralizantă a întunericului care îl învăluisese și a căderii care păruse să dureze o veșnicie și care se terminase brusc, când aterizase pe burtă pe o ciupercă. Nu se rănise prea tare, dar partea proastă era că nu se simțea deloc pregătit pentru a-și continua explorarea; rucsacul în care avea hrana și apa, echipamentul și jurnalele la care lucrase atât de mult rămăseseră toate în urmă.

Începu să meargă de-a lungul tunelului, încercând să ignore chiorăiturile jalnice ale stomacului său. Dacă nu ar fi fost gravitația scăzută, probabil că nu ar fi avut destulă putere pentru a se deplasa. Reușise să bea din firișoarele de apă care se scurgeau pe pereții tunelului, dar trebuia să și mănânce ceva, și asta cât mai repede.

Ajunse lângă o fisură masivă în rocă și privi în ea, înspăimântat.

— Întotdeauna în jos... întotdeauna în jos, își spuse din nou, întinzând globul luminos în față, pentru a vedea cât de adâncă era crăpătura.

Dacă tot călătorise atât de adânc în interiorul Pământului, era hotărât să nu se dea bătut. Își dorea cu ardoare să caute și alte dovezi ale existenței rasei străvechi și, judecând după schelet, se părea că e destul de aproape de ceea ce căuta. Se întreba uneori dacă va descoperi în cele din urmă un morman de schelete, loc de veci al sufletelor rătăcite ce pieriseră în căutarea „Grădinii celui de-al doilea Soare”, despre care aflase din templul cu triptic.

— S-avem o aterizare ușoară, zise el, pregătindu-se să sară.

Se încordă și apoi se aruncă spre centrul fisurii, zărind în cădere firișoarele de ciupercă ce acopereau pereții și diferitele straturi de rocă. Ateriză cu un plescăit într-o mică băltoacă și își îndoi genunchii ca să absoarbă impactul, rostogolindu-se apoi pe o parte.

— Am reușit, zise el, dar în glas nu i se simțea ușurarea.

Ud până la piele, se ridică în picioare. În momentul acela îl lovi un val de amețeală și se prăbuși inconștient la pământ.

— Tată! Tată! auzi dr. Burrows, în timp ce cineva îl trăgea din baltă.

Necunoscutul îi ridicase capul și se asigurase că ochelarii îi sunt bine așezați pe nas.

Deschise ochii, reuși să își focalizeze privirea, care i se împăienjeni însă imediat.

— Rebecca, șopti el slab. Visez... probabil că visez.

— Nu, nu visezi, tată, eu sunt.

Se chinui să țină ochii larg deschiși, făcând un efort supraomenesc de a se uita la persoana din fața sa.

— Probabil că delirez.

— Nu, nu delirezi, eu sunt, zise Rebecca din nou, după care îi strânse mâna cu putere. Uite, vezi? Sunt chiar eu, în carne și oase.

— Rebecca? Dar ce... ce faci aici? zise el, neputând în continuare să-și dea crezare ochilor.

— Ți-am auzit strigătele, răspunse fata.

Dr. Burrows observă apoi hainele fetei.

— Limitator... uniformă Styx?

Bărbatul își frecă fruntea nedumerit.

— Da, tată, sunt o Styx, zise ea fără ezitare. Iar tu pari că ai nevoie disperată să mănânci ceva.

Fata pocni din degete, iar dr. Burrows văzu o siluetă care se desprinsese din umbră.

— Un Limitator? icni dr. Burrows.

Chipul supt al soldatului nu trădă nicio emoție, când ochii săi străpungători întâlneau privirea uimită a doctorului Burrows. Limitatorul îi dădu ceva Rebeccăi.

— Uite, gustă puțin din carnea asta. Nu vrei să știi de unde provine, dar cel puțin are un gust rezonabil dacă e gătită, zise ea rupând o bucățică pe care o îndesă în gura tatălui său.

Bărbatul o mestecă recunoscător, studiindu-i atent pe Rebecca și pe Limitatorul care o însoțea.

Hrana începea să își facă efectul și bărbatul se învioră pe dată.

— Dar cum ai...

— Mai vrei? întrebă fata, băgându-i în gură o altă bucată de carne de păianjen-maimuță înainte ca tatăl ei să îi poată răspunde.

— Nu-nțeleg ce faci aici. Ar trebui să fii acasă, o muștră el, dar vorbele își pierdură asprimea din cauză că fuseseră rostite cu gura plină. Mama ta știe unde ești? o chestionă el.

Fata nu își putu reține un chicotit.

Doamna Burrows stătea în spatele unui microfon la care începuse deja să vorbească. Era orbită de lumini puternice, iar căldura reflectoarelor o făcea să transpire. Nu-și imaginase niciodată că prima ei apariție pe micul ecran avea să se desfășoare în felul acela. Își îndeplinea visul de o viață — apărea în sfârșit la televizor. Dar mult mai important era faptul că ancheta pri-mea în cele din urmă atenția pe care o merita.

Apelul public către toți cei care ar fi putut oferi informații despre familia ei dispărută era ultimul punct al emisiunii poliției, iar ea se afla într-un studio imens prin care se agi-tau oameni cu căști în urechi și mape în mâini, învârtindu-se haotic, de parcă niciunul dintre ei nu știa cu adevărat unde trebuia să se afle. Doamna Burrows observase și câțiva poli-țiști care lucrau la „cazul familiei din Highfield”, așa cum era el numit, înghesuiți undeva într-un colț. Când își dădură seama că îi văzuse, îi aruncară priviri alunecoase. Era lim-pede că ea era în continuare suspectul lor principal, deși nu exista nicio dovadă împotriva ei. Dar dacă nu crezuseră ce le spusese, atunci de ce îi permiteau să facă apelul acela public? Sperau oare că se va simți în siguranță și se va trăda? Nu își dădea seama de ce se complicau în felul acela.

„Concentrează-te!” își spuse ea, citind ultimul paragraf al declarației pe care o scrisese cu ajutorul psihologului de la secția de Poliție.

— ...cineva trebuie să știe unde au plecat sau ce s-a întâmplat cu ei, zise doamna Burrows, cu glas tremurat. Privi fix în lentilele camerei de luat vederi, ca și cum ar fi fost prea supărată pentru a putea continua. Așa încât, vă rog, dacă știți ceva, chiar și un lucru neînsemnat, trebuie să sunați la poliție. Îmi doresc doar să îmi recapăt familia.

Lumina roșie de pe camera de luat vederi se stinse, lăsând loc alteia, al cărei obiectiv era fixat pe inspectorul Blakemore. Acesta era îmbrăcat cu cel mai bun costum al său și se tunsesese special pentru emisiunea aceea. În timp ce vorbea hotărât în fața camerei, își ridică o singură sprânceană, ca și cum s-ar fi crezut James Bond. Doamna Burrows nu îl mai văzuse făcând gestul acela.

— În acest moment, investigăm circumstanțele suspecte care au dus la dispariția doctorului Roger Burrows și a copiilor săi, Will și Rebecca, dar și a prietenului lui Will de la școală, Chester Rawls.

Doamna Burrows privea un monitor TV de pe o parte a camerei de luat vederi, care arăta ceea ce se transmitea pe post în timp ce vorbea inspectorul Blakemore. Nenumăratele fotografii ale familiei sale, pe care le dăduse poliției, se succedau cu repeziciune, urmate de o poză recentă a lui Chester îmbrăcat în uniformă școlară. Blakemore apăru apoi din nou pe ecran. Înainte de a vorbi, făcu o pauză dramatică, ridicând și mai mult din sprânceană, care păru gata să se desprindă.

— Această imagine a fost preluată din înregistrarea unei camere de supraveghere. Pe ecran apăru o fotografie proastă, alb-negru. Înfățișează o femeie cu care am vrea să vorbim în

legătură cu acest caz. Are aproape un metru și șaptezeci, o constituție athletică și, probabil, părul vopsit șaten, deși în realitate ar putea fi blondă sau chiar complet căruntă. Are în jur de treizeci și cinci de ani și s-ar putea să se afle încă în împrejurimile Londrei. Am alcătuit și un portret-robot pentru a se vedea mai bine cum arată. Pe monitor apăru o altă imagine. Dacă aveți vreo informație în legătură cu locul în care se află în prezent, numărul de telefon la care puteți...

Doamna Burrows încetă să îl mai asculte fiindcă, în luminile puternice ale studioului, îi zărise pe părinții lui Chester, care stăteau undeva dincolo de raza de acțiune a microfoanelor. Domnul Rawls o sprijinea pe doamna Rawls, care părea că plânge și că nu se mai poate ține pe picioare.

Doamna Burrows își luă la revedere de la inspectorul Blakemore și de la ceilalți ofițeri. Se îndreptă spre familia Rawls, dar domnul Rawls, cu brațul petrecut încă pe după umerii soției, se întoarse și o fixă cu privirea, mulțumindu-se să clatine din cap. Doamna Burrows se opri. Se întâlnise cu el de vreo două ori la secția de poliție din Highfield, dar el se purtase rece și nu prea păruse dispus să comunice cu ea. Unul dintre ofițerii care lucrau la caz îi spusese mai târziu că părinții lui Chester fuseseră extrem de furioși când auziseră că, în seara în care dispăruseră cei doi băieți, ea fusese moleșită de somnifere. O acuzau că nu avusese grijă de băieți. Doamna Burrows nu se considera vinovată — Will făcuse întotdeauna numai ce voia. În cel mai rău caz, săpa pe undeva și nu cauza probleme pe stradă, precum ceilalți copii.

Acum însă se simțea zguduită de reacția domnului Rawls. Văzu un distribuitor de apă aflat lângă scenă și se îndreptă

spre el. În timp ce sorbea încet dintr-un pahar, auzi niște voci care veneau din spatele unei grămezi de echipamente.

— Deci tu crezi că ea a făcut-o?

— Bineînțeles, e vinovată până la Dumnezeu, se auzi o altă voce cu un accent scoțian. În nouă cazuri din zece, asasinul e cineva din familie — știi prea bine. Gândește-te numai la câte mărturii ale rudelor înnebunite de durere am văzut noi aici, în studio, doar pentru ca, o lună mai târziu, oamenii ăia să sfârșească în închisoare.

— Da, e adevărat.

— Dar te-ai uitat la ea? Femeia asta, Burrows, e fără îndoială o acritură. E o femeie tipică din suburbii, plină de furie reprimată și sătulă până în gât de o viață lipsită de sens. Probabil că avea ceva de ascuns, soțul ei a aflat, iar ea l-a aranjat. Și, cum copiii știau probabil și ei prea multe, le-a făcut și lor felul, dacă se apucase de asta. Cât despre prietenul fiului ei, Charley sau cum l-o mai fi chemând, ei bine, săracuțul, probabil că a nimerit ca musca-n lapte.

Doamna Burrows se strecură pe după echipament ca să vadă cine vorbea. Unul dintre ei era un bărbat solid, ras în cap și cu o barbă impunătoare, care încolăcea un cablu electric în timp ce vorbea; celălalt era un tip slăbuț, îmbrăcat într-un tricou alb și se bătea ușurel cu un microfon pe coapsă, ascultându-l pe celălalt. Erau doi tehnicieni din studio.

— Da, părea o femeie dată naibii, zise cel mai slab, scărpinându-se pe ceafă cu vârful microfonului.

Bărbatul cu barbă o zări însă pe doamna Burrows și își drese glasul cu putere.

TUNELE 3: ÎN CĂDERE LIBERĂ

— Vezi mai bine dacă nu au nevoie de ceva în studioul treisprezece, Billy, încheie el.

Slăbănogul își coborî încet microfonul, cu o expresie confuză întipărită pe față.

— Dar nu avem niciun studio treisprezece, protestă el. Când o observă însă pe doamna Burrows, își dădu seama pe dată ce încercase să îi sugereze colegul său. Mă ocup imediat, Dave, chiar în momentul ăsta, bolborosi el, în timp ce ambii bărbați o porniră în direcții diferite.

Doamna Burrows rămase pe loc, privindu-i cum pleacă, cu un pahar de plastic mototolit în mână.

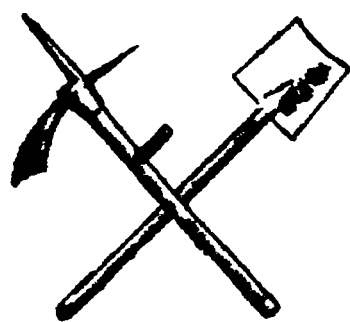
PARTEA A DOUA

Coliba Marthei

Capitolul șapte

Era uimitor să vezi felul în care se deplasa Martha de-a lungul tunelelor, aidoma unor bile de rulment rostogolindu-se printr-o țeavă de canalizare. În pofida siluetei sale, se mișca la fel de ușor ca un leopard; era evident că petrecuse mult timp în mediul acela cu gravitație redusă și că se adaptase perfect.

Bartleby o urmărea în tăcere și încerca să imite săriturile ei de pe un perete pe altul al tunelului. Nu reușea însă aproape deloc să își măsoare elanul și plutea ba spre tavan, ba spre peretele opus. Will și Chester se obișnuiră cu spectacolul pe care îl oferea plutirea prin aer a nefericitului motan și cu mieunăturile sale surprinse.

Băieții se străduiau să țină pasul cu Martha, dar Will nu voia să meargă prea repede, pentru că era îngrijorat că o zguduie pe Elliott. În timp ce salvatoarea lor providențială se opri din nou pentru a le permite să o prindă din urmă, o auziră bolborosind pentru sine. Era destul de greu să înțeleagi ce zice, iar Will își dădu seama că Martha nici nu realiza probabil că vorbește singură.

— Ce putem face pentru fată? murmură ea în direcția lor, dar apoi se răsuci și se îndepărtă de ei.

— Păi, după cum ți-am spus, și-a rupt..., începu Chester.

— Poftim? îl întrerupse Martha, întorcându-se să îl privească.

— Ne-ai întrebat despre Elliott. Are un braț rupt.

— Ba nu v-am întrebat nimic. Și mi-ați mai spus o dată asta, zise Martha, încruntându-se la Chester, de parcă el ar fi fost cel care se purta ciudat. Trebuie să mai folosim una, zise ea, scoțând o mlădiță de la centură și ținând-o deasupra torței până când începu să fumege, iar apoi aruncând-o pe jos.

Se simți imediat un miros puternic, care umplu spațiul închis.

— Pfui! zise Will, strâmbând din nas. E destul de puternic. Îmi aduce aminte de lemnul dulce sau de ceva asemănător.

— Da, da, așa este, nu-i așa? Se numește *foc de anason*, îi spuse Martha, aruncându-i o privire pătrunzătoare. Ai nas de colonist, nu-i așa, drăguță? Adulmecii precum un ogar.

— Păi, da, așa cred, răspunse Will. Dar *de ce* arzi chestia aia? La ce-ți folosește? întrebă el.

— Dacă nu ai grijă, păianjenii-maimuță se adună în crăpăturile din tavan și se aruncă deodată asupra ta. Fumul scos de anason îi ține la distanță. Îl cultiv în grădina mea, să știi, completă femeia, sărind iar în josul tunelului.

— Grădină? În *grădina* ta? strigă Chester în urma ei. Cuvântul părea atât de firesc și de mângâietor în locul acela neprietenos. Chiar a spus grădină? îl întrebă pe Will.

— Cine știe? șopti Will, dându-și ochii peste cap, în caz că prietenul său nu pricepuse că femeii îi lipsea clar o doagă.

— Aveți mare grijă pe-aici, îi preveni ea pe Will și pe Chester, când băieții o ajunseră în sfârșit din urmă. Cătarea e îngustă, iar vântul e puternic.

— Cătarea? repetă Chester.

— Da, e îngustă.

— Cred că vrea să spună *cărarea*, încercă Will să îl lămuirească în șoaptă pe prietenul său.

Ajunseră pe o margine a ciupercii nu mai lată de un metru, dincolo de care Will văzu un alt hău imens.

— E Porul? se întrebă el în șoaptă.

Ceva părea să fie însă diferit. Aerul era incredibil de umed și, în locul rafalelor de stropi pe care le văzuse până atunci, se ridicau nori de aburi. Iar când privi spre celălalt perete, observă că totul era scăldat într-o strălucire roșie — abia apoi simți pe față o căldură puternică și își dădu seama că nu putea fi vorba de Por.

Chester vorbi chiar în momentul acela, întrerupând șirul gândurilor lui Will.

— Nu cumva de-aici am venit? întrebă el. N-am ajuns din nou în Por, nu-i așa?

Martha chicoti.

— Nu, nu e *Porul*. Este una dintre cele Șapte Surori. Țsteia îi spunem Maria cea Pufăitoare. Își întoarse capul în altă direcție, iar băieții o auziră murmurând: Nu-i așa, Nat?

Văzând-o pe femeie, Chester îi aruncă o privire neliniștită lui Will, care știa exact la ce se gândește prietenul său. Nu mai încăpea îndoială că încăpuseră pe mâinile unei bătrâne

destul de confuze, care părea că nu e în stare nici măcar să le rețină numele.

Ținându-se pe lângă perete, traversară cu foarte multă grijă porțiunea îngustă, alunecoasă din cauza apei. Lumina firavă pe care o aruncau globul lui Chester și torța Marthei îi dădea lui Will impresia că puțul acela era de aceeași mărime cu Porul. Nu privea spre bezna care începea dincolo de cărare, dar se simți din nou atras de el. Imboldul de a se arunca, inexplicabila dorință de a păși dincolo de margine, care aproape că îl paralizase cu ceva vreme în urmă revenise. Vocea, care nu era tocmai un glas, ci ceva mult mai puternic și mai adânc înrădăcinat în mintea sa, ceva ca o dorință irezistibilă, încerca din nou să preia controlul, să îl facă să sară.

— Nu, bolborosi el printre dinții încleștați. Adună-te odată!

Trebuia să se gândească și la Elliott. Ce-i venise? *Ce era în neregulă cu el?*

După douăzeci de minute de pășit cu grijă de-a lungul potecii înguste, Will simți o imensă ușurare, văzând cum se deschide în fața lor o altă crăpătură în zid. Lăsară hăul în urmă, și Will se poticni și se împletici câțiva pași, lovindu-se de prietenul său.

— Ai pățit ceva? întrebă Chester.

— Nu, doar m-am împiedicat, îi spuse și o urmară apoi pe Martha, afundându-se într-un coridor lung, pe ai cărui pereți ciuperca părea să cedeze locul rocii întunecate, până când Will constată că nu mai era înconjurat decât de pereți de piatră.

Era o noutate să simtă pietrișul care le scârțâia sub picioare, pe când urcau o pantă lină.

— Uite c-am ajuns, zise Martha în momentul în care văzură în fața ochilor o cavernă mare.

De la podea și până la tavan, peștera era blocată de un fel de baricadă curbată, care se întindea pe aproape treizeci de metri. Martha îi conduse până la jumătatea obstacolului, iar Will observă că acesta e construit dintr-o mulțime de fâșii de tablă suprapuse și apoi sudate. Bucățile de metal erau de foarte multe feluri: unele erau mate, altele foarte lustruite, iar câteva erau chiar perforate, având șiruri de cercuri sau de pătrate decupate pe întreaga lungime. Câteva dintre ele ieșeau în evidență fiindcă păstrau încă urme de vopsea albastră sau verde.

Deasupra a ceea ce părea să fie ușa, băieții văzură un clopot mare de alamă, suspendat de un braț undeva la înălțimea capului. Martha bătu clopotul de două ori, iar băieții așteptară nerăbdători până când ecourile se stinseră undeva în depărtare. Nu apăru însă nimeni.

— Puterea obișnuinței, le explică Martha, deschizând ușa.

— Ai lăsat-o descuiată? întrebă Will, în vreme ce Bartleby țâșni prin ușă.

— Da. Cățeii de praf nu-s prea deștepți, răspunse ea.

— *Ce* de praf? întrebă Will, dar Martha intrase deja.

Când băieții o urmară, descoperiră o priveliște fantastică. Panta continua în fața lor, iar caverna devenea mai înaltă. La vreo patruzeci de metri depărtare văzură un fel de colibă. De la poartă și până la ușa clădirii se întindea o cărare străjuită

pe fiecare parte de straturi de flori minunate. Ca și cum ar fi fost luminescente, plantele emiteau scânteieri galbene, li-liachii, albastre și roșii, care, combinate, scăldau grădina într-o strălucire sublimă.

— Grădina mea, declamă Martha cu mândrie.

— Uau! făcu Chester.

— Ți place? întrebă femeia.

— Da, e grozavă! răspunse băiatul.

Femeia se întoarse către el, mulțumită de lauda băiatului, care părea să o facă și pe ea să strălucească.

— Să știi însă că plantele astea nu sunt aici doar pentru frumusețe.

— Sunt ca cele pe care le arzi? vru să știe Chester.

— Da, dacă nu aș fi aflat despre focul de anason, n-aș mai fi fost pe-aici, arătându-vă grădina.

— Dar unde ai găsit toate astea? întrebă Chester.

— Nathaniel îmi aduna specimene din toate locurile în care ajungea în expedițiile sale. Mai am încă multe de aflat despre calitățile lor, dar nu mă pot plânge de lipsă de timp.

— Cine-i Nathaniel? interveni Will, incapabil să se abțină.

— Fiul meu. E acolo sus, pe deal, răspunse Martha, aruncând o privire în vârful pantei de lângă colibă.

Will încercă să vadă la ce se uita femeia, plin de speranța că ar putea găsi o altă persoană, ceva mai puțin ciudată, capabilă să îi ajute.

— O să ne-ntâlnim...?

— Hai să ducem fata înăuntru, ce ziceți? îl întrerupse Martha dintr-odată, închizând poarta și trăgând un zăvor.

Chester văzu cum Will îi face semn cu privirea către o parte a ușii, acolo unde se puteau vedea o lampă de sudură și două tuburi de gaz așezate pe un căruț, acoperite de un fel de plantă cățărătoare. Mlădițele groase ale plantei, dar și rugina care mânCASE tuburile arătau că acestea nu fuseseră atinse de o bună bucată de vreme. Nu încăpea însă nicio îndoială că aparatul de sudură provenea din suprasol.

— Nathaniel... el a făcut baricada asta? întrebă șovăind Chester.

Martha se mulțumi să aprobe din cap și apoi îi conduse de-a lungul cărării scăldate în lumina aceea eterică.

Pe la mijlocul drumului, Bartleby înțepeni în loc, privind fix ceva cu ochii săi imenși. Will se opri în spatele lui și auzi sunetul unei ape curgătoare.

— Un pârâu? întrebă el.

Martha se abătu de pe cărare.

— E un izvor de apă dulce care iese în spatele colibei, zise ea, iar Will observă imediat șuvoiul firav, scăldat într-o lumină liliachie provenind de la florile din jur. Parcă era din altă lume.

— Locul ăsta e tare de tot, zise Will.

— Mulțumesc, răspunse Martha. E micul meu adăpost. Și cred că izvorul este și motivul pentru care a fost ales acest loc pentru baracă.

— Cum adică? Cine l-a ales? întrebă Will emoționat.

— Au fost marinari.

— Marinari?

— Da, ai să te lămurești când ajungem, răspunse femeia.

În fața colibei trebuiră să urce câteva trepte până la o ușă. Ajuns în vârful lor, Will se opri ca să observe una dintre grin-zile masive pe care se sprijinea acoperișul de deasupra.

— Stejar, zise el, trecându-și un deget peste lemnul care părea să fie atât de vechi, încât devenise aproape negru, iar suprafața sa era acoperită de un păienjeniș de canale făcute de carii. Un stejar foarte vechi, completă el, continuând să cerceteze coliba. Observă că tocul ușii era și el făcut din ace-leași bârne groase și că pereții păreau să fie construiți din scânduri de-a dreptul antice. Deci, de unde vin toate astea? întrebă, bătând cu piciorul într-una din scânduri și făcând-o să scârțâie.

Se întoarse către Martha.

— Ne-am zis că marinarii le-au recuperat din nava lor. Când am ajuns însă aici, nu am avut pe cine să întrebăm.

Într-un capăt al verandei se vedeau niște butoaie și cufere mari, iar în fața unei ferestre cu obloanele trase se aflau o bancă și două scaune.

Ușa colibei era întredeschisă, iar Martha o împinse cu cotul, pătrunzând apoi în adăpost. Will și Chester nu așteptară să fie invitați și o urmară înăuntru. La început, nu văzură în semiîntuneric decât o vatră de piatră în care strălu-ceau câțiva tăciuni, iar într-o parte era ridicat un fel de cup-tor.

— Pune un butuc pe foc, drăguță, îi spuse Martha lui Chester. Vă puteți usca acolo, lângă sobă, în timp ce eu pre-gătesc ceva de băut. O să dureze doar un minut, adăugă ea, aprinzând două lămpi cu ulei care atârnavă din tavan.

Lumina lor galbenă le permise să vadă și restul încăperii.

— Da, desigur, răspunse Chester fără să se miște însă, captivat de interiorul încăperii, care se dovedi mai mare decât crezuseră la început.

— Mă duc să fac patul pentru fată, îi spuse Martha lui Will, pornind pe un coridor.

Băieții auziră apoi o hărmălaie de bocănituri și mormăieli, peste care se suprapuneau vorbele Marthei, de parcă ar fi discutat cu cineva. Era limpede că avea de lucru.

— Uită-te la locul ăsta! exclamă Chester, în vreme ce el și Will examinau lucrurile care-i înconjurau.

— Cutii pentru hărți, observă Will, văzând cele trei dulapuri joase, cu mânere și colțuri de alamă, aliniate lângă perete.

Pe ele se afla un șir de obiecte sculptate — o siluetă cu o pușcă și, lângă ea, o vacă de cavernă — arahnida imensă care trăia în Adâncuri. Cercetă din priviri și restul încăperii, observând că, la colțuri, din tavan atârnavă tot felul de alte accesorii nautice — harpoane, frânghii și scripeți, o bucată de plasă și chiar un sextant de alamă coclită.

Will zări apoi câteva săbii cu lama lată, ușor curbată, care erau și ele fixate pe un perete.

— Cuțite de abordaj! Nu poate fi adevărat! exclamă el. Înseamnă că are dreptate. Toate astea parcă ar proveni de pe o navă, și încă de pe una foarte veche. Poate de pe un galion? îi zise el lui Chester. Vezi bârnele alea de sus? continuă el arătând spre tavan. Sunt atât de vechi, încât ar putea proveni și de pe Mary Rose*.

---

* Galion de război construit între anii 1509–1510, considerat în acea vreme perla flotei britanice (n. red.).

— Dar o corabie... aici? întrebă Chester. Cum se poate așa ceva?

— Nu-mi dau seama. Dar cum a ajuns Martha aici? întrebă Will exact în momentul în care femeia pluti înapoi în cameră.

— N-ai pus încă pe foc butucul ăla, nu-i așa, drăguță? îi spuse ea lui Chester.

Vorbele femeii nu erau deloc răutăcioase, semănând cu cele ale unei mame care își îmboldea fiul care uitase de îndatoriri.

— Scuze, Martha, zise Chester zâmbind. Mă duc chiar acum.

— Ești băiat bun, rosti ea și apoi se întoarse spre Will. Să înțeleg că ești curios cum am ajuns aici?

Will era destul de jenat fiindcă femeia îi surprinsese întrebarea și se înroși, ațintindu-și stânjenit privirea în pământ.

— Am fost aruncată în Por de soțul meu, zise ea dintr-odată.

— O...

Will nu mai știu ce să zică, uimit de sinceritatea femeii.

— Am fost exilați din Colonie și am trăit în Adâncuri ca proscriși timp de ani întregi. N-a fost ușor să creștem un copil în iadul acela. Pe urmă, într-o zi, presupun că soțul meu a hotărât pur și simplu că se săturase de noi, zise ea ridicând capacul unui coș și scoțând de acolo câteva păture. Într-un fel, s-ar putea spune că am divorțat.

Martha vorbea atât de direct, încât stânjeneala lui Will se mai domoli.

— Și n-ai cunoscut niciun alt proscris? întrebă el. Și Elliott a fost printre ei — trăia împreună cu cineva numit Drake. Poate îl cunoști.

Martha se îndreptă de spate, ținând păturile în brațe, și apoi îl privi gânditoare pe Will.

— Drake... nu, numele nu-mi spune nimic. Probabil că a venit după ce am plecat eu.

— Dar de Tom Cox ai auzit? insistă Will. Era dușmanul de moarte al lui Drake.

Brațele Marthei se încordară în jurul păturilor, iar fața îi împietri într-o mască a urii.

— Oh, îl știu pe nenorocitul ăla, îl știu bine. Am crezut dintotdeauna că el l-a influențat pe soțul meu... și că tocmai Cox l-a îndemnat s-o facă... să scape de noi, șuieră femeia, rostind cuvintele de parcă deodată n-ar mai fi avut aer. Pe față i se așternu însă imediat liniștea, iar brațele mai dădură un pic drumul păturilor. Strănută zgomotos și apoi își suflă nasul în mânecă. Adu fata ca să mă uit mai bine la ea.

Will o purtă pe Elliott într-o cameră micuță. Deși acum în centrul ei se afla un pat destul de mare, pe care se vedea o pereche de perne jalnice, încăperea fusese evident folosită ca depozit. O stivă de fleacuri se sprijinea de unul dintre pereți, ca și cum Martha le-ar fi aruncat acolo la întâmplare. Will văzu un teanc de geamantane de piele, un cufăr vechi de armă, al cărui capac era ornat cu litere înflorite, și o mulțime de baloturi de stofă. Se simțea și un ușor miros de petrol, probabil de la lampa ce sfârâia blând, luminând totul în jurul ei.

— Pune-o aici, zise Martha după ce termină de netezit cearșafurile de pe pat.

După ce Will o întinse pe Elliott, femeia se așeză lângă fată. Desfăcu frânghia care îi fixa pe piept brațul rupt, îndepărtând-o apoi cu mare grijă.

— A căzut rău, constată femeia, examinând capul lui Elliott. Îndreptându-și atenția către brațul rupt, Martha începu să mormăie iar pentru sine, iar Will nu reuși să înțeleagă o iotă din ceea ce zicea. Nu, nu-i o priveriște prea plăcută, zise deodată Martha, apoi inspectă mâna lui Elliott, privind cu atenție vârfurile degetelor. Bine că nu s-a întrerupt circulația sângelui.

— Poți să îi vindec brațul? întrebă Will. Adică să îi pui o atelă sau ceva asemănător?

Martha își relua bombănitul fără să își ridice privirea de la Elliott, și apoi puse o mână pe fruntea fetei. Dădu din cap și spuse ușurată:

— Nu are febră.

Martha se asigură că Elliott stă într-o poziție confortabilă, aranjându-i mai bine pernele sub cap, și apoi merse către fereastră. Privi în gol preț de câteva secunde înainte de a vorbi din nou.

— Am nevoie de o ceașcă de ceai.

— Ceai? întrebă Will neîncrezător.

În camera principală, Martha pusese la fiert un ceainic înnegrit în care adăugă niște ceai dintr-o cutie de conserve. Și mai avea și zahăr, cafea și o varietate uimitoare de mirodenii în cutii pătrate de lemn, într-un dulap de lângă sobă.

Își duseră ceaiul în niște ceșcuțe ciobite de porțelan până în dreptul unei mese, așezându-se pe balansoarele rânduie în jurul ei. În centrul mesei se afla bustul în mărime

naturală al unui băiat care părea să fi fost sculptat dintr-o bucată de lemn din cele de pe verandă. Băiatul zâmbea senin, privind spre cer. Lângă bust se afla o machetă mai mică a două siluete, un adult și un copil care se țineau de mână. Nu fusese terminată, iar alături se vedeau două dălți și o grămăjoară de rumeguș. Când o privi mai bine, Will își dădu seama că personajul mai înalt ar fi putut fi Martha.

În foc începu să ardă un alt buștean, lins de flăcările roșii. Strălucirea lor se amesteca plăcut cu lumina galbenă, caldă aruncată de lămpile cu ulei.

— E drăguț aici, zise Chester, în timp ce toți trei îl priveau pe Bartleby, îndreptându-se spre ȝolul deșirat din fața sobei.

Scoțându-și ghearele, animalul își înfigea câte o labă în covor, repetând gestul iar și iar, apăsând și frământând, în timp ce omoplații săi masivi se mișcau ca două fierăstraie pe sub pielea sa lipsită de păr. Pe urmă, torcând incredibil de tare, se aruncă pe covor. Se rostogoli pe spate și se întinse cât era de lung, căscând leneș.

— Bart e fericit. Și-a găsit locul, zise Will zâmbind.

Lui Will îi veni în minte momentul când văzuse pentru prima dată pisica imensă, în casa Jerome din Colonie, și îl năpădiră emoțiile. Se simțea de parcă și *el* ar fi ajuns din nou acasă. Privi spre Chester și văzu că și prietenul său dăduse uitării pentru moment toate grijile care îl munciseră. Situația în care se aflau era atât de domestică și de familiară, încât băieților li se părea că sunt în vizită la o mătușă, la asta contribuind din plin și gustul ceaiului îndulcit, chiar dacă îl băuseră fără lapte.

— Dar de unde provin toate chestiile din camera asta? întrebă Will. Chiar de pe o navă?

— Multe dintre ele erau deja aici când am ajuns noi, zise Martha aprobând din cap, dar Nathaniel a mai adus câteva lucruri de pe un galion aflat într-una dintre cele Șapte Surori, încheie femeia.

— M-am gândit eu că trebuie să fi fost un galion, zise Will. Știi cumva și cum a ajuns acolo?

Martha clătină din cap fără să se uite la vreunul din ei. Își drese glasul atât de puternic, încât îl făcu pe Chester să tresară și apoi își suflă din nou nasul în mânecă.

— Poți să ne duci până acolo? întrebă Will, hotărât să afle cât de multe se putea despre epava misterioasă.

— Nathaniel a găsit și alte vase. Uneori pleca timp de săptămâni întregi și se întorcea cu tot felul de lucruri pe care le prelucra apoi aici. Era atât de îndemânatic! Toate materialele din care e făcută baricada provin de la o navă de metal.

Will se încruntă spre Chester, mimând din buze „*navă de metal?*”, dar nu părea momentul potrivit pentru a o întreba mai multe pe Martha. Oricum, dorea să afle ceva cu mult mai presant.

— Și Nathaniel? întrebă Will. Unde e el acum?

Martha icni din cauza efortului de a se ridica de pe scaun. Merse până la o lampă cu ulei și o desprinse din cârlig, iar apoi îi invită pe băieți să o urmeze. Se opri pe verandă ca să admire straturile cu flori și, dându-și capul pe spate, trase adânc aer în piept. Will încercă și el să miroasă și simți nu doar aroma focului de anason, ci și multe alte miresme mai dulci.

— Minunat! exclamă femeia și apoi îi conduse pe băieți pe o cărare care șerpuia până în partea mai ridicată din spatele cavernei.

Trecură pe lângă un strat pe care creșteau niște plante asemănătoare cu cafeluțele, dar al căror vârf strălucea în culori care variau de la un roșu aprins până la un portocaliu șters.

— Aveți grijă! Nu vă dați prea aproape de Căciulile Scuipătoare. Ustură al naibii de rău!

Niciunul dintre băieți nu își dădu seama dacă femeia vorbise serios, dar nu aveau de gând să riște, așa încât se ținură pe partea mai îndepărtată a potecii. Apărut din senin, Bartleby se strecură între ei, nevrând să piardă expediția.

Câteva secunde mai târziu, se treziră în fața unui înger sculptat din lemn. Avea statura unui om, o expresie de liniște întipărită pe față și bucle ciufulite care îi cădeau pe umeri și pe aripile ca de lebădă, strânse la spate.

— Nathaniel, șopti Martha. Aici l-am așezat să se odihnească, zise ea, coborându-și privirea spre pietrele aranjate cu grijă în spatele îngerului.

— Deci... deci e... ăăă... mort, zise Will cu o voce spartă.

— Da, de vreo doi ani, răspunse Martha cu glas tremurat, uitându-se încă în jos, în vreme ce Bartleby examina îngerul. Animalul dădu să ridice un picior din spate. Will și Chester îl priviră, terorizați de intenția evidentă a motanului. Motanul păru să sesizeze că e în centrul atenției și ezită puțin. Apoi pufni și ridică și mai mult piciorul, iar Will își dădu seama că trebuie să oprească inevitabilul.

— Bart! Nu! șopti el, făcând semne disperate animalului pentru a-l îndepărta de mormânt.

Bartleby înțelese imediat. Se uită urât la Will și apoi își coborî piciorul, pornind în direcția colibei. Martha nu păruse să-și dea seama de nimic, iar Will simți nevoia să spună ceva pentru a rupe tăcerea.

— Tu ai făcut îngerul pentru el?

— Nu, l-am adus de pe navă — de la prova. Eu i-am sculptat doar fața... chipul băiatului meu, zise ea cu o voce pierdută, scărpinându-se gânditor pe ceafă. Am ales locul ăsta fiindcă aici îi plăcea lui Nathaniel să stea și să se gândească la ale lui. Era locul lui. Iar acolo, lângă perete, adăugă ea ridicând lampa, în așa fel încât lumina căzu dincolo de înger, mai sunt câteva morminte. Nathaniel credea că oamenii care au construit coliba sunt îngropați acolo.

Femeia se întoarse brusc pe călcâie, ca și cum ar fi terminat de zis tot ceea ce își propusese, și dădu să se întoarcă spre colibă. Se opri însă și rămase nemișcată.

— Trebuie să mai știți ceva. Într-una din expedițiile sale, Nathaniel a căzut într-o crăpătură. Și-a rupt câteva coaste. Asupra lui s-au năpustit păianjenii. Se pare că pot simți când cineva e rănit sau slăbit. S-au aruncat asupra lui, o mulțime...

Privi pe rând la Will și apoi la Chester.

— Nathaniel nu-și luase destul foc de anason cu el, dar a reușit totuși să scape și să ajungă acasă. Femeia tăcu preț de câteva secunde. Pot să mă ocup de o mulțime de lucruri... boli și răni. În Adâncuri trebuie să înveți repede, zise ea încruntându-se. Coastele lui Nathaniel se vindeau și se simțea destul de bine când... când a fost cuprins pe neașteptate de

febră. De una foarte puternică. Am făcut tot ce am putut pentru el. Femeia oftă tremurat și își scutură partea din față a fustei cu degetele murdare de pământ. Asta a fost tot. Avea nouăsprezece ani și era singurul meu copil. S-a stins pur și simplu.

— Îmi pare rău, murmură Chester.

Martha închise gura brusc, ca și cum s-ar fi străduit să își înăbușe plânsul, și se lăsă tăcerea. Deși Will ar fi vrut să îi spună câteva vorbe de consolare, nu își putu găsi cuvintele. Apoi Martha spuse, cu o voce ceva mai sigură:

— Nathaniel era mai mare decât prietena voastră și mai puternic decât un taur, dar e ceva necurat în aerul din aceste locuri. Ca și păianjenii, așteaptă până ești rănit și apoi ți se strecoară înăuntru. Pe băiatul meu l-a înșfăcat zdravăn și n-a mai plecat. Sper să nu se întâmple același lucru și cu prietena voastră.

— Deci, lasă-mă să înțeleg, vrei să spui că ai fost Styx în tot timpul ăsta? întrebă dr. Burrows, stând față în față cu Rebecca.

— *Tsunt* Styx din naștere. Nu devii *brutsc* Styx, răspunse Rebecca cu ochii scăpărând de mânie.

— Ai sâsâit iarăși. Ai ceva la..., dădu să întrebe dr. Burrows.

— Mi-am rupt câțiva dinți când am căzut în Por, îl întrerupse Rebecca, pronunțând corect și făcând eforturi evidente de a-și controla sâsâiala. Și am sărit în el fiindcă voiam să te ajut.

Bărbatul rămase tăcut câteva clipe, privind-o cu un ușor scepticism, dar apoi continuă:

— Deci tu ești Styx din naștere, iar Will era colonist. Scoțându-și ochelarii, dr. Burrows începu să își maseze nasul. Dar tu... el... tu ești... el era..., zise el, amestecând cuvintele. Într-un final, își puse iar ochelarii și, ca și cum asta l-ar fi ajutat să își limpezească și mintea, reuși să întrebe: Și atunci cum de am ajuns să vă adoptăm pe *amândoi*?

— A fost o întâmplare. Tu și mama l-ați luat pe Will, și apoi Panoplia Styx a hotărât să mă trimită și pe mine la voi, ca să îl supraveghez, zise Rebecca, oferindu-i dr. Burrows o jumătate de zâmbet. De ce? Nu ești de acord *tsau* ce?

— Păi, ca să fiu sincer, cam nu. Cred că ar fi trebuit să ni se spună.

Rebecca izbucni într-un râs ironic.

— Dar nici tu nu ne-ai spus lui Will sau mie că suntem adoptați, replică ea, punându-l la încercare. Nu crezi că am fi avut dreptul să știm asta?

— Dar nu e deloc același lucru. Se pare că tu știai încă de la început că erai adoptată, dar, chiar și așa, mama ta și cu mine aveam de gând să vă dezvăluim la momentul potrivit, zise dr. Burrows.

Se încruntă și începu să își examineze o unghie ruptă, încercând să accepte ceea ce aflase.

Rebecca îi spusese doar partea de poveste care o avantaja, ascunzându-i o mulțime de lucruri. Și nu-i trecea prin cap să-l informeze că avea o soră geamănă.

— Totul pare cam neobișnuit, zise el într-un târziu, scrutându-l prin ochelarii strâmbi pe Limitatorul taciturn care

stătea în spatele fetei Styx. Pentru adopție am folosit doar căi legale, așa încât nu înțeleg cum de te-am căpătat și pe tine.

— Vorbești despre mine ca și cum v-ați fi cumpărat o a doua mașină.

— Nu spune prostii, Rebecca. N-a fost deloc așa, o contrazise dr. Burrows pe un ton exasperat. Pur și simplu nu înțeleg cum s-a putut întâmpla.

— Iar eu îți spun sincer că nu mă interesează absolut deloc, răspunse Rebecca cu un aer ușor plictisit. Am avut prieteni la agenția de adopții. De fapt, avem prieteni peste tot.

— Dar mă simt de parcă am fi fost păcăliți... ca și cum mama ta și cu mine am fi fost înșelați îngrozitor, spuse dr. Burrows. Și nu-mi place deloc chestia asta, adăugă el hotărât.

— Și presupun că nici ai mei nu-ți plac, zise Rebecca.

— Ai tăi...? începu dr. Burrows, observând încordarea din vocea fetei.

— Da, poporul meu. Nu s-au purtat urât cu tine în Colonie, nu-i așa? Și, cu toate astea, spui că nu ești de acord cu metodele lor!

Rebecca era din ce în ce mai iritată, iar Limitatorul se agita în spatele ei.

Dr. Burrows își ridică ambele mâini.

— Nu, n-am vrut să spun asta, nu e treaba mea să vă judec. Eu trebuie doar să observ și să notez — nu să mă implic.

Rebecca căscă și apoi se ridică în picioare, ștergându-se de praf.

— Să înțeleg că, deși ești tatăl meu vitreg, spui totuși că nu vrei să te implici. Cum vine asta?

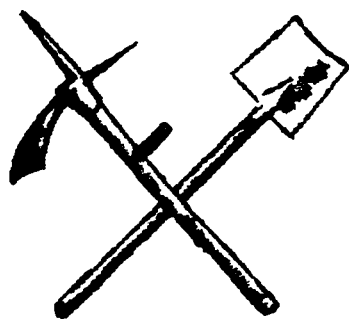
Dispoziția părea să i se fi schimbat brusc, ca și cum furia de dinainte ar fi fost doar de fațadă.

Dr. Burrows rămase cu gura căscată, neștiind ce ar trebui să răspundă. Pe lângă confuzia care oricum îl stăpânea tot timpul, persoana din fața sa — despre care crezuse că e fetița lui — se dovedea a fi nemaipomenită și, deși nu recunoștea nici față de sine, îl intimida destul de tare. Mai ales că soldatul Styx ascuns în umbră îl fixa cu privirea, ațintind asupra lui doi ochi ca de mort, ochii unui ucigaș.

— Deci, tată, continuă Rebecca subliniind cuvântul *tată*, ca și cum n-ar fi dat doi bani pe titulatura aceea. M-am asigurat că ești bine hrănit, exact ca pe vremuri, și văd că ți-ai revenit în simțiri. Înseamnă că poți să-mi vorbești despre astea, îi ceru ea scoțând tăblițele de piatră dintr-un buzunar interior al jachetei sale. Dr. Burrows își duse imediat mâna la buzunarul pantalonilor, dar descoperi că e gol. Par a fi un fel de hartă, iar asta e exact ceea ce ne trebuie acum, zise ea. Tu ai să găsești calea de ieșire din locul ăsta, iar noi te vom ajuta s-o faci.

— O, minunat, răspunse plat dr. Burrows, apucând tăblițele pe care i le întindea fiica lui.

Capitolul opt

— **B**ună, Jean, pufni doamna Burrows, răspunzând la telefon surorii ei. Era extrem de agitată fiindcă se grăbea de-a lungul străzii High. De ce găfâi? Da, am fost la gimnastică, zise ea ridicând un umăr ca să împiedice cureaua genții să alunece. Își îndepărtă telefonul de la ureche ca să evite hohotul de râs zgomotos al surorii ei, care se dovedi însă destul de puternic pentru a fi auzit de un om ce trecea în direcția opusă. Da, nici nu-ți pot spune cât de bine mă face să mă simt. Mi-am făcut un abonament pe o lună cu un antrenor personal. Ar trebui să încerci și tu.

Vorbele ei stârniră încă un hohot sonor, care făcu un porumbel din apropiere să își ia speriat zborul.

Dacă ar fi văzut-o însă cum gonește pe trotuar, Will ar fi fost uimit de schimbarea de ținută a mamei sale vitrege. Avea o ușurință în mișcări pe care nimeni nu ar fi crezut-o posibilă odinioară. Arăta deja cu mult mai tânără.

Lăsând-o pe sora ei să sporovăiască, doamna Burrows își privi ceasul.

— Uite ce e, n-am nicio veste de la poliție, iar acum nu pot vorbi. Aștept o livrare și trebuie să ajung acasă, zise ea, încheind convorbirea înainte ca sora ei să îi poată răspunde.

Când dădu colțul, văzu camionul companiei de transport parcat deja în fața blocului.

— O, Dumnezeu, îmi pare rău că am întârziat. Am fost reținută, explică ea, alergând către un om în salopetă albastră, care era pe cale să se urce în camion.

După ce femeia deschise ușa, acesta începu să care înăuntru o mulțime de cutii de carton. Nu pierdu vremea să taie banda adezivă care le sigila pentru a le inspecta conținutul.

— Vă mutați? întrebă bărbatul, ridicând o altă cutie și așezând-o în vârful grămezii.

— Da, am depozitat undeva toate lucrurile astea până când mi-am găsit o locuință, răspunse distrată doamna Burrows, scoțând câteva casete video vechi și aruncându-le direct la gunoi. E momentul pentru o schimbare. Una adevărată.

După ce omul aduse și ultimele cutii, își petrecu întreaga după-amiază uitându-se prin ele. Erau atât de multe, încât abia dacă mai avea loc să se învârtă pe lângă ele, dar într-un târziu ajunse la un lot pe care scrisese cu un marker *Dormitorul 3*.

— Sunt ale lui Will, își zise ea deschizând-o pe prima. Desfăcu hârtia albă în care erau împachetate descoperirile prețioase ale fiului ei, pe care acesta le păstra pe un raft din cameră — „muzeul” său, așa cum îi plăcea să spună. Erau o mulțime de farfurii decorate în stil victorian, pipe sparte de ceramică și sticle de suc și parfum. Curând, nu mai avu loc în poală și trebui să le întindă și pe podea.

Ajunse apoi la o cutie cu cărți și, icnind din cauza greutateii, reuși să o urce pe masa de lângă fereastră. La început cercetă fiecare carte, verificând-o, apucând-o de cotor și scuturând-o ca să vadă dacă nu cumva se ascundea ceva printre paginile ei. Negăsind absolut nimic și devenind nerăbdătoare, luă până la urmă restul cărților din cutie și le stivui pe masă, fără să se uite în interior. Aproape de fundul cutiei găsi o carte care pretindea că este *Ghidul geologic al insulelor britanice*, un volum care, judecând după decorațiunile de pe copertă, data probabil din anii șaizeci sau șaptezeci. Doamna Burrows nu îi dădu vreo atenție specială, dar constată că sub ea mai era o carte pe a cărei copertă legată în pânză scria cu litere aurii destul de șterse *Ghidul geologic al insulelor britanice*.

— Două exemplare din aceeași carte? se întrebă ea, luând-o din nou pe cea cu supracopertă. O deschise. Paginile nu erau însă tipărite, ci pline de un scris de mână.

— Hopa! făcu ea, dându-și imediat seama al cui e scrisul.

Al soțului ei. Al doctorului Burrows. Îi înlătură supracoperta ca să vadă ce e dedesubt. Descoperi că ține în mână un caiet cu o copertă în nuanțe de maro și mov, care avea în partea de sus o etichetă pe care scria *Ex Libris*, cu litere înzorzonate, alături de imaginea unei bufnițe înțelepte ce purta ochelari cu rame rotunde. Pe eticheta aceea cineva mâzgălise *Journal*. Iar ea recunoscuse iar scrisul dezordonat al soțului ei.

— În sfârșit. O să aflu ce s-a întâmplat cu adevărat, rosti ea în direcția nenumăratelor stive de cutii din încăpere.

Nu plecă nici măcar o dată de la masă până când nu citi absolut toate însemnările soțului ei, dând cu grijă paginile pătate adesea cu noroi.

— Will, zise ea zâmbind drăgăstos, fiindcă știa că amprentele acelea nu puteau fi decât ale fiului ei.

Pe măsură ce înainta cu cititul, devenea din ce în ce mai surescitată. Afla în sfârșit ce descoperiseră Will și Chester înainte să dispară. Deși nu știa nimic de tunelul pe care băieții îl săpaseră din nou pe sub fosta ei casă de pe bulevardul Broadlands sau dacă exista într-adevăr vreo legătură între dispariția lor și observațiile soțului ei, simțea totuși că face progrese. Doamna Burrows citi cu lăcomie gândurile soțului ei despre oamenii ciudați pe care îi identificase în Highfield, despre globul luminos peste care dăduse acasă la doamna Tantrum și despre un afacerist bogat de prin partea locului, care trăise în secolul al optsprezecelea și care se numea Sir Gabriel Martineau. Când ajunse la partea în care erau descrise clădirile pe care le construise acesta în Highfield, inclusiv piața care îi purta numele, se opri pentru câteva momente și privi în gol pe fereastră înainte de a continua să citească. Ajunse repede la ultimele însemnări și observă data uneia dintre ele.

— Asta a fost noaptea... noaptea în care a plecat Roger, zise ea cu încordare în voce. Ochii i se opriră pe o propoziție: „Trebuie să cobor acolo”.

Citi până la sfârșit și apoi reveni la cuvintele acelea.

— Oare ce-a vrut să spună cu „să cobor acolo”? Acolo unde?

Verifică paginile albe rămase în jurnal, asigurându-se că nu trecuse nimic cu vederea. Pe interiorul ultimei coperte observă un nume și un număr de telefon scrise cu creionul. „Dl. Ashmi — arhivele parohiale”, citi ea.

Will și Chester își petrecură noaptea în camera principală — Will pe o grămadă de covoare pe care Martha le întinsese pe jos, lângă dulapurile pentru hărți, iar Chester pe o mobilă pe care femeia o numise pretențios „șez long”. Ochii băiatului scânteiaseră la început la auzul acestei denumiri, căci își imaginase că va dormi în ceva asemănător cu un pat. Avea să fie crunt dezamăgit. Când dădu cu ochii de șezlong, descoperi că e prea scurt și că picioarele îi atârnă, iar tapițeria sa uzată era extrem de tare. În ciuda acestor condiții, zgomo-tul liniștitor al focului și oboseala îi făcură pe amândoi băieții să adoarmă în doar câteva secunde.

Îi trezi zăngănitul ceainicului pe care Martha îl așeză pe vatră.

— Bună dimineața, zise ea cu glas cântat și vesel, în timp ce băieții se târau spre masă, chinuiți de durerile pe care le simțeau în tot corpul.

— Ceai, zise ea, întinzându-le ceștile. Așeză apoi pe masă un fund de lemn pe care erau câteva tulpini ale unei plante cenușii și un amestec de rădăcini albe de diferite mărimi și forme. Ce-ați spune de un mic dejun? Sunt convinsă că muriți amândoi de foame, adăugă ea începând să taie rădăcinile în felii.

Chester privi grămada de vegetale care nu i se păreau deloc apetisante și îngăimă:

— Ăăă... serios, nu, mulțumesc, Martha. Mi-e un pic rău, să știi.

— Și mie, zise repede Will.

— S-ar putea să fie din cauză că nu sunteți obișnuiți cu locul ăsta, presupuse Martha, încruntându-se. O să vă ia ceva timp să vă adaptați. Continuă să mărunțească mâncarea, iar cuțitul îi alunecă din mână și sări prin aer, rotindu-se de câteva ori. Mii de draci! zise ea, prinzându-l și terminând de tocat. Îmi aduc aminte că nici nouă nu ne-a fost prea bine la început.

— Gravitația redusă, zise Will, care privise cu atenție ce se întâmplase cu cuțitul și dădu din cap ca pentru sine. Da, Martha are dreptate. Se poate ca gravitația redusă să ne facă să ne simțim așa. Cred că va trebui să ne obișnuim.

— Ei bine, oricum o să mâncați, indiferent dacă vă place sau nu. Trebuie să vă păstrați puterile, zise Martha ridicându-se de pe scaun, îndreptându-se spre sobă și aruncând legumele tăiate într-o oală cu apă fierbinte. Aveți mare nevoie de un castron de supă, zise ea cu fermitate.

— Dar Elliott? o întrebă Will deodată. Cum se simte?

— Nu-ți bate tu capul, îi răspunse Martha. Am vegheat-o în timpul nopții, dar nu și-a venit încă în simțiri.

— N-ai putea să faci ceva cu brațul ei? îndrăzni Chester.

— E primul lucru de care o să mă ocup astăzi, zise Martha, scobindu-se energic într-o măsea cu unghia degetului mic.

După ce examinează resturile pe care și le scosese din dinte, le băgă înapoi în gură și le mestecă, arborând o mină gânditoare. Chester, care o urmărise cu mare atenție, împinse

ceașca de ceai ceva mai departe. Înainte fusese palid, dar acum devenise verde. Înghiți zgomotos în sec.

— Serios, nu vreau supă... nu vreau nimic, Martha.

— Ba poate că ar trebui măcar să guști, îl sfătui Will. N-am mai mâncat ca lumea de multă vreme și, în plus, poate că o să înceapă să funcționeze și alte chestii, completă el privindu-și burta.

— Ei, asta e un pic mai mult decât îmi doream să știu, zise Chester.

O oră mai târziu, intrară cu toții în camera lui Elliott. Will și Chester rămaseră în prag, în timp ce Martha o examină din nou cu atenție pe prietena lor.

— Dar oare de ce e încă inconștientă? întrebă Chester.

Martha își trecu degetele peste scalpul fetei și apoi pe ceafă. Îi ridică o pleoapă cu degetul mare și îi privi pupila.

— Are o contuzie. S-a lovit rău la cap. Oricum, e mai bine să fie așa când îi aranjez brațul. Veniți aici și ajutați-mă, vă rog.

Băieții se apropiară încet de Martha. Femeia așeză două atele de o parte și de alta a brațului fetei.

— Ia astea, îi zise ea lui Chester, dându-i două suluri de bandaj pe care le scosese din buzunarul șorțului. Așa. Will, tu mergi pe partea cealaltă a patului. Vreau să o apuci de umeri și să o ții zdravăn.

Will făcu exact cum i se spusese. Martha apucă încheietura lui Elliott și trase de câteva ori. Băieții auziră un pocnet când oasele rupte se frecară unul de altul.

— Au, icni Chester. Groaznic...

Din spatele lui Will se auzi o bufnitură înfundată.

— Ce-a fost asta? întrebă Will, care o ținea încă de umeri pe Elliott.

— Prietenul tău tocmai a leșinat. Lasă-l acolo, fiindcă e musai să o ții nemișcată, răspunse Martha. Trebuie să termin ce-am început.

Trase din nou de brațul lui Elliott, apăsând de data aceasta în diferite locuri. Pe fruntea Marthei apărură broboane de sudoare. Femeia bombănea ceva pentru sine, în timp ce lucra.

— Arată ceva mai bine, zise Will.

Martha aprobă din cap.

— E atât de umflat încât e greu de zis, dar cred că oasele au revenit la locul lor, zise ea.

Femeia petrecu alte câteva minute verificând brațul și păru să fie mulțumită. Așeză cu grijă atelele și începu să le lege cu fâșiile de pânză.

Într-un sfârșit, Martha se sculă în picioare și oftă. Will se ridică și el de pe pat și văzu că prietenul său Chester zace grămadă pe podea.

— Hai să-l ducem dincolo, chicoti Martha.

„Goarna din Highfield, 19 iunie 1895”, citi doamna Burrows, când se aplecă deasupra ziarelor vechi întinse pe masa din fața ei. „Deci, domnul Ashmi, ce anume ar trebui să văd?”

Doamna Burrows era la biroul parohial care păstra documentele localității încă din secolul al zecelea. Fiindcă nu

primi niciun răspuns de la domnul Ashmi, mai privi o dată pagina de ziar, observând un titlul de la mijlocul paginii.

— „Fantomele pământului”. Uite, ăsta e un titlu care sigur atrage atenția!

— Bineînțeles, și e tocmai reportajul pe care ar trebui să-l citiți, se auzi un răspuns înfundat venind din cealaltă parte a subsolului ticsit cu șiruri nesfârșite de rafturi pe care se afla un număr incredibil de fascicule de documente și de cutii.

Domnul Ashmi, arhivarul parohiei, se opri din scotocitul într-o cutie aflată în fața lui și își întinse capul de după un raft ca să se uite la doamna Burrows. Ochelarii săi cu ramă de baga luciră în lumina galbenă și bolnăvicioasă aruncată de lămpile fluorescente din tavan.

— E un incident tipic.

— Am înțeles, îl aprobă doamna Burrows. Dar sper să-mi puteți spune, măcar după ce îl citesc, ce anume trebuia să înțeleg din el. Își întoarse privirile spre ziar și începu să citească.

— „Miercuri dimineață a fost întrerupt lucrul la noua stație de metrou Highfield & Crossly după un incident petrecut la primele ore. Frații Harris, renumiții constructori de tunele din Canada, ajutați de o echipă de patru muncitori, au forat și au pus explozibili într-un depozit de gresie. A fost trasă sirena de avertizare, iar zona a fost evacuată.”

— Fii atentă, că ajungi la miezul problemei, o preveni domnul Ashmi, opintindu-se să ridice o cutie cu documente de pe un raft și ducând-o pe culoarul central al subsolului, după care se îndepărtă grăbit.

Doamna Burrows își dresе vocea și continuă.

— „După ce au fost efectuate detonările, frații Harris și muncitorii lor, însoțiți acum de domnul Wallace, inspector din partea Liniilor Ferate ale Comitatelor Nordice, au pătruns din nou în excavație. În timp ce așteptau să se așeze praful pentru a putea face o evaluare a stadiului lucrărilor, au auzit niște scârțâituri venind de undeva de sub picioarele lor. La început au crezut că acestea prevestesc o surpare și de aceea au dat să se retragă din tunel. Zgomotele au devenit însă mai puternice, ajungând aproape imposibil de suportat în momentul în care în tunel a izbucnit o lumină care părea să vină de undeva din pământ. Toți cei prezenți au povestit că au văzut atunci cum se deschid niște hublouri chiar în pereții tunelului, prin care a trecut o adevărată armată de siluete fantomatice.”

Doamna Burrows se opri din citit.

— Asta e adevărat? întrebă ea.

— *The Times* a luat-o destul de în serios încât a preluat știrea a doua zi, îi răspunse domnul Ashmi din spatele unui raft. Dar continuă.

— Dacă spuneți dumneavoastră, zise doamna Burrows, ridicând din umeri și reluându-și lectura. „Domnul Wallace a declarat că siluetele păreau să fie îmbrăcate în mantale de culoare închisă, de gabardină sau finet, și că aveau gulere albe. În mâini țineau globuri din care se revărsa o lumină verzuie. Când au văzut că aparițiile acelea înspăimântătoare încep să avanseze către ei, echipa de muncitori și inspectorul s-au speriat și au luat-o la goană. Conform spuselor domnului Wallace, frații Harris nu au fugit, înfruntându-i curajos pe atacatori. Thomas Harris s-a înarmat cu o bară de

metal lungă de trei metri, în timp ce fratele său mai mic, Joshua, a apucat o coadă de târnăcop.”

— Ia ghicește ce s-a întâmplat cu frații Harris? o întreabă domnul Ashmi pe doamna Burrows, dintr-un loc ce părea să fie destul de apropiat de ea.

— N-au mai fost văzuți niciodată? propuse doamna Burrows, scrutând rafturile din apropierea ei.

— Te-ai prins din prima! o felicită domnul Ashmi.

Doamna Burrows încetă să mai încerce să îl localizeze pe arhivar și își reluă cititul.

— „Au fost chemați ofițerii de poliție de la secția din Highfield, care au ajuns îndată și l-au însoțit pe domnul Wallace din nou în tunel. Tavanul excavației se prăbușise însă, iar ei nu au mai găsit nicio urmă a fraților Harris sau a armatei de fantome. Deși s-au făcut săpături suplimentare, cadavrele celor doi frați nu au fost descoperite.”

— Și nici n-au mai apărut vreodată, completă domnul Ashmi. E ciudat, nu-i așa?

— Da, foarte ciudat, îl aprobă doamna Burrows.

— Ei bine, citește și asta. E tot din „Goarna din Highfield”, după un raid al Luftwaffe în vara anului 1943, suieră domnul Ashmi așezând pe masă un alt ziar vechi.

— De ce? întreabă femeia în vreme ce bărbatul se îndepărta.

— Uită-te doar pe ultimele paragrafe, rosti el fluturându-și ambiguu o mână prin aer.

Doamna Burrows oftă.

— „Relatare despre raidul de ieri”, citi ea, apoi trecu spre ultima parte a articolului. „Bombe incendiare au căzut în

Piața Vincent”... „acoperișul bisericii Sf. Joseph a fost distrus”... ah, cred că am găsit... „La amiază, un proiectil a căzut pe clădirea de la colțul străzii Lyon, unde a făcut zece victime, pe atelierul de pălării de damă, producând trei victime, și pe reședința privată de la numărul 46, în care și-au pierdut viața domnul și doamna Smith, împreună cu cei doi copii, de patru și șapte ani.

În operațiunea de scoatere a cadavrelor familiei Smith au mai fost descoperite și corpurile neînsuflețite a cinci bărbați neidentificați. Ei se aflaseră cu siguranță în pivniță și se pare că erau extrem de asemănători ca înfățișare, având tenul palid și o constituție robustă. În momentul exploziei, purtau haine civile care nu păreau să fie de origine britanică, ceea ce a născut imediat suspiciunea că ar fi putut fi spioni naziști. A fost chemată poliția militară, iar cele cinci cadavre au fost duse la morga Sf. Pancras pentru alte investigații. Se pare însă că trupurile neînsuflețite s-au rătăcit undeva pe drum. Servitoarea familiei Smith, Daisy Heir, a avut norocul să nu fie acasă în timpul raidului pentru că era plecată să ridice rațiile săptămânale de carne ale familiei de la măcelăria din strada Disraeli. Chestionată de poliția militară, ea a declarat că nu știe ca în casă să fi fost oaspeți și că nu are habar cine pot fi cei cinci bărbați sau cum au ajuns acolo. A presupus doar că s-ar fi putut să fie niște hoți care au reușit cumva să pătrundă în casă și s-au adăpostit în pivniță în timpul raidului.”

Doamna Burrows își ridică privirea de pe ziar și văzu că domnul Ashmi stătea lângă ea.

— Toate astea sunt tulburătoare, zise ea. Dar îmi puteți spune de ce a scris soțul meu numele și numărul dumneavoastră de telefon în jurnalul său?

— Din cauza articolelor ăstora, răspunse domnul Ashmi, lăsându-se să cadă pe un scaun așezat de partea cealaltă a mesei. Încă de la începutul secolului nouăsprezece, au existat povești despre oamenii aceia ciudați și robuști, dar și despre „fantomele” mai înalte, care purtau mantale negre cu gulere albe. N-au fost incidente izolate — au avut loc cu o ritmicitate surprinzătoare de-a lungul secolelor și până în ziua de azi.

— Deci? întrebă doamna Burrows.

Domnul Ashmi așeză în fața ei câteva pagini scrise la mașină.

— În lunile de dinaintea dispariției sale, soțul dumneavoastră, Roger, a cercetat împreună cu mine aceste incidente. După multe zile de muncă, a reușit să întocmească această listă.

Doamna Burrows răsfoi paginile; trebuia să recunoască faptul că numărul cazurilor raportate era cu adevărat extraordinar.

— Și mai e un lucru ciudat, începu domnul Ashmi, aplecându-se deasupra mesei, ca și cum s-ar fi temut să nu îl audă cineva.

— Ce anume? întrebă doamna Burrows, trăgându-se și ea mai aproape, fără a fi însă convinsă că are în față o persoană pe deplin sănătoasă la cap.

— Am păstrat una din listele astea sub cheie, la mine în birou, zise el. Își ridică mâinile în aer de parcă s-ar fi pregătit

să facă o scamatorie. Dar a dispărut! Se întinse și mai mult și își coborî vocea. Chiar și câteva dintre articole au dispărut de aici, de pe rafturile mele. Dacă n-aș fi folosit o metodă proprie, deosebită, de arhivare — pe care nu o cunoaște nimeni —, cred că ar fi dispărut mult mai multe.

— Ah, făcu doamna Burrows, neștiind ce să spună. Își îndreptă din nou atenția spre lista scrisă la mașină și văzu că lângă unele articole erau adăugate note, dar scrisul nu era cel al soțului ei. Dumneavoastră le-ați făcut? întrebă ea arătând spre porțiunile scrise de mână.

— Nu, sunt ale lui Ben Wilbrahams, americanul. Și el investighează aceste incidente ca să facă un film sau ceva de genul ăsta. De fapt, cred că ar trebui să vorbești și cu el — e mai mereu sus, în sala de lectură, zise domnul Ashmi îndreptând un deget spre tavan, către biblioteca aflată deasupra lor.

— Da, bine, o să vorbesc, mormăi doamna Burrows, fără a avea vreo clipă intenția de a face așa ceva.

Părăsi arhivele prăfuite cu un sentiment de ușurare, strângând fotocopiile articolelor de ziar pe care domnul Ashmi insistase să le ia cu ea. Și-l putea imagina cu mare ușurință pe soțul ei în locul acela, aplecat asupra articolelor obscure de ziar. În minte îi reveniseră prea multe amintiri ale zilelor de odinioară, dar și nefericirea cronică pe care o simțise în vremurile acelea. Tot ceea ce păruse să dorească soțul ei era să se ascundă într-o lume trăsnită, pe care și-o construia singur doar pentru a putea pretinde apoi că este un savant serios care se ocupă de lucruri pline de importanță. În timp ce urca scările spre parter, mârâi de enervare. Era frustrată

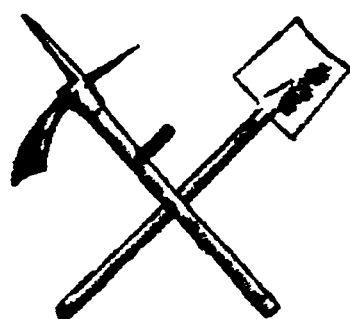

fiindcă știa că soțul ei era capabil de lucruri cu mult mai importante decât slujba de custode al muzeului local, dar el nu manifestase niciodată hotărârea de a se apuca de ceva mai bun și, mult mai important pentru ea, de ceva care să îi aducă un salariu rezonabil.

Împături paginile fotocopiate și apoi le îndesă în geantă. În ciuda convingerilor evidente ale domnului Ashmi, cum că în Highfield se întâmplă lucruri ciudate, totul era mult prea fantezist pentru ca ea să le poată lua în serios. Se întrebă dacă nu cumva soțul ei căzuse pradă entuziasmului molipsitor al domnului Ashmi și ajunsese astfel să scrie lucrurile uimitoare pe care ea le citise în jurnalul său.

Pentru a putea părăsi clădirea, trebui să treacă prin bibliotecă și acolo i se păru că îl zărește pe omul la care se referise domnul Ashmi. Deși avea o barbă tunsă cu grijă, părul său — brunet și destul de lung — îl făcea să arate de parcă abia se ridicase din pat. Stătea singur, cu câteva cărți deschise pe biroul din fața sa și învârtea întruna un stilou între degete. Își ridică privirea și își miji ochii, uitându-se la doamna Burrows prin ochelarii cu ramă metalică și aruncându-i un zâmbet larg. Când își dădu seama că fusese surprinsă holbându-se la el, femeia își feri repede privirile și se grăbi spre intrarea principală.

Capitolul nouă

— **S**tai pe loc, măi, cârpă de spălat puntea! îl provocă Will pe Chester, în momentul în care acesta ieși pe verandă.

Will avansa cu pași mici către el pe cărarea din grădină, cu o mână în șold, în timp ce în cealaltă ținea un cuțit de abordaj cu care spinteca aerul.

Chester zâmbi, dar apoi chipul îi deveni inexpressiv.

— Habar n-am ce înseamnă asta.

— Habar n-ai ce înseamnă *ce*?

— Cârpele de spălat puntea. Ce naiba-s alea? Sunt mai speciale decât alte cârpe?

— Nu. Cred că se referă la ceva urât, așa încât ai face bine să-ți aperi onoarea, sepie cu ficat vinețiu ce ești!

Will se opri din agitatul cuțitului de abordaj pentru a-l admira.

— Având în vedere că trebuie să aibă probabil câteva sute de ani, e într-o stare deosebit de bună. Se mai văd pe el imaginile gravate ale unei cruci și ale unei ramuri, dar și niște cuvinte care par scrise în latină, zise el privind bucata de

metal care pornea de la gardă* și se întindea până la măciulia din capăt. Încercă apoi să citească inscripția, bâlbâindu-se la fiecare cuvânt. „Soli Deo Gloria.” Se uită la Chester și ridică din umeri.

— „Scuze, dragă Gloria”, sugeră Chester, a cărui atenție era însă concentrată asupra unei alte varietăți de arme pe care Will o împrăștiase pe podeaua verandei. Dacă vrei să ne duelăm..., zise el alegându-și un pumnal cu lama lungă, cu care începu să împungă aerul din fața sa. Nu, nu-i bun ăsta pentru mine, bombăni el, zărind apoi cea mai mare dintre arme, o bară de metal lungă de aproape doi metri, care avea la un capăt un vârf ascuțit, ca de lance, dar și o lamă imensă de topor. Așa mai merge, zise el. Ăăă... dar ce-o fi asta de fapt?

— E o halebardă.

— Aha, și nu e de haleală, spuse râzând Chester și cântărind-o în mâini. Bun! În gardă! strigă el sărind spre treptele din fața casei și aterizând chiar în fața lui Will. Ți-a sunat ceasul, Barbă-Albă! strigă el.

Will lovi cu cuțitul său de abordaj de câteva ori, iar Chester blocă ușor cu halebarda, făcând întreaga grădină luminoasă să răsunе de zăngănitul armelor. Chester trecu apoi în ofensivă, balansând halebarda spre Will fără prea multă forță. Folosindu-se de gravitația redusă, Will se feri cu ușurință, sărind foarte sus.

Chester continua să îl atace pe Will cu halebarda, iar băiatul se ferea de fiecare dată, ridicându-se mult deasupra

---

* Parte a sabiei cuprinsă între mâner și lamă, care protejează pumnul contra loviturilor (n. red.).

armei. După o vreme, Chester începu să chicotească și nu mai putu continua.

— E ca într-un film din ăla tâmpit de kung fu, în care toți zboară de parcă ar avea arcuri la picioare.

Will încercă din răspuțeri să își mențină expresia de pirat însetat de sânge, dar nu se putu abține să nu izbucnească și el în râs.

— Da, ai dreptate, cum se numea filmul ăla, „Dragonul săltăreț și rața plescăitoare”^{*}?

— Pregătește-te, Barbă-Albă, zise Chester. Fii gata să te înfrunți cu cel mai mare deschizător de conserve din lume, urmă el începând din nou să își agite halebarda.

Ca să evite atacul, Will execută o săritură perfectă pe spate, se roti în aer și ateriză în picioare, mai departe, pe cărare.

— Aha! exclamă el încântat de acrobația pe care tocmai o făcuse. Nu-s chiar așa de ușor de ucis, nu-i așa, ninja Rawls?

— Lăudărosule, bombăni Chester.

Continuară să se lupte în joacă, sărind și spre alte cărări pe care le descoperiseră printre straturile de flori și ajungând până la urmă să se înfrunte în spatele barăcii, între acoperișurile micilor dependințe.

— Hai să ne oprim puțin — trebuie să îmi trag sufletul, propuse gâfâind Chester, aterizând lângă Will.

— Da, OK, răspunse Will, fluturându-și arma și trasând un opt prin aer. E grozav, nu-i așa? zise el zâmbind către prietenul său.

---

^{*} Will se referă probabil la filmul „Crouching Tiger, Hidden Dragon”, al cărui titlu a fost tradus prin „Tigru și dragon” (n. trad.).

Chester zâmbi la rândul său, aprobându-l din cap. Odată cu trecerea timpului, se obișnuiseră cu gravitația redusă și scăpaseră de greața pe care o simțiseră la început. Martha îi îngrijea foarte bine și, în lipsa amenințării constante a soldaților Styx, se puteau relaxa cu adevărat și se puteau distra pentru prima dată, după o bucată lungă de vreme.

Ca să își umple timpul, inventaseră tot felul de activități care îi țineau ocupați. Will descoperise într-unul dintre cutii un joc de șah cu piese sculptate cu măiestrie în fildeș, pe care îl foloseau până târziu în noapte, în timp ce beau nenumărate cești de ceai. Iar Martha era mai mult decât fericită să le vorbească despre diversele proprietăți ale plantelor din grădina ei și să le istorisească despre viața ei în Colonie și în Adâncuri. Ezitase destul de mult să îi lase să folosească arbaleta, dar cedase într-un final rugăminților lor neîntrerupte. Deși le trebuise o vreme ca să învețe s-o folosească, băieții reușiră până la urmă și trăgeau în niște ținte așezate pe baricada de la capătul grădinii. Descoperiră cu uimire cât de rectilinii sunt traiectoriile săgeților, care nu pierdeau aproape deloc în înălțime datorită gravitației scăzute.

— În regulă, căpitane Zăpadă, hai să te vedem, zise Chester, care își revenise.

— Numai dacă poți să mă prinzi, îl provocă Will pe prietenul său, sărind cu ușurință peste tavanul colibei și aterizând în fața ei.

Se ascunse apoi în spatele unor tufișuri care, spre deosebire de celelalte plante, nu emiteau niciun fel de lumină. Chester apărură de după colțul construcției și examinează o clipă grădina. Ghicind imediat unde se ascunsese Will, se aruncă

spre el, scoțând cel mai înfricoșător strigăt de luptă de care era în stare.

Will se rostogoli din spatele tufișului până pe cărare, gata să respingă atacul prietenului său. Chester înaintă. Deodată, în fața sa, pe alee, căzu ceva.

— Ce...? icni Chester.

Era Bartleby. Pisica își arcui spatele, iar Will văzu că toți mușchii animalului erau încordați sub pielea sa lipsită de păr, ca și cum s-ar fi pregătit să atace. Bartleby înaintă puțin și șuieră spre Chester atât de violent, încât băiatul scăpă halebarda. Dădu să se tragă repede înapoi, dar se împiedică și căzu într-un strat de plante cu spini care emiteau o strălucire roz. Pisica rămase în poziție de atac și, mai mult, începu să înainteze spre băiatul înspăimântat.

— Iisuse! Fă ceva, Will! scânci Chester. Ia de pe mine mâța asta turbată!

— Bart! Oprește-te! strigă Will.

Bartleby privi spre noul său stăpân de parcă ar fi vrut să se asigure, și apoi se lăsă la pământ. Îl privea însă în continuare pe Chester cu atenție, de parcă nu ar fi avut încredere deplină în el.

— Măi, motan prostuț, zise Will, mângâind afectuos animalul pe cap. De ce-ai făcut asta? Doar nu credeai că Chester mă ataca pe bune, nu-i așa?

Chester era mai mult decât uimit că prietenul său dădea atât de puțină atenție incidentului.

— Will, îți jur, era cât pe ce să sară pe mine! Își scosese nenorocitele alea de gheare imense...

— Sunt singur că nu s-ar fi ajuns la asta, zise Will.

— Să știi că pe mine m-a păcălit, bombăni Chester ridicându-se și recuperându-și halebarda. Privi nervos spre Bartleby, care începuse să toarcă fiindcă Will continua să-i scarpine tâmpilele. Știi ceva? adăugă Chester.

— Ce? întrebă Will.

— Tocmai ce mi-am dat seama cât de mult semănați voi doi cu Shaggy și Scooby Doo.

Will se pregătea să formuleze un răspuns pe măsură, când Martha îi chemă din pragul ușii.

— Ar fi bine să veniți încoace.

Băieții alergară spre colibă și o urmară pe Martha înăuntru. Femeia plutea lângă capătul mesei, iar chipul ei trăda teamă.

— Martha? spuse Chester. Ce s-a-ntâmplat?

— Mi-e teamă că s-ar putea să fi început, zise ea cu o voce calmă. Inițial nu am fost sigură, dar acum cred că așa e.

Will își aruncă cu zgomot cuțitul său de abordaj pe masă și apoi făcu un pas către Martha.

— Vorbești despre Elliott, nu-i așa? Ce se petrece?

— Îți aduci aminte că v-am spus de Nathaniel și de germenii care l-au ucis? întrebă Martha.

— Elliott are febră? bolborosi Chester. O, nu, Will, s-a îmbolnăvit și ea.

— Stați așa, zise Martha, ridicându-și palmele murdare către ei. Nu știm încă asta — se poate să nu fie același lucru, dar e drept că situația ei s-a înrăutățit și nu pare prea promițătoare.

Merseră cu toții în liniște până în camera lui Elliott.

— O, Iisuse, șopti Chester.

Observară imediat ceva schimbat la fata inconștientă. Fața îi era congestionată și lucioasă, iar cămașa în care o îmbrăcase Martha era learcă de sudoare, la fel ca și așternuturile. Femeia merse spre Elliott și îi ridică delicat compresa de pe frunte. O înmuie într-un lighean cu apă de lângă pat și o stoarse înainte de a o pune la loc.

— Ai spus că brațul e în regulă, zise Will, încercând să spună ceva pozitiv.

— Da, e ciudat, fiindcă oasele s-au prins extrem de repede. E ca și cum..., zise Martha, dar apoi se opri.

Will și Chester o priviră amândoi întrebători.

— În Colonie, s-ar fi zis despre ea că e binecuvântată cu harul Preoților, completă Martha.

— Al Preoților? Dar credeam că sunt toți Styx, nu? întrebă uimit Will, amintindu-și ceremoniile religioase la care fusese obligat să participe pe când locuise în Colonie. Asta n-are cum să fie bine.

— O, ba da — vezi tu, poporul Styx e altfel, răspunse Martha. Se vindecă de două ori mai repede decât mine sau decât tine. Oasele fetei s-au sudat atât de repede, încât am putut chiar să-i scot atelele.

Băieții fuseseră atât de preocupați de veștile neliniștitoare despre febră încât nici nu observaseră că brațul rănit al lui Elliott era legat acum doar cu un bandaj lejer.

— Dar febra? zise Chester întorcându-se spre Martha. Mă simt atât de vinovat — te-am lăsat să faci singură toată treaba în timp ce noi ne prosteam pe-aici... în timp ce lui Elliott îi era din ce în ce mai rău. Spune-ne cum putem ajuta.

— Pentru început, trebuie să încercăm să îi scădem temperatura — compresa de pe frunte trebuie umezită din zece în zece minute, zise Martha.

— Bine, tu mergi și te odihnește, Martha, zise Will. Noi o să o veghem cu rândul.

Will stătea pe un scaun lângă pat în timpul celui de-al doilea schimb de trei ore. Îl înlocuise recent pe Chester, care se târâse greoi către șezlongul său. După o vreme, Will se surprinse gata să ațipească, alunecând din ce în ce mai de pe scaun.

— Haide, haide, mormăi el, lovindu-se de câteva ori cu palmele peste obraji. Încercând să își ocupe mintea cu ceva, începu să privească diagramele pe care le desenase, străduindu-se să surprindă modul în care Porul și celelalte puțuri imense ar fi putut să comunice odinioară cu suprafața, pentru ca mai apoi să fie blocate. Încercase să își aducă aminte tot ce știa despre plăcile tectonice și ce se întâmplă atunci când se deplasează una față de cealaltă.

— Margini distructive, constructive și conservative, murmură el pentru sine.

Într-o schiță micuță din josul paginii, își lăsase imaginația să zboare și trasase un galion care aluneca peste marginea unui vârtej imens căscat în ocean. Închise un ochi, contemplându-și desenul, și constată că fluieră printre dinți. Se opri imediat.

— Dumnezeule, mă transform în taică-meu, murmură el, deschizându-și carnetul la o pagină goală.

Încercă să sintetizeze observațiile pe care le făcuse în ultima săptămână. Problema era însă că nu avea nimic nou sau cu adevărat interesant de scris, iar eforturile sale se transformară curând într-o serie de mâzgălituri circulare de pe marginea foii, al căror număr era aproape egal cu cel al căscurilor sale.

O oră mai târziu, renunțase la jurnal și era aplecat asupra unei Biblîi cu o copertă groasă, de piele, pe care o descoperise într-un cufăr ceva mai devreme în ziua aceea. Paginile uscate pocneau ca niște frunze vechi în timp ce le întorcea, iar, din când în când, băiatul se oprea asupra unei propoziții pe care credea că e în stare să o traducă, clipind apoi cu dezamăgire când descoperea că nu înțelegea o iotă.

— De ce naiba n-oi fi studiat eu spaniola la școală? se întrebă el închizând Biblia.

Se întoarse în scaun ca să se uite la jocul de șah aranjat pe o măsuță de lângă el. După câteva momente, împinse regina într-o altă poziție, fără să își ia însă degetele de pe ea.

— Nu, asta-i o mișcare proastă, mormăi el, punând piesa pe poziția ei inițială.

Aruncă o privire oponentului său imaginar și zise:

— Îmi pare rău, nu gândesc prea limpede.

Elliott se mișcă și spuse ceva. Will veni imediat lângă ea.

— Eu sunt, Elliott — Will. Mă auzi?

Îi luă mâna și i-o strânse într-a lui. Ochii fetei se mișcau repede pe sub pleoapele închise, iar chipul ei, de obicei palid, căpătase o culoare neliniștitoare, de parcă ar fi fost presărat cu o pudră purpurie care se adunase apoi în jurul trăsăturilor, mai ales pe buzele crăpate.

— E în regulă, încercă să o liniștească Will.

Gura fetei se mișcă de parcă ar fi încercat să vorbească, dar Elliott nu avea destulă putere ca să își tragă răsuflarea. Se încruntă, de parcă în minte ar fi avut loc un fel de conflict, pe care ar fi trebuit să-l rezolve în visele provocate de febră. Murmură apoi din nou câteva cuvinte, pe care Will aproape că le înțelese. Primul sunase ca „Drake”, iar câteva minute mai târziu rosti ceva care ar fi putut fi „Limitator”.

— Ești în siguranță acum, Elliott. Cu toții suntem bine, zise Will încetișor, dându-și seama că era posibil ca fata să re trăiască amintirile căderii în Por.

Elliott rosti din nou numele lui Drake, de data aceasta cu mult mai clar, iar pleoapele tremurară o clipă, pe punctul de a se deschide.

— Și Drake e bine, o asigură Will, deși nu era deloc sigur de asta.

Elliott începu să bâiguie ceva care lui Will îi sună ca o serie de cifre. Le repeta iar și iar, cu o voce care abia dacă putea fi auzită. Înșfăcă repede creionul și le notă lângă cercurile pe care le mâzgălise. Se părea că repetă un șir de numere, dar nu reuși să își dea seama dacă le înțelese pe toate corect.

În momentul acela intră Chester.

— Ți-a venit deja rândul? întrebă Will.

— Nu, răspunse el îmbufnat. Dar n-am reușit să adorm dincolo.

— De ce?

— Nenorocitul ăla de motan al tău sforăie atât de tare, încât jur că m-am trezit crezând că sunt pe cale să fiu călcat de o motoretă.

— Păi trezește-l, zise Will, neputându-și reține un zâmbet. Poate că ar trebui să-i șoptești „câine” la ureche. S-ar putea să meargă.

— Da, sigur, și o să mă muște de față, bombăni Chester, privind-o apoi pe Elliott. Ce mai face?

— Are febră mare, dar încearcă să vorbească. L-a pomenit pe Drake și cred că are coșmaruri fiindcă a zis și „Limitator”. Acum repetă mereu niște numere — nu știu ce sunt, dar le-am notat pe cele pe care le-am înțeles.

— Ca astea? îl întrerupse Chester, scoțând o bucată de hârtie din buzunar.

Will o apucă și compară secvența cu cea din jurnalul său. A lui Chester conținea mai multe cifre.

— Bun, grozav! Dar crezi că astea sunt toate? întrebă Will.

— Presupun că da... le-a repetat de câteva ori. Or fi importante pentru ea, într-un fel...

— Unsprezece cifre, rezumă Will. Poate că e un cod.

— Tu să-mi spui mie, Sherlock, răspunse Chester și apoi căscă, așezându-se pe podea, la picioarele patului, într-un loc în care Will nu îl putea vedea.

— Păi... somn ușor atunci, zise Will dezamăgit.

Sperase că Chester avea să îi țină companie în timpul schimbului său. Singurul răspuns pe care îl primi însă de la prietenul său fu un sforăit sonor care răsună neîntrerupt, în timp ce el încerca să rezolve secvența de numere și să priceapă dacă exista o schemă după care fuseseră aranjate.

* * *

Doamna Burrows ieși din agenția de plasare a forței de muncă și se opri pe trotuar ca să își pună în geantă biletele pe care notase orele interviurilor.

— Burrows, auzi ea pe cineva în spatele ei. Mare năpastă, continuă vocea.

Se întoarse și văzu două tinere înconjurate de o mulțime de copii. Din felul în care o priveau, era clar că o recunoscuseră. Una dintre ele întoarse imediat capul și începu să se îndepărteze, trăgând copiii după ea. Cealaltă femeie continuă să se zgâiască pur și simplu, cu buza de sus arcuită într-un rânjet plin de răutate și strângând mânerul unui landou. Purta un tricou cu mâneci scurte, care scotea în evidență o inimă mare, purpurie, tatuată pe partea superioară a brațului, sub care era înscris numele *Kev*.

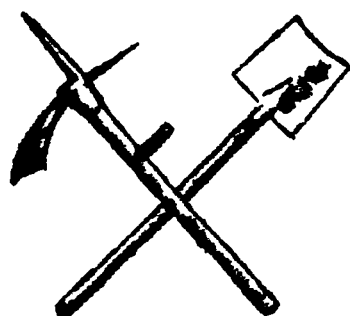
— Ucigașă de copii, mârâi ea spre doamna Burrows înainte de a se întoarce și de a împinge căruciorul spre prietena ei.

Doamna Burrows era năucită.

După emisiunea de la televizor, apăruse în câteva tabloide, dar tonul fusese unul moderat. Cazul fusese preluat însă de fițuicile locale, care publicaseră o serie de articole despre ea și despre familia ei dispărută și apoi unul, pe două pagini, cu părinții lui Chester, în care se făceau câteva comentarii mai degrabă ambigue în privința calităților de mamă ale doamnei Burrows. Toate acestea îi atrăseseră un anumit grad de notorietate în Highfield.

Încercând să alunge amintirea incidentului, începu să meargă încet pe stradă, iar apoi grăbi pasul. Nu voia să întârzie la primul interviu de angajare.

Capitolul zece

Martha toca o legătură de plante uscate pe care le adusese dintr-o magazie. Ridică deodată cu ambele mâini din coș o ciupercă de mărimea unei mingi de fotbal, pe care o aruncă pe masă.

— Pare cam periculoasă, comentă Will strâmbând din nas.

— Sunt la fel de rare ca dinții de melc pe-aici, zise Martha, bătând ușor marginile ciupercii cu palmele, ca un brutar care frământă aluatul. Începu să cojească pielița tare, de parcă ar fi fost o portocală foarte mare. Tu ar trebui să știi ce-i asta.

Will aprobă din cap. Era o pâinișoară, dar, în comparație cu cele pe care le văzuse în Colonie, acesta era un specimen de-a dreptul jalnic. Pielita îi era uscată și sfâșiată pe alocuri, ba era chiar încrețită, de parcă ar fi pierdut o parte din miez.

— S-a stricat? întrebă el.

— Nu, e o pâinișoară *fezandată*.

— Fezandată? se miră Will.

— Da, le țin atârdate pe o ață câteva luni. Asta le îmbogățește aroma, răspunse femeia, începând să taie miezul ciupercii în cubulețe pe care le arunca într-o oală.

— Mie mi se pare că e pur și simplu putrezită, observă Will, împingând capătul unei dălți și făcând-o să se învârtască pe masă. O privi cum se oprește și apoi o învârti din nou.

— N-ai altceva mai bun de făcut? îl întrebă Martha cu blândețe.

— Nu prea, răspunse indiferent Will.

— Ești plictisit fiindcă nu te mai poți juca la fel de mult cu Chester ca înainte? îl întrebă femeia.

— Noi nu ne *jucăm* — asta-i pentru copii. Doar ne prostim, zise el destul de înțepat, dar își reveni repede, continuând pe un ton mai politicos. Păi... nu prea mai putem, având în vedere starea în care e Elliott. Nu pare corect.

— Dar e mai mult decât atât, nu-i așa, băiete? Ai strălucirea aceea în ochi. Ca Nathaniel înainte de a porni în expediție. Te mănâncă picioarele, spuse ea, aruncându-i o privire plină de înțelesuri în timp ce continua să taie pâinișoara.

— Da, cred că da... puțin, răspunse Will, îndreptându-și spatele. Martha, știi că... Chester și cu mine... nu putem rămâne aici la nesfârșit. Într-un fel sau în altul, trebuie să ne întoarcem în suprasol. Și asta cât mai repede. Dacă Styx au de gând să continue planul lor cu Dominion...

— Știu, știu, spuse Martha pe un ton înțelegător. Will, îmi pare rău că trebuie să-ți mărturisesc asta, dar se poate să-ți bați capul degeaba. Deja s-ar putea să fie prea târziu.

— Nu contează, zise Will cu încăpățânare. Tot trebuie să ne întoarcem — poate reușim să facem ceva ca să-i oprim.

— Nimeni n-a ajuns vreodată înapoi. Și nimeni nu va ajunge. Pur și simplu nu e cale de întoarcere, zise ea, apăsând mai tare cu tăișul cuțitului în carnea ciupercii. Nu te poți cățăra pe pereții Porului sau ai oricăreia dintre cele Șapte Surori. E un drum de kilometri întregi. N-o să reușiți nicio dată. Făcu o pauză ca să se uite direct în ochii lui Will. Să nu crezi că n-am încercat și noi.

— Și atunci, ăla, cum îl cheamă? De Jaybo? întrebă Will, în timp ce Martha își reluă lucrul. El a reușit, nu-i așa?

— A, făcu Martha, oprindu-se puțin ca să se scobească în nas. Will își dădu ochii peste cap. Se pare că și ție ți-au zis povestea. A pretins că a alunecat în Por și că a continuat să cadă până într-un loc secret, unde a văzut tot felul de chestii ciudate și nemaîntâlnite — lucruri oribile. A spus că ajunsese într-o altă lume, unde lumina Soarele.

— Da, și eu am auzit asta.

— O altă lume, cu propriul soare? zise Martha, clătinând din cap. Oamenii din Colonie spuneau că nu era în stare să-și deosebească stânga de dreapta și că probabil ajunsese cumva în suprasol, iar toate lucrurile pe care pretindea că le-a văzut erau doar o grămadă de...

— Prostii, făcu Will, amintindu-și cuvântul pe care îl folosise Tam ca să rezume povestea.

— Da, prostii — sau, mai bine zis, o înșelătorie, îl aprobă Martha. Alții credeau că toată povestea fusese scornită de Styx ca să-i sperie pe cei care-ar fi vrut să meargă în Interior.

— Și tatăl meu credea că s-ar putea să fie ceva acolo jos, zise Will gânditor. Pe paginile din jurnalul său a făcut câteva notițe despre niște sculpturi dintr-un templu pe care l-a descoperit și care pomeneau de o *Grădină a celui de-al doilea Soare*. Will nu reuși să își stăpânească tremurul din glas când se gândi la el. Tata trebuie să fi fost tare emoționat. Aș pune pariu că fluiera întruna, zise băiatul, plecându-și apoi privirea sub povara unei tristeți care îl năpădise deodată.

Martha își frecă mâinile una de alta ca să se curețe de bucățile de ciupercă și apoi ocoli masa până la băiat. Îl bătu ușor pe spate.

— Ai o familie nouă acum, zise ea cu tandrețe. Suntem împreună și asta e tot ce contează.

Will își ridică fruntea, privind-o cu recunoștință.

— Poate că ți-ar face bine o plimbare pe afară. Nu ne-ar strica niște carne proaspătă. I-am tot dat supă lui Elliott, dar rezervele mele sunt pe sfârșite. Ce-ar fi să-ți aduni echipamentul și să-i spui lui Chester că vom lipsi câteva ore?

Chester nu fu prea fericit când auzi că Will și Martha îl lasă singur cu Elliott.

— Și ce-o să se întâmple dacă nu vă mai întoarceți sau ceva de genul ăsta? protestă el. Ce-o să mă fac atunci?

Will simți însă o ușurare imensă când trecu de baricadă, deși știa că excursia lor nu va dura prea mult. Martha deschidea drumul, conducându-l printr-un tunel, cu câteva crenguțe de foc de anason la centură și cu arbaleta pregătită, iar el începu să dea repede din picioare, bucurându-se de mișcare.

— Nu mai face atâta gălăgie, îl preveni ea când ajunseră într-o altă secțiune a tunelului. Am intrat pe tărâmul păianjenilor.

Curând, femeia ridică arbaleta și își încetini pașii. Will ajunse în spatele ei, încercând să vadă ce se afla acolo.

— Ușurel, șopti Martha, în timp ce se târau spre o intersecție.

Femeia nu părea îngrijorată că Will își folosea lanterna, așa încât băiatul nu se strădui să o acopere.

Deodată, văzu că una dintre capcane fusese mișcată — era o plasă exact ca cea în care se prinsese el. Atârna de undeva din tavan, suspendată de o frânghie subțire. Când se apropiară, Will văzu nenumărate picioare care ieșeau prin ochiurile plasei.

— Uite că am prins ceva, șopti Martha.

În plasă se afla un singur păianjen-maimuță. Simțindu-i că se apropie, începu să își agite picioarele, făcând plasa să se miște în sus și-n jos.

— Pfiu! Ce grețos! Pute! zise Will ducându-și mâna la nas.

— Da, obișnuiesc să facă asta. E ultima lor armă când se simt încolțiți, îi spuse Martha scoțându-și cuțitul. Se învârti în jurul animalului care se agita, își alese cu grijă un punct și apoi îl înjunghie. Mișcările încetară imediat.

— Ce duhoare! zise Will, ținându-se de nas și întrebându-se dacă va mai fi vreodată în stare să mănânce carne de păianjen.

Pe urmă, când Martha desfăcu plasa, deveni interesat de creatură și își luă mâna de la nas.

— Ochii ăia sunt incredibili, zise el, aplecându-se deasupra păianjenului-maimuță ca să studieze cele trei petice circulare și reflectorizante de pe trupul în formă de disc.

— Nu sunt ochi, sunt urechi, îl informă Martha.

— Serios?

— Da. Vezi cei doi țepi mici de deasupra colților? îl întreabă ea, arătând cu vârful cuțitului spre ceea ce Will crezuse că sunt niște pinteni. Ei emit scârțâitul acela pe care îl percep apoi urechile creaturii.

— Serios? zise Will din nou. Deci e ca un liliac?

— Exact ca un liliac, confirmă Martha, dar Nathaniel mi-a spus că îi folosesc și ca să adulmece creaturile rănite sau pe moarte.

Femeia puse cuțitul deoparte și apoi rostogoli corpul păianjenului într-un sac. Îi dădu bocceaua lui Will și apoi porniră în ceea ce se dovedea a fi un fel de circuit, verificând alte capcane în drumul lor. În scurt timp, Will purta deja în sac trei păianjeni morți.

La final, ajunseră la băncile de lemn acoperite de carnea veche și de organele păianjenilor.

— Hei, recunosc locul ăsta, zise Will.

— Bineînțeles că-l recunoști, răspunse Martha, luându-i sacul și scoțând din el trupurile păianjenilor-maimuță. Scoase apoi un mănunchi substanțial de foc de anason de la centură, îl aprinse și i-l dădu lui Will. Agită-l pe aici. Am fost norocoși până acum, dar n-am de gând să risc nimic, atâta vreme cât ești cu mine. S-ar putea năpusti spre noi imediat ce încep să îi tranșez și va mirosi a sânge.

Will îi dădu ascultare, agitând crenguțele aprinse în fața sa. Mișcările făcură capetele aprinse ale crenguțelor să strălucească mai tare, iar întreaga cavernă începu să miroase a lemn dulce.

— Hai să ne-apucăm de treabă, zise Martha, opintindu-se să răstoarne păianjenii morți pe cea mai apropiată bancă și înșfăcând un satâr cu înfățișare firoasă. Ar fi mai bine să te tragi câțiva pași înapoi, zise ea cu brațul ridicat. O să se facă puțină mizerie.

Pe drumul de întoarcere, Martha îl anunță că aveau să facă un mic ocol.

— Fiindcă e sezonul cățeilor de praf, îl informă ea scurt.

Will nu o întrebă despre ce vorbește, gândindu-se că oricum avea să afle curând. Martha îl conduse către o întindere vastă de pământ, care căptușea peretele tunelului. Will luă puțin sol și îl frecă între degete — era bogat și nisipos, genul de pământ pentru ca un grădinar și-ar fi dat și viața. O privi pe Martha, care părea să caute ceva, până când zări o mică groapă. Începu să o lărgască, săpând în pământ cu mâinile.

Groapa se adâncise cu aproape jumătate de metru, când femeia scoase un strigăt triumfător și ridică în aer un obiect tremurător, de mărimea și culoarea unui purcel de lapte. Îl ținea de ceafă, așa încât Will putu să îl observe limpede. Avea un corp durduliu, cu patru picioare scurte. Nu îi văzu ochii, dar, în schimb, zări două urechi mici și albe, date pe spate. Arăta ca un hamster chel și obez. Se zvârcolea și tremura, fiindcă femeia continua să îl țină ridicat în aer, agitându-și

mustățile decolorate și deschizând întruna gura, fără însă a scoate vreun sunet.

— Deci ăsta-i un cățel de praf, zise uimit Will. E pui?

— Nu, e la deplina maturitate.

— Seamănă într-un fel cu un Bartleby mai mic. Un pisoiș Bartleby! izbucni Will în râs, dar apoi clipi de câteva ori fiindcă femeia aduse vietatea mai aproape de el. Se dădu înapoi. Iisuse, și ăsta pute... miroase a...

— Urină, completă Martha. Da, vizuinile lor sunt complet scăldate de ea. Se pare că nu le pasă.

— Dar miroase atât de tare, încât îmi lăcrimează ochii, zise Will. De ce trebuie ca *totul* să pută în halul ăsta pe-aici?

— Tocmai de aceea nimeni nu deranjează cățelei de praf — mirosul îi protejează. Dar carnea lor e bună... are gust de ficat, explică ea.

— Urăsc ficatul, iar mirosul ăsta mă-mbolnăvește, răspunse el, dându-și deodată seama că nici Martha nu era deosebit de curată. Nu o văzuse niciodată spălându-se.

Când ajunseră la baracă, Will începu să chicotească.

— Ce e? îl întreabă Martha.

— Mă gândeam că ar fi mai bine să te asiguri că Chester nu vede alimentele astea înainte să le gătești, zise Will, ridicând sacul pătat de sânge pe care îl căra. N-ar mai mânca vreme de săptămâni întregi!

Doctorul Burrows era din ce în ce mai disperat.

— N-are niciun rost — am nevoie de schița pe care am făcut-o pietrei Burrows, ca să înțeleg toate astea, zise el privind tăblițele de piatră răspândite pe pământ în fața lui.

— Și unde ziceai că e? Mai spune-mi o dată, îl îmboldi Rebecca, învârtindu-se încet în jurul lui.

— Ți-am mai spus. Jurnalul meu a rămas sus, pe marginea Porului, răspunse doctorul Burrows cu glas pițigăiat, indignat de întrebările nesfârșite ale fetei.

— Cât de neatent poți să fii, zise ea, bătând nerăbdătoare din picior. Mi-ai spus însă că îți amintești destul cât să te descurci, izbucni ea.

— Am spus că *sper* s-o pot face, o contră el. Bărbatul își scoase ochelarii și se frecă la ochi înainte să și-i pună la loc. Se pare însă că nu sunt în stare. Iar întreruperile tale nu sunt în măsură...

Rebecca făcu o mișcare în direcția doctorului Burrows, de parcă ar fi vrut să îl lovească, dar încremeni la auzul unui scârțâit ascutit care umplu aerul cald din cavernă.

— Pare a fi încă un păianjen de-acela stupid. Pocni din degete în direcția Limitatorului. Du-te și ocupă-te de el, îi ordonă ea siluetei fantomatice care stătea nemișcată în spațele ei. Soldatul își ridică lancea pe care o confecționase legându-și secera de capătul unui lujer de ciupercă și dispăru fără zgomot.

— Nu-nțeleg... cum se poate să-i vorbești așa? îndrăzni dr. Burrows să întrebe când rămaseră singuri. Doar e soldat.

— O, e mult mai mult decât un soldat. E un Limitator... E din Brigada Hobb, zise ea mândră, după care se așează în fața lui. Cei mai buni, mai neînfricați și mai violenți luptători din lume. Probabil că vă iubiți istoria, nu-i așa? Credeți probabil că spartanii au fost cei mai tari dintre toți.

— Păi..., începu bărbatul ridicând ușor din umeri.

— Ne, erau doar niște copilași, zise ea rânjind. Dă-mi un batalion întreg de Limitatori și toată Londra va fi a mea în doar o săptămână.

— Nu spune prostii, Rebecca, bâigui dr. Burrows. De ce spui asemenea lucruri?

— Tu concentrează-te la hartă, tăticule, ca să putem merge acasă cu toții, zise ea, fiindcă să știi că mi-e dor de căsuța mea dragă, adăugă ea imitând vocea unei fete.

— Nu mă ascuți, nu-i așa? Cred că pietrele astea ne vor arăta un drum către ceva aflat mai *jos*, nicidecum calea de întoarcere, explică dr. Burrows.

— Nu-mi pasă! Oriunde e mai bine ca aici, lătră ea cu o voce dură ca oțelul.

— Și mai am nevoie de un amănunt care să lege harta de peisajul de aici — de un reper care să corespundă unei imagini de pe hartă. Înghiți zgomotos în sec. Am gâtul incredibil de uscat. Nu-mi dai ceva de băut?

Rebecca clătină din cap.

— Hai să încercăm să progresăm mai întâi, nu vrei?

— Dar mi-e sete, se plânse el.

Se auzi un bufnet înfundat, iar dr. Burrows tresări violent când doi păianjeni-maimuță morți aterizară lângă el.

— Dum-ne-ze-u-le! făcu el. Ce sunt astea? Un fel de păianjeni? Arahnide?

— Cățeluș cu părul creț scoate rața din coteț, recită Rebecca. Nu că ți-ai fi făcut vreodată timp să-mi spui poezii pentru copii. Erai mereu prea ocupat să te ascunzi în pivnița aia tâmpită ca să-ți citești cărțile imbecile. Vocea Rebeccăi era încărcată de un resentiment profund și fata îi aruncă o

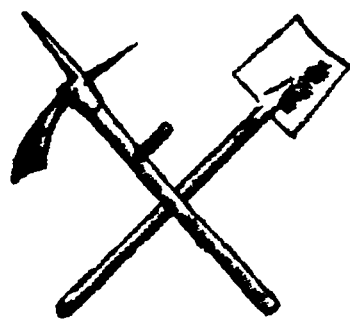
privire Limitatorului, aproape jenată că își lăsase garda jos și își dăduse la iveală emoțiile, sentimentele umane.

Dr. Burrows nu auzise însă ce spusese fiica lui, fiindcă privea înspăimântat picioarele care zvâcneau ale păianjenilor. Se dădu mai înapoi, fiindcă sângele începuse să se scurgă în șiroaie stacojii din trupurile creaturilor, în praful de la picioarele sale.

— Dacă ți-e sete, poți să bei de acolo, îi propuse fata, care părea să nu fie deloc afectată de priveliștea creaturilor grotești. Dacă nu, o să bem apă la masa de seară, zise Rebecca pe tonul unei învățătoare severe. Până atunci însă, trebuie să ne grăbim cu temele.

Capitolul unsprezece

— Salut, zise Chester, ieșind din colibă și văzându-l pe Will lungit pe unul dintre scaunele de pe verandă. Martha m-a dat afară. O spală pe Elliott.

— Cum se mai simte? îl întreabă Will.

Chester căscă și își întinse brațele.

— Am reușit să o facem să înghită niște tocană, zise el, lăsându-se să cadă pe scaunul de lângă Will. Martha face tot ce poate ca să-i mențină puterile.

— Asta-i în regulă. Dar ea nu se simte mai bine, nu-i așa? insistă Will.

Chester se foi pe scaun, neștiind ce să spună. Niciunul dintre ei nu dăduse glas fricii că Elliott avea să moară, la fel ca Nathaniel. Subiectul era aproape tabu în conversațiile dintre ei.

— Nu, îngăimă el într-un târziu.

Pentru o vreme, niciunul dintre băieți nu spuse nimic. Se mulțumiră să privească fără ținută în grădină, atât de adânciți în gânduri, încât abia dacă observau evantaiul de

culori care pulsau în aer, ca o variantă în miniatură a aurorei boreale. Will își dresă glasul.

— Ăă, Chester, tot îmi stă ceva pe suflet, zise el.

În ochii lui Chester se citea îngrijorarea.

— Ce anume, Will?

Will își coborî vocea și privi în direcția ușii.

— Martha nu poate să ne-audă, nu-i așa?

— E încă la Elliott, confirmă Chester. Spune-mi, ce s-a întâmplat?

— Păi, începu Will nesigur, știu că Martha se comportă excepțional cu noi și face tot ce poate pentru Elliott, dar n-ar trebui să ne străduim mai mult?

Chester ridică din umeri.

— În ce privință?

— Stăm aici de săptămâni întregi și am devenit atât de dependenți de Martha, încât nici nu ne-am gândit că s-ar putea să existe și alți oameni pe-aici, care s-o ajute pe Elliott — să o ajute cu adevărat, zise Will.

— Dar Martha spune..., începu Chester.

— Știu ce spune Martha, îl întrerupse Will. Dar nu o cunoaștem cu adevărat, nu? Dacă există și alții pe-aici care au medicamente sau cineva ca Imago, care ar putea să o ajute pe Elliott?

Chester îl privi uluit.

— Dar de ce să vrea Martha să ne ascundă astfel de lucruri? întrebă el.

— Fiindcă nu e nimic altceva decât o bătrână care a stat multă vreme singură și care a căpătat deodată doi înlocuitori ai fiului ei mort, zise Will.

— E cam dur.

— Da, dar e și adevărat, răspunse Will. Nu ți se pare câteodată că suntem prizonieri aici? Martha ne tot spune că nu mai e nimeni prin jur și că n-ar trebui să riscăm să ne aventurăm singuri dincolo de baricadă din cauza păianjenilor, că e mult prea periculos să ne ducă la navele pe care le-a descoperit fiul ei, că nu există cale de întoarcere în Adâncuri, dar că nu putem nici să coborâm mai mult... Se opri puțin ca să-și tragă răsuflarea. Mi se pare că face tot ce-i stă în putință ca să ne rețină aici, încheie Will, bătând ușor cu degetul arătător în mânerul scaunului pe care stătea, ca să își sublinieze vorbele.

Will îl privea cu atenție pe Chester, încercând să vadă dacă ideile pe care le enunțase ridicaseră vreun semn de întrebare în mintea prietenului său.

Chester clătină ușor din cap.

— Și dacă tot ceea ce spui e adevărat, ce ne rămâne de făcut? întrebă el. Să o abandonăm pe Martha și să ne pierdem în întuneric? Să smulgem o fată bolnavă de pe patul ei de suferință în speranța că vom da peste un doctor?

— Poate că mă înșel și ar fi o greșeală teribilă să procedăm așa, dar cred că știm amândoi prea bine cum o să se încheie toate astea, șopti Will.

Chester nu răspunse.

— Haide, Chester, dacă nu facem nimic, Elliott va avea exact aceeași soartă ca fiul Marthei. O să *moară*. N-ar trebui să ne amăgim în privința asta, adăugă Will. Și poate că — repet, poate că — o putem lua pe Elliott cu noi ca să o ajutăm cu adevărat. Poate vom găsi o cale de întoarcere din

Por și apoi o să luăm legătura cu Drake sau cu vreun alt proscris.

Chester își dădu capul pe spate până atinse spătarul scaunului.

— Dumnezeu, nu știu ce să spun, Will, murmură el.

— N-avem nimic de pierdut, nu-i așa? Sau, mai bine zis, Elliott n-are nimic de pierdut, completă Will disperat.

În săptămâna care urmă, Elliott nu dădu niciun semn de însănătoșire. Will, Chester și Martha o vegheau, o hrăneau și încercau să îi domolească febra. Când băieții rămâneau singuri, niciunul dintre ei nu mai spunea ceva despre plecare.

Era ca și cum peste colibă se așternuse o atmosferă îngrozitoare, care nu le permitea să râdă sau să se distreze, fiindcă era vorba despre viitorul prietenei lor și asta era tot ce conta. Băieții vorbeau în șoaptă chiar și când erau departe de colibă, de parcă ar fi putut să o deranjeze în vreun fel pe Elliott. Atmosfera apăsătoare părea să îl afecteze și pe Bartleby, care își petrecea cea mai mare parte a timpului în fața sobei sau scurmând în pământul din spatele cabanei, iar uneori permițându-și chiar o baie de praf.

Când nu avea de făcut „cartul Elliott”, cum el și Chester denumeau perioada de veghe, Will continuă să joace șah de unul singur. Își propusese de asemenea să pună în ordine paginile jurnalului tatălui său. Simțea că e important să facă asta, fiindcă erau moștenirea pe care i-o lăsase, și că e de datoria lui să le păstreze pentru cazul în care ar fi ajuns din nou la suprafață.

Multe dintre foi se mototoliseră îngrozitor, dar Will le netezi și puse o greutate deasupra. Acolo unde scrisul și schițele doctorului Burrows erau șterse fiindcă ajunseseră în apă, Will trăsă din nou toate liniile, pentru a le face mai lizibile. Odată terminată această muncă, așeză toate paginile pe podea, încercând să vadă dacă nu poate desluși ceva din ele. Oricât se strădui însă, literele stranii și hieroglificele notate de tatăl său nu aveau niciun înțeles pentru el și nu îi ofereau nicio informație folositoare.

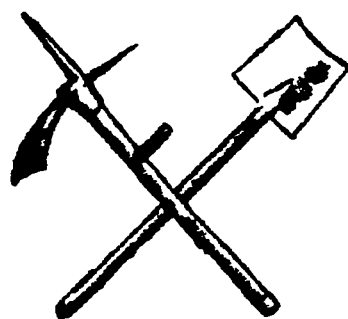
În timp ce făcea un inventar al lucrurilor care îi mai rămăseseră în rucsac, dădu peste aparatul său de fotografiat. Uluit să îl găsească în bună stare, îl puse la treabă, făcând câteva cadre cu paginile de jurnal, înainte să le așeze cu grijă într-unul din dulapurile pentru hărți. Se gândi că acolo aveau să fie ferite de umezeală și de Martha, care avea prostul obicei de a arunca pe foc tot ceea ce părea cât de cât combustibil, pentru a-l împiedica să se stingă.

Will merse apoi într-unul din locurile sale favorite — o magazie mică în care se găseau o mulțime de lucruri pe care fiul Marthei le adusese din expedițiile sale. Încăperea era ticșită de cufere și de tot felul de obiecte nautice, iar Will se simțea în largul lui, deschizându-le și răsășindu-le conținutul. Încercă să nu se grăbească, limitându-și descoperirile la unul sau două cufere odată, așa încât să aibă în fiecare zi la ce să se uite. În mare parte, conținutul era format din bucăți de metal: belciuge de fier, cuie groase, care arătau de parcă ar fi fost făcute de un fierar, scripeți și chiar câteva ghiulele de tun.

Printre toate aceste lucruri, Will găsi și o busolă imensă. În același cufăr se mai afla un geamantan de piele roasă, în care descoperi cu încântare un minunat telescop de alamă. Lui Will nu îi veni să creadă cât de norocos era. Merse cu el până în fața colibei ca să îl încerce. Deși aparatul nu era de prea mare folos în întuneric sau spațiul limitat al grădinii atât de straniu luminate, lui Will nu îi păsa. În timp ce îl mânuia, mintea i se umplu cu imaginile exploratorilor care îl folosiseră odată, a celor care construiseră probabil coliba.

La fundul altui cufăr descoperi și un stetoscop. Era construit dintr-un metal argintiu mat și o bucată neagră de plastic sau de cauciuc, care nu părea să se fi deteriorat deloc. Lui Will i se păru foarte modern. Îl folosi ca să își asculte bătăile inimii, apoi îl puse la loc în cufăr, fără să se mai gândească la el, în vreme ce continua căutarea unor obiecte mai exotice.

Capitolul doisprezece

Pe drumul de întoarcere de la serviciu, doamna Burrows se opri la chioșcul de presă ca să își cumpere ziarul de seară. Își luase o slujbă cu jumătate de normă la o firmă de consultanță juridică, unde făcea muncă de secretariat, primind clienții, dactilografiind și completând formulare. Nu avea nevoie de bani, fiindcă vânzarea locuinței îi adusese mai mulți decât sperase, dar serviciul acela îi oferea un scop, iar compania colegilor de birou chiar îi făcea plăcere. Și, cum nu lucra decât două zile pe săptămână, avea timp să își continue investigațiile și să facă presiuni asupra poliției, căreia îi cerea rezultate.

În timp ce plătea ziarul, observă că vânzătorul o privește cu atenție.

— Sper să nu vă supărați că vă întreb, dar nu sunteți cumva soția doctorului Burrows? îndrăzni bărbatul.

Doamna Burrows nu răspunse imediat, studiind intens chipul omului pentru a desluși vreun semn de ostilitate. După incidentul din fața agenției de plasare a forței de muncă, devenise prevăzătoare față de localnici. Știa foarte

bine cum se uitau trecătorii la ea când ieșea la cumpărături sau mergea spre sala de gimnastică.

— Da, răspunse ea într-un târziu, sunt Celia Burrows.

— A, ce bine! Am astea pentru el, zise vânzătorul dispărând după tejghea, pentru a reveni apoi cu un teanc mărișor de reviste la care începu să se uite. „Custodele”... unu... două... ăăăă... trei exemplare, zise el, așezându-le în fața doamnei Burrows. Bărbatul continuă să vorbească fără să o privească. Mi-am luat libertatea de a-i anula comenzile după două luni... dar mai am și trei exemplare din „Excavațiile astăzi” și, de asemenea...

— Știți că e... știți că a dispărut, i-o trânti doamna Burrows.

Pe fața omului se întipări o expresie jenată, care îl împiedică să o privească în ochi pe femeie, în timp ce frunzărea celelalte reviste.

— Știu, dar m-am gândit că o să le vreți dumneavoastră, ca să...

— Ca să le găsească atunci când se va întoarce? încheie doamna Burrows fraza în locul său. Dădu să spună „nu cred că asta se va întâmpla vreodată”, dar se opri la gândul că nu ar fi fost tocmai înțelept. Dat fiind felul în care o priveau oamenii din jurul ei, vorbele acelea ar fi putut fi înțelese greșit, iar bărbatul ar fi putut trage concluzia că ea știe mai multe decât e dispusă să recunoască, așa că scoase niște bancnote din geantă și le întinse vânzătorului. Bine, e în regulă, dă-mi-le. O să ți le plătesc chiar acum.

Vânzătorul îi numără restul cu grijă, într-o liniște stânjenitoare. Fără să aștepte să îi fie puse într-o sacoșă, femeia le înșfăcă de pe tejghea și părăsi repede chioșcul.

În momentul în care păși pe trotuar, văzu lumina unui fulger, urmată imediat de hruitul unui tunet.

— Grozavă potriveală, bombăni ea când se porni să plouă.

Folosi una dintre revistele soțului ei ca să-și acopere capul.

Pe măsură ce înainta cu greu de-a lungul străzii, copertele lucioase ale celorlalte reviste deveneau din ce în ce mai alunecoase și îi tot scăpau de sub braț. Tocmai căzuseră pe jos a doua oară, când văzu un coș de gunoi în apropiere.

— Îmi pare rău, Roger, zise ea îndesând revistele înăuntru.

Se grăbi spre casă blestemând ploaia care nu dădea semne că avea să se liniștească. Se opri la intersecție, privind atent spre mașini înaintea de a traversa strada, și apoi se întâmplă să privească înapoi, în direcția din care venise.

— Ce naiba! exclamă ea.

Cu spatele la ea, stăteau doi oameni care se așezaseră lângă coșul de gunoi unde își aruncase revistele. Văzu cum cei doi le scot cu grijă și le examinează înainte de a le așeza într-un geamantan. Bărbații erau amândoi robuști și purtau jachete de culoare închisă, cu un fel de mantie scurtă prinsă pe umeri — păreau dintr-o altă epocă.

Din cine știe ce motiv, probabil fiindcă era încă tulburată de pe urma incidentului de la chioșc, femeia se simți cuprinsă de un val de furie.

Nu avea habar cine erau oamenii aceia. „Sunt prea bine îmbrăcați ca să fie vagabonzi”, își zise doamna Burrows. La prima vedere, păreau să fie doi șoferi de camion — nu din Anglia, ci mai degrabă de pe continent —, din cauza

jachetelor acelora ciudate. Cedând unui impuls de moment, începu să strige, luând-o la fugă către ei.

— Ce naiba faceți? Ia lăsați alea acolo!

Deși aruncase revistele, acestea făcuseră parte într-o mare măsură din viața soțului ei și erau atât de importante pentru el, încât femeia nu suporta să vadă că le folosește altcineva. Doamna Burrows știa că nu se comportă rațional — oricum nu mai avea nevoie de alte nimicuri ale soțului ei, fiindcă apartamentul era oricum plin până la refuz de așa ceva. Dar dacă el nu le putea citi, nu voia ca revistele să ajungă pe mâna altcuiva. Și cu siguranță nu dorea să ajungă pe mâinile unor oameni care nu aveau cum să le aprecieze așa cum ar fi făcut-o soțul ei.

— Lasă-le naibii acolo! Sunt ale lui Roger! Cumpără-ți și tu nenorocitele astea de reviste! țipă femeia.

Printre stropii de ploaie reuși să vadă că ambii bărbați aveau șepci și, cum unul dintre ei începu să se întoarcă încet ca urmare a strigătelor ei, femeia observă că individul purta ochelari de soare. Asta nu avea niciun sens la momentul acela al zilei. Lumina altui fulger dezvălui limpede trăsăturile omului. Pielea îi era uimitor de albă. Femeia se opri deodată.

— Oamenii aceia palizi, șopti ea, aducându-și aminte imediat de descrierile din jurnalul soțului ei.

Acum o priveau amândoi. Era destul de aproape ca să le vadă bărbiile pătrate și gurile hotărâte. Cel care ținea geamantanul îl închise repede și apoi bărbații porniră spre ea, pășind amândoi într-o cadență perfectă. Furia doamnei

Burrows se transformă imediat în frică. În mintea ei nu încăpea nicio îndoială că vin după ea.

Privi repede de-a lungul străzii, căutând pe cineva care ar fi putut să o ajute, dar se părea că ploaia golise trotuarele. Se întoarse și începu să fugă, alunecând din când în când pe asfaltul ud. Se uită disperată în direcția magazinelor, în căutarea unui loc în care s-ar fi putut refugia, dar cel al fraților Clarke se închisese și era mult prea târziu pentru ca „Lingurița de aur”, cafeneaua cartierului, să mai fie încă deschisă. Nu putea decât să traverseze și să o apuce pe străduța care ducea spre apartamentul ei. Acolo avea să fie în siguranță.

În timp ce alerga, își dădu seama că zgomotul de pași din urma ei se auzea din ce în ce mai tare, iar frica păru să lumineze o amintire îndepărtată. Îi veni imediat în minte incidentul de anul trecut, când trei bărbați forțaseră încuietorile ferestrei de la sufragerie și intraseră în casă. Se întâmplase în perioada în care doamna Burrows era prinsă în ghearele unei depresii profunde și își petrecea aproape toată ziua dormitând în fotoliul ei favorit, în fața televizorului.

Îi surprinsese pe intruși, iar ei o târâseră până pe hol. Acolo îi mai surprinsese încă o dată. Cu puterile supraomenești ale cuiva care nu e în toate mințile, reușise să îi snopească în bătaie, lovindu-i în cap cu o tigaie. Se speriaseră și fugiseră. Verdictul poliției fusese că hoții pândiseră probabil casa de pe maidan și veniseră în căutarea prăzii obișnuite — televizorul, telefoanele mobile și banii uitați la vedere.

Acum însă, în timp ce era urmărită de bărbații aceia, ceva din felul în care arătau îi aminti de intrușii din acea noapte.

Când ajunse pe strada Jekyll, se auzi un tunet puternic, iar ea traversă în fugă strada până pe trotuarul celălalt. Văzu mult prea târziu mașina care se apropia. Auzi scârțâitul frânelor și al cauciucurilor care alunecau pe asfaltul ud, în timp ce mașina încerca să se oprească. Orbită de faruri, își ridică brațele, protejându-și capul. Simți cum o lovește bara de protecție și fu proiectată în aer.

Șoferul ieși imediat și se aplecă asupra ei.

— Iisuse, nu te-am văzut! Ai țâșnit în fața mea! zise el. Ești teafără?

Doamna Burrows se ridică în capul oaselor, cu părul ud lipindu-i-se de față, și privi peste umăr în căutarea urmăritorilor ei ciudați.

— Unde sunt? murmură ea.

— Te doare undeva? Poți să mergi? o întrebă îngrijorat șoferul.

Își dădu părul de pe ochi, văzându-l pentru prima dată pe șofer. Era americanul bărbos de la bibliotecă.

— Te cunosc, zise ea.

Bărbatul își ridică un colț al gurii, în timp ce o studia cu ochii săi negri.

— Da? întrebă el.

— Ben... nu-știu-cum.

— Mda, făcu el.

— Da. Domnul Ashmi de la arhivele orașului mi-a spus că ar trebui să vorbesc cu tine. Eu sunt Celia Burrows, îi spuse ea.

— Ben Wilbrahams. Bărbatul se încruntă, dar apoi sprâncenele sale se ridicară mult deasupra ochelarilor cu

ramă subțire. Înseamnă că ești soția doctorului Burrows, zise el când femeia se ridică de pe caldarâm, tresărind în momentul în care încercă să se sprijine pe piciorul stâng.

— Cred că mi-am scrântit glezna, observă ea.

— Uite ce e, ești udă leoarcă, iar eu stau chiar aici, la capătul străzii Jekyll. Lasă-mă măcar să mă asigur că ești în regulă.

Ben Wilbrahams locuia într-o casă victoriană impresionantă, cu o fațadă largă. O ajută pe doamna Burrows să ajungă pe hol și de acolo în sufragerie. O așează pe canapea și apoi aprinse focul în șemineu. Îi dădu un prosop ca să se șteargă, iar el merse să facă o cafea. Doamna Burrows șontăcăi până lângă șemineul imens, privind picturile vechi de pe pereții camerei — în principal peisaje executate într-un stil clasic, britanic. Tavanul înalt accentua dimensiunile camerei care se întindea pe toată lungimea casei. Ștergându-se în continuare pe păr, ȳopăi de câteva ori către partea dinspre grădină a camerei. Deși era întuneric, văzu câteva panouri mari, așezate pe picioare de lemn.

Descoperi întrerupătorul și aprinse lumina. În total erau șase panouri pe care erau prinse cu piuneze o mulțime de hărți și nenumărate foi mai mici, acoperite cu notițe scrise îngrijit. Cel mai îndepărtat dintre panouri era plin doar cu fotografii, iar una dintre ele îi atrase în mod deosebit atenția. ȳopăi până în dreptul ei. Era un portret mic, în alb și negru, al doctorului Burrows.

— Am luat-o de pe site-ul muzeului din Highfield, explică Ben când intră în cameră, ținând în mâini o tavă pe

care se aflau cești și o cafetieră plină de cafea proaspătă. Încă nu l-au actualizat.

— Dar l-ați întâlnit vreodată? întrebă doamna Burrows. Pe soțul meu, pe Roger.

— Nu, n-am avut plăcerea, răspunse Ben Wilbrahams, observând interesul doamnei Burrows pentru celelalte fotografii prinse în jurul portretului soțului ei. Una dintre ele era poza color a unei familii zâmbitoare, iar în josul ei scria „Familia Watkins”.

— Oamenii din toate fotografiile astea au dispărut și ei, comentă Ben Wilbrahams, așezând tava pe o măsuță.

— Și ce înseamnă toate astea? Cu ce vă ocupați mai exact? întrebă bănuitoare doamna Burrows, ținându-și de un alt panou. Se sprijini de spătarul unui scaun și examinează cu atenție o hartă a orașului Highfield, presărată cu autocolante roșii.

— Ești cumva ziarist? Sau scriitor? Sau ceva de genul ăsta? o întrebă el, mijindu-și ochii într-o expresie glumeață.

— Nu încă, răspunse doamna Burrows.

— Asta e bine, fiindcă nu vreau să-mi fure cineva ideile, urmă el. Am venit în Anglia acum cinci ani ca să scriu scenariul și să regizez un episod dintr-un serial TV numit *Gothic Victorian*. Episodul meu era despre cimitirele Londrei, dar nu m-am mai întors acasă după ce l-am terminat. Cu asta mă ocup — fac filme și documentare.

— Serios? zise impresionată doamna Burrows.

În minte îi veniă propriile aspirații spre o carieră în televiziune și sacrificiile pe care le făcuse când îl adoptaseră pe Will.

Ben Wilbrahams începu să toarne cafea în cești.

— Deocamdată fac niște cercetări în Highfield și mă ocup de toate poveștile astea nebunești — sau poate nu chiar așa de nebunești — care îl fascinau și pe soțul tău.

— Nu vrei să-mi spui și mie despre ele? întrebă doamna Burrows.

Will se ridică în capul oaselor și se frecă la ochi, convins că auzise sunetul unui clopot. Dacă era adevărat, nu putea fi decât cel de la poarta din baricadă.

Rămase în șezlongul în care dormise și se uită la Bartleby, care părea să se fi trezit și el. Motanul stătuse până atunci ghemuit în locul lui favorit de lângă sobă, iar acum privea le-nevos în grădină. Își lăsă apoi capul la loc pe rogojină și adormi imediat. Fiindcă Bartleby părea să fie atât de relaxat, Will își spuse că probabil visase. Se întinse la loc, intenționând să se culce din nou.

În momentul acela, Chester se năpusti îmbujorat din camera alăturată, de unde o veghea pe Elliott.

— Nu sta pur și simplu acolo! strigă el.

— Hî? bâigui Will.

— Clopotul! Nu se poate să nu-l fi auzit.

Will sări și el din șezlong și veni lângă Chester, la ușa din față.

— Ești sigur că a fost clopotul? întrebă Will, în timp ce priveau amândoi cu atenție de-a lungul cărării care ducea la baricadă.

— Absolut.

— S-ar putea să fie Martha, sugeră Will. Poate că a ieșit să verifice capcanele.

Chester nu trebui să răspundă, fiindcă presupunerea lui Will se adeveri când Martha trecu printre ei și porni pe scări în jos. Îmbrăcată în cămașa ei de noapte, albă și murdară, lungă până la glezne, se vedea că abia se trezise. Femeia avea însă arbaleta în mâini și, în timp ce se grăbea de-a lungul cărării, scoase o săgeată din tolă și o armă.

— Se pare că se așteaptă la neplăceri, observă Chester.

Ajungând la baricadă, femeia se uită scurt prin vizor. Aruncă apoi o privire rapidă în direcția băieților, trase zăvorul porții și o deschise larg. Făcu un pas, țintind ceva cu arbaleta și părând extrem de încordată.

— Dar cine-ar fi putut să tragă de clopot în felul ăsta? se miră Will. Păianjenii-maimuță?

— Șșșt! șuieră Chester. Cred că vorbește cu cineva.

— Martha vorbește *întotdeauna*, răspunse Will. Chiar și atunci când nu e nimeni prin preajma ei.

— Will! strigă Martha deodată. Ia vino până aici! E cineva care întreabă de tine.

Băieții schimbă priviri uluite.

— Zice că e sora ta, adăugă Martha.

— Iisuse Hristoase, nu-mi vine-a crede! explodează Chester, lovind cu pumnul în tocul ușii. Nenorocita de soră-ta! Vacile astea împutite și ucigașe ne-au urmărit până-aici! Băiatul se întoarce și țâșni în colibă, iar Will porni imediat de-a lungul cărării, spre poarta principală, chinuit de curiozitate și de frică.

Martha nu-și ridică privirile de la arbaletă, strângând din buze.

— O cunoști?

Will își iți cu grijă capul prin cadrul porții.

Era Rebecca!

Una dintre gemene stătea acolo, cu mâinile încrucișate în față și cu degetele împreunate. Chipul îi era murdar de pământ și strălucea de lacrimi.

— O, Will, hohoti ea când îl văzu. Ajută-mă! Te rog! Te rog... ajută-mă!

Will rămase fără cuvinte.

— Poartă uniformă de Limitator, se răsti Martha, strângând atât de tare arbaleta în mâini, încât încheieturile degetelor i se albiseră. E o Styx.

Will își regăsi glasul.

— Da... e o Styx. Ți-am spus că e o Styx, îi zise el Marthei, apoi îi vorbi Rebeccăi. Ce se-ntâmplă? De ce-ai venit aici?

— O, Will, continuă fata pe un ton jalnic, trebuie să mă ajuți. M-a aruncat în Por.

— Și ești singură? Nu mai ai niciun alt Styx cu tine? vru să știe Will, a cărui minte începea să funcționeze din nou. Cercetă întunericul din spatele fetei. Geamăna ei ar putea fi și ea aici, însoțită de câțiva Styx. Se poate să fie o capcană, îi spuse el repede Marthei.

Cu arbaleta ațintită încă asupra fetei, Martha se apropie de ea. Se opri și apoi privi repede în ambele sensuri ale tunelului.

— Nu pare să fie nimeni, șopti ea.

Rebecca se dăduse câțiva pași înapoi când Martha se îndreptase spre ea, iar Will observă că e ceva în neregulă cu piciorul ei, după felul în care șchiopăta. Părea să fie și foarte înfricoșată de Martha. Începu să se bâlbâie:

— Sunt singură... nu e aici... sora mea... m-a aruncat în Por.

— În genunchi și pune-ți mâinile pe cap, îi ordonă Martha.

— Sora mea... ea... ea m-a aruncat în Por, continuă să bolborosească Rebecca, dându-i totuși ascultare Marthei.

— Și de ce-ar face asta? întrebă Will.

— Fiindcă nu am mai fost de acord cu ea. E nebună... I-am spus că nu mai vreau să iau parte la jocurile ei, hohoti Rebecca, plângând de-a binelea, iar umerii firavi i se cutremurau. E pur și simplu nebună, Will. M-a obligat să fac toate lucrurile alea. Ea m-a pus să le fac. A trebuit, fiindcă m-a amenințat de nenumărate ori că o să mă omoare.

Ținându-și mâinile pe cap, Rebecca privi în sus spre Will, iar părul ei negru îi căzu în șuvițe peste față.

— Ne consideri total idioți! urlă Chester. Will nu-și dăduse seama că era și el acolo. Vacă mincinoasă ce ești! urmă băiatul atât de înnebunit de furie, încât împrășca stropi de salivă când vorbea. Chester își ridică pușca și o îndreptă direct spre fata îngenuncheată.

— Nu! Chester! strigă Will, întinzând mâna spre el.

Băiatul reuși să îndepărteze pușca exact în momentul în care aceasta se descărcă. Glonțul se izbi de stâncă, undeva în spatele fetei. Scâncind, Rebecca se aruncă pe o parte, cu fața îngropată în pământ.

Chester încerca să bage un alt glonț pe țeavă, ca să mai tragă o dată. Prins de vârtoarea momentului, Will îl împinse zdravăn în piept. Intervenția lui Will îl surprinse atât de tare, încât slăbi strânsoarea puștii, iar Will i-o înșfăcă imediat.

— Ce dracu' faci? Dă-mi-o imediat înapoi! îi ceru Chester, încordându-și umerii ca un jucător de rugby gata să atace.

— Ușurel, Chester, zise Will, ținând pușca în fața sa, gata să respingă orice atac al prietenului său.

— E o Styx, mârâi și Martha.

Will întoarse capul la timp pentru a vedea ce are de gând femeia. Acționând doar din instinct, împinse arbaleta femeii cu patul puștii sale. Reuși să devieze astfel săgeata, care se înfipse în pietriș. Ratase la mustață corpul tremurând al fetei.

— Dumnezeu, opriți-vă! Amândoi! urlă Will.

Chester și Martha erau amândoi cu fața la el, iar din expresiile întipărite pe chipurile lor își dădu seama că sunt hotărâți să treacă peste el ca să ajungă la fata Styx.

— Ce-ați pățit? Aproape c-ați împușcat-o! strigă el.

— Da, așa e, să fiu al naibii dacă n-ai dreptate, răspunse Chester încet, cu asprime în glas.

— Dar..., începu Will.

— Dar ce? Tu n-ai fost în temniță. N-ai trecut prin ce-am trecut eu, zise el, apoi îndreptă un deget acuzator către Rebecca. Nenorocita asta mititică a fost de față când mă băteau! M-a bătut și *ea*. Râdea, de parcă totul ar fi fost o glumă bună, continuă el, privind-o feroce pe fată. Ei bine, vreau să-i spun și eu niște bancuri!

Will se îndreptă de spate.

— Nu putem s-o omorâm pur și simplu. Nu aici și nu în felul ăsta. Poate că spune...

— Adevărul? Că nu era ea, ci soră-sa? îl întrerupse Chester. Haide, Will, vino-ți în fire! Sunt amândouă exact la fel. Sunt rele. Adu-ți aminte de Cal, de Tam, de bunica ta. Nu cumva uiți că nebunele astea două i-au măcelărit? Nu cumva îi uiți și pe ceilalți oameni pe care i-au ucis? Trebuie să moară.

— N-am să te las să faci asta, zise Will. Scoțând încărcătorul puștii și asigurându-se că nu mai e niciun glonț pe țeavă, băiatul îi aruncă arma înapoi lui Chester. Nu cu sânge rece.

— De ce nu? mârâi Chester. Tu ești de acord cu mine, nu-i așa, Martha?

— Perfect de acord, încuviință Martha. Trebuie s-o termini, îi ceru ea lui Will.

— Ba nu, rosti Will, iar în glas i se simțea încordarea provocată de înfruntarea cu cei doi. Nu! Noi nu suntem ca ei. Dacă o omorâm așa, o să devenim ca ei.

Chester îi fixă pe Will cu o privire împietrită și apoi o scuipe pe fata Styx, după care se întoarse și trecu dincolo de baricadă.

Martha rămase nemișcată, ținând arbaleta de parcă s-ar fi gândit s-o armeze din nou.

— Deci, îi spuse ea lui Will, fă-mă să înțeleg. Asta este una dintre gemenele despre care mi-ai povestit. Una din mincinoasele alea care au pretins că-ți sunt surori și au făcut tot ce se poate ca să-ți transforme viața în iad... te-au vânat și au vrut să te omoare. Iar tu ești gata să o lași să plece?

Will își trecu de câteva ori palma peste părul său lung și alb, de parcă nu ar fi știut ce să răspundă

— Nu... chiar nu știu... dar... dar ar trebui să ascultăm mai întâi ce are de zis.

Martha clătină din cap și zâmbi amar.

— Promite-mi ceva, Will.

— Ce?

— Las-o să-și spună povestea și, după ce îi asculți minciunile, adu-o înapoi aici și ucide-o chiar tu.

— Păi... păi..., ezită Will.

— Așa începe, zise Martha, care păru deodată extrem de slăbită și își lăsă bărbia să îi cadă în piept. Capetele negre se strecoară în casa ta și, înainte să-ți dai seama, te trezești cu unul dintre nenorociții ăștia aplecat deasupra ta cu un cuțit. Inspiră adânc și îl fixă pe Will cu privirea. Sper că știi ce faci, drăguță!

Will era confuz.

— Nu, nu știu, chiar nu știu, recunosc el. Auzi suspinele fetei Styx și se întoarse către locul în care zăcea. Ridică-te, Rebecca sau cum te-o fi chemând. O să vii cu noi.

Fata nu se mișcă.

— Am zis *să te ridici!*

Rebecca se puse pe picioare, tremurând de frică și îndreptând spre Will doi ochi mari, înspăimântați.

— Martha? zise Will.

— Da, răspunse femeia, care o ardea cu o privire disprețuitoare pe fata Styx, demnă de milă.

— Am descoperit niște cătușe pentru picioare printre lucrurile pe care Nathaniel le-a adus de pe galion.

— Așa mai vii de-acasă, mormăi Martha, apucând-o pe Rebecca de braț și întorcându-i-l la spate.

O împinse apoi cu brutalitate pe ușă și se îndreptară spre baracă.

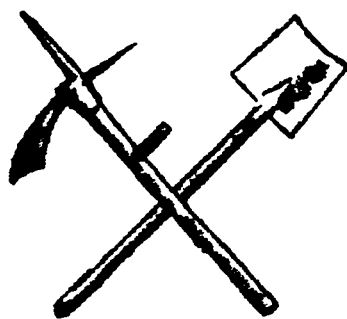
Will se opri un moment ca să mai scruteze o dată întunericul înainte de a închide poarta baricadei.

Nevăzut de nimeni, un Limitator se îndepărtă în liniște, știind că și-a îndeplinit misiunea. Își ridică lancea pe care și-o confecționase singur, gata să scape de orice păianjen îndeajuns de ghinionist ca să îi iasă în cale.

— O joacă de copil, zise el pe un ton grav, pornind de-a lungul tunelului spre punctul de întâlnire cu celălalt tovarăș al său.

Era încrezător, poate fiindcă știa deja împrejurimile la fel de bine precum rețeaua de cicatrice de pe dosul palmei sau poate pentru că păianjenii și restul faunei întâlnite până acum erau atât de ușor de ucis.

Capitolul treisprezece

Chester ieși pe verandă cu o cană în mână. Se așeză pe scaunul liber de lângă Will, scoțând un oftat profund, în timp ce își încrucișă picioarele.

— Ți-ai mai revenit? întrebă Will ezitant.

— Cred că da, murmură Chester, fără să se uite la prietenul lui. Will... este..., începu el, aruncându-i totuși o privire scurtă înainte de a sorbi din cană.

— Ce? întrebă Will, știind însă prea bine la ce se referea băiatul.

Băutura lui Chester se dovedi mult mai fierbinte decât se aștepta și trebui să tragă repede aer în piept de câteva ori ca să își răcorească gura înainte de a răspunde. Când o făcu, vocea îi era încărcată de furie.

— Geamăna aia ne-a făcut viața un iad... iar tu o lași în pace, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Nu am lăsat-o în pace, îl contră Will. Am vrut doar...

— Ai vrut să *ce*? îl întrerupse Chester, care devenea din ce în ce mai înfierbântat. Haide, Will, te porți ca... nu știu cum să-ți spun... ca un fătălău!

— Ba nu, obiectă Will, străduindu-se din răputeri să răspundă cu o voce calmă.

— Ei bine, eu cred că faci cea mai mare greșeală din viața ta. Chester rămase gânditor pentru o clipă. Una dintre cele mai mari, în orice caz.

— Chester, uite cum văd eu situația, zise Will, frecându-și fruntea în încercarea de a-și alina durerea care nu conținea să îi pulseze în cap după incident. Ar fi fost cel mai simplu lucru din lume să mă dau la o parte și să te las pe tine și pe Martha să o ucideți.

— Da? Și atunci de ce n-ai făcut-o? îl provocă Chester.

— Fiindcă, după aceea, ați fi regretat. Nu v-ați săturat de toate crimele astea? Dacă am fi terminat-o pe geamănă, ne-am fi dovedit exact la fel ca ea și ca toți ceilalți Styx. Dar noi nu ne putem coborî atât de jos.

— Să nu-ndrăznești să ne compari pe noi cu ei, strigă Chester indignat. Noi suntem băieții buni.

— Nu și dacă împușcăm în cap fete de doisprezece ani, îl contrazise Will.

Chester plescăi.

— Dar nu uiți cumva cât e de periculoasă? Dacă soră-sa e chiar acum dincolo de baricadă, pregătindu-se să ne atace cu o armată de Limitatori? Dacă nu așteaptă decât un semn al ei înainte să se năpustească aici și să ne ucidă pe toți? Ce-ai face în situația asta? zise Chester, pufnind pe nas ca un taur furios, deși nu mai țipa.

— De ce să aștepte? Ar fi putut să o facă oricând ar fi dorit, spuse Will.

Chester flutură din mână ca și cum răspunsul lui Will ar fi fost o muscă sâcăitoare care trebuia alungată și schimbă abordarea.

— Referitor la faptul că ai cruțat viața Rebeccăi, era parcă o expresie... Cine seamănă vânt...

— ...culege furtună, interveni Martha, ieșind și ea pe verandă și așezând o tavă de metal pe podea, în fața lui Will. Asta e hrana pentru prizonierul tău, zise ea, apoi se întoarse imediat înăuntru.

Will observă că avea încă arbaleta în spate. Era limpede că se temea că ar putea fi atacați de Styx la fel de mult precum Chester.

Will privi tava, dar nu schiță niciun gest.

— Nu crezi că și eu vreau să mă răzbun, Chester? Pentru numele lui Dumnezeu, adu-ți aminte ce i-au făcut lui Cal, unchiului Tam, mamei mele adevărate și bunicii Macaulay. Și, dacă ar fi avut grijă de tatăl meu, poate că ar mai fi trăit și astăzi. Dar nu s-o omorâm pe geamănă... nu acesta e răspunsul. Bătu cu palma în brațul scaunului pe care stătea Chester. Observ că nu mă asculți. Vrei, te rog, să te uiți la mine?

— Poftim? întrebă Chester, întâlnind privirea hotărâtă a lui Will.

— Trebuie să mă crezi când îți spun că *nu am iertat-o*. Nici măcar o secundă.

Chester încuviință ușurel din cap.

Will se ridică în picioare și luă tava cu mâncare.

— În plus, nu se știe niciodată. Poate ne va fi de folos. Poate știe vreun drum afară din Por, ca să putem face rost de

medicamente pentru Elliott. Dacă am fi omorât-o, nu ne-ar fi putut spune asemenea lucruri.

— S-ar putea să ai dreptate, acceptă Chester. Întreab-o deci din partea mea de unde putem cumpăra trei bilete pentru expresul de Highfield, bine? Își frecă nasul cu dosul palmei și apoi adăugă: la clasa întâi.

— Așa o să fac, zise Will, ușurat că reușise să se înțeleagă până la urmă cu Chester. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era să stea din nou îmbufnați — îi ajunsese perioada în care nu își vorbiseră în Adâncuri. Chester, să știi că-mi pare rău că te-am împins atât de tare atunci când ți-am luat pușca.

— Bine, rosti Chester.

Will porni să coboare treptele, dar se opri și se întoarse spre prietenul său.

— A, și fiindcă veni vorba, nu cumva te-ai opărit cu ceaiul? zise el cu un zâmbet larg.

— Pleacă de-aici! răspunse Chester izbucnind în râs.

Rebecca era ținută captivă în magazia de lemne, cea mai solidă dintre acareturile aflate în spatele barăcii. Martha nu dorise să riște absolut nimic și îl supraveghease pe Will când acesta o controlase pe fată ca să vadă dacă nu are arme, când îi potrivise cătușele la glezne și le asigurase pe amândouă cu câte un lacăt imens. Ca și cum asta nu ar fi fost de ajuns, Martha legase și un lanț imens de cătușele fetei, pe care îl ancorase apoi de unul din stâlpii groși din colțul magaziei — fata nu avea cum să plece de acolo.

— Gemene, mormăi Will, ducând tava spre magazie.

Deși le văzuse cu ochii lui pe marginea Porului, trebuia să își aducă mereu aminte că de fapt există două Rebecca. Ele făcuseră cu rândul și îl spionaseră, una la datorie, cealaltă în subteran, în toți anii petrecuți în Highfield. Nu prea conta care din ele era fata spre care mergea, fiindcă, pentru el, fuseseră oricum imposibil de deosebit.

Când intră, o văzu pe Rebecca așezată cu picioarele încrucișate pe pământ, cu capul în piept. Fata își ridică privirile când îl auzi. Părul ei, pe care nu îl văzuse niciodată altfel decât perfect pieptănat, era în mare neorânduială, iar fața îi era murdară. Will se pomeni că e chiar îngrijorat de starea fetei — în toți anii aceia din Highfield nu își coborâse niciodată standardele.

În Colonie, fetele purtaseră uniforma Styx, formată dintr-o rochie neagră cu guler alb, o îmbrăcămintă care le dădea autoritate și o putere imensă. Privind acum ființa jalnică din fața sa, înveșmântată în uniformă ruptă, de Liminator, fata nu mai părea atât de puternică și de dominatoare. Indiferent pe care dintre gemene o avea în față, micuța „domnișoară Perfecțiune” decăzuse rău de tot.

Cu grijă, de parcă s-ar fi apropiat de un animal extrem de periculos, așeză tava în fața ei și apoi păși înapoi.

— Mulțumesc, Will, zise ea pierit. Mulțumesc și pentru ce-ai făcut acolo. Mi-ai salvat viața. Știam eu că pot să mă bizui pe tine.

— Lasă! se răsti Will, ridicându-și mâna. N-am nevoie de recunoștința ta.

— Bine, spuse Rebecca încetișor, răsfirându-și mâncarea de pe tavă. Sper însă că mă crezi, Will, când îți spun că am

fost forțată să fac ceea ce îmi porunceau sora mea și ceilalți Styx. Dacă aș fi refuzat, m-ar fi torturat sau executat... sau poate amândouă. Habar n-ai cum e să trăiești atâta vreme cu frica asta.

— O, dar tu și cu ai tăi ați avut grijă să-mi arătați, răspunse Will, cu o expresie impenetrabilă pe chip.

— Nu a depins de mine, Will.

— Las-o baltă! strigă el, iar fața îi deveni de un roșu aprins, fiindcă se enervase brusc. Ce vrei? Te aștepti ca acum să te cred pe cuvânt? Nu-s chiar așa de prost!

— Eu am respectat doar ordinele, zise ea, tremurând de teamă din cauza izbucnirii băiatului. Trebuie să mă crezi, Will.

— O, da! Hai să fim din nou frate și soră! Să ne prefacem că suntem o familie a naibii de fericită, așa cum făceam înainte, mârâi el batjocoritor. Poți să spui ce vrei, îți bați gura de pomană.

În timp ce vorbea, mintea băiatului se umplu de amintirile vieții lor din Highfield. Din când în când, așa cum numai un frate mai mic poate să o facă, Rebecca îl bătea la cap până când își pierdea cumpătul — exact ce-și dorea fata de fapt. Iar acum, inima începuse să îi bată mai repede, iar respirația i se accelerase, fiindcă își dădea seama că nimic nu se schimbase, în ciuda situațiilor teribile prin care trecuse de atunci.

Bartleby intră în magazie, dând din coadă, și merse până la Rebecca, așezându-se lângă ea. Fata luă puțină carne neagră de pe tavă și i-o oferă motanului. Mânia lui Will făcu loc unei surprize profunde când văzu că animalul acceptă

fără ezitare mâncarea întinsă de Rebecca, de parcă ar fi cunoscut-o și ar fi avut încredere în ea. Fata observă că Will se încruntase.

— L-am îngrijit în Colonie, îi explică ea. Bartleby era într-o stare jalnică atunci când l-am adus acasă. Îi mai dădu motanului o bucată de carne, nebăgând de seamă stropii de grăsime care îi căzură pe uniforma de Limitator.

„Asta nu e deloc tipic pentru Rebecca”, își zise Will.

Bartleby începu să toarcă după ce înghiți mâncarea.

— Dragoste din interes, declară fata, privindu-l pe Will.

— Vreau să-ți pun câteva întrebări, zise el. Iar dacă simt că mă minți, o să te predau lui Chester și Marthei. Ne-am înțeles?

Fata încuviință din cap.

— Ești cu adevărat singură pe aici?

— Da, răspunse fata cu hotărâre.

— Deci, sora ta nu e cu tine? Și nici vreun alt Styx?

— Sunt absolut singură, confirmă ea.

— Și ai căzut în Por exact cum am căzut și noi?

— Eu am fost aruncată, preciză fata.

Lui Will i se păru că vede cum îi tremură buza de jos, de parcă fata ar fi fost pe punctul să izbucnească în plâns, dar Rebecca luă imediat o îmbucătură de mâncare.

— Trebuie să găsim un drum afară din Por. Elliott este într-o stare gravă — are nevoie de un doctor, zise el.

— Îmi pare rău să aud asta, dar nu știu nicio cale de întoarcere, răspunse ea imediat.

— Dar ce e cu povestea aia a lui De Jaybo? o întrebă Will. Chiar s-a cățărat înapoi?

— Da, a făcut-o, dar nimeni nu știe cum a reușit, răspunse fata. Mi s-a spus că tata a cerut să îi vadă desenele, dar a fost refuzat.

Will tresări. Din punctul lui de vedere, fata pierduse orice drept de a-l numi tată pe doctorul Burrows. Ea îi simți iritarea și se încovoie, de parcă ar fi fost doborâtă deodată de durere.

— Să știi că și mie mi-e dor de el, murmură ea. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să mă asigur că e lăsat în pace cât timp a explorat Colonia.

— L-ai văzut acolo?

— Nu mi s-a permis. O, Will, îmi doresc să fi putut face mai mult pentru el.

Închizând ochii, Will își apăsă pleoapele cu vârfurile degetelor. Durerea de cap nu voia să cedeze. Își dorea să se întoarcă în baracă și să se arunce în neantul somnului, ca să uite de toți și de toate.

— Trebuie să mă crezi, Will. Am fost forțată să fac toate lucrurile alea, toate lucrurile acelea îngrozitoare. Nu am avut de ales.

Will își deschise într-un târziu ochii.

— Cum pot să te conving că spun adevărul? întrebă fata. Will ridică din umeri.

— Dar dacă ți-aș da asta? zise ea, ducându-și mâna la gulerul cămășii și scoțând cu degete murdare de sos un șnur subțire de care atârnavă două fiole mici de sticlă. Dacă ți-aș da virusul Dominion și vaccinul, ca un gest de bună-credință? Fata smuci ușor și rupse șnurul, oferindu-i fiolele lui

Will. Uite, ia-le tu. Sunt singurele mostre pe care le-am avut și... și acum sunt ale tale.

Fără să rostească un cuvânt, băiatul întinse mâna să ia fiolele și apoi le ridică în lumină, ca să vadă mai bine lichidul limpede din interiorul lor.

— Și de unde știu eu că ăsta e într-adevăr virusul? întrebă el după o vreme.

— Fiindcă așa e, zise ea, ridicând ușor din umeri.

Cătușele îi zornăiră când își schimbă poziția ca să se poată uita la Will fără să își sucească gâtul.

— Dar de ce vi le-au dat vouă, ție și surorii tale? De ce tocmai vouă?

— Fiindcă suntem importante, zise ea nepăsătoare.

— Ce vrei să spui?

— Sunt sigură că ai observat în Colonie că noi nu avem familii, cel puțin nu ca acelea din suprasol. Când tatăl meu și-a pierdut viața în confruntarea cu unchiul tău, Tam...

— Lipitoare? o întrerupse Will. Deci a fost *cu adevărat* tatăl tău!

Pentru un moment, ochii fetei scăpărară fioros, de parcă s-ar fi pregătit să se năpustească furioasă spre Will. Will înțelese în momentul acela că, repetând porecla nepoliticoasă pe care unchiul său Tam și gașca lui i-o dăduseră, îi insultase tatăl mort. Fata însă clipi repede și își îndepărtă privirea de la Will. Când vorbi din nou, era calmă și concentrată.

— A devenit misiunea mea și a surorii mele să veghem asupra purificării, împreună cu bunicul nostru. De aceea aveam fiolele.

— Purificare? Ce vrei să spui? întrebă Will.

— Planul nostru de a elibera în suprasol virusul Dominion, de a împlini ceea ce e scris în Cartea Catastrofelor.

În timp ce Will își muncea mintea încercând să își aducă aminte dacă îl văzuse pe bunicul fetei sau auzise ceva despre el în timpul șederii în Colonie, își dădu seama că trebuie să îi mai pună o întrebare.

— Lângă Por, erai cu sora ta și aveți fiecare câte o fiolă. Cum se face că acum tu le ai pe *amândouă*?

— Mi-a dat-o pe a ei ca să o păstrez în siguranță. Cea care are ceară neagră pe dop conține virusul. Cealaltă, sigilată cu ceară albă, este antidotul.

— Stai așa, zise el. Tot n-are niciun sens. Dacă ai avut ambele fiole, cum de te-a aruncat în Por? Cum să faci un lucru atât de prostesc? Întrebă el, crezând că a prins-o pe fată cu minciuna.

— Fiindcă ne-am certat foarte rău. Ne-am luptat, iar ea trebuie să fi fost atât de supărată pe mine, încât nu s-a mai gândit la fiole, răspunse fără ezitare Rebecca.

— Și de ce v-ați certat?

— Ți-am spus deja — după ce tu și ceilalți ați fost aruncați dincolo de marginea Porului, m-am supărat. I-am spus că nu mai am de gând să îi susțin planurile. Că nu mai suportam să mai văd atâtea crime. Atunci a luat-o razna.

— Și de unde să știu eu că îmi spui adevărul? Se poate ca sora ta sau bunicul tău să mai aibă mostre de virus și să-și continue planul, în timp ce noi suntem blocați aici.

— Nu au. Virusul din fiola aceea este toată cantitatea pe care am putut-o prepara. Dar e de ajuns pentru o pandemie globală.

— Și de ce nu mai fac altul? întrebă Will, privind îndelung fiola cu dop negru.

— Nu e chiar așa de simplu. S-ar putea să încerce să îl refacă, dar va fi nevoie de timp ca să îl reproducă exact — luni, poate chiar ani. Oricum, indiferent dacă mă crezi sau nu, îți jur că nu mai există și alte virusuri în afară de cele din această fiolă. Se opri, ștergându-și fața cu mâna murdară. Ai acum toate mijloacele.

— Toate mijloacele? se miră Will.

— Da, răspunse Rebecca, ai cărei ochi degajau o încredere absolută. Dacă dai speciemenele acestea unor oameni de la suprafață, ei vor putea să vaccineze toată populația din suprasol. Pe urmă, chiar dacă s-ar mai produce și alte cantități din virus și s-ar încerca purificarea, el n-ar mai avea absolut niciun efect. Ai deci toate mijloacele să faci ca Dominion să nu mai reprezinte o amenințare pentru ai tăi.

— Da, asta e minunat, dar cum naiba duc ăsta la suprafață? întrebă Will.

— Ai să te descurci, Will. Întotdeauna ai fost isteț. Iar când ajungi sus, trebuie să mă iei și pe mine cu tine, zise Rebecca, fiindcă îți pot fi de folos. Le pot confirma celor de acolo toată povestea. Spunând acestea, fata oftă din rărunchi, privindu-l pe Bartleby, care ațipise lângă ea. Știu că nu ai cum să mă crezi vreodată, dar și mie mi-e tare dor de tata. A fost și tatăl meu.

— Hai mai repede, bășinos bătrân, șopti Rebecca.

— Ai spus ceva? întrebă dr. Burrows, privind nervos spre Limitatorul care patrula în cerc în jurul său, în timp ce el încerca să găsească traducerea textului de pe tăblițe.

— Nu, nimic, răspunse ea nevinovată. Cum merge? Ești aproape de final?

— Ha! exclamă el. Îmi ceri să fac imposibilul. Singurul lucru pe care am reușit să-l aflu din inscripțiile astea e ceva legat de șapte...

— *Șapte* ce? se răsti fata.

— Nu știu. Am găsit cuvântul *șapte* sau *al șaptelea*, dar nu știu în legătură cu ce anume. Merge foarte greu. Reușesc să citesc niște cuvinte, dar nu le înțeleg.

Își așază mai bine ochelarii pe nas, uitându-se la fata cocoțată pe un dâmb al ciupercii.

— Ei, haide... N-are cum să fie chiar *atât* de greu, îl grăbi ea.

— Îți tot spun, iar tu nu mă asculți. Am nevoie de desenul Pietrei Burrows, din jurnal, repetă el agasat. Sunt prea multe variabile ca să le pot rezolva repede. Îmi va lua o veșnicie să pun totul cap la cap, asta dacă nu cumva ai un criptanalist cu un computer puternic, ascuns pe-aici pe undeva.

Limitatorul spuse ceva în limba Styx, iar Rebecca îl aprobă din cap.

— În regulă, zise ea, ridicându-se de pe ciupercă. Ce opțiuni avem? Ai acolo o hartă rudimentară. Chiar dacă nu putem citi cuvintele, tot ar trebui să fim în stare să o folosim.

— Păi..., începu dr. Burrows, părând ceva mai încrezător.

— Haide, spune-mi! Zi-ne odată! îi ceru ea, bătând din palme. Ce putem face?

— Am putea explora până când vom găsi un loc care să se lege cu desenele de pe hartă. Apoi am putea fi capabili să ne și orientăm.

Rebecca medită câteva momente.

— Deci... fă-mă să înțeleg... Ai vrea să ne târâm prin câteva sute de kilometri de tunele din astea împuțite, în speranța iluzorie că vom vedea ceva familiar — poate cu un „șapte” mare vopsit pe el? Asta-i cea mai bună idee care ți-a venit? Întrebă ea pe un ton certăreț.

— Ai vreo altă sugestie? o contră dr. Burrows. Am putea începe de unde am descoperit scheletul cu tăblițele. De acolo, ne răspândim în evantai și cercetăm fiecare centimetru de tunel — le explorăm cu atenție, căutând orice semn care ne-ar putea ajuta.

Rebecca nu părea prea convinsă.

— Mie mi se pare că nu prea avem șanse, zise ea.

Pe fața doctorului Burrows se putea citi nedumerirea.

— Rebecca, cum se face că ești deodată atât de dornică să mă ajuți? N-ai fost niciodată interesată de munca mea în toți anii petrecuți în Highfield.

— Vreau doar să mă întorc la ai mei, tată, zise Rebecca, numai lapte și miere. Sau cel puțin să scap din locul ăsta îngrozitor, zise ea privind apoi către Limitator. Hai să încercăm și planul B, dar fără să ne îndepărtăm prea mult.

— Excelent! exclamă dr. Burrows, învelindu-și cu grijă tabletele în batistă. Și, în timp ce explorăm, vreau să-mi povestești mai multe despre ai tăi. Știu atât de puține lucruri despre ei!

— Tu și restul lumii, îl aprobă Rebecca. După care adăugă în limba Styx: Așa a fost dintotdeauna și așa va rămâne de-a pururi.

Când Will se întoarce la baracă, nu îl găsi pe Chester în camera principală. Presupuse că o veghea pe Elliott. Asta îl făcu să se simtă oarecum ușurat, fiindcă avea nevoie de un timp de gândire. Bartleby trecu pe lângă el și se îndreptă direct spre locul său de lângă sobă, întinzându-se în felul acela lenevos de care sunt în stare numai pisicile.

— Bătrânul Bart, șopti Will și se așeză pe covor, lângă pisică.

Will scoase fiolele, înnodă din nou șnurul pe care erau înșirate și pe care îl rupsese Rebecca și apoi le lăsă să atârne în fața ochilor, întrebându-se dacă într-adevăr conțin virusul Dominion. După o vreme, pocnetele focului îi dădură o idee. Se gândi cât de simplu ar fi fost să arunce fiolele în sobă. Știa că flăcările aveau să distrugă imediat virusul și că, în cel mai rău caz, dacă ar fi supraviețuit căldurii, nu avea cum să scape de acolo și să își croiască drum tocmai până la oamenii din suprasol.

Dacă stătea să se gândească mai bine însă, nu părea o idee prea bună, fiindcă el și ceilalți n-ar fi fost tocmai în regulă dacă virusul ar fi scăpat din flăcări. Nu i-ar fi plăcut să moară ca oamenii din celulele de testare despre care îi povestise Cal.

Poate că, se gândi el, ar fi fost mai bine să îi spună Marthei să facă un foc la o distanță considerabilă de baracă și să ardă acolo fiolele, ca să fie mai sigur.

Știa că nu ar fi trebuit însă să ignore ceea ce îi spusese Rebecca. Dacă virusul ajungea la specialiștii din suprasol, ar fi fost zădărnicită orice altă încercare a Styx de a crea o pandemie. În cazul acesta, gândi el, distrugerea fiolelor s-ar fi dovedit un act mult prea pripit.

Își dădu seama că acum era obligatoriu să se întoarcă la suprafață cu fiolele ucigașe pe cât de repede putea. Nu știa cum ar fi putut face asta și nici cum să procedeze când ar fi ajuns în suprasol, dar trebuia să încerce.

Bartleby căscă.

— De ce n-am eu o viață ca a ta, Bart? Frumoasă și simplă, zise Will, scărpînând bărbia cu mustăți a motanului. Vrei să facem schimb?

Animalul își frecă botul de mîna lui și începu să toarcă. Coada sa scheletică se mișca încet dintr-o parte în alta, părând un șarpe subnutrit care plutește în aer.

— Ești un băiat bun, zise Will, iar pisica își deschise puțin ochii de dimensiunea unor farfuriuțe, privindu-l cu afecțiune.

— Ce să fac? întrebă Will camera goală, făcând fiolele să se bălăngănească în aer.

Vedea flăcările prin lichidul clar, de parcă focul s-ar fi aflat chiar înăuntru.

Bartleby crezuse probabil că Will vrea să se joace cu el și dădu cu laba, într-o încercare pisicească de a lovi fiolele care se balansau.

— Ohoho! Nu! zise Will, apucând repede fiolele. Iisuse, era s-o pățim! bolborosi el, imaginându-și cioburile de sticlă ale fiolelor și conținutul lor inundând baraca și umplând-o cu virusul mortal.

Bartleby nu mai torcea, ci îl privea dezamăgit pe Will, supărat că noul său stăpân îi stricase tot cheful de joacă.

Will se îndreptă spre cel mai apropiat dulap de hărți și deschise sertarul de sus.

— Uite-așa, zise el, după ce găsi o pungă mică de piele pentru tutun, pe care o ochise mai demult. Înveli cu grijă fiolele într-o bucată de pânză și apoi le așeză în punga de piele. Perfect! Asta ar trebui să le protejeze de lovituri... și de pisici, zise el privindu-l Bartleby și cântărind punga în mână. Se încruntă, căzând o clipă pe gânduri. Chester trebuie și el să știe despre asta, hotărî el și porni spre camera lui Elliott.

Chester era treaz și stătea pe scaunul de lângă Elliott. Înmuia o cârpă într-un lighean, storcând excesul de apă și tamponând apoi fruntea fetei.

— E tare deshidratată, zise Chester. Și uită-te la ea, e așa de slabă. Bine, ea oricum nu era prea solidă, dar...

— Se topește, zise Will, repetând cuvintele folosite de Martha când descrisese moartea fiului ei.

— Da, încuviință Chester. Poate c-ai avut dreptate. Poate că ar trebui să plecăm și să ne încercăm norocul. Dacă luăm destul foc de anason ca să alungăm păianjenii, ar trebui să fim în siguranță. Și dacă nu o să ajungem nicăieri și o să eșuăm, poate că Martha o să ne primească înapoi.

— Mă îndoiesc, zise Will, mai ales dacă îi jumulim plantele favorite.

— Of, chiar nu știu ce ar trebui să facem, zise Chester oftând.

— Nici eu, îl aprobă Will.

— Ai aflat ceva folositor de la geamăna Styx? întrebă Chester, schimbând subiectul.

— Doar asta, răspunse Will, scoțând punga de piele și desfăcând pânza din jurul fiolelor.

Chester clipi uimit, reușind cu greu să își dea crezare ochilor.

— Dominion? Ți-a dat virusul *Dominion*? întrebă el cu voce tare și apoi se strâmbă. Nu, nu cred. N-are cum să fie cel adevărat.

— Vrei să te uiți la el? întrebă Will, întinzând mâna în care ținea fiolele deasupra siluetei nemișcate a lui Elliott.

— Ăăă..., nu, refuză Chester. Nu vreau să fiu nici măcar în preajma chestiei ăleia. Și nici nu vreau să am ceva de-a face cu vaca aia proastă. Chester înmuie din nou cârpa în lighean și apoi își șterse mâinile de cămașă înainte să vorbească din nou. Chiar crezi că ți-a dat virusul adevărat?

— N-am de unde să știu. Cred că l-am putea încerca, răspunse Will. Știi tu, dacă unul din noi s-ar oferi drept cobai...

Chester îl examinează repede pe Will, încercând să își dea seama dacă prietenul său glumește sau nu.

— Și am putea să hotărâm cine să încerce virusul în urma unui joc de șah, zise Will, nemaiputând să rămână serios.

Chester zâmbi larg.

— Nu prea cred, ai exersat prea mult. Aș avea mai multe șanse la „Foaie, foarfecă, piatră”. Zâmbetul i se șterse apoi de

pe față și își mută scaunul de cealaltă parte a patului lui Elliott, lângă Will. Bun, atunci spune-mi exact ce ți-a povestit geamăna Rebecca. Sunt curios.

— Păi... pentru început, se jură că sora ei e răspunzătoare pentru tot ceea ce a trebuit să facă până acum. Will ridică pumnul în care ținea fiolele. Și mai spune că asta e tot virusul Dominion pe care l-au avut Styx. Cică nu-și mai pot duce planul la bun sfârșit.

— Și cât de probabil e asta? zise Chester, ridicând din sprâncene.

— Mi-a declarat că, și dacă nu o credem și Styx au într-adevăr mai mult virus, am putea duce Dominion unor oameni pricepuți din suprasol, care vor fi în stare să producă vaccinul.

— În afară de faptul că nu *putem* să ajungem la suprafață, chestia asta tot mi se pare o vrăjeală. Nu cred niciun cuvânt din ce spune, exclamă Chester încăpățânat.

— Stai așa, îi ceru Will. Gândește-te logic. Poate că în fiole se află cu adevărat Dominion, dar ea știe că nu avem cum să ajungem în suprasol, așa încât nu prea contează dacă-l avem sau nu. Sau chiar crede că vom găsi până la urmă un drum spre suprasol și încearcă să ni se alăture fiindcă își dorește să ajungă acasă. Sau poate că e sinceră și *chiar a fost* silită de către sora ei să facă tot ce a făcut, iar asta e felul în care încearcă să ne demonstreze acest lucru.

Chester clătină din cap.

— Ăăă... îmi mai spui chestia asta o dată, te rog?

— Uite, e simplu. Dacă există chiar și cea mai mică șansă să salvăm zeci de milioane de vieți de la suprafață, plus pe cea

a lui Elliott, înseamnă că trebuie să încercăm totul ca să ieșim din Por.

— Da, dacă privești lucrurile așa, bineînțeles că ai dreptate, îl aprobă Chester. Și cum rămâne cu geamăna? O lăsăm aici, cu Martha?

— Nu, o luăm cu noi. Mi-a promis că o să ne spună tot ce știe despre Styx și despre planurile lor.

Chester își frecă gânditor bărbia.

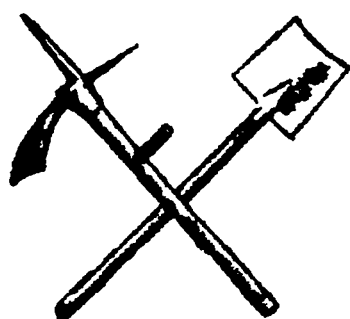
— Ar trebui deci să ne facem bagajele și s-o luăm la picior?

Din pragul ușii, o voce îi făcu pe amândoi să tresară violent.

— V-am prevenit că nu e bine să o primiți pe fata Styx, zise Martha. Asta se întâmplă. Așa începe întotdeauna.

Se întoarse apoi pe călcâie și se îndepărtă.

Capitolul paisprezece

Martha nu le pomeni nimic băieților despre cât auzise din ce vorbiseră și, pe cât era posibil în adăpostul acela destul de strâmt, aceștia încercară să nu îi stea în cale în următoarele zile. Will își continuă programul de îngrijire a lui Elliott, jucând șah de unul singur și cotrobăind prin obiectele adunate în magazine. Avea însă și o responsabilitate în plus față de Rebecca.

Cea mai mare problemă a lui și a lui Chester rămânea însă înrăutățirea constantă a stării de sănătate a lui Elliott. Era chinuitor să o vezi zăcând la pat, scăldată în sudoare, și să auzi cuvintele pe care le bolborosea măcinată de febră. Spunea mereu numele lui Drake și recita secvența de cifre, care nu însemna nimic pentru băieți.

Will deveni din ce în ce mai deprimat, până în punctul în care nu mai reușea să se gândească la nimic altceva decât la soarta lui Elliott. Chiar și când nu era rândul său să o vegheze, venea adeseori să îi țină de urât lui Chester, iar cei doi băieți stăteau ore întregi tăcuți, împreună. Cu un asemenea prilej, Chester îi zise:

— Will, nu te poți opri din căscat și pari de-a dreptul terminat. De ce nu te duci să te culci puțin?

— Bine, mă duc, murmură Will, ridicându-se în picioare. Căscă din nou și apoi porni spre cealaltă încăpere.

— Poftim?

Will nu știa câtă vreme dormise, dar se trezi cu sentimentul că îl strigase cineva. Se ridică repede în capul oaselor și privi prin camera întunecată. Toate păreau la locul lor, așa încât începu să asculte, încercând să surprindă un alt sunet. În cameră se auzea însă doar respirația adâncă a lui Chester, care dormea pe o grămadă de covoare așezate pe jos.

Will aruncă pătura ușoară cu care se învelise și se duse să vadă ce face Elliott, în camera alăturată. Toropită de febră, fata își întorcea capul de pe o parte pe alta pe perna pătată de transpirație, iar brațele îi zvâcneau din când în când, de parcă fata s-ar fi luptat cu cineva sau cu ceva. Se aplecă deasupra ei și îi puse mâna pe frunte. Fata continuă să bolborosească vorbe fără înțeles pentru el.

— Ești mult prea fierbinte, șopti Will. Haide, Elliott, trebuie să învingi boala asta.

O privi câteva minute, dorindu-și să poată face ceva ca să îi aline suferința. Se întoarse apoi în camera principală și ieși din baracă. Se opri pe verandă, așezându-se pe treapta de sus. Simți recunoscător mângâierea brizei ușoare care bătea în susul pantei și închise ochii, savurând-o.

Când deschise din nou ochii, strălucirea grădinii părea să fie mai puternică decât oricând, scaldând caverna într-un amestec feeric de culori. Își aminti serile de vară când venea

bâlciul pe maidanul din Highfield — de departe, strălucirea proiectată pe cerul nopții nu se deosebea prea mult de cea a grădinii pe care o privea acum.

Se uită la straturile de flori aflate de ambele părți ale cărării și ar fi putut jura că unele dintre ele scânteiau mai intens, în timp ce altele deveneau mai stinse, de parcă ar fi predat ștafeta. Variația era suficientă încât să schimbe lumina de pe verandă, făcând umbrele să alerge pe podeaua de scânduri.

Se mută pe ultima treaptă și ridică mâna pentru a putea admira luminile colorate care îi cădeau pe piele, care porneau de la galben spre portocaliu și până la o paletă de roșu și albastru, doar pentru a o lua de la început. Se gândi din nou la bâlci. Nu îi era greu să își imagineze amestecul de muzică de orgă și vechi cântece rock'n'roll, hohotele de râs și strigătele copiilor emoționați, rostogolindu-se pe câmp.

— Ți-e dor de casă? întrebă o voce gravă.

Will își miji ochii și văzu pe cineva care stătea la câțiva pași în spatele său.

Era un bărbat. Un bărbat solid, cu un profil familiar.

— Unchiule Tam! zise Will cu voce tare, întrebându-se de ce nu era mai surprins sau mai înspăimântat de ceea ce vedea. Dar tu ești... ăăă... ești mort!

— A, asta explică de ce m-am simțit cam lipsit de vlagă în ultima vreme, răspunse ștregărește Tam.

— Ăsta e un vis? Visez cumva? îl întrebă Will.

— Foarte posibil, răspunse Tam, trecându-și mâna peste față și ducând-o până în creștet, unde începu să se scarpine cu vigoare. Cred că iarăși am păduchi, chicoti el. Vampiri micuți...

— Se pare că *visez*, hotărî Will, și apoi se răsuci pe treaptă până ajunse să privească spectrul lui Tam direct în față.

— Spune-mi ce ar trebui să fac, unchiule Tam. Trebuie să-mi spui!

— Ești în încurcătură, nu-i așa, băiete? zise Tam.

Will se încruntă, aducându-și aminte că trebuie să îi spună unchiului său ceva extrem de important.

— Cal... îmi pare atât de rău de Cal... a fost...

— N-ai avut ce să faci, știu bine asta, Will, răspunse Tam pe un ton liniștitor, și apoi își scoase pipa, începând să o umple cu tutun. Și tu ai scăpat ca prin urechile acului!

— Dar ce să fac cu Elliott? întrebă Will, în timp ce bărbatul frecă un chibrit de unghia degetului mare, aprinzându-l cu o flacără strălucitoare, care îi luminează fața pentru o clipă. E foarte bolnavă și mă simt neajutorat. Ce ar trebui să fac?

— Mi-aș dori să te pot ajuta, Will, dar nu cunosc locul ăsta. Tam făcu o pauză și cercetă caverna din priviri, mușcând capătul pipei. De data asta nu am ce hărți să îți dau. Trebuie doar să alegi o cale — vei ști când va fi cea corectă — și apoi să mergi hotărât pe ea.

— Te rog, Tam, imploră Will apariția întunecată. Am nevoie de mai mult de-atât.

Tam lăsă să îi scape un nor de fum, care păru să rămână în aer o veșnicie, îmbibat de culorile mereu schimbătoare ale plantelor.

— Ascultă-ți inima, zise el când norul de fum se risipi într-un târziu.

— Și ce înseamnă asta? întrebă Will, profund dezamăgit de răspuns. Vorbele astea nu mă ajută cu nimic!

Tam suflă un nor de fum și mai mare, care îl învălui cu totul.

— Ce faci singur aici? întrebă Martha.

— Hî? icni Will, întorcându-și repede capul.

— Am auzit voci, zise ea, privind prin grădină de pe cea mai înaltă treaptă a verandei.

— Nu puteam să dorm, așa încât am verificat-o pe Elliott, iar apoi am ieșit aici, la aer, îi explică Will.

— Nu ai fost s-o vezi pe Elliott. Eram cu ea — te-aș fi văzut dacă ai fi intrat în cameră. Te simți bine, Will? întrebă îngrijorată femeia.

Will nu răspunse, întorcându-se spre locul în care stătuse Tam. În locul unchiului său îl descoperi însă surprins pe Bartleby, care îl privea neliniștit.

— Probabil că am ațipit, murmură el, ridicându-se și trecând pe lângă Martha ca să intre înapoi în baracă.

Când Will ajunse să o vegheze pe Elliott mai târziu în ziua aceea, descoperi că fata părea să fie mai neliniștită ca de obicei. Dădea din cap, rotindu-l pe o parte și pe cealaltă a pernei, și își încorda necontrolat membrele. Din când în când, ochii i se deschideau pentru câteva secunde. Will se sperie — habar n-avea ce să facă sau de ce se comporta fata în felul acela. Încercă să o liniștească, vorbindu-i încetișor, iar ochii lui Elliott părură să-l privească, dar Will știa că fata nu îl vede — erau lipsiți de viață și tiviți cu roșu și nu arătau deloc ca cei pe care-i știa.

Elliott începu să bolborosească vorbe fără sens și să facă spume la gură, iar mișcările îi deveniră și mai necontrolate. Țipă deodată, iar corpul îi fu cuprins de convulsii și se

încordă de parcă ar fi fost străbătută de un curent electric. Will strigă după ajutor și încercă să o întindă pe pat, dar fata era țeapănă, cu spatele arcuit și cu picioarele atât de încordate, încât se ridica întruna de pe saltea. Îi văzu și fața. Nu mai era îmbujorată, așa cum fusese de când făcuse prima dată febră, ci complet lipsită de culoare. Era de un alb cadaveric.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Veniți repede! strigă el.

Chester și Martha se năpustiră pe ușă în același timp — era evident că amândoi abia se treziseră.

Martha reacționează imediat văzând starea fetei. Luă ligheanul cu apă și îl aruncă peste Elliott, după care i-l îndesă în mâini lui Chester, spunându-i să îl umple din nou. Băiatul porni în fugă, iar femeia i se alătură lui Will, încercând să îndrepte corpul fetei.

— Ce se întâmplă? De ce face așa? întrebă Will, copleșit de grijă și cu vocea tremurată.

— E din cauza temperaturii. Ar trebui să treacă, zise Martha.

Femeia cercetă apoi gura lui Elliott — dinții fetei erau încleștați.

— Trebuie să ne asigurăm că nu își mușcă limba, spuse Martha.

— O, Iisuse... uită-te la ochii ei! îngăimă Will. Se dăduseră peste cap, așa încât se mai vedea doar albul ochilor.

— O să-i treacă, îl liniști Martha din nou.

Chester se năpusti în încăpere cu apa, iar Martha o udă pe Elliott pentru a doua oară. Corpul fetei începu să se relaxeze încetîșor până când rămase complet nemișcat, iar culoarea îi reveni în obraji.

— Biata Elliott, murmură Will. A fost îngrozitor.

— A avut convulsii din cauză că a fost fierbinte prea mult timp, explică Martha. Asta îi afectează creierul.

Will și Chester schimbă priviri îngrijorate.

— Și nu putem face nimic ca să împiedicăm lucrul ăsta? întrebă Chester.

— Mi-e teamă că nu. Și e foarte posibil ca starea ei să se înrăutățească, răspunse Martha. Exact așa s-a întâmplat și cu Nathaniel.

Doamna Burrows tocmai ieșise din blocul ei, când văzu doi tineri cu înfățișare morocănoasă, care își pierdeau vremea lângă balustradele din mijlocul pieței.

Amândoi aveau gluga ridicată și purtau șepci de baseball albastre identice, cu cozeroace foarte mari, așa încât era greu să le vezi limpede fețele. Unul dintre ei, cel mai solid, avea însă o țigară ascunsă în palmă pe care o ridică până la gură ca să tragă un fum, iar doamna Burrows reuși să îi vadă destul de bine chipul.

Își încetini pașii și apoi traversă strada spre ei.

— Te cunosc, nu-i așa? zise ea, încruntându-se.

— Nu prea cred, cucoană, răspunse băiatul mai solid pe un ton posac, după care își aruncă țigara în canal.

Coborându-și capul în piept, dădu să se îndepărteze, urmat îndeaproape de tovarășul său.

— Ba te cunosc. Will și cu tine ați avut un incident în clasa a patra, iar el și-a folosit hârlețul. A trebuit să vin la școală și să discut cu directorul. Și erai și tu acolo, împreună

cu părinții tăi. Îți spune Vizuină sau Veveriță sau ceva de genul ăsta, nu-i așa?

Băiatul se opri pe loc, întorcând capul ca să o privească pe doamna Burrows.

— Veveriță? Ce nume mai e și ăsta? pufni el plin de dispreț, apoi se strâmbă, încercând probabil să afișeze un rânjă insolent, deși păru mai degrabă că e gata să strănute. Viteză mă cheamă, cucoană. *Viteză*. Pe urmă, pe măsură ce își dădu seama de ce îi spusese doamna Burrows, se încruntă și începu să o examineze cu mai mult interes. Will... Will Burrows. Sunteți mama lui Will?

— Da, așa e, îi confirmă ea.

Viteză schimbă o privire cu tovarășul său, Bloggsy, apoi veni înapoi către femeie.

— Credeam că v-au închis undeva, zise el indiferent.

— Așa a fost. Am trecut prin momente grele, dar acum le-am depășit.

— Și taică-meu vitreg s-a țacănit, știi cum e, a avut o depresie și toate alea. Numai că maică-mea l-a dat afară. Începuse să ne cam usuce cu bătaia pe mine și pe frate-meu, zise Viteză, strângându-și și desfăcându-și pumnul.

— Îmi pare rău să aud asta, răspunse doamna Burrows.

Viteză o examinează din nou pe doamna Burrows, zăbovind ceva mai mult la pantofii ei noi, de sport.

— Mișto, zise el, evident impresionat de aceștia. Arătați foarte bine, doamnă B. Mergeți la sală?

Femeia aprobă din cap.

— V-ați întors aici pentru Will, nu-i așa? întrebă el. Îl căutați?

— Da. Tocmai mă duc la o altă întâlnire cu poliția. Probabil nu vor avea nimic nou să-mi spună și îmi vor turna iarăși un morman de scuze.

Viteză clătină înțelegător din cap.

— Și ce-ar putea ei să vă spună? Nimeni nu vorbește cu ei. Ei sunt ultimii care află ce se întâmplă.

Viteză părea pe punctul de a spune și alte lucruri, dar se opri.

— Tu nu l-ai văzut? întrebă doamna Burrows. Se pare că a fost zărit de vreo două ori pe-aici înainte de Crăciun, dar nimeni nu a confirmat nimic.

— Eu... începu el, dar apoi păru să se răzgândească. O țigară? îi oferi el. Iute ca fulgerul, Bloggsy veni lângă femeie cu un pachet deschis de Marlboro. Doamna Burrows luă una, iar Viteză i-o aprinse, apoi își aprinse și lui o țigară.

Doamna Burrows trase adânc din ea.

— Uite, indiferent ce-mi spui, îți promit că o să rămână între noi, zise femeia. Fără poliție.

— Fără poliție, repetă Viteză. Privi în susul și în josul străzii, iar apoi se aplecă spre ea, coborându-și tonul vocii până la șoaptă. În noiembrie a fost pe-aici împreună cu un băiat mai mic.

— Mini-Me... și pitbull-ul ăla fioros, interveni Bloggsy. Viteză îi aruncă o privire dură, iar băiatul tăcu imediat.

— ...un puști mai mic care arăta exact ca el. Și mai aveau cu ei și un câine îngrozitor de mare. Se îndreptau spre metrou când eu și cu Bloggsy am dat de ei. Știți că Will și cu mine n-am fost prieteni niciodată, așa că nu ne-am oprit ca să pălăvrăgim.

— Deci l-ai văzut o singură dată?

— Da, confirmă Viteză. Umblă vorba prin cartier că e urmărit de niște șmecheri și că de-aia a trebuit să dispară, dar că are de gând să apară în curând ca să rezolve problema. Și, în cazul ăsta, eu nu pot să spun decât un singur lucru: respect.

— Respect, repetă Bloggsy ca un ecou.

— Iar dacă-l găsiți pe Will, să-i transmiteți lucrul ăsta, zise Viteză, ridicând țigara în aer ca să își sublinieze vorbele. N-am fost niciodată prea apropiați, dar asta e în trecut. Dacă are nevoie de ajutor, știe la cine să vină.

— O să-i spun. Mulțumesc, încheie doamna Burrows, privindu-i pe cei doi băieți cum se îndepărtează.

Prin fereastra ușii din spate a unei dubițe vechi și lovite, parcată pe o latură a pieței, doamna Burrows era supravegheată la rândul ei. Drake își apropie și mai mult imaginea femeii prin vizor, ca să îi poată vedea trăsăturile mai clar.

— Ai grijă cu cine vorbești, Celia. Nu se știe niciodată, zise el în șoaptă. Decât când e prea târziu.

Doamna Burrows trase din nou gânditoare din țigară și apoi începu să o studieze, ținând-o între degete.

— Nu cred că ai s-o termini, prezise Drake. Îți amintește prea mult de sora ta, Jean. Iar tu nu ești ca ea.

Doamna Burrows își duse țigara la buze, dar păru apoi să ezite. Clătină din cap, o lăsă să cadă în canalul de lângă bordură și se îndepărtă.

— Fată bună, zise Drake, lăsând deoparte lentilele prin care o privise, și se pregăti să o urmărească.

Pentru Will nimic nu mai avea sens. Șahul ieșea din discuție, fiindcă nu mai reușea să se concentreze la mutări și își dăduse

seama că nu își mai deschisese jurnalul de săptămâni întregi. Abia dacă reușea să mai mănânce ce-i oferea Martha. Nici să doarmă nu prea mai putea — de fiecare dată când se întindea în pat, își simțea capul de parcă ar fi fost gata să explodeze. Iar de fiecare dată când era cu Chester, deasupra lor părea să plutească întrebarea nerostită: „N-ar trebui să plecăm? N-ar trebui să plecăm?”

Cât despre Elliott, el unul se mai întreba doar când avea să se termine totul, când va fi prea bolnavă ca să se mai miște. Atacul convulsiv la care asistase fusese picătura care umpluse paharul. Simțea că nu poate face nimic ca să o ajute.

Începuse să se întrebe dacă nu cumva el și cu Chester n-ar fi trebuit să o lase pe Elliott în baracă, împreună cu Martha, și să plece singuri, dar nu vedea cum ar fi putut funcționa planul acela. Dacă aveau într-adevăr succes și descopereau ceva sau pe cineva de folos, dar nu mai știau să se întoarcă? Sau dacă ar fi găsit ajutoare, dar mult prea departe, și nu ar fi revenit la timp ca să o ajute? Sau dacă, printr-un noroc chior, descopereau cum să iasă din Por? L-ar fi parcurs și apoi s-ar fi întors? Nu, hotărî Will. Singurul fel în care ar fi avut vreo șansă era să o ia Elliott cu ei.

Nu reușea însă să îi spună lui Chester că venise timpul să plece și nu era sigur de reacția prietenului său la auzul unei asemenea propuneri.

Singurul vechi obicei pe care îl păstrase era căutatul prin cuferele din magazii.

În timp ce se îndrepta spre spatele barăcii împreună cu Bartleby, care pășea țațoș alături de el, auzi cum îl strigă Rebecca.

— Cum se simte Elliott? E mai bine?

Will privi spre magazia Rebeccăi și o văzu prin ușa deschisă.

— Nu, e..., începu el, dar se opri imediat. Fusesse atât de preocupat de gândurile sale, încât aproape că nu își dăduse seama cu cine vorbea. Nu vorbi cu mine, îi porunci el. Nu e treaba ta!

După ce intră în dependență, se opri în fața cuferelor și geamantanelor dintr-un colț pe care nu îl investigase încă. Oftă, gândindu-se cu regret că nu mai avea prea multe de cercetat, fiindcă le deschisese aproape pe toate. Se cățără pe câteva cuferे ca să poată ajunge în vârful stivei din colț, se întinse și apucă un cufăr de lemn. Îl ridică și apoi îl așează pe porțiunea îngustă de pământ din mijlocul magaziei, care rămăsese neocupată special ca să poată sorta acolo obiectele. După ce se așează în genunchi în fața cufărului, ridicându-i capacul, Rebecca îndrăzni din nou să îi vorbească.

— Cauți ceva anume, Will? întrebă ea.

Will se opri din ceea ce făcea și se sculă în picioare, întrebându-se dacă nu cumva fata îl putea vedea prin crăpăturile peretelui lateral al adăpostului ei. Magazia de lemne în care o dusesse Martha era construită la fel ca dependențele: marinarii prinseseră în cuie niște scânduri vechi care se întindeau de la un pilon la altul, dar acestea erau atât de îndoite și de mâncate de carii, încât era posibil ca fata să fi găsit o crăpătură prin care să îl urmărească. „Cât de caracteristic pentru Rebecca. Spionează întotdeauna.” Începea să fie din ce în ce mai indignat. Spațiul acela era refugiul său, locul în care putea să uite de toate în timp ce sorta obiectele din cuferे. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era să înceapă o conversație cu fata Styx.

— Ia mai lasă-mă în pace! se răsti el.

Îngenunche din nou în fața cufărului și scoase din el câteva bucăți de plumb, după care ajunse la o cutie mică, de plastic. Înăuntru găsi ceea ce părea a fi un set relativ modern de stilouri de tipul celor pe care îl foloseau cartografii sau graficienii. În total erau cinci, cu vârful de grosimi diferite. Scoase capacul unuia dintre ele și îl încercă în palmă. Tușul se uscaseră de mult, dar el se întrebă imediat dacă nu cumva Martha ar fi putut avea ceva cu care să îl înlocuiască.

— Ce-am găsit al meu să fie, zise el, punând setul de stilouri deoparte.

În momentul acela, Rebecca îl strigă din nou.

— Indiferent ce cauți, se pare că e important, de vreme ce și tu și Martha cotrobăiți pe-acolo.

— Ți-am mai spus să ta... începu el, dar nu termină propoziția. Se ridică în picioare, ieși din magazie și se îndreptă spre cea în care era legată Rebecca. Ce-ai vrut să spui?

— Păi, și Martha a fost acolo, să caute ceva. M-am gândit că...

— Nee, făcu Will, fluturând din mână. Martha nu e interesată de chestiile astea vechi — sunt acolo de multă vreme. Dădu să plece din magazie. Te-ai înșelat.

— Nu, Will, nu m-am înșelat, insistă Rebecca. Îți jur că a intrat acolo... ăăă... de trei sau patru ori... și a mutat niște lucruri din loc. Ba chiar a și luat câte ceva.

Will ezită, întorcându-și din nou capul spre fată.

— A luat de acolo? repetă el. Ce fel de lucruri?

— N-am putut să văd exact ce anume, dar am auzit un clinchet.

— Serios? zise Will, gândindu-se că e de-a dreptul straniu că Martha nu îi pomenise nimic despre asta. Ridică ușor din umeri, spunându-și că oricum toate lucrurile acelea aparțineau femeii, așa încât putea să facă orice dorește cu ele, dar până la urmă fu învins de curiozitate. Și unde s-a dus cu lucrurile acelea?

— Puțin mai departe decât stă Bartleby acum. Am văzut-o limpede cum a săpat și apoi a aruncat ceva în groapă.

Will privi spre locul în care Bartleby se rostogolea pe spate, scoțând niște sunete de plăcere, care semănau cu grohăitul mulțumit al unui porc. Făcuse atâtea băi de praf în același loc, încât acum ajunsese să se tăvălească într-un fel de groapă.

— Dincolo de Bartleby, zise Will gânditor.

— Da. Am presupus că te ajută la ce oi fi făcând tu acolo.

— Da, așa și este, îmi dă o mână de ajutor, mormăi Will, încercând să se prefacă față de geamănă că nu îi spunea nimic nou.

Pe drum spre magazia lui, își dădu însă seama că trebuie să descopere ce îngropase Martha. Trecu de ușa deschisă și se îndreptă spre pistică, încercând să se poarte pe cât de firesc putea, fiindcă bănuia că Rebecca încă îl urmărește.

— Mergi mai departe — e ceva mai încolo, strigă Rebecca, încercând să îl ajute și confirmându-i suspiciunile.

— La dracu', oare ce naiba fac? bombăni Will în barbă, supărat că dăduse atenție spuselor fetei.

Will continuă însă să meargă, trecând de Bartleby, care își ridică deodată capul din praf, văzându-și stăpânul în apropiere.

Ajuns în locul pe care i-l indicase Rebecca, Will păși încet în jurul peticului de pământ, examinând suprafața. Părea destul de bătătorit, dar călcâiul i se afundă la un moment dat în țărână. Se lăsă imediat pe vine și începu să ia pământul cu palmele. Groapa fusese săpată recent și nu era deloc greu să o excaveze din nou.

Will observă că Bartleby îl privește foarte atent, cu capul înclinat pe o parte.

— Îmi caut osul preferat, glumi Will.

Nu era imposibil ca groapa să fi fost săpată chiar de Bartleby, așa încât Will se aștepta întrucâtva să descopere pe fundul ei un rozător pe jumătate mâncat sau vreun alt lucru la fel de dezgustător.

Săpase aproape o jumătate de metru, când se aplecă deasupra gropii și văzu ceea ce păreau să fie câteva mărgеле deschise la culoare. Presupuse întâi că erau ouă de insecte sau semințe, dar, când se uită cu mai multă atenție, observă că erau de fapt pastile. Le luă cu grijă din pământ, identificând trei tipuri distincte. Două feluri de pilule erau albe, dar de mărimi diferite, iar al treilea era roz. Fiecare avea litere ștanțate pe o parte, dar acestea nu alcătuiau un întreg cuvânt.

Pe urmă, după ce mai săpă puțin, auzi ceva zornăind.

— Ce avem noi aici? îl întreabă el pe Bartleby, când descoperi trei borcănașe de sticlă. Avea fiecare cam patru centimetri în înălțime, iar capacele de metal cu care se închideau fuseseră scoase. Will le găsi și pe ele în pământ, chiar în fundul gropii. Goli una dintre sticlute de țărâna care intrase în ea și apoi îi înșurubă capacul potrivit. O ridică în fața ochilor pentru a o vedea mai bine și își dădu seama că îi

amintește de soiul acela de flacoane pe care părinții săi le țineau în dulapul din baie — medicamente luate cu rețete și pe care nimeni nu-și mai bătea capul să le arunce.

Hârâind și pufnind, Bartleby își băgă și el botul în gaură exact în momentul în care Will încerca să citească eticheta de pe unul dintre flacoane. Văzu că era scris un cuvânt lung, cu câteva litere care nu aparțineau alfabetului latin. În ciuda faptului că nu reuși să îl descifreze, presimțea că flaconul fusese fabricat undeva la suprafață. Observă apoi și o dată înscrisă pe etichetă.

— Doar doi ani vechime? șopti el, verificând imediat și celelalte etichete.

Descoperi că au aproximativ aceleași date, plus sau minus câteva luni.

Se așeză pe pământ, uluit, pradă unei furtuni de gânduri care i se învâртеbeau în minte. Simți un licăr de speranță, fiindcă însăși existența acestor flacoane demonstra că existau medicamente până și în locul acela, și încă unele moderne, care ar fi putut să o ajute pe Elliott să învingă febra.

Era însă și profund neliniștit de această descoperire. Dacă Martha știa de medicamentele acelea, de ce nu i-a spus și lui? Mai mult, de ce uneltise pe la spatele lui și le ascunsese? Nu reușea să înțeleagă ce motive ar fi putut avea femeia.

Adună câteva dintre pastilele amestecate cu pământ și le puse în celelalte flacoane, după care le înșurubă dopurile. Adâncit în gânduri, le puse pe toate trei în buzunarul pantalonilor.

— Haide, băiete, e timpul să ne întoarcem, îi zise el lui Bartleby.

Ca să evite să vorbească din nou cu Rebecca, trecu repede pe lângă magazia ei.

— Ai găsit ceva? întrebă ea prin ușa deschisă.

— Nu, nimic, mormăi el, nedezipindu-și privirea de cărarea pe care mergea.

— Ai ajuns numai bine pentru cină. Am făcut o tocană, zise Martha când Will intră în baracă.

Era întoarsă cu spatele la el și învârtea într-un ceaun de pe sobă, în timp ce Chester se așezase la masă și se apucase deja să mănânce.

— Ți-a mai spus și altceva șarpele ăla Styx? întrebă băiatul, fără să se uite la Will, în timp ce sorbea din lingura cu tocană.

— Da, mi-a spus, răspunse Will. Ceva foarte ciudat.

Nu se așeză pe scaun, ci începu să scoată flacoanele din buzunar, aliniindu-le pe masă.

— E o nenorocită mincinoasă, ca toți ai ei, urmă disprețuitor Chester.

Băiatul își ridică din nou lingura la gură, dar nu își atinse ținta, fiindcă ochii îi căzură pe flacoane.

— Nu e singura de pe-aici care e o nenorocită mincinoasă, zise Will cu voce scăzută.

Martha tocmai se îndrepta spre masă cu un castron de tocană pentru Will. Se auzi un pocnet când îl scăpă din mâini, împrăștiind tocana pe dușumea.

Se lăsă o tăcere profundă, întreruptă din când în când doar de trosnetul lemnelor din sobă.

Chester privea când la Will, când la Martha, care rămăsese absolut nemișcată, cu capul în piept.

— Ce dracu' se întâmplă? întrebă Chester, arătând cu lingura spre flacoanele de medicamente. Și ce sunt astea, Will?

— Medicamente, presupun. Privește data, îi răspunse Will, rostogolind unul din flacoane în direcția prietenului său.

Chester ridică borcănașul și studie eticheta.

— Doi ani vechime, zise el. Iar eticheta e în rusește.

— În rusește? se miră Will. Serios?

— Da, bunica mea era din Ucraina. M-a învățat și pe mine câteva cuvinte, explică Chester cu o expresie de uimire profundă întipărită pe chip. Dar ce se întâmplă? De unde le ai?

Will ridică un alt flacon și îl scutură, făcând pastilele să zornăie.

— Au fost pline cu pilule. Mă rog, cel puțin până când Martha le-a scos pe ascuns din cufere și le-a îngropat lângă peretele cavernei, ca să nu le găsesc eu. Se uită urât la Martha, care își privea în continuare picioarele, și apoi se lovi zgomotos cu palma peste frunte. Trebuia să îmi fi dat seama! Stetoscopul! strigă el. Și ăla e destul de nou, ca și pilulele. *Asta* încerca să îmi spună Tam! Mi-a zis să-mi ascult inima. Se referea la stetoscop!

Chester se ridicase în picioare, privindu-l alarmat.

— Iisuse, ce vrei să spui, Will? Te-ai țacănit de tot? Cum ai fi putut să vorbești cu Tam? E mort de câteva luni.

— Las-o baltă, nu e important, răspunse Will, controlându-și ceva mai bine vocea, care scăpăra însă de mânie.

Important e că Martha știa că există niște medicamente. Poate chiar niște antibiotice pe care le-am fi putut folosi pentru Elliott. Iar ea le-a ascuns de noi, Chester, continuă Will întorcându-se spre femeie. De ce-ai făcut așa ceva, Martha?

Femeia rămase tăcută, cu capul plecat.

— Martha, murmură Chester, e adevărat?

Fără să își ridice privirea din pământ, Martha păși nesigur către scaunul din capul mesei și se prăbuși pe el. Rămase tăcută pentru un moment, frecându-și de câteva ori degetul mare de palma celeilalte mâini. Începu apoi să vorbească, dar cu un glas care abia se putea auzi.

— Când s-a întors Nathaniel... cu coastele rupte... și deja suferind din cauza febrei, starea lui s-a tot înrăutățit...

— Da, știm asta, o întrerupse Will, care nu mai simțea compasiune pentru Martha.

— V-am spus că a găsit o navă de metal. E cam la opt zile distanță, în cel mai îndepărtat puț dintre cele Șapte Surori. În timp ce..., zise ea, dar vocea i se stinse.

— Poftim? insistă Will.

— Când mai putea încă vorbi, mi-a dat instrucțiuni să îi aduc niște produse de spițerie.

Will și Chester se uitară unul la celălalt.

— Vrei să spui medicamente, zise Will.

— Da, medicamente, confirmă ea timid. E însă cale destul de lungă, iar eu m-am rătăcit. Și am mai și pierdut câteva medicamente când m-au atacat strălucirile. Au cuib chiar lângă nava aceea și abia dacă am reușit să scap cu viață...

— Strălucirile? șopti Chester către Will, care dădu din cap drept răspuns.

— Continuă, îi ceru Will.

— Când m-am întors, am descoperit că Nathaniel murise, oftă Martha. Dar chiar dacă aş fi ajuns la timp, n-aş fi ştiut la ce sunt bune medicamentele sau cum să le folosesc.

— Da, dar poate că eu şi Chester ştim, zise Will pe un ton tăios. Şi, în plus, tot nu ne-ai explicat de ce ne-ai minţit.

— Fiindcă... fiindcă nu voiam să suferiţi. Nu vă puteam pierde, nu aşa cum l-am pierdut pe Nathaniel. N-aş fi putut trece din nou prin aşa ceva, rosti femeia, pe punctul de a izbucni în plâns.

Will arată în direcţia camerei lui Elliott.

— În patul acela, prietena noastră luptă pentru viaţa ei, iar minciunile tale s-ar putea să o fi ucis deja, zise el, după care i se adresă lui Chester. În regulă, e limpede ce avem de făcut — trebuie să pornim chiar acum spre *nava de metal*. Se îndreptă spre locul în care Martha îşi lăsase arbaleta şi o apucă hotărât.

Martha văzu cu coada ochiului ce făcuse băiatul. Gestul era destul de semnificativ, nu mai era nevoie să-i spună nimic. Oftă.

— Îmi pare rău, Will, nu o să te dezamănesc şi a doua oară.

— Chester, ce-ar fi să o pregăteşti pe Elliott? sugeră Will. Martha, vreau să împachetezi toată mâncarea pe care o ai aici.

— Trebuie să culeg mai întâi nişte foc de anason din grădină, zise femeia, ridicându-se încet în picioare şi îndreptându-se spre uşa din faţă.

Băieții o priviră cum se oprește pe la mijlocul cărării și începe să recolteze plantele. Când le rupea crenguțele, lumina albastră pe care o emitea anasonul se stingea imediat.

— A fost îngrozitor, comentă Chester. Încă nu-mi vine să cred că ne-a mințit.

Continuară să o privească, contemplând silueta singuratică și oropsită a femeii aplecate deasupra plantelor ei, cu șorțul ei jerpelit și cu părul roșu acoperindu-i fața.

— E doar o bătrână jalnică, murmură Will.

Băiatul se îndreptă apoi de spate, ca și cum ar fi vrut să uite întregul episod.

— De ce nu încerci să citești ce scrie pe etichete? sugeră el. Eu o să pregătesc echipamentul și o luăm din loc imediat.

— Dar Rebecca? întrebă Chester. Cu ea ce-o să facem?

— Puteți conta pe mine — mi-ar plăcea să vă ajut, zise Rebecca, urcând treptele verandei și apoi intrând în cameră. Will privi imediat gleznele fetei și văzu că își scosese cătușele. Știi prea bine, Will, că mă pricep să organizez totul, nu-i așa? adăugă ea cu blândețe.

Clătinând neîncrezător din cap, Will nu răspunse imediat.

— Deci... deci ai fi putut evada oricând ai fi dorit. Dar n-ai făcut-o.

— De ce-aș fi vrut să fac așa ceva? răspunse ea. Nu am unde să mă duc.

Will observă că Chester își încleștase pumnii și se îngrijoră de ceea ce ar fi putut face prietenul său. Exact în momentul acela, o pală de vânt extrem de puternică se abătu asupra grădinii și răvăși plantele.

— Parcă ar fi un levant*, zise Rebecca.

Se auzi zgomotul unui oblon care se lovea de fereastră, iar Will spuse încet:

— De fiecare dată când se stârnește un asemenea vânt, se întâmplă ceva teribil.

— O, minunat, bombăni Chester.

Vântul vâjâia pe lângă dr. Burrows și Rebecca. Îi prinsese într-un loc expus, la mijlocul unui tunel larg, unde nu aveau cum să se adăpostească, și bătea din ce în ce mai tare. Micul foc de tabără în jurul căruia se adunaseră aproape că se stinsese din cauza rafalelor violente și abia dacă reușeau să îl mai vadă prin furtuna de praf negru, care îi înghițise deodată.

Dr. Burrows se rostogolise pe burtă și își pusese brațele pe cap, ca să își protejeze fața de praf. Întins pe pământ și scuipând nisipul care îi intra în gură, recunoscuse în cele din urmă că se săturase până peste cap de comportamentul fetei Styx. Insista neobosită să obțină rezultate. Nu putea să pocnească pur și simplu din degete și să găsească deodată un reper care să fi fost reprezentat pe harta de pe tăbliță. Asta îl înfuria peste măsură. El era arheolog, nicidecum vreun explorator celebru.

Și, ca să i se pună capac, dr. Burrows se simțea extrem de intimidat de soldatul Styx. Aproape toate vorbele pe care le rostea fata conțineau amenințarea voalată că soldatul acela

---

* Numele unui vânt ce bate dinspre est în Provența, pe Coasta de Azur și în Corsica (Franța) (n. red.).

fantomatic avea să îi facă rău. Iar dr. Burrows era pe puțin spus neliniștit din această cauză.

Relația dintre părinte și copil era complet inversată. Rebecca era acum cea care lua hotărârile, iar el nu avea niciun cuvânt de spus. Nu. Asta era deja prea mult pentru dr. Burrows, într-atât încât era gata să-și încerce norocul de unul singur. Cel mai important era că Rebecca uitase să îi ia tăblițele „pentru bună păstrare”, după cum spusese. Își pipăi buzunarul ca să se asigure că erau încă acolo și zâmbi.

Știind că norul impenetrabil de praf avea să îi ascundă mișcările, începu să se târască încet, îndepărtându-se de foc. Se asigură că a luat cu el și o ploscă de apă — o să aibă nevoie de ea dacă rămânea de unul singur.

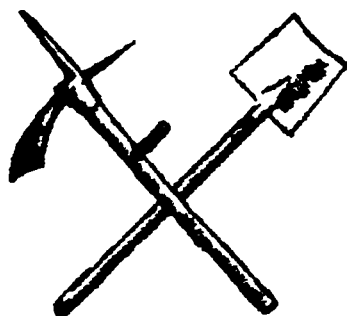
După o vreme, încetă să se mai târască. Nu putea vedea prea multe, iar vântul îi vâjâia în urechi când încerca să asculte. Hotărî că era imposibil ca evadarea sa să fi fost deja observată, așa încât se ridică în picioare și începu să meargă. Îndoit de mijloc din cauza forței vântului, nimeri drept peste ceea ce părea a fi un om stând în picioare.

Lângă omul acela se vedea o geană vagă de lumină, care îi permise să întrezărească o față printre norii groși de praf. Își dădu seama că se ciocnise de Limitatorul Styx și că Rebecca era și ea lângă ei.

— Te-ai pierdut? urlă fata, încercând să acopere vacarmul vântului. Apucându-l de braț, îl întoarse spre locul din care plecase. Nu e prea înțelept să hoinărești în felul ăsta, adăugă ea. După câțiva pași, se așeză, trăgându-l lângă ea. Doar nu vrei să te rănești, tăticule, nu-i așa? zise ea.

Capitolul cincisprezece

Will tocmai termina de împachetat bagajele când Chester apăru pe verandă.

— S-a întâmplat un lucru straniu, începu Will, părând foarte uimit.

— Ce?

— Păi..., zise Will, scoțând dintr-un buzunar lateral al rucsacului vizorul pentru întuneric, pe care îl privi cu atenție. Am încercat chestia asta ca să mă asigur că merge cum trebuie... și nu mai funcționează deloc.

— Ești sigur? se miră Chester.

— Absolut. Nici măcar o geană de lumină, răspunse Will.

— Poate că l-ai uitat aprins sau ceva de genul ăsta, ori poate că s-a ars, sugeră Chester.

— Nu, am avut mare grijă de el, răspunse Will. Sper că vizorul puștii tale e în regulă — măcar unul dintre noi trebuie să poată vedea pe întuneric.

Chester își aduse pușca și o aținti spre grădină.

— La naiba! exclamă el, coborând imediat arma ca să examineze luneta. Nici ăsta nu merge. Răsuci inelul de unde se regla punctul focal și apoi încercă din nou. Nimic! Zero! Se încruntă și se uită apoi la Will. Oare nu cumva Rebecca..., începu el.

Will examinează și el posibilitatea pentru o secundă.

— Nee, nu se poate să fi fost ea. Știu că era de fapt liberă, dar echipamentul meu se afla în camera lui Elliott, și acolo s-a aflat întotdeauna unul dintre noi.

— Păi, dacă n-a fost ea..., zise Chester, care începu să își scuture pușca, de parcă asta ar fi reparat luneta. Chestiile astea nu sunt alimentate de globurile luminoase și n-ar trebui să funcționeze ani întregi? Nu așa ne-a spus Drake?

— Ba cred că da, spuse Will, închizând ochii preț de o clipă. Tipic — exact când aveam nevoie de ele. Nu ne rămâne decât să sperăm că n-o să dăm de belea pe drum.

Când se întoarseră în baracă, Will privi flacoanele de medicamente de pe masă.

— Ai aflat ceva?

Chester merse până la ele și luă unul dintre flacoane în mână.

— Da. Asta conține aspirină, spuse el fără ezitare.

— Uau! E incredibil! exclamă Will. Chiar poți să citești în rusește! M-ai dat pe spate!

Apoi observă că prietenul său îi zâmbea

— Will, zise el arătându-i ceva scris în josul etichetei. Dacă te uiți aici, printre cuvintele în rusește, poți vedea că scrie „aspirină”.

— Aaa... mi-a scăpat asta, mormăi Will, simțindu-se destul de prost.

Nu le luă prea mult să identifice aspirinele, luându-se după litera inscripționată pe pastile. Cei doi băieți dezbătură dacă nu e prea riscant să i le dea lui Elliott, mai ales că pastilele petrecuseră mai bine de o săptămână în pământ, iar unele dintre ele începuseră să fie ușor pufoase, fiind afectate de umezeală.

Într-un final, hotărâră că nu aveau cum să facă mai mult rău decât bine și îi vor mai domoli febra. Nu aveau altceva mai bun de făcut decât să încerce, mai ales că pastilele ar fi putut împiedica un alt atac. Dizolvară deci câteva dintre pilule într-o cană cu apă și o puseră pe Elliott să bea.

Levantul se domolise de ceva vreme, când trecură cu toții prin poarta baricadei, și se transformase într-o adiere. În primele câteva ore de mers, parcurseră tunele largi și relativ plane, iar Will se rugă ca tot drumul să le fie la fel de ușor.

Martha mergea înainte, fiindcă știa drumul. Urmau Chester și Will, care o duceau pe Elliott între ei pe o targă improvizată. Fata era înfocolită într-o pătură și legată bine de targă, ca să poată fi dusă și în poziție verticală dacă situația ar fi cerut-o, dar băieții încercaseră să o mențină la orizontală, ca să îi mai ușureze chinurile călătoriei.

Will privi înapoi spre Rebecca. Geamăna încheia șirul, alături de Bartleby, care se învârtea cu pași mari în jurul ei. La cererea ei, Rebecca primise sarcina de a căra o mare parte a proviziilor și a apei, în două rucsacuri pe care îi purta pe câte un umăr. La suprafață, corpul ei firav nu ar fi putut

suporta o asemenea povară, dar aici gravitația scăzută îi permitea să se descurce fără prea mult efort. Cu toate acestea, Will nu putu să nu observe că șchiopătatul fetei era mai pronunțat.

— Nu știu cum o să se descurce, îi zise el încet lui Chester.

— Pe cât de bine se poate, răspunse Chester, privind-o pe Elliott.

— Mă refeream la Rebecca, îl corectă Will.

— A, *ea*! răspunse Chester posac, schimbându-și brusc dispoziția. Era evident că nu îi păsa absolut deloc. Will, nu te lăsa păcălit de ea. Îți spun că nu face decât să ne ducă de nas.

Will medită pentru un moment.

— Și dacă *este* o șmecherie, ce ar putea să vrea de la *noi*?

— Habar n-am, zise Chester.

Era extrem de încordat — nu îi plăcea că Will o lăsase absolut liberă pe Rebecca. La rândul său, Will știa că, dacă i-ar fi făcut pe plac lui Chester, fata ar fi trebuit lăsată să putrezească în lanțuri, legată bine, de data asta, în magazia de lemne.

— Nici eu nu-mi dau seama, rosti Will după câțiva pași.

Deși era ferm hotărât să nu sufle o vorbă de față cu Chester, sentimentele îi erau extrem de confuze. De când fusese închisă în magazie, Rebecca nu mai arătase niciuna din caracteristicile brutale ale poporului ei. De fapt, păruse să fie deosebit de vulnerabilă, foarte deosebită de ceilalți Styx, care se comportau întotdeauna cu maximă cruzime.

Își dorea cu disperare să creadă că tot ceea ce îi spusese era adevărat, că fusese obligată să execute niște ordine sub

amenințarea cu moartea. Poate că voia puțin prea mult să o creadă. Rebecca fusese o mană cerească pentru Will înainte să părăsească baraca, ajutându-l să adune ceea ce aveau nevoie și organizând rucsacurile la cel mai înalt nivel de eficiență de care era în stare. Fusese ca și cum ar fi uitat de toate lucrurile atroce pe care le pătimise când fusese prins de Styx în Colonie și în Adâncuri, ca și cum sora lui, sora pe care o știa din vremurile fericite petrecute în Highfield, se întorsese la el. Știa că trecuse mult de atunci, dar tocmai asta făcea ca amintirile să fie mai intense. Și poate că dorea să creadă în ea și fiindcă, de vreme ce tatăl său dispăruse, simțea că era tot ceea ce mai rămăsese din familia pe care o avusese odată în Highfield. În afară de doamna Burrows, bineînțeles, care era însă o figură vagă și distantă.

— Ca să fiu sincer, sunt mai îngrijorat în privința Marthei, zise Chester, întrerupând șirul gândurilor lui Will. Priviră amândoi silueta ei trupeșă. Nu e deloc în apele ei, continuă Chester. Abia dacă a scos o vorbă de când am părăsit baraca. Știu că n-a fost bine că ne-a mințit, dar o înțeleg pe undeva.

Will mormăi un „da”. El nu era pregătit să o ierte atât de repede pe femeie.

— S-a comportat foarte egoist. A ales să sacrifice viața lui Elliott ca să nu ne pună pe noi în pericol. Asta nu are cum să fie drept, zise el.

— Și nici nu e, răspunse Chester încetișor, ca și cum s-ar fi gândit încă dacă să rămână supărat pe Martha sau nu.

— Fiindcă veni vorba de Elliott, completă Will, oare nu e timpul să îi mai dăm o doză de aspirină?

— Sunt convins că tuturor ne-ar prinde bine o pauză, încuviință Chester.

Will îi strigă Marthei să se întoarcă și își dădu jos rucsacul, din care extrase plosca în care dizolvaseră medicamente. I-o întinse lui Chester, care o agită viguros, îi scoase dopul și începu să îi dea să bea lui Elliott.

— Să știi că-și face efectul, spuse Chester, punându-și palma pe fruntea fetei, în timp ce continuă să toarne câteva picături de lichid printre buzele ei crăpate. Nu mai e atât de fierbinte.

Înghețară cu toții la auzul unui cârâit venit de undeva de departe — chemarea păianjenilor-maimuță.

— Numai asta ne mai lipsea, zise Will, iar privirea sa o întâlnește pe cea a Marthei.

— E din cauza ei, șopti femeia arătând spre Elliott. V-am spus... simt imediat slăbiciunea. Îi atrage spre noi ca un magnet.

— Înseamnă că o să folosim focul de anason și o să continuăm să mergem, spuse Will.

— Îmi vreau arbaleta înapoi, le ceru Martha deodată, uitându-se fix la armă și la tolba cu săgeți, atârdate pe după umărul lui Chester, laolaltă cu pușca.

Chester se ridică în picioare și îl privi pe Will, căutând îndrumare, dar acesta rămase tăcut. Nu prea îi plăcea ideea.

— Ăăă..., făcu Rebecca încetișor, dar se opri imediat.

— Voiai să spui ceva? o îmboldi Will.

— Păi... adevărul e că ea e singura dintre noi care cunoaște terenul și pericolele cu care ne-am putea înfrunta. Ar

trebui să fie înarmată, pentru că, dacă o pierdem pe ea, ne pierdem ghidul și n-o să mai descoperim niciodată nava.

Will părea în continuare nehotărât.

— Ei, Will, tu decizi, dar eu așa văd lucrurile, adăugă Rebecca, aproape cerându-și scuze.

— Nu, ai dreptate, admise Will. Se întoarse spre Martha. Dar... ne dai cuvântul tău de onoare că ne putem încrede în tine?

Martha aprobă sever din cap.

— Atunci o să-ți dăm arbaleta înapoi, zise Will.

— Ho! Stai așa o secundă! izbucni Chester furios. Carevasăzică o ascuți pe nenorocita asta de Styx, dar nu ești curios să afli și părerea mea, urmă el aruncându-i Rebeccăi o privire iritată.

— Chester, îmi pare rău, zise Will. Haide... Spune-mi ce părere ai.

Băiatul ezită câteva momente.

— Da, ar trebui să i-o dăm înapoi.

Will ridică din umeri.

— Să înțeleg că ești oricum de acord cu „nenorocita de Styx”, nu? Și atunci de ce ai făcut scena asta?

Chester se întoarse bombănind.

— Trebuia să mă fi întrebat și pe mine, atâta tot.

— Mai întâi mă bateți la cap să căutăm pe lângă Por. Apoi, naiba să mă ia, se schimbă totul și începem deodată să ne luăm după el, zise dr. Burrows, arătând cu degetul mare în direcția Limitatorului din fața lor. Chiar așa, unde crede că merge? Nu cumva ne-am rătăcit de tot?

— Nu, câtă vreme găsește bornele, răspunse Rebecca.

Tocmai intraseră într-un alt tunel, iar ea căuta în jur ca să găsească una dintre „bornele” la care se referise.

Fata observă cele trei bucăți mici de ciupercă aranjate în linie în dreapta ei, numără zece pași în minte și apoi luminează cealaltă parte a tunelului, pe unde mergea dr. Burrows. Acolo, undeva la baza peretelui opus, ușor de trecut cu vederea dacă nu erai familiarizat cu procedurile din teren ale Limitatorilor, se zăreau alte trei obiecte, de data aceasta trei pietricele. Semnele acelea erau confirmarea că primul Limitator trecuse pe acolo și că puteau să meargă în urma lui.

Dr. Burrows nu știa însă că exista și un al doilea Limitator, care lucra pe ascuns, așa încât era foarte confuz.

— Borne? N-am văzut nicio bornă, zise el.

— Crede-mă pe cuvânt, răspunse Rebecca.

Martha îi obligă să se oprească la intervale regulate ca să mănânce și să se odihnească. Aprinseră focul din materialele pe care femeia le strânga de pe drum, folosindu-l ca să-și încălzească proviziile. Îl ținură aprins și când făcură cu rândul ca să doarmă. De fiecare dată, presărase câteva crenguțe de foc de anason la marginea vetrei, ca acestea să ardă încet și să umple aerul cu mirosul lor înțepător.

În cea de-a patra zi, Will observă deodată că terenul pe care pășeau părea să se fi schimbat — nu mai auzea nici scârțâitul pietrișului și nici nu mai simțea materialul elastic al ciupercii, ci era ceva mai moale.

— Sfărâmicios... ca frunzele uscate, zise el, trăgând adânc aer în piept și încercând să identifice mirosurile care

îl înconjura. Observă însă imediat și altceva — pe peretele de lângă el se mișca ceva. La început crezu că ochii îi joacă feste din cauza oboselii. Descoperi însă imediat că mișcările erau adevărate și veneau din toate părțile, nu doar de pe pereți, ci și de pe tavanul și podeaua tunelului.

— Stați așa! strigă el, oprindu-se brusc și forțându-l pe Chester să facă același lucru, la celălalt capăt al târgii lui Elliott.

Will scrută întunericul și observă o mulțime de creaturi albe, ca niște viermi, care acopereau toate suprafețele. Una din ele se târî chiar pe lângă vârful bocancului său. Avea aproape zece centimetri lungime și arăta ca un șarpe subțire și complet alb, dar nu părea să aibă ochi. La fiecare extremitate avea câte o ventuză și se mișca fixându-le una după alta, ca și cum ar fi făcut mereu roata.

— Pfiu! exclamă Chester. Niște viermi împuțiți!

Bartleby sări deasupra unei creaturi, prinzându-o sub labe. Reuși să prindă unul din capetele viermelui în bot. Celălalt capăt începu să se zvârcolească din ce în ce mai repede, încercând să scape de prădătorul acela necunoscut. Ochii lui Bartleby se roteau și ei în orbite, fiindcă pisica încerca să urmărească mișcările de elicopter ale viermelui. Când, Bartleby sfârși prin a privi cruciș. Chiar în momentul acela, creatura se opri și își așeză ventuza liberă exact pe nasul lui Bartleby. Cu un mieunat șocat, Bartleby începu să clatine puternic din cap și dădu drumul viermelui din gură. Experiența aceea îi ajunse lui Bartleby, care prinse să privească neliniștit numeroșii viermi care îi ieșeau în cale și pe care îi

ocolea făcând salturi mici, de parcă ar fi fost un cal la o întrecere de obstacole.

Martha auzi zgomote și se întoarse la băieți.

— Șerpilor-buclă. Nu o să vă facă niciun rău, îi informă ea, după care începu să îi desprindă de pe pereți și să îi bage într-un sac.

— Îmi pare rău, Martha, dar dacă strângi chestiile astea ca să le mâncăm, pe mine te rog să nu contezi. Și nici prin cap nu-mi trece să mai rămân pe-aici, zise Chester hotărât, dându-se la o parte ca să evite un șarpe care încerca să i se lipească de vârful bocancului. Scoase un sunet gutural ca să le arate tuturor dezgustul său absolut față de creaturile acelea și porni cu pași repezi, trăgând targa și pe Will după el.

— Haide, Will, am plecat de-aici!

Will nu se prea dădea însă dus și întrerupse evadarea impetuoasă a lui Chester. Privea fascinat spre pământ.

— Haide, Will! strigă Chester, trăgând de targă. N-am niciun chef de o oră de științe ale naturii.

Plecară până la urmă, iar Will privi în spate și văzu cum Rebecca își lasă rucsacurile pe pământ și începe să o ajute pe Martha cu recoltarea șerpilor-buclă. Femeia îi spuse însă ceva, iar geamăna se îndepărtă repede. Imediat, Rebecca își ridică rucsacurile și porni să alerge de-a lungul tunelului.

Will nu reuși să vadă nimic altceva, fiindcă Chester o luă la fugă, forțându-l și pe el să țină pasul. Nu era prea greu să-ți dai seama de ce era Chester atât de grăbit. Numărul șerpilor-buclă crescuse atât de mult, încât acum părea că pășesc pe un covor de degete albe și unduitoare. Erau peste tot — unii cădeau chiar de pe tavan și aterizau pe targa lui

Elliott. Băieții nu aveau cum să evite să îi strivească sub tălpile bocancilor. Pocneau cu un sunet sec, dând la iveală un fluid luminos, așa încât băieții lăsau urme lucitoare pe unde treceau.

Într-un târziu, ajunseră într-o porțiune a tunelului în care nu se mai aflau șerpi-bucă și se opriră să îi aștepte și pe ceilalți.

Rebecca apăru prima.

— Ce s-a întâmplat acolo... cu Martha? întrebă gâfâind Will, cu răsuflarea tăiată.

— Nimic, șopti ea, fără să îl privească în ochi.

— Prostii! făcu Will. Mă uitam la voi. Am văzut că ți-a spus ceva.

— Am încercat să o ajut să strângă șerpi-bucă.

— Da... și? insistă Will.

— Mi-a spus să plec de acolo și că are de gând să mă omoare, răspunse Rebecca pe același ton șoptit.

— Serios? mormăi Will. Nu-ți bate capul, Rebecca. O să aibă mai întâi de-a face cu mine dacă încearcă așa ceva.

— De ce continui să îi spui așa? interveni Chester. Știi doar că nu e numele ei.

— Nu începe și tu, îl preveni Will.

— Nu, serios, mi-ar plăcea să știu cum o cheamă. *Rebecca* i-am spus noi, suprasolii. Deci nu se poate să o cheme așa. În plus, nu pot fi *două* Rebecca, nu? Deci cum te numești cu adevărat? o întrebă el pe fată.

— Pentru tine n-ar avea niciun înțeles, răspunse Rebecca. E în limba mea.

— Pune-mă la încercare! insistă Chester.

Rebecca articulă un cuvânt scurt în limba nazală a Styx, care sună la fel de nefiresc precum lătratul unei hiene.

— Da, ai dreptate, recunosc Chester, clătinând din cap. Să nu te-aștepți să-ți spun...

Băiatul tăcu brusc, văzând că Elliott începe să se agite pe sub legăturile care o fixau de targă.

— Nu cred că ar trebui să vorbim în limba Styx pe lângă Elliott, comentă Chester. Se pare că o supără.

În cea de-a șaptea zi a călătoriei, băieții începură să resimtă oboseala din cauza căratului târgii, deși gravitația redusă îi ajuta substanțial. Will nu avea habar câți kilometri de tunel parcurseseră sau câte coborâri verticale efectuaseră, dar se agăța cu disperare de gândul că Martha le spusese că vor ajunge la navă cândva, a doua zi. Asta dacă își amintea corect restul traseului.

Se întorseseră de câteva ori când Martha își dăduse seama că o apucaseră pe căi greșite, dar asta nu-i întârziase mai mult de câteva ore. Femeia nu folosea vreo hartă sau o busolă (iar Will nici nu era sigur că ar fi funcționat în subteran), ci părea să fi memorat întregul drum.

Cele mai dificile și mai periculoase momente fuseseră cele în care coborâseră în josul unor falii imense, mai ales fiindcă trebuiseră să aibă grijă de Elliott. Deși atârâaseră toți patru de frânghii, reușiseră să coboare targa lui Elliott în siguranță de fiecare dată. Până și ostilitatea dintre Martha și Rebecca era lăsată deoparte cu aceste ocazii, fiindcă fiecare dintre ele avea sarcini precise.

De câteva ori, trebuiseră să se târască cale de sute de metri prin tunele îngrozitor de claustrofobe, trăgând echipamentul

după ei, pentru ca tavanul era foarte jos. Munciseră mult ca să împingă targa pe care zăcea Elliott pe porțiunile respective.

Ajunseseră apoi într-o zonă în care aerul era atât de uscat, încât începură imediat să gâfâie și să se descheie la haine. Coborâră o pantă abruptă și deveni incredibil de cald. Will privise drumul pe care trebuiau să îl urmeze și observă că acesta părea să strălucească roșiatic. Arăta destul de amenințător și de aceea nu se miră deloc când Martha le spuse să se oprească.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Chester.

Martha nu răspunse, dar scoase din ranița ei două bi-doane cu apă. O chemă apoi pe Rebecca lângă ea.

— Styx, ia mai scoate niște apă, îi porunci ea.

În timp ce Rebecca îndeplinea ordinul, Martha le explică.

— Pe aici, lava curge foarte aproape de pietre. E foarte fierbinte și foarte periculoasă.

— Și ce-o să ne facem? întrebă Will.

— Nu o putem lua prin altă parte? propuse Chester în același timp.

Martha clătină din cap.

— Nu există alt drum. Trebuie doar să nu vă opriți pentru nimic în lume, m-ați înțeles? Dacă vă opriți, o să muriți.

— Moarte la grătar, comentă zâmbind Chester, dar apoi redeveni serios, dându-și seama că gluma sa nu era tocmai amuzantă.

Martha îl ajută pe Will să înfășoare în cârpe labele lui Bartleby și apoi să le lege bine cu sfoară. Motanul părea să aprecieze atenția pe care o primea din partea lui Will și începu să toarcă vesel până când Martha îi înmuie cârpele de

pe picioare în apă. Mieună indignat, iar Will trebui să îl țină zdravăn pentru ca femeia să își termine treaba. Chester promise misiunea de a uda serios targa și pe Elliott și aproape că ajunsese la jumătate când se opri deodată.

— Will, zise el.

— Da. Ce-i?

— Știi că ăsta e al lui Elliott? continuă el, arătând spre rucsacul legat de targă chiar la picioarele fetei, pe care el insistase să îl ia cu ei.

Ochii lui Will se măriră.

— Explozibil! Și mai avem și muniție în puști! Martha, ce-o să se întâmple dacă se încing și încep să se descarce?

— N-ar trebui să avem probleme cu puștile. Cât despre rucsac, asigurați-vă că e leoarcă, îi sfătui ea, răsturnând plosca pe care o ținea în mână și turnându-și conținutul pe ea, insistând la picioare.

După ce băieții și Elliott se udară și ei, Martha le strigă din nou:

— Nu uitați — indiferent ce se întâmplă, să nu vă opriți. Pentru nimic în lume. Altminteri, căldura o să vă doboare, zise ea.

Apoi porniră, țâșnind în josul pantei și pătrunzând în aerul încins. Totul strălucea roșiatic. Will surprinse valul de căldură chiar înainte să pătrundă în el — părea să fie aproape solid, de parcă ar fi urmat să se izbească de o oglindă sau de un strat transparent de mercur. Băieții se simțeau de parcă fețele le-ar fi fost linse de niște limbi de foc.

— E ca în cuptor! strigă Will, abia îndrăznind să respire.

Locul acela îi aducea aminte de recipientele mici, de ceramică, pe care le încălzeau cu lămpile Bunsen la orele de chimie de la școală.

Roca din jurul lor și de sub picioare părea să fie străbătută de vene care străluceau stacojiu. Will și Chester încercară din instinct să nu calce pe ele în timp ce fugeau — totul părea un joc grotesc de copii, ca acela pe care îl jucau atunci când încercau să evite crăpăturile din pavaj. Will simți un miros de ars și se întrebă imediat dacă tălpile bocancilor aveau să reziste temperaturii aceleia ridicate.

Simți de asemenea cum i se usucă hainele și văzu că același lucru i se întâmplă și lui Chester, care lăsa fuioare de vapori în urma sa. Bartleby rămăsese credincios lângă Will, dar în momentul în care încălțările sale improvizate începură să se zvânte, hotărî că nu mai are de gând să îi aștepte pe oameni și țâșni, galopând ca un cal înfricoșat.

— Dumnezeule! Oare cât mai avem? urlă Chester, gâfâind laolaltă cu Will.

Amândoi păreau să se descurce din ce în ce mai greu cu targa, căci palmele le transpiraseră și deveniseră alunecoase.

Străbătură o porțiune mai rece a tunelului, în care îi așteptau Bartleby și Martha. Se lăsară la pământ.

— Pfiu! făcu Will. Cică să mai mergi la saună. Cred că am slăbit câteva kile. Își scoase pușca din spate și desprinse cuțitul de abordaj de la centură.

— De ce naiba am adus toate astea cu mine? Car prea multe lucruri, se plânse el.

— Nu se știe niciodată când o să ai nevoie de ele, comentă Chester, care înghiți apoi hulpav din plosca plină cu apă.

— Ești exact ca taică-meu. El nu arunca niciodată nimic, ceea ce o scotea din minți pe Rebecca, chicoti Will, când Chester îi dădu plosca. Începu să bea, dar scuipă deodată o gură de apă, stropindu-l pe prietenul său. Iisuse! Unde e Rebecca? întrebă Will, dându-și seama că fata nu ieșise încă din tunel. Nu era chiar în urma noastră?

— Eu așa am crezut, confirmă Chester.

Făcură câțiva pași înapoi și așteptară, dar fata tot nu apăru.

— Poate că nu a mai rezistat și s-a întors, zise Chester.

Will își turnă deodată în cap restul apei din ploscă.

— Ce crezi că...? strigă Chester, dar nu reuși să termine propoziția fiindcă Will îi aruncă plosca goală. Will! mai strigă el o dată în urma băiatului, care se năpusti înapoi, în tunelul încins.

Will nu apucă să facă prea mulți pași când, prin aerul care semăna cu mercurul topit, zări ceva care zăcea grămadă în mijlocul tunelului. Din jurul său începuseră să se ridice fuioare de fum. Se apropie și o văzu pe Rebecca prăbușită deasupra rucsacurilor care începuseră să fumege. Începu să o scuture, strigând-o pe nume. Ridicându-și cu greutate capul, fata încercă să îi întindă o mână.

Will o luă pe sus și o aruncă pe un umăr, iar apoi ezită o secundă.

— Nu, nu pot să le las aici! spuse el de-abia reușind să vadă ce făcea și încercând să apuce curelele rucsacurilor.

Înjură când atinse podeaua fierbinte, dar reuși să apuce ambele rucsacuri. Alergă apoi pe cât de repede putu, mișcându-se atât de iute încât părea că zboară. Căldura era

nemiloasă și trebuia să respire superficial, fiindcă aerul îi pârjolea plămânii.

Chester se aventurase și el în tunelul încins, cât de mult putuse să suporte, și îl aștepta pe Will. Când îl văzu pe prietenul său îndreptându-se spre el, strigă „La mine!” și îi apucă iute rucsacurile.

Ajuns lângă Martha, Will o așeză repede pe Rebecca lângă Elliott. Luă apoi unul din recipientele cu apă și îl vărsă peste fata al cărei cap se bălăngănea de pe un umăr pe altul. O obligă apoi să se ridice și să bea. Apa păru să o trezească imediat la viață, deși încă mai era puțin amețită.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Will.

— M-am împiedicat. Nu m-am putut ridica, răspunse ea, cuprinsă apoi de un acces de tuse. Ridicându-și privirea spre el, adăugă: Îți mulțumesc, Will.

— Pentru puțin, răspunse Will jenat, ridicându-se în picioare.

Palma îi pulsa dureros în locul în care se arsese, dar se întoarse să vadă ce fac Martha și Chester. Prietenul său clătină ușor din cap privindu-l dezaprobat, la fel ca Martha. Will se uită dincolo de ei, către locul în care Chester lăsase rucsacurile.

— Hei, idioților, au luat foc! țipă el, observând că ambele rucsacuri fumegă încetișor. Repede!

Chester și Martha începură imediat să arunce pumni de pământ pe rucsacurile care ardeau.

— Au pățit ceva? Am pierdut ceva? întrebă Will, îngrijorat de faptul că o parte din conținut ar fi putut fi afectată de foc.

— Nu, nu cred, răspunse Chester, deschizând și verificând un rucsac. Se uită apoi la Will. Nu trebuia să te fi întors. Cel puțin, nu de unul singur.

— Ba da, insistă Will.

— A fost un lucru prostesc, adăugă Chester.

— Din cauza fetei ăsteia Styx și a șmecheriilor ei, nu o să avem apă până când n-o să dăm de următorul izvor, zise Martha uitându-se urât la Rebecca, după care se întoarse și porni de-a lungul tunelului. Haideți! Trebuie să o luăm din loc.

După alți câțiva kilometri, Martha păru să încetinească. Se apropie de peretele tunelului, bâjbâi după ceva și apoi deschise o ușă rudimentară din lemn.

— Ce e aici? întrebă Chester când pășiră cu toții dincolo de prag.

— Se numesc Cavernele Lupilor, iar ăsta e un adăpost pe care l-a descoperit Nathaniel. Păstra aici niște capcane de rezervă pentru păianjeni.

Ținând-o în continuare pe Elliott întinsă pe targă între ei, Will și Chester o urmară și descoperiră că locul acela era destul de spațios și că pământul era acoperit de un nisip moale. Tunelul părea că se continuă, dar Martha nu făcu nicio mișcare care să le dea de înțeles că are de gând să pornească mai departe, ci își aruncă ranița pe podeaua nisipoasă. Rebecca și Bartleby intrară și ei, iar fata, care nu își revenise încă pe de urma grelei încercări prin care trecuse, se așeză pur și simplu pe jos.

— Dar de ce le spune Cavernele *Lupilor*? întrebă Chester după ce așeză targa lui Elliott pe o porțiune plană de pământ.

— Din cauza lupilor, răspunse Martha.

— Lupi? spuse neliniștit Chester. Dar n-am auzit nimic.

— Nici n-ai s-auzi, zise Martha, asigurându-se că ușa era bine închisă și zăvorâtă pe dinăuntru.

Continuă să vorbească în timp ce începu să se ocupe de prepararea mâncării.

— Se mișcă precum fantomele și vânează în grupuri de trei sau patru. De obicei, îi atacă pe cei singuri și evită grupurile mai mari. Așezată pe jos, cu picioarele întinse în fața ei, femeia începu să taie ventuzele șerpilor-bucă, apoi le jupui pielea albă. Data trecută abia am reușit să scap de ei. Așa că, dacă vă veți rătăci vreodată de restul grupului, încercați să vă amintiți unde sunt peșterile astea.

Femeia îi rugă pe băieți să facă un foc și apoi așeză șerpii-bucă deasupra flăcărilor. Când fură gata, îi împărți tuturor pe farfurii de tablă, iar Chester păru să uite de promisiunea sa anterioară, cum că nu va mânca niciodată așa ceva.

— Deci, ce gust zici că au? întrebă Will, pe când Chester ciugulea dintr-o bucată lungă de carne alb-gălbuie.

— Seamănă cu niște țipari în aspic, răspunse Chester în timp ce mesteca. Dar n-au gust de țipar și nici nu sunt în aspic.

— Mi-ai fost de mare ajutor, răspunse Will, luând și el prima înghițitură.

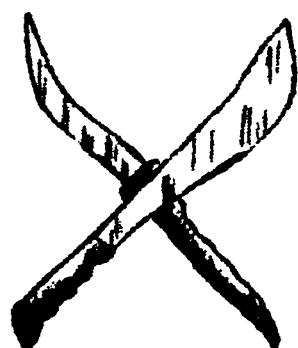
PARTEA A TREIA

Nava de metal

Capitolul șaisprezece

După câteva ceasuri, își reluară călătoria, părăsind Cavernele Lupilor. Will pierduse șirul zilelor de când călătoreau conduși de Martha. Femeia ridică însă deodată mâna, arătând spre ceva aflat înaintea lor.

— Suntem destul de aproape, le zise ea când ajunseră la o punte din frânghie.

Chester fluieră.

— Nici măcar nu pot să văd până pe partea cealaltă. Cât de lung e podul ăsta? întrebă el.

— Probabil că... douăzeci și cinci... treizeci de metri, estimează Will, privind cu atenție structura ce părea precară și se întindea peste hăul din fața lor.

— Tu l-ai făcut? o întrebă Chester pe Martha, în timp ce o așeza pe Elliott pe pământ.

Femeia păși pe pod, care se clătină și scârțâi amenințător. Mai făcu alți câțiva pași, încercând cu atenție fiecare scândură, înainte de a păși pe ea.

— Sau poate Nathaniel? insistă Chester, fiindcă nu primise niciun răspuns.

— Oamenii de pe navă, îl lămuri Martha, cercetând înspăimântată întunericul de deasupra lor.

— Pot să le simt. Sunt acolo sus.

— Cine? întrebă Will.

— Suntem lângă cuiburi... aici trăiesc strălucirile. În ciuda căldurii, femeia se înfioră. Le pot simți acolo sus, gata să se năpustească. Ochii i se întâlniră cu cei ai lui Will. E un loc blestemat. N-ar trebui să ne aflăm aici. E al *lor*. Privirea i se desprinse de Will, ațintindu-se asupra unui punct din spatele băiatului, ca și cum femeia ar fi văzut pe cineva acolo.

Will își dădu seama că Martha era epuizată. Deși el și Chester mai trăseseră câte un pui de somn în timpul călătoriei, tot li se păruse că fusese foarte obositoare. Martha însă arareori își îngăduise asta. În cele nouă zile de când părăsiseră baraca, fusese într-o stare de încordare aproape continuă, pândind pericolele și ghidându-i prin labirintul de tunele cu o acuratețe uimitoare.

Hainele ei, care nu fuseseră niciodată prea curate, îi erau acum pătate și împuțite, iar fața îi era brăzdată de oboseală. Will privi cum femeia își închide ochii.

— Hei, Martha, zise el încetișor.

Ochii femeii se redeschiseră brusc, iar ea se întoarse cu fața spre pod.

— Traversăm câte unul, pe rând. Și fără vorbă — trebuie să facem cât mai puțin zgomot. Scoase câteva crenguțe de foc de anason, dar nu dădu semne că ar vrea să le aprindă. Le economisesc, zise ea, ca și cum ar fi vrut să își reamintească ce trebuia să facă.

Porni apoi înainte, pe podul care se legănă când începuse să îl traverseze.

După ce Martha ajunsese pe partea cealaltă, veni rândul lui Chester. Băieții hotărâseră că, de vreme ce Chester era cel mai greu, nu ar trebui să încerce să traverseze ducând-o pe Elliott. Luă în schimb unul dintre rucsacurile mai ușoare.

— Nu prea îmi place asta, bombăni el când porni. Nu-mi place deloc.

— Ești în deplină siguranță, îi spuse încrezător Will.

— A, minunat, ăsta e sărutul morții. Acum sunt blestemat fiindcă ai spus cuvintele astea, bombăni el, ridicându-și sprâncenele spre Will, care îl înghionti ușor urându-i noroc.

Din locul în care stătea, Will vedea limpede cum greutatea lui Chester făcea ca podul să se îndoiaie. Deși prietenul său mergea încet, puntea scârțâia periculos și se clătina alarmant. Lui Will i se părea că totul avea să se prăbușească din moment în moment. Prietenul său se oprea însă adesea, îngăduind podului să își revină înainte să continue, și ajunsese într-un târziu de partea cealaltă.

Era rândul lui Will. O ridică pe Elliott și targa și porni. Făcuse vreo douăzeci de pași când trebui să se oprească. Stătea nemișcat ca o statuie. De o parte și de alta a punții, la înălțimea taliei sale, erau două frânghii de susținere, și, în momentul acela, Will ar fi dat orice ca să se poată apuca de ele. Nu avea însă cum să o facă, fiindcă o ținea pe Elliott în brațe.

— E cale lungă până jos, bubui o voce atât de puternic încât tresări și se întâmplă exact ceea ce-și dorise cel mai mult să nu se petreacă. Simțea iar nevoia irațională de a sări în gol, de parcă ar fi fost doar o marionetă atârnată de sforile

unui păpușar. Se vedea limpede prăbușindu-se peste una din frânghiile de susținere în întunericul catifelat și primitiv de dedesubt. Într-un fel, părea logic. Preț de câteva secunde nu mai fu conștient de nimic altceva, decât de atracția irezistibilă către hăul care încerca să îl tragă în adânc. Nu se gândea la Elliott, a cărei soartă era în mâinile sale, sau la Chester și la Martha, aflați de partea cealaltă a faliei; existau doar el și dorința irezistibilă de a se arunca în gol. Într-un târziu, își sili mica porțiune a minții care era încă rațională să se gândească la Elliott și la cât de greșit ar fi să o ia și pe ea cu el. Nu era însă de ajuns — chemarea era mult prea puternică.

— Te rog, suspină el. Te rog, nu.

În momentul acela simți cum îl împinge ceva din spate și întoarse capul ca să vadă ce anume. Zări capul lui Bartleby și ochii mari ai animalului privindu-l nedumeriți. Era evident că motanul hotărâse că era rândul lui să treacă și acum nu înțelegea de ce Will rămăsese nemișcat, blocându-i drumul. Will privi animalul direct în ochi, iar Bartleby mieună încetisor, cu o intonație aproape omenească, de parcă l-ar fi întrebat „De ce?”.

Will clipi, iar chemarea spre adânc pâlpoi ca o flacără de lumânare bătută de vânt și apoi dispăru cu totul. Se întoarse și îl văzu pe Chester la capătul celălalt al podului. Will porni din nou, cu pisica pe urmele lui. Animalul îl împingea ușor de fiecare dată când i se părea că merge prea încet.

Fiindcă Martha le spusese să nu vorbească, Chester nu zise nimic când Will ajunse înapoi pe *terra firma**, dar în

---

* Pământ (în limba latină) (n. red.).

ochi i se citea îngrijorarea. Will făcu câțiva pași de-a lungul unui tunel, unde o așeză cu grijă pe Elliott, iar apoi se aruncă și el la pământ, lângă ea, prinzându-și capul în mâini.

Porniră imediat ce li se alătură și Rebecca. Nu după multă vreme, constatară că merg din nou pe suprafața ciupercii, iar apoi trebuiră să se lase să cadă de trei ori în niște puțuri verticale. Will se simțea încă golit de energie după incidentul de pe punte, și gândul că va trebui să coboare cu grijă targa lui Elliott era aproape prea greu de suportat. Nu mai resimțea în niciun fel dorința de a se arunca — nu știa nici el din ce motiv —, ci îl copleșea planificarea necesară pentru fiecare mișcare. Suprafața alunecoasă a ciupercii nu le ușura deloc situația. Când terminară cea de-a treia și ultima coborâre, Will era epuizat, dar agitația și gesturile frenetice ale Marthei nu îi permiteau nicio clipă de răgaz.

Jumătate de oră mai târziu, intrară într-o cavernă mare. Lui Will i se păru că aude zgomotul depărtat al unei cascade, iar Martha își încetini foarte mult pașii. Băiatul zări imediat de ce. Dintre faldurile ciupercii se ridica ceea ce părea a fi un turn mic, înalt cam de treizeci de metri și ușor aplecat într-o parte. Îi puteau vedea doar partea de sus — suprafața sa metalică, netedă și întunecată —, în timp ce restul era învăluit de ciupercă.

— Nava de metal, șopti Will zâmbind.

Ajunseseră în sfârșit la destinație. Îi venea să strige de bucurie, dar știa că nu poate. Chester împungea aerul cu degetul, încercând disperat să-i atragă atenția lui Will către zona de sub turn, la stânga și la dreapta acestuia. Luminile lor nu băteau prea departe în întuneric și îi trebuiră lui Will

câteva momente bune pentru a vedea de ce era Chester atât de agitat. Forma pe care o luase ciuperca sugera că turnul mai avea și alte părți decât cele pe care le puteau observa și că, indiferent ce erau, aveau dimensiuni colosale. Forma ascunsă părea să fie cilindrică, iar Will încercă imediat să își dea seama ce fel de navă ar putea fi. Nu fusese niciodată prea interesat de corăbii, poate cu excepția celor cu importanță istorică, precum *Cutty Sark**.

Martha îi mână repede către baza turnului. Băieții trebuiră să își acopere fețele din cauza palelor puternice de vânt care abăteau averse asupra lor. „Apă sărată”, își spuse Will, simțind gustul de pe buze.

Dincolo de turn nu se vedea nimic, era doar o beznă impenetrabilă. Will presupuse imediat că nava era așezată chiar pe marginea uneia dintre cele Șapte Surori. La prima vedere, ar fi putut fi chiar Porul, dar urletul neîntrerupt al apei, care semăna cu un tunet îndepărtat, părea să sugereze altminteri.

Urcară cu oarecare dificultăți pe suprafața curbă a navei, alunecând la fiecare pas, și apoi se adunară la baza turnului. Martha se folosea de un cuțit pentru a sonda stratul de ciupercă, căutând în mod evident un loc anume. Când lama întâlni metalul, femeia își băgă mâna în ciupercă și începu să tragă tare, opintindu-se și icnind, până când scoase la iveală

---

* Navă rapidă cu pânze și trei catarge (cliper), construită în 1869, destinată comerțului cu ceai. A fost transformată în muzeu în 1954, fiind singurul cliper din secolul al nouăsprezecelea păstrat până în ziua de astăzi (n. red.).

câteva verigi ruginite de lanț. Ciuperca înglobase în masa ei lanțul, așa cum făcuse cu tot ceea ce îi stătea în cale.

Cu un ultim efort, Martha reuși să elibereze brusc lanțul, care se smulse din corpul ciupercii, lăsând în urmă o linie dreaptă. Lanțul zornăi, lovindu-se de metalul expus din vârful turnului, iar Will văzu că e legat cumva acolo. Înșfăcând zdravăn lanțul, Martha începu să se ridice, cățărându-se pe el. Will își dădu seama că nu avea sens să încerce să sară până în vârful turnului, fiindcă riscul de a-l rata era extrem de mare și puteau sfârși în hăul de dincolo de navă.

Chester urcă imediat după Martha, trăgând după el targa de care era legată Elliott. Urmă Rebecca, încărcată cu rucsacurile. Bartleby nu se arată prea fericit când Will legă o frânghie în jurul mijlocului său, pentru ca Martha să îl poată trage până sus. Odată rezolvată și problema asta, Will urcă și el până în vârf, dar o găsi acolo doar pe Martha.

Nu avu timp să își dea seama unde se afla sau să întrebe unde plecaseră ceilalți, fiindcă auzi un strigăt ascuțit care spintecă aerul.

— Strălucirile! zise Martha cu o voce abia șoptită.

Într-o clipită, ținea arbaleta în mâini și era pregătită să tragă. Will își dădu capul pe spate ca să se uite în sus și văzu câteva lumini vagi, dar acestea erau atât de stinse și de neclare, încât i se păru că sunt niște licurici zăriți prin plasa unui geam.

Nu știa dacă clipise sau nu, dar realizează deodată că lumina Marthei căzuse pe un obiect foarte mare. Apăruse ca din senin, iar lui Will îi veni greu să-și creadă ochilor.

Întâi de toate distinse culoarea — un alb aproape pur. Aripile creaturii, care aveau aproape zece metri în anvergură,

erau extinse la maximum. Între ele se afla un corp de mărimea unui bărbat zdravăn, dar fără vreo trăsătură omenească. Will recunoscu imediat că se află în fața unui fel de insectă, judecând după capul și toracele acesteia, dar și după abdomenul straniu care părea să fie despicat, dând impresia că arătarea are picioare. Observă însă imediat că protuberanțele acelea gemene de pe abdomen nu erau membre și erau acoperite cu un puf ca de pasăre sau poate cu solzi precum cei ai moliilor. Pe abdomenul despicat al creaturii se vedeau o mulțime de obiecte mici și negre — arahnide —, probabil versiuni miniaturale ale păianjenilor-maimuță, presupuse el.

Conturul frânt al aripilor le făcea asemănătoare cu cele ale unui liliac, impresie accentuată de sunetul pielos, scos când creatura își flutură aripile.

Cu un șuierat, săgeata Marthei zbură direct către creatură. Deși nu îi despărțeau mai mult de douăzeci de metri, proiectilul își rată ținta, fiindcă arătarea păru să fi dispărut.

— Ce-a fost asta? întrebă Will.

Din nou, nu era sigur dacă nu cumva clipise, dar, chiar și dacă o făcuse, creaturile acelea erau anormal de rapide.

Auzi o altă bătaie din aripi. Creatura apăru din nou, de data asta în stânga turnului și mai aproape. Will avea lanterna îndreptată în sus și reuși să surprindă bestia în fasciculul său luminos.

Capul avea forma și mărimea unei mingi de rugby, cu o protuberanță mică în centru, sub care se vedea o gură înțesată cu șiruri de dinți înspăimântători, de un alb strălucitor. Chiar deasupra protuberanței se vedeau două discuri argintii. Will știa că acestea nu erau probabil ochi, ci organe

similare „urechilor” pe care i le arătase Martha la păianjenii-maimuță.

De data aceasta, Will clipi din cauza emoției, dar creatura era tot acolo când își deschise ochii. Era ciudat că dispunerea trăsăturilor sugera totuși o față umană. Dar cel mai straniu lucru dintre toate era ceva ce părea să fie un disc oscilant aflat chiar în vârful capului, o structură circulară care emitea o lumină ce părea să varieze în intensitate. Will își dădu seama imediat că aceea trebuie să fi fost un fel de momeală cu care creatura își atrăgea prada pe întuneric.

Abia după ce observă toate acestea, Will văzu că arătarea își trăsese aripile pe spate, ca și cum ar fi vrut să plonjeze.

Să plonjeze către el și Martha.

Will era paralizat de apariția aceea stranie, dar Martha trase din nou cu arbaleta. Pentru a doua oară, creatura dispăru pur și simplu din calea săgeții, lăsându-l pe Will cu privirea ațintită în gol. Martha trebui să strige din răputeri pentru a-l readuce în simțiri.

— Treci înăuntru! urlă ea, împingându-l prin deschizătura de la picioarele ei.

Băiatul scăpă lanterna din mâini, iar aceasta căzu, lovindu-se de treptele metalice de sub el. Will s-ar fi prăbușit și el dacă nu s-ar fi prins din întâmplare de balustrada scării de metal. Reuși să coboare câteva trepte înainte ca Martha, care îl urma cu grația unui hipopotam furios, să îl calce pe degete.

— Au! urlă el, trăgându-și mâna, în timp ce femeia trânti capacul de deasupra lor și apoi îl închise rotind cu putere mânerul.

— Ce dracu' a fost chestia asta? rosti Will, îndoindu-și ușor degetele ca să își aline durerea și cercetând spațiul îngust în care ajunsese. N-avea cum să fie un păianjen-maimuță, adăugă el, dându-și seama că se afla acum în „turnul” navei.

Avea o formă ovală, iar pereții erau acoperiți de țevi și conducte.

— A fost o strălucire, zise femeia pe nerăsuflăte. Ți-am spus că își au cuibul aici. Sunt o cu totul altă mâncare de pește. Spre deosebire de păianjeni, astea pot zbura.

— Nu mai spune, bombăni Will pentru sine, în timp ce cobora către capătul scării, trecând în drumul său de un alt chepeng.

Pe măsură ce cobora, aerul devenea din ce în ce mai închis, iar el simți izul de umezeală și de mucegai. Ajunse pe o podea din grilaj metalic, înclinată, probabil din cauza poziției în care se oprise nava din căderea ei în gol. Se aplecă să își recupereze lanterna, iar Chester se năpusti către el.

Will încercă să îi povestească despre arătarea zburătoare.

— N-o să...

— Will, Will! îl întrerupse Chester emoționat din cale-afară. Asta nu e o navă veche! E un *submarin*. Și încă unul modern! urmă el, ridicând apoi lanterna pentru ca Will să poată vedea ce se află în jurul lor.

— Super-tare! zise Will, amuzându-se de ciudățenia situației.

Îi amintea de o scenă dintr-un film. Privi panourile de echipamente electronice, întunecate și prăfuite. Deși totul părea foarte modern și complex, pe ici, pe colo se vedeau

resturile arse ale unor lumânări. În jurul lor erau pete de ceară topită care se scurseseră pe podea.

— Nu aveau curent electric, observă băiatul, apoi înaintă spre centrul camerei, unde se afla o coloană de metal, care ar fi putut fi periscopul, și un birou mic pe care se afla un ecran de plastic transparent, prins într-o ramă. Pe el erau desenate liniile de contur a ceea ce ar fi putut fi o hartă, dar plasticul era spart, și o parte din hartă lipsea.

— Un submarin, zise el, fără să realizeze pe deplin ceea ce spune. Probabil că am intrat chiar prin turnul de acces. Iar asta e camera de control sau... sau puntea sau ceva de genul ăsta. Am dreptate?

— Cred că da, răspunse Chester, ridicând din umeri.

— Dar cum ar putea un submarin să ajungă tocmai aici? Cum s-ar fi putut întâmpla una ca asta?

— Poate că are legătură cu plăcile teutonice, alea despre care mi-ai vorbit, sugeră Chester.

— Plăci tectonice, îl corectă Will. Băiatul înaintă încet, examinând cu atenție echipamentul sofisticat din cameră. Da, plăcile tectonice. Poate că a fost un seism pe fundul mării... iar submarinul a fost pur și simplu tras spre adânc. Băiatul ajunsese în locul în care Chester o lăsase pe Elliott, întinsă încă pe targă. Asta îi aduse aminte de motivul pentru care veniseră acolo. Avem nevoie de medicamentele alea, Martha. Unde sunt?

— Aici, răspunse femeia, îndreptându-se spre o ușă rotunjită, care avea un prag destul de înalt.

Will o urmă de-a lungul unui coridor până pe partea cealaltă a navei. Trecură printr-o cabină care avea ușa deschisă,

iar Will văzu înăuntru câteva obiecte care pluteau într-o apă murdară. Din cauza înclinării punții, apa se ridicase deasupra podelei și inundase o parte a navei. Observă câteva haine, un pantof și câteva cutii de carton înmuiate în apă, acoperite toate de filamente subțiri de mucegai.

— Stai așa puțin — am văzut ceva aici, zise el, oprindu-se să ridice obiectul care îi atrăsese atenția.

— Un ziar! sugeră Chester, când Will îl desfăcu.

Jumătate din el se transformase într-o pastă cleioasă din cauza apei, dar restul era încă lizibil. Will văzu poza unui bărbat cu o mustață imensă și observă că textul care o însoțea părea să fie în rusă.

Chester privea în continuare peste umărul lui, așa că Will arătă către partea de sus a paginii.

— Ai dreptate, ar putea să fie un ziar rusesc... dar poți citi ce scrie? Oare e o dată? întrebă el.

— „Февраль”, zise Chester, luptându-se să pronunțe cuvântul. Ăăă... trebuie să încerc să-mi amintesc ce înseamnă asta — trebuie să fie luna —, dar uită-te la an. Ziarul ăsta nu are nici măcar un an! Chester se încruntă. De fapt, nu știu nici măcar în ce dată suntem azi.

— Habar n-am, îl aprobă Will, după care își mușcă buza, căci îi venise o idee. Știi, presupun că am împlinit deja cincisprezece ani. Cred că a fost ziua mea. Băiatul aruncă ziarul pe jos. Chestiile astea nu au însă cum să o ajute pe Elliott. Haide!

Merseră pe coridor și trecură și de alte, până când Martha ajunse în fața unei cabine. Nu părea prea dornică să intre. Chester o privi întrebător.

— Am prea multe amintiri neplăcute, șopti femeia.

Will își băgase însă deja capul prin ușa deschisă.

— Înăuntru e dezastru.

— Așa era și când am descoperit-o eu, îl aprobă Martha.

— Dar unde sunt oamenii — echipajul? N-ai dat de niciun semn al prezenței lor când ai ajuns aici? întrebă Chester.

— Nu. Și se pare că au plecat în grabă. Acum însă, dacă nu te superi, o să mă adăpostesc pe undeva și o să dorm, zise ea, dispărând de-a lungul coridorului.

Will și Chester începură să caute în cabină. Înăuntru se afla un fel de masă pentru consultații și o lampă fixată la capătul unui braț ajustabil, care era montat în perete. Pe pereți erau prinse și câteva planșe medicale înfățișând corpul uman. Într-un colț erau adunate câteva scaune de metal, ca și cum ar fi fost aruncate pur și simplu acolo, iar pe podea erau împrăștiate multe instrumente medicale, amestecate cu cio-buri de sticlă. Atenția băieților se îndreptă însă imediat spre niște dulapuri înalte, care ocupau o întreagă latură a cabinei. Începură să le deschidă cu repeziciune, descoperind că înăuntru se aflau numeroase sertare, căptușite toate cu polistiren. Will pufni nemulțumit fiindcă în sertarele pe care le deschidea găsea doar lăcașuri goale, dar Chester se dovedi mai norocos. Dădu peste câteva flacoane pline cu pilule și siropuri, dar și peste o cantitate mare de fiole de sticlă.

Băieții lucrau împreună, scoțând totul și așezând medicamentele pe masa de consultații. În timp ce făceau acest lucru, Chester observă petele întunecate de pe suprafața melaminată a mesei.

— Ce crezi că-s astea? întrebă el.

— Ar putea fi sânge, zise strâmbându-se Will.

Chester privi îndelung pata.

— Dar oare ce s-o fi-ntâmplat *cu adevărat* cu echipajul?

— Cine știe? Poate că au fost exterminați de cheștiile alea zburătoare pe care le-am văzut, răspunse Will. Ce alt motiv să fi avut să lase atâta echipament în urma lor? Băiatul se opri și adulmecă de câteva ori aerul. Nu simți nimic? E ceva acru pe aici.

— Sper să nu fie de la mine, zise cu sinceritate Chester, ridicându-și un braț ca să-și adulmece subsuoara.

— Nu, zâmbi Will, nu mă refeream la noi. E un miros... de chimicale. Ca de cloroform, sau ceva de genul ăsta.

Chester își frecă fruntea și apoi vorbi, afișând o mină preocupată.

— Știi, mă gândeam... oare ce-o să facem dacă lucrul de care avem atâta nevoie — antibioticele — a fost folosit deja de echipaj? Sau poate că Martha l-a luat pe tot când a venit aici mai demult. Ne-a spus doar că a pierdut o mulțime de lucruri pe drumul ei de întoarcere către Nathaniel. Băiatul medită o secundă. Știi că antibioticele se strică dacă se încălzesc prea mult, nu? Când a trebuit să iau niște pastile pentru o infecție la ureche, mama le-a ținut în frigider.

Will era însă de neclintit.

— Uite ce e, nu se poate să nu găsim ceva în camera asta... orice... orice poate să o ajute pe Elliott. Nu se poate să fi bătut atâta drum de pomană.

După ce întinseră toate medicamentele pe masă, Chester începu procesul chinuitor de a încerca să descifreze

etichetele, în timp ce Will îi ținea lanterna. Deveniră din ce în ce mai descurajați; cuvintele erau fie mult peste nivelul limitat de cunoștințe de limbă rusă al lui Chester, fie, chiar dacă erau în englezește, nu însemnau nimic pentru niciunul dintre ei.

Destul de îngrijorat, Chester începu să verifice a doua oară flacoanele, în timp ce Will prinse să scotocească fiecare centimetru pătrat al cabinei ca să vadă dacă nu cumva pierduseră din vedere vreun amănunt. Când începu să tragă scaunele din colțul în care fuseseră aruncate, zări ceva.

— Ahaha! făcu el, ridicând repede obiectul și așezându-l pe masă.

Era o geantă de plastic, portocalie. Îi desfăcu încuietorile, ridicând apoi capacul. Înăuntru se găseau câteva medicamente, pe care băieții începură să le studieze imediat.

— Amoxicilină! exclamă Chester, luând un flacon cu pastile. Pe asta o știu! Așa ceva mi-a dat medicul de familie când m-am tăiat la genunchi și rana s-a infectat.

— Amoxicilină? Ești sigur? întrebă Will.

— Sută la sută. Iar data de expirare nu cred că a trecut de prea mult timp. Sunt convins că poate fi încă folosită, zise Chester. Băiatul îl prinse deodată pe Will de braț și exclamă: Doamne Dumnezeu, Will! Rebecca! Am lăsat-o pe Elliott singură cu ea.

Will încercă să îl calmeze.

— Liniștește-te, mergem chiar acum acolo. Sunt convins că totul e în regulă.

— Nu-mi pasă de ce ești tu convins! E singură cu Elliott! Și mi-am mai lăsat și pușca acolo! urlă Chester, năpustindu-se pe ușă.

Ajuns pe coridor, se mișcă atât de repede, încât se lovi zdravăn cu fruntea de o lampă cu gaz, care atârna de una din țevile de deasupra, dar asta nu îl încetini deloc.

Cu Will urmându-l îndeaproape, Chester intră în încăperea care fusese probabil puntea submarinului. Băiatul se îndreptă direct spre pușca sa, pe care o apucă grăbit. Elliott era încă pe targa pe care o lăsaseră, dar legăturile și pătura fuseseră luate.

— Ce i-ai făcut? întrebă Chester furios, arătând spre Elliott.

Rebecca se dădu înapoi, speriată de izbucnirea lui Chester. Cu pușca în mână, băiatul părea extrem de amenințător.

Chester îngenunche lângă Elliott, apropiindu-și urechea de fața fetei. O apucă apoi de încheietura mâinii.

— Încă mai are puls, îi spuse el lui Will.

— Am spălat-o puțin. Atâta tot. Am găsit un rezervor cu apă. Și o sticlă cu iod, ca să o sterilizez, le explică Rebecca. Nu mai e bună de băut, dar ne putem spăla cu ea.

— Cred că Elliott e în regulă, îi zise Chester lui Will, ca și cum nu ar fi auzit niciun cuvânt al Rebeccăi.

— Chester, poartă haine curate, observă Will. A spălat-o și pe față. Uită-te la ea!

— Nu i-am făcut nimic, insistă Rebecca, gata să izbucnească în lacrimi. Încercam doar să o ajut.

Chester zări un foc mic ce ardea într-un colț al încăperii.

— Și atunci ăla ce e? Ce pui la cale?

— Încălzesc niște supă pentru Elliott, răspunse Rebecca încetișor. M-am gândit că o să vreți și voi.

Chester trase adânc aer în piept, părând total dezorientat de faptul că Rebecca nu pusese la cale nimic sinistru.

— Bine... bine..., făcu el, mormăind apoi un „mulțumesc”, în timp ce se ridica în picioare.

— Cu plăcere, zise Rebecca, care observă imediat flaconul din mâna lui Chester. Ați găsit ceva, zise ea, întorcându-se spre Will. Pot să văd și eu? îl rugă ea nerăbdătoare.

— Nu, nu se poate, răspunse Chester din reflex.

— Ei, haide! Las-o! zise Will. Vreau să zic... ce rău poate să ne facă?

Chester îi întinse flaconul fără tragere de inimă, iar Rebecca îl luă repede și îi studie eticheta.

— Amoxicilină... da, e un antibiotic excelent de uz general. Astea sunt pastile de 250 de miligrame. Deci trebuie să-i dați o doză ceva mai mare la început... să zicem trei sau chiar patru pe zi. Asta ar trebui să ajungă dacă febra e cauzată de o infecție bacteriană, dar, bineînțeles, nu vor ajuta la nimic dacă e vorba de un virus.

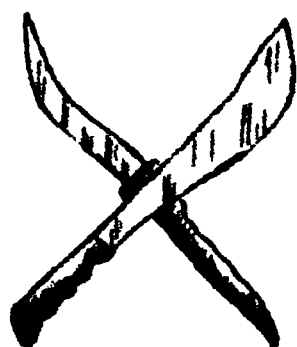
— De unde știi tu toate astea? întrebă Chester uluit.

Will hohoti sec și apoi clătină din cap.

— Dacă ei de gând să ucizi câteva sute de milioane de suprasoli, presupun că trebuie să știi câte ceva și despre medicamentele pe care le folosesc ei. Nu ți se pare normal, Chester?

— Ba da. A fost o întrebare idioată, îl aprobă el.

Capitolul șaptesprezece

Elliott începu să reacționeze imediat la antibiotice și, trei zile mai târziu, se bucurară cu toții când deschise ochii și vorbi puțin cu băieții. O așezaseră în ceea ce trebuie să fi fost cabina căpitanului, judecând după dimensiunea ei ceva mai mare, biroul și scaunul din lemn de stejar și fotografiile înrămate ale submarinelor și navelor de război care împodobeau pereții.

Deși fata era încă foarte slăbită, băieții putură să o prop-tească în capul oaselor, folosind pături făcute sul, și reușiră astfel micul miracol de a o face să bea apă fără ajutorul nimănui. Starea lor de spirit se schimbă rapid, iar băieții începură să îi povestească tot ceea ce se întâmplase din momentul în care căzuseră în Por, deși starea de slăbiciune a fetei o împiedica să înțeleagă toate amănuntele. Atenția îi era adesea distrasă, iar ea privea în gol prin cabină, așa că băieții hotărâră că ar trebui să o lase să se mai odihnească.

A doua zi, fata era trează, iar Chester stătea la căpătâiul ei, când Rebecca trecu prin fața ușii deschise, în drum spre punte.

— Cine naiba a fost asta? întrebă Elliott.

— Una din gemenele Rebecca, zise Chester. Nu-ți amintești că ți-am povestit cum a apărut la...?

— Dar e Styx! țipă Elliott. Nu! Nu aici! Nu o lăsa să intre în camera asta!

Will auzi strigătele fetei și veni alergând. Când ajunse lângă prietenii săi, Elliott intrase în hiperventilație, iar Chester se străduia din răputeri să o facă să se liniștească.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Will. De ce e în starea asta?

— A văzut-o pe Rebecca și parcă a înnebunit. Nu pare să-și aducă aminte nimic din ce i-am spus ieri, răspunse Chester, în timp ce Elliott îi atârna pur și simplu în brațe, căzând din nou într-un somn adânc.

Rebecca apăru în pragul ușii.

— Nu ți-a ajuns cât rău ai făcut deja? se răsti Chester la ea.

— Era de așteptat, zise Rebecca. Fiindcă a avut febră un timp atât de îndelungat, e ca și cum creierul ei s-ar fi aflat într-un cuptor care a ars mocnit... e normal să se comporte ciudat.

— Deci nu avem de ce să ne îngrijorăm? o chestionă Will.

— Nu, aș zice că nu, deși nu putem ști încă dacă febra nu i-a cauzat și niște leziuni permanente. I-am verificat însă pupilele. Se dilată în mod normal, iar glandele par să-i funcționeze bine.

— Serios? făcu Will.

— Din câte îmi dau eu seama, nu există vreo inflamare reziduală a unui organ. Trebuie să îi administrăm doar o doză constantă de antibiotice și să o lăsăm să își revină pe tot parcursul săptămânii viitoare.

— Vorbești de parcă ai fi un nenorocit de doctor, zise Chester, dar Will își dădu seama că prietenul său era încântat de faptul că Rebecca părea să știe despre ce vorbește.

— Nu mai putem rămâne aici încă o săptămână, comentă Martha, apărând din spatele Rebecăi. Avem probleme cu hrana și cu apa. Aș putea să împrăpățez provizia de apă din izvorul de afară, dar vom avea nevoie de mai multă hrană.

Nimeni nu se miră de spusele femeii. Cu excepția lui Elliott, restul trecuseră cu toții la rații reduse. Martha își dădea toată silința să economisească mâncarea, dar, cu excepția câtorva bomboane, ascunse într-o pereche de adidași dintr-un dulap, nu reușiseră să găsească nimic comestibil în interiorul submarinului.

Din cauza strălucirilor, care reprezentau un pericol major, Martha nu îi lăsase pe niciunul să facă nici măcar un pas în afara submarinului. Din când în când, îl ruga pe Will sau pe Chester să manevreze chepengul când ea pleca să umple ploștile cu apă din izvorul aflat în apropiere, apărându-se de străluciri cu mănunchiuri fumegânde de foc de anason. Timp de o oră în fiecare zi, deschidea trapa și pentru a permite aerului curat să intre în submarin, dar stătea mereu de pază lângă ea, cu arbaleta pregătită. În restul timpului, insistase să fie ținută închisă.

Nimeni nu spuse nimic. Se mulțumiră doar să se uite unii la alții în căutarea cuiva care să ia o hotărâre, până când Martha vorbi din nou.

— Ar mai fi și pisica.

— Nu-l putem lăsa să vâneze pe afară — n-or să-l prindă strălucirile? întrebă Will imediat.

Chester își înclină puțin capul și apoi spuse încetișor:

— Will, nu cred că la asta se gândește.

— Singurul fel în care mai putem petrece aici o săptămână este să mâncăm motanul, confirmă Martha.

— Să-l mâncăm pe Bartleby? rosti Will, deși nu era sigur că femeia vorbea serios. Nici gând!

— Atunci nu avem altă alternativă decât să ne întoarcem la Cavernele Lupilor... sau la colibă, adăugă Martha.

Will începu să își frece bărbia, gândindu-se la situația în care se aflau.

— Păi... putem să o cărăm pe Elliott pe targă, așa cum am făcut pe drum înapoi. N-o să fie o problemă. Odată ajunși la Cavernele Lupilor, o să ne hotărâm cum să procedăm. Ești de acord cu asta, Chester?

— Bineînțeles, îl aprobă Chester. Hai să nu mai stăm pe-aici prea mult, fiindcă în curând o să ajungem să mâncăm carton înmuiat în apă. Dacă tot trebuie să plecăm, să pornim cât mai curând.

Hotărârea să plece spre caverne în douăzeci și patru de ore.

Lăsându-l pe Chester să aibă grijă de Elliott, Will merse să verifice echipamentul din rucsacuri, pentru ca totul să fie pregătit de drum. După ce termină, începu să hoinărească fără țință prin submarin, îndreptându-se într-un târziu spre cel mai îndepărtat și mai mare compartiment al vasului. Era ocupat de cele două propulsoare ale submarinului, două motoare imense, ascunse în carcase de oțel strălucitor. Era destul de greu să te miști în compartimentul acela, fiindcă

majoritatea grătarelor de metal care compuneau coridoarele fuseseră înlăturate. Era evident de unde obținuse fiul Marthei panourile de metal pe care le dusesese la colibă.

Chiar în fața motoarelor se vedeau două zone închise care, judecând după sistemele complicate de închidere, semănau cu un fel de seifuri. Will descoperi că ușile acelea aveau nevoie de chei speciale pentru a fi descuiate. În orice caz, nu avea nicio intenție să încerce să le deschidă din cauza plăcuțelor de avertizare indicând o radioactivitate crescută care le acopereau.

Croindu-și drum spre celălalt capăt al submarinului, trecu de Martha, care dormea adânc, ținând o mână pe arbaleta aflată lângă ea, pe saltea.

Will tocmai trecuse de cabina lui Elliott, când auzi un zgomot și se întoarse. Rebecca se strecura tăcută în urma lui.

— Ce mai faci? o întrebă el, puțin surprins de apariția ei și întrebându-se ce voia.

— Bine, răspunse fata pe un ton mieros.

Cu Rebecca în urma sa, Will ajunse la ușa care ducea în partea de jos a submarinului. Privi prin sticla groasă a hubloului și văzu o masă imensă de metal contorsionat. Se părea că partea aceea a navei absorbise întregul șoc al impactului atunci când submarinul se prăbușise în hău.

— Pun pariu că sunt torpile înăuntru, zise Rebecca pe un ton indiferent, ridicată pe vârfuri ca să privească peste umărul băiatului. Poate că au și focoase nucleare.

— Serios? răspunse Will, ștergând geamul cu mâneca jachetei pentru a vedea mai bine. Exact pe așa ceva le-ar plăcea alor tăi să pună laba, adăugă băiatul.

Fata izbucni în râs, dar ochii îi rămaseră reci, ca și cum Will ar fi jignit-o.

— Nu, nu e stilul nostru, zise ea apăsător, sprijinindu-se de peretele înclinat. Noi vrem să îmbunătățim viața pe planetă, nu să o transformăm într-un pustiu în care să poată trăi doar șobolanii și gândacii. Se pare însă că voi, suprasolii, nu o să vă lăsați până când nu faceți asta. Nu vă pasă că poluați și distrugeți lumea, puțin câte puțin, zi după zi. Nu atâta timp cât aveți trei mese pe zi, televizorul și un pat calduț. Fata vorbea pe tonul disprețuitor pe care i-l cunoștea Will, cu asprimea aceea pe care el o detesta atât de mult și care îl scotea din sărite.

— Nu mă învinovați pe mine pentru toate astea, obiectă el. Dacă ar fi după mine, să știi că aș face ceva ca să opresc poluarea și încălzirea globală.

— O, da? Și cum anume? Ești la fel de vinovat ca oricare dintre ceilalți șapte miliarde de oameni care se târăsc la suprafață ca niște gândaci de bălegar lacomi, zise ea, privind în sus. Chiar nu vedeți ce-ați făcut? Ați încercat să transformați lumea într-un loc „mai bun”... ați încercat să controlați tot ceea ce nu trebuia controlat. Iar acum, că totul s-a dovedit o greșeală teribilă, sunteți nevoiți să încercați să controlați și mai multe. Nu sunteți însă în stare și nu veți reuși. Dacă veți încerca să subjugați natura ca să vă facă pe plac, natura vă va subjuga la rândul ei. Tu și restul suprasolilor vă apropiați cu repeziciune de capătul drumului... exact așa cum prevestește Cartea Catastrofelor.

Lui Will nu prea îi plăcea felul în care îl dăscălea și abia dacă reușea să rămână calm. Nu îi venea să creadă cum se

transformase fata, de parcă și-ar fi dat arama pe față. Imediat însă, întreaga purtare a fetei se schimbă și schiță un zâmbet. Rebecca își desfăcu mâinile de pe piept și flutură ceva prin fața ochilor băiatului.

— M-am gândit că ai putea fi interesat de astea. Le-am găsit ascunse în spatele unui dulap, zise ea pe un ton drăgălaș.

Îi întinse un teanc de ceea ce păreau a fi niște fotografii în format normal, ca acela al instantaneelor de vacanță.

Dezarmat puțin de schimbarea atitudinii fetei, Will luă fotografiile și începu să le privească. Erau zece, alb-negru, și aveau pete de umezeală sau de ulei.

Imaginile erau puțin neclare și îi aminteau de vechile fotografii instantanee — polaroid, parcă așa se chemau — pe care i le arătase tatăl lui când îi povestise că, mult înainte de nașterea sa, cutreierase o bună bucată din Zidul lui Adrian*.

Fotografiile înfățișau grupuri de bărbați îmbrăcați în cămăși negre, unii dintre ei purtând chipiuri militare. Pe unele din ele erau scrise niște cuvinte în rusește, mângălite cu un pix albastru pe suprafețele lucioase.

— Echipajul? întrebă Will, privind-o pe Rebecca.

Fata dădu afirmativ din cap.

În primele poze, bărbații se aflau pe puntea superioară a submarinului, cu marea la picioarele lor. Zâmbeau cu toții, iar ochii le erau la fel de strălucitori ca și cerul de deasupra lor. Pe măsură ce Will continua să se uite și la alte fotografii,

---

* Fortificație de piatră, turbă și lemn, a cărei construcție a început în anul 122, în timpul domniei împăratului roman Adrian, ridicată la limita nordică a teritoriilor cucerite de Imperiul Roman în Britania (n. red.).

ajunse la unele al căror contrast era mult mai mare — fuse-
seră făcute cu un bliț, fie în interiorul submarinului, fie în
subteran. Bărbații păreau să fie într-o formă excelentă.

Ultimele poze erau însă cu totul diferite. În ele se vedeau
mai puțini bărbați și păreau extrem de diferiți de tinerii ma-
rinari din instantaneele precedente. Fețele acoperite de bărbi
erau numai piele și os și încruntate, iar ochii păreau rătăciți.

— Bieții de ei! Se vede că au dus-o rău de tot, comentă
Will.

Rebecca nu îi răspunse imediat. Îndepărtându-se de pe-
retele de care se sprijinise, ca și cum ar fi dat să plece, îi spuse
încet:

— Will... e ceva..., începu ea, dar apoi păru să șovăie.

— Ce? întrebă el, ridicându-și privirea de la fotografii.

— Te-ai întrebat vreodată ce s-a-ntâmplat cu tipii ăștia?
Ce s-a-ntâmplat cu adevărat cu echipajul submarinului?

— Fie au plecat undeva, fie au fost prinși de străluciri,
răspunse Will, ridicând din umeri.

Rebecca se uită fix la el, fără să clipească.

— Fiul Marthei a luat o tonă de lucruri de aici înainte să
fie doborât de febră.

— Da, și?

— Să fi dus de unul singur tot metalul acela până la
colibă? Oare nu cumva l-au ajutat câțiva dintre marinari?
Oare n-or fi mers și ei cu Nathaniel? Și, dacă asta e adevărat,
ce s-o fi întâmplat cu ei?

Will o privi neîncrezător.

— Vrei să spui că el... sau Martha... le-au făcut ceva su-
praviețuitorilor?

Fata ridică la rândul ei din umeri.

— Vrei să spui că i-au ucis? mai întrebă Will, a cărui atenție se îndreaptă însă către fotografia următoare, așa încât nu auzi răspunsul fetei.

Bărbații păreau să stea lângă o stâncă înaltă pe care era sculptat un simbol. Will își apropie fotografia de ochi, încercând să distingă simbolul. Observă trei linii simple care se despărțeau precum vârful unui trident. Își duse imediat mâna la piept, pipăindu-și pe sub cămașă pandantivul pe care i-l dăduse unchiul Tam și pe care era gravat exact același simbol.

— Dar ce se petrece aici? o întrebă el, ridicând fotografia. Recunosc semnul ăsta.

Rebecca răspunse ceva fără importanță, puțin iritată probabil de faptul că Will nu acordase prea multă importanță vorbelor sale.

— O, desigur, e sculptat în pietre peste tot, în Adâncuri.

— Dar niciunul dintre membrii echipajului nu avea cum să ajungă în Adâncuri, protestă Will. Iar asta înseamnă că l-au descoperit pe aici, pe undeva.

— Așa cum ți-am mai spus, Will, trebuie să caști bine ochii, zise Rebecca.

— Martha nu e..., începu Will, gata să o apere pe femeie.

Rebecca pufni disprețuitor.

— Martha și plodul ei erau renegați. Sunt capabili de absolut orice. Iar tu nu ai examinat deloc mormintele din spațele colibei, nu-i așa? Probabil că nu ai observat nici cât de proaspete erau unele dintre ele.

— Nu... dar tu?

Rebecca ignoră întrebarea băiatului și continuă.

— *Știi* foarte bine că spune minciuni ori de câte ori are interesul. Ai prins-o cu mâța-n sac cu medicamentele. N-o să uite prea repede asta. Singurul de care îi pasă e Chester.

— Da, dar..., începu el să spună.

— Păstrează fotografiile, sunt ale tale, urmă Rebecca.

Fata se întoarse pe călcâie și începu să se îndepărteze legănându-și șoldurile. Șchiopătatul îi dispăruse. Fata șovăi o clipă în pragul ușii.

— Păzește-ți spatele, Will, zise Rebecca pe un ton amenințător, apoi chicoti disprețuitor. Pentru că, dacă o să rămânem fără carne, s-ar putea să ți-l *mănânce*. Mai multe nu vreau să spun.

Fata dispăru, lăsându-l pe Will cu fotografiile în mâini și cu multe îndoieli în minte.

Will nu reuși să adoarmă după conversația cu Rebecca. De fiecare dată când închidea ochii, vedea chipurile trase și disperate ale marinarilor. Mai rău decât atât, se părea că imaginația lui era hotărâtă să funcționeze din plin, așa că o și vedea pe Martha săpând în spatele cabanei câteva morminte noi, în care rostogolea cadavre. Încercă să își alunge din minte această imagine. Aproape că îi revenise încrederea în Martha după ce femeia îi ajutase să găsească submarinul, dar acum nu mai știa ce să creadă.

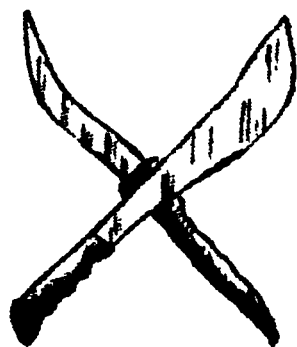
Rebecca avea dreptate — Will se ridicase împotriva femeii când o prinsese cu minciuna. „Avea să îl abandoneze, păstrându-l în schimb pe Chester drept înlocuitor al fiului

pierdut?” Will își putea lesne închipui așa ceva. Era adevărat că Martha o îngrijise pe Elliott, dar era sigur că o făcuse doar fiindcă fata era importantă pentru Chester — nu avusese niciodată senzația că femeia dădea doi bani pe Elliott. Oare ar fi în stare să-i provoace dispariția sau chiar moartea lui Elliott?” Cât despre Rebecca, în cazul ei nu erau multe de spus. Martha n-ar fi stat pe gânduri înainte să o folosească drept țintă în antrenamentele ei cu arbaleta.

Dacă Martha era cu adevărat atât de nemiloasă, Will trebuia să fie pregătit și pentru eventualitatea în care femeia l-ar fi atacat pe el sau pe oricare dintre ceilalți. Era nevoit să încerce să îi prevadă mișcările, iar prin minte îi alergau consecințele acestor concluzii.

Will se tot foi pe salteaua îngustă din cabina marinarilor, într-unul din paturile suprapuse, lipite de perete. Se afla în cel de sus, în vreme ce Bartleby se încolăcise în cel de jos și sforăia ca un mistreț furios, iar picioarele îi tresăreau din cauza vreunui vis pisicesc. Will își dori din nou să poată face schimb cu motanul, ca să se bucure de o viață simplă și lipsită de complicații.

Capitolul optsprezece

Pe când erau agățați cu toții de scara turnului de acces, Martha aprinse un snop considerabil de rămurele de foc de anason. Ridică apoi capacul exterior și agită plantele fumegânde ceva vreme, după care închise din nou chepengul.

— Ar trebui să mai stăm vreo două minute, zise ea.

În așteptarea semnalului Marthei, lui Will i se păru că Chester o studiază, ca și cum ar fi încercat să se hotărască ce părere are despre ea. Se prea poate ca totul să fi fost doar în închipuirea lui Will, fiindcă îi spusese prietenului său ceea ce discutase cu Rebecca. Will se așteptase ca Chester să îl contrazică imediat — măcar pentru că nu avea deloc încredere în Rebecca —, dar replica lui Chester întârziase să apară. În loc de asta, Chester păruse doar confuz și murmurase „nu știu ce să zic” de câteva ori.

Secunde se scurgeau greu în turnul de acces. Chester sparse tăcerea, tușind scurt și schimbându-și poziția pe scară. Era limpede că abia așteaptă să plece, dar și că era destul de îngrijorat de ceea ce i-ar fi putut aștepta afară.

— Chestiile astea, strălucirile... sunt chiar așa de periculoase? o întrebă el pe Martha.

— Da, îi confirmă femeia. Foarte periculoase.

— Tu n-ai văzut-o, Chester, interveni Will. Arăta cu adevărat îngrozitor.

— Dar focul de anason ne va proteja, nu-i așa? mai zise Chester.

— E mai bine decât nimic, răspunse Martha.

— Dar cu păianjenii-maimuță a funcționat, completă Will.

— Cu strălucirile e altă poveste. Odată ce ți-au prins mirosul, sunt ca niște câini hăitași — nu se opresc niciodată. Privi în gol, ca și cum și-ar fi amintit ceva. Din când în când mai apare câte o strălucire și în Adâncuri, dar acolo sunt mai grele și se mișcă mai încet. Odată ne-a urmărit una preț de kilometri întregi pe când înaintam prin Câmpia Mare. Ne-am dat seama că trebuia s-o ucidem noi înainte de a ne omorî ea pe noi. Am doborât-o într-un târziu cu o lovitură norocoasă. Credeți-mă, chiar și prăbușită la pământ și cu trupul spintecat, arătarea aceea refuza să moară. S-a târât spre noi, mușcând în gol, până când i s-a scurs din corp și ultima picătură de sânge. Femeia clătină din cap. Nu cunosc niciun alt animal de o asemenea ferocitate.

— Oribil, murmură înfiorat Chester.

Martha atinse cu degetul vârful săgeții pe care o avea pregătită în arbaletă.

— Unii spun că au fost aici dintotdeauna... că au stăpânit cerurile cu mult înaintea apariției suprasolilor.

Elliott gemu, mișcându-și capul, singura parte a corpului ei care își păstrase cumva mobilitatea, acum că era din nou înfășurată într-o pătură și legată de targă.

— Cred că a trecut destul timp, hotărî Martha, așezându-și mâna pe partea de dedesubt a trapei. Sunteți gata cu toții?

Băieții răspunseră în cor, în vreme ce Rebecca rămase tăcută.

— După ce ne vom îndepărta de navă, va trebui să ne mișcăm în grup compact. Și nu uitați — cât mai puțin zgomot!

Femeia deschise chepengul și urcară cu toții pe platforma de observație, după care coborâră în rapel până la baza turnului de acces.

— Ușurel, ușurel, șopti Will când îl eliberă pe Bartleby. În loc să înceapă să hoinărească așa cum făcea de obicei, pisica păru să nu aibă chef să se miște din loc. Urechile sale imense se roteau ca niște antene de satelit însuflețite, ca și cum ar fi detectat un sunet ciudat. Martha examinase cu atenție întunericul de deasupra submarinului, în căutarea strălucirilor, și apoi se întoarse cu fața spre cavernă. Ridică o mână ca să le semnalizeze să stea pe loc, în timp ce ea continuă să privească în jur, înclinându-și capul, de parcă ar fi încercat să audă ceva. Will nu înțelegea ce face femeia. „Nu sunt strălucirile cea mai gravă amenințare? De ce nu ne duce cât mai departe de submarin, așa cum ne-a spus?”

Will și Chester se uitară unul la celălalt, întrebându-se ce nu era în regulă, când auziră murmurul îndepărtat al unor voci.

Din gura unui tunel aflat la capătul îndepărtat al cavernei ieșiră două siluete care purtau cu ele o lumină care pâlpâia. Will nu reuși să le vadă prea bine. Una dintre ele era mai înaltă decât cealaltă. Auzi apoi o voce care părea supărată.

Martha rămăsese nemișcată ca o statuie. Le vorbi abia mișcându-și buzele.

— Când vă spun să o luați la goană, porniți în direcția aceea. E un pasaj acolo, zise ea, aruncând o privire fugară în stânga lor. Nu mă așteptați pe mine, încheie femeia ridicându-și arbaleta.

Pe când cele două siluete se apropiau fără să se străduiască să se ascundă, Will reuși să prindă câte ceva din conversația lor.

— Și ce e cu prostia asta stop — start? întreba o voce. Ne târâm pe aici kilometru după kilometru și apoi, pe nepusă masă, hotărăști că trebuie să așteptăm. Am pierdut zile întregi în felul ăsta. Am fi putut folosi tot acest timp încercând să facem ceva constructiv.

— Tată? rosti Will, destul de tare pentru a fi auzit de cei din jurul său. E tatăl meu?

— Nu se poate, zise Chester, clătinând din cap a neîncredere.

Will își dădea instinctiv seama că una dintre siluete era cea a doctorului Burrows, și primul său impuls fu acela de a alerga către el, dar, dintr-un motiv necunoscut, se trezi că verifică dacă pușca îi este încărcată. Era posibil să fi reacționat așa și fiindcă o văzuse pe Rebecca abandonându-și rucsacurile și furișându-se nevăzută, ca și cum ar fi vrut să o zbughească spre centrul cavernei. Sau poate fiindcă își

dăduse seama, tot din instinct, cui aparținea silueta mai scundă de lângă tatăl său. Indiferent ce-ar fi fost, în mintea lui începu să sune un clopot de alarmă, iar dangătul acestuia devenea mai puternic cu fiecare secundă.

Cea mai înaltă dintre cele două siluete se opri, iar Will prinse scânteierea unor ochelari.

— Tată? strigă el. Chiar tu ești?

Silueta tresări surprinsă.

— WILL! strigă dr. Burrows, pornind repede către el. IISUSE HRISTOASE, *WILL!*

— O, nu, șuieră Martha, rotindu-și capul dintr-o parte în alta.

La ambele capete ale submarinului apăruse câte un bărbat. Siluetele lor înalte și subțiri erau imposibil de confundat. Limitatori. Ieșind din umbre, luaseră poziție de drepti, precum soldații de la suprafață, cu sulițele pregătite.

— Avem probleme mari, murmură Will.

— Ne-am ars rău de tot, bombăni Chester, ducându-și pușca la ochi.

Dr. Burrows ajunsese la aproape treizeci de metri de submarin, când silueta mai mică de lângă el îi strigă:

— Ai ajuns destul de departe!

Will se convinsese deja că cea de-a doua Rebecca era cea care-l însoțea pe tatăl său. Fata îl apucă de braț pe dr. Burrows, făcându-l să se oprească brusc, și apoi îi trase un șut chiar sub genunchi. Piciorul i se îndoi, iar bărbatul căzu fără să vrea în genunchi. Înainte să poată reacționa în vreun fel, fata își trecu brațul peste capul său, apăsându-i apoi pe pielea gâtului lama unei seceri.

— Ce naiba faci? Încetează cu prostia asta, Rebecca! strigă el. Oprește-te chiar acum!

Will nu se mișcase nici măcar cu un pas, dar când o văzu pe cealaltă Rebecca furișându-se din nou către sora ei, acțiunea imediat.

— Ei, nu te grăbi, zise el. Fata scânci când Will o prinse de păr și o trase în fața lui, lipindu-i țeava puștii sub bărbie.

— Will! Nu! Lasă-mă în pace..., se rugă ea. Pe ea o vrei... nu pe mine!

— Da... să știi că te și cred! Mi-ai spus că ai venit de una singură aici, mârâi Will. Chester a avut dreptate — ne-ai mințit tot timpul.

Întreaga atitudine a fetei se schimbă într-o clipă.

— Dar trebuie să recunoști că am fost foarte bună, nu-i așa? V-am făcut să-mi mâncați din palmă ca niște gugustiuci, spuse ea disprețuitor. La școală, cel mai mult mi-au plăcut orele de teatru.

Faptul că geamăna încetase să se mai prefacă nu îl făcu însă pe Will să se simtă mai bine în situația oribilă în care se afla. Era limpede că gemenele erau convinse că au un avantaj și că totul va ieși din nou după vrerea lor.

— Încă o Rebecca? se bâlbâi dr. Burrows, observând-o pe cealaltă fată Styx de lângă Will. Dar cum...?

— Săracul dr. Cap-pătrat, îl maimuțări geamăna din spațele său. N-ai fost niciodată prea ager la minte.

— Dar cum?

Bărbatul încercă să se ridice, dar fata îi apăsă mai tare tăișul pe gât.

— Stai cuminte, spuse ea. Băi, ȝap bătrân, te-am prostit încă de la început, din ziua în care l-am trimis pe Oscar Embers la muzeu ca să-ȝi aducă globul luminos. Am vrut să te prindem în laȝ fiindcă știam cum vei reacȝiona. Eram convingși că, mai devreme sau mai târziu, o vei scoate pe Sarah Jerome la suprafaȝă.

— Sarah Jerome? se miră bărbatul, care nu știa despre cine vorbește fata.

— Nu dădeam doi bani pe restul. Sunteȝi cu toȝii doar carne de tun, continuă fata, după care își îndreptă atenȝia spre Will. Dar nu-i așa că-i frumos? adăugă ea cu o voce plină de venin. S-a reunit toată trupa. Până și tăticul și-a regăsit băieȝelul — sunt împreună din nou.

Gemelele începură să vorbească în limba Styx.

— Taci din gură! urlă Will, apăsând ȝeava puștii de gâtul fetei. Sau o să te împușc.

— Poftim? O să-mi tragi tu un glonȝ în cap? Nu știu de ce, dar nu prea cred asta, zise ea cu o voce gâtuită, după care îi sfidă ameninȝarea și începu din nou să vorbească în limba ei.

— Nu glumesc, zise Will. Te împușc!

— Ba n-ai s-o faci, răspunse geamăna din spatele doctorului Burrows. Ești un pămpălău. N-ai curajul.

— Will! *Ce* faci? exclamă dr. Burrows. Nu poȝi să...

— Nu te băga, tată, i-o tăie Will. N-ai nici cea mai mică idee despre ce se întâmplă. Will i se adresă apoi fetei din spatele tatălui său. Și ȝie cum să-ȝi spun? Nu puteȝi fi amândouă *Rebecca*.

— Nu contează, răspunse tăios fata.

— Bine, ăăă... *Rebecca Doi*, se pare că suntem la egalitate. Ce vrei să facem?

— Pentru început, ai putea să ne înapoiezi fiolele. Iar noi o s-o luăm și pe baba aia, anunță *Rebecca Doi*.

— De ce tocmai pe ea? întrebă *Will*, mirându-se cum de știa fata că fiolele cu virusul și antidotul sunt tocmai la el.

— Fiindcă ea cunoaște locurile pe-aici.

Will aruncă o privire spre *Martha*. Femeia ținea o mână pe rămurilele de foc de anason îndesate la curea. Femeia se uită și ea întrebător la *Will*. Băiatul clătină ușor din cap, iar ea își luă palma de pe plantele uscate și își dădu ochii peste cap, indicându-i zona de deasupra lor. *Will* încuviință. Știa exact ce încearcă să îi spună. Zgomotul pe care îl făceau avea să atragă cu siguranță strălucirile. *Și asta s-ar fi putut să nu fie chiar atât de rău.*

— Haide, o să facem schimb cu tine — o să ți-l dăm pe tatăl tău în schimbul *Marthei* și al fiolelor, continuă *Rebecca Doi*. Restul puteți să plecați. Nu o vrem decât pe ea.

— Uiți că și eu o am pe sora ta, o contră *Will*. În condițiile astea, nu mi se pare un schimb prea avantajos.

Cu colțul ochiului, *Will* văzu cum *Martha* își scoate foarte încet cuțitul din teacă. Își trecu lama de-a lungul antebrațului, făcând o tăietură adâncă. Își coborî apoi brațul, lăsând sângele să se scurgă pe pământ.

— Sora mea nu face parte din această ecuație. Poți să faci cu ea orice dorești, continuă *Rebecca Doi*, dând nerăbdătoare din cap. De ce nu ascuți ce-ți spun? Îl schimbăm pe tatăl tău cu *Martha* și fiolele. Apoi veți putea pleca unde doriți.

— Ha! Mă crezi probabil tare prost, şuieră Will.

— Prost, nu. Doar slab, îi răspunse fata. Le dădu apoi un semnal Limitatorilor, iar aceștia începură imediat să avanseze. Situația nu te avantajează, Will, așa încât îți sugerez să accepți că va trebui să cădem de acord, urmă fata, scoțând un hohot de râs neplăcut, gutural.

Rebecca Unu începu și ea deodată să bolborosească în limba Styx.

— Ți-am spus să nu faci asta! urlă Will, smucind-o de păr. Deodată auzi însă un mârâit care venea de lângă el și icni de mirare. Bartleby se afla la câțiva metri de el, ghemuit la pământ, ca și cum ar fi fost gata de atac. Bartleby! strigă Will. Ce faci?

— Ceea ce i-am spus, zise Rebecca Unu.

Nările pisicii erau umflate și avea ghearele scoase.

— Încearcă să mă apere pe mine, zise Will, deși nu era prea convins de spusele sale.

— Vrei să punem pariu? urmă Rebecca Unu. Îți aduci aminte că ți-am spus că l-am îngrijit în Colonie? Ei bine, cu această ocazie i-am făcut și un dresaj mai *special*. Și nu numai lui, rosti disprețuitor fata.

Vorbi din nou în Styx, iar pisica se apropie și mai mult de Will.

— Măi... trădătorule! urlă Will la pisică, găsindu-și cu greu cuvintele.

Bartleby se comporta însă ca și cum nu l-ar fi recunoscut. Încordat ca un arc gata să plesnească, animalul se ghemui și mai jos, scoțând sunete amenințătoare. Ochii îi erau larg deschiși și în ei se putea citi setea de sânge a animalului.

— Nu prea ai prieteni, nu-i așa? zise Rebecca Unu. Ajunge un singur cuvânt din partea mea și pisicuța asta se înfige în gâtul tău.

— Dacă o face, poți să consideri că ai murit deja, spuse Will amenințător, așezând corpul fetei între el și pisică.

Din stânga lui Will se auzi un strigăt brusc, scos de Limitatorul care porni la atac.

— Un înger! exclamă dr. Burrows.

În fața Limitatorului se prăbușise un animal mare și alb. Cu ambele mâini încleștate pe sulită, soldatul înfipse vârful în strălucire până când aceasta încetă să se mai miște.

Will trase din nou cu ochiul la Martha. Planul ei părea să funcționeze — mirosul sângelui atrăgea strălucirile, așa cum lumina unui bec adună moliile. Se mai auzi un strigăt, iar femeia se întoarse repede, trăgând o săgeată. Proiectilul şuieră și se pierdu în întuneric, dar strălucirea dispăruse. Nu fusese un plan perfect — strălucirile erau o amenințare și pentru ei, nu numai pentru Styx.

Din bezna hăului se mai auziră câteva țipete stridente, și pe lângă ei țâșniră lumini, precum niște stele căzătoare.

— Începe, le șopti Martha.

— Ai niște animăluțe interesante pe aici. Mi-ar plăcea și mie unul, zise Rebecca Doi, care nu mai părea însă atât de sigură pe ea. Poate că ar trebui să facem schimbul mai repede, Will, și apoi să ne ascundem pe undeva.

Dinspre celălalt Limitator se auziră zgomotele unei lupte, dar de data aceasta izbândi strălucirea. Priviră cu toții cum creatura îl doboară pe soldat și își îngroapă dinții în capul Limitatorului. Dispărură apoi imediat, soldatul și arătarea.

Omul nu avusese timp nici măcar să strige. Singura dovadă a faptului că fusese acolo era lancea abandonată la pământ.

Se scurseră câteva secunde de tăcere uimită, după care se auzi vocea lui Chester.

— Asta mai egalizează puțin echipele, zise el.

— Tare nostim, grăsanule, mârâi Rebecca Doi printre dinți. Când ajung din nou în suprasol, o să am grijă să le fac personal o vizită părinților tăi.

— Ăăăă... eu... nu..., se bâlbâi Chester, devenind de-a dreptul livid.

— Nu avem timp de toate astea, îi preveni Martha, uitându-se în sus, cu teama întipărită pe chip. Fă-o, Will, fă schimbul, îi ceru ea.

— Ești sigură? o întrebă el.

— Da, îi confirmă femeia. Au nevoie de mine în viață. O să mă descurc.

Will știa că niciunul dintre ei nu avea vreo șansă de supraviețuire dacă rămâneau în locul acela bântuit de strălucirile însetate de sânge.

— În regulă, Rebecca Doi, strigă el. Lasă-l pe tata să vină spre mine, iar Martha se poate îndrepta spre tine.

— În niciun caz. Martha rămâne pe loc. O să merg eu la ea, lătră Rebecca Doi. Poți să-l iei pe dr. Cap-pătrat de aici. Ai înțeles?

— Și de unde știu că n-ai să deschizi focul asupra noastră? întrebă Will.

— Fiindcă noi nu avem două puști și o arbaletă, ca voi, cap sec, răspunse Rebecca Doi.

Asigurându-se că Limitatorul rămas era destul de departe și nu-i putea ataca, Will aprobă din cap.

— Bine, anunță Rebecca Doi. O să începem să ne mișcăm toți deodată — încet și fără surprize.

În pofida dorinței sale, Will își domoli strânsoarea în care o prinsese pe Rebecca Unu, iar fata scutură din cap pentru a-și aranja părul și apoi îl privi pe Will.

Băiatul o fixă și el cu privirea.

— N-ar fi trebuit să-mi bat capul să-ți salvez viața, mârâi el.

Știind că trebuia să o ia pe Elliott cu el, Chester se întoarse ca să apuce targa, când ceva îi țâșni printre picioare. O canistră neagră se rostogoli pe pământ către dr. Burrows și Rebecca Doi, dar se opri chiar în mijlocul cavernei. Will își dădu imediat seama ce era: o încărcătură explozivă din cele folosite în Adâncuri de Drake și de Elliott. Iar asta era a naibii de mare, de mărimea unei cutii cu vopsea.

— E o încărcătură de nouă kilograme, cu un fitil de douăzeci de secunde. Și dacă tot m-am pornit, am armat și toate celelalte încărcături, zise Elliott destul de calmă, aruncându-și rucsacul pe pământ, lângă ea. Se ridicase pe targă și părea să-și fi venit în simțiri. Reușise să se elibereze din legături și, cum toată lumea fusese prea ocupată ca s-o observe, își luase rucsacul plin cu muniție, așezat în capătul târgii.

Will și Chester se uitau prostiți la ea.

— Șaisprezece secunde... BANG! le spuse, desfăcându-și brațele într-un gest elocvent.

— Nu! urlă Will, gândindu-se că febra îi afectase creierul mai grav decât se așteptau ei. De ce-ai făcut una ca asta?

— Fiindcă oricum plănuiesc să vă ucidă pe toți. I-am auzit spunând asta, răspunse Elliott.

Will schimbă repede o privire cu Chester și dădu să deschidă gura ca să vorbească, dar celălalt băiat i-o luă înainte.

— Dar... de unde știi ce spun?

— Le știu limba, fiindcă sunt pe jumătate Styx. Tatăl meu a fost Limitator, explică Elliott. Pentru a le demonstra, scoase câteva sunete nazale, complet de neînțeles pentru ei.

— Treisprezece... aproape douăsprezece secunde, traduse Rebecca Unu.

Elliott reușise să atragă pe deplin atenția gemenelor.

— Unsprezece secunde, îi anunță Elliott căscând.

— Și chiar ai amorsat explozivii? o întreabă Will, căruia nu îi venea încă să creadă ce se întâmpla.

Elliott încuviință.

— Zece secunde, continuă ea.

Deodată, toată lumea începu să se agite.

Chester o apucă pe Elliott, iar Martha îi luă în brațe pe amândoi, dar nu se îndreptă spre cavernă, ci către stânga submarinului, în direcția pasajului pe care îl indicase și mai înainte.

Deși Will avea rucsacul în spate, ezită pentru un moment, întrebându-se dacă nu ar fi trebuit să le recupereze și pe celelalte două, pe care le abandonase Rebecca Unu undeva în spatele său. Amintirea zilelor în care rătăcise prin tuburile de lavă ale Adâncurilor, lipsit de hrană și de orice fel de echipament, îi stăruia încă în minte și era hotărât să nu mai pățească așa ceva. Nu avea însă destul timp, așa că își coborî

bărbia în piept și sprintă din toate puterile către tatăl său. Îl văzu pe Bartleby cum se aruncă spre el.

— Zât de-aici! urlă Will, lovindu-l cu patul puștii.

Poate din cauza derutei pe care i-o provocau oamenii care alergau în toate părțile, Bartleby nu reuși să atace la fel de hotărât ca de obicei. Pușca îl lovi zdravăn într-un umăr, iar animalul scânci și se ghemui într-o minge, care zbură în depărtare.

Will continuă să alerge. Se îndrepta direct către Rebecca Doi, dar fata o zbughi în direcția opusă, spre submarin. Rebecca Unu ajunsese deja la baza turnului de acces împreună cu Limitatorul ei, care se lupta din răspuțeri cu o altă strălucire.

Dr. Burrows se ridicase și el în picioare și urla din toate puterile:

— Will, oprește-o pe Rebecca aia! Ia-mi tabletele de la ea!

Hotărârea cu care strigase tatăl său îl făcu pe Will să se arunce direct către Rebecca Doi, doborând-o la pământ.

— În buzunarul din stânga al jachetei! Adu-mi tabletele de piatră! continuă să strige dr. Burrows, în vreme ce Will se aplecase deasupra fetei uluite.

Își băgă imediat mâna în buzunarul ei și descoperi o boccea micuță, învelită într-o batistă soioasă. Fata începea să-și vină în fire și încercă să îl lovească, așa încât Will nu o mai percheziționă. Pur și simplu nu mai avea timp.

— PLEACĂ DE-AICI! urlă Will la tatăl său, care nu dădea niciun semn că are de gând să se tragă la adăpost, preferând în schimb să îi răspundă:

— Le-ai găsit? Ai apucat să le iei?

În fuga sa către dr. Burrows, Will prinse o viteză atât de mare încât, în clipa în care ajunse la tatăl său, se putea spune că zboară. Inerția lui se dovedi de ajuns pentru a-i arunca pe amândoi nu în direcția tunelului principal, ci spre un pasaj mai îngust, aflat într-o parte. Totul se întâmpla atât de repede, încât dr. Burrows nu apucă să protesteze când fiul lui îl prinse și îl scoase din cavernă.

Will continuă să alerge. Numărătoarea inversă din mintea sa ajunse la zero și apoi trecu dincolo, dar nu se întâmplă nimic. Tocmai începea să se întrebe dacă Elliott aprinsese cu adevărat fitilurile sau dacă nu cumva totul fusese o ca-cealma, când auzi o explozie imensă.

Piatra li se cutremură sub picioare, de parcă s-ar fi aflat în inima unui cutremur.

Băiatul și tatăl său căzură pe burtă, bombardați de o grindină de bucăți de ciupercă.

Deși zguduirile nu durară prea mult și pământul se liniști imediat, urletul exploziei păru să continue o veșnicie, din cauza ecoului ce răsună în pereții puțului de dincolo de submarin. Când zgomotul încetă într-un târziu, Will gemu și începu să se agite. Îndepărtă câteva bucăți de ciupercă, se răsuci și apoi se ridică în picioare. Urechile îi țiuiau și trebui să înghită de câteva ori până când începu să se simtă mai bine.

— Tată! strigă el, dar vocea îi părea extrem de firavă și de îndepărtată.

Se clătină pe picioare, clipind des ca să își curețe ochii care îl usturau din cauza lichidului înțepător și puturos al

ciupercii. Își dădu jos rucsacul și pipăi după lanternă până când o găsi și apoi începu să îl caute pe tatăl său.

Nu se vedea nici urmă de el, iar Will începu să se îngrijoreze din ce în ce mai mult, până când văzu un bocanc ce ieșea de sub o grămadă de ciupercă. Dr. Burrows era îngropat aproape complet, dar Will îl eliberă cu repeziciune. Își dădu seama că tatăl său nu era rănit prea grav, în momentul în care acesta începu să scuipe o zeamă maronie, rostind în același timp un torent de blesteme. Își pierduse ochelarii, dar nu părea să fie deloc preocupat de lucrul acesta.

— Unde-mi sunt tabletele? Dă-mi mai repede tabletele! ceru el, clipind miop către fiul său.

— La astea te referi? îl întrebă Will, dorind deodată să știe de ce era atât de important pachetul acela, pe care îl scoase din buzunar și îl oferă tatălui său.

Dr. Burrows îl desfăcu și, una câte una, pipăi toate pieșele plate de piatră.

— Slavă Domnului că sunt în regulă! Niciuna nu pare spartă și cred că sunt toate aici. Will, bravo! Te-ai descurcat excelent!

— Da, nicio problemă, tată, zise Will, curios încă să afle de ce era mai preocupat tatăl său de niște tăblițe de piatră decât de orice altceva, chiar și decât de el.

— Acum, unde mi-or fi ochelarii? continuă dr. Burrows, pornind în același timp să-i caute, târându-se în patru labe.

— Dar, tată, nu-mi vine să cred! izbucni Will când își dădu pe deplin seama că, deși șansele păruseră împotriva lor, reușise să își întâlnească tatăl. Suntem din nou împreună! E atât de minunat să te văd din nou...

— Da, dar eu nu *văd* nimic! izbucni dr. Burrows pe un ton arțăgos, căutându-și încă ochelarii.

Will mai rămase lângă tatăl său pentru un moment, sfâșiat între dorința de a sta cu el și cea de a afla dacă prietenul său Chester și ceilalți scăpaseră cu bine de explozie.

— Tată, mă-ntorc într-un minut. O să te ajut eu să-i găsești, îi spuse el și, fără să aștepte vreun răspuns, se întoarse și porni în josul tunelului.

Deși nu era prea departe de intrare, bucățile de ciupercă îl întârziară destul de mult. Din cauza lichidului uleios care se scursese pe podeaua tunelului, bucățile mai mari de ciupercă alunecau de sub el atunci când încerca să le escaladeze. La un moment dat, tunelul era complet astupat și trebui să îndepărteze rămășițele înainte de a putea trece. În timp ce ridică bucăți imense de ciupercă, își dădu seama că barajul acela le salvase probabil viețile, nu numai fiindcă absorbise explozia, ci și fiindcă le amortizase căderea.

Când ajunse într-un târziu la gura tunelului, îl întâmpină un calm de-a dreptul straniu. Era cât pe ce să pășească, dar se întâmplă să privească în jos. Icnî, oprindu-se exact la timp. În fața sa nu mai era nimic altceva decât un hău imens. Toată podeaua cavernei dispăruse cu desăvârșire. Deși nu putea vedea fundul gropii, pereții cavernei erau încă luminați de focurile care mai ardeau pe ici, pe colo, precum lumânările din nișele unui subsol de biserică.

Dr. Burrows apăru și el lângă fiul său, căci își găsisese ochelarii. Pentru o vreme, se uitară pur și simplu în cavernă, privind cum din tavan se desprind pietre și bucăți de ciupercă

și se prăbușesc în beznă. Auziră apoi un sunet slab, de metal frecat pe piatră.

— Submarinul, șopti Will, văzându-l cum se clatină și apoi rămâne iar nemișcat.

— Submarinul? repetă tatăl său, ca și cum nu își dăduse seama până atunci ce vede.

Priveliștea era de-a dreptul spectaculoasă; nava era cuprinsă de flăcări, iar învelișul de ciupercă fusese spulberat, scoțând la iveală liniile de neconfundat ale vasului. Ceva părea însă să i se întâmple.

Se auzi o pâraitură incredibil de puternică, care îi făcu pe Will și pe tatăl său să tresară. Urmară alte zgomote. Submarinul se clatină și căzu puțin, iar apoi, chiar sub ochii lor, păru să se dea foarte încet peste cap.

— Se duce! O să cadă! strigă Will.

Explozia distrusese fie ciuperca, fie chiar piatra pe care se sprijinise chila navei — fie pe amândouă —, iar acum nu mai exista nimic care să împiedice vasul să își continue drumul în jos.

Scoțând un geamăt final, vasul se rostogoli, dispărând din vedere și lăsând în urmă doar hăul întunecat. O vreme, Will și tatăl său auziră zgomote îndepărtate, produse de loviturile submarinului de pereții puțului.

— Mă întreb dacă gemenele Rebecca erau înăuntru, spuse Will încetișor. Și-au făcut-o cu mâna lor.

Dr. Burrows se uită fix la fiul său.

— Va trebui să îmi dai niște explicații, băiatul meu, declară el solemn.

— Hă?

— Sper că îți dai seama ce ai făcut, continuă dr. Burrows pe un ton foarte serios, fluturându-și mâna în direcția craterului.

Clătină din cap, iar părul său tăiat în șuvițe inegale, îmbibat în ulei de ciupercă, se ridica sub formă de țepi, de parcă ar fi fost un punkist trecut de prima tinerețe. Arăta ridicol.

— Ce-ai spus? pufni Will. Nu-mi dau seama cum, dar am reușit să scăpăm *cu viață* din toată tărășenia... iar tu te porți ca un tâmpit de profesor de la școală. Cred că glumești!

— Ba nu glumesc deloc, i-o tăie dr. Burrows. O să ai necazuri mari pentru rolul pe care l-ai jucat în toate astea.

Will era la capătul răbdării — începu să pufnească, apoi izbucni într-un hohot de râs.

— Necazuri mari, repetă el, nevenindu-i să creadă.

După ce se liniști puțin, mai privi o dată spre tatăl său, ca să se asigure că acesta vorbea serios.

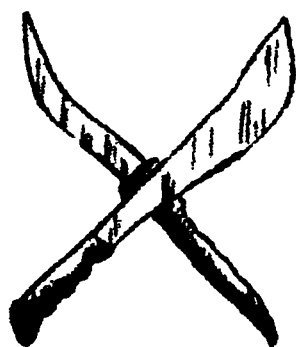
— Da, da, confirmă dr. Burrows.

Spre marea sa uimire, fiul său se puse să râdă și mai abitir.

— O să am necazuri mari!

Incapabil să se oprească din râs și simțind că îi tremură genunchii, Will căută un loc unde să se așeze, înainte să se prăbușească. Ochii îi erau însă inundați de lacrimi și nu reușea să vadă prea bine. Alese o bucată uleioasă de ciupercă și se așeză pe ea, dar alunecă imediat pe pământ. Însă asta nu îl opri: continuă să râdă, rostogolindu-se pe pământ și ținându-se cu mâinile de burtă.

Capitolul nouăsprezece

Râsul lui Will se potoli destul de repede, iar băiatul se cufundă într-o tăcere posacă. Întrebându-se ce găsisese atât de distractiv la spusele tatălui său, își ignoră părintele și încercă de câteva ori să coboare din tunel. Din cauza exploziei, bucățile de ciupercă se desprindeau pur și simplu atunci când încerca să le apuce. Chiar și după ce reușea să le îndepărteze, stratul de piatră de dedesubt era alunecos și extrem de periculos.

— N-are niciun sens, murmură el, privind încă o dată spre locul în care stătuse submarinul.

Își ținu respirația, văzând în depărtare silueta unei străluciri și se gândi din nou cât de mult seamănă cu o stea căzătoare. Pune-ți o dorință, își zise el încetișor. Totul părea să fie însă împotriva lui.

Se aplecă pe cât putu de mult în noul crater, ținându-și lanterna în mână întinsă. Dacă ar fi văzut un bolovan sau poate o margine pe care să poată sări, ar fi putut să se folosească de avantajul gravitației reduse și să încerce s-o facă.

Groapa părea însă atât de adâncă, încât ar fi fost același lucru dacă ar fi sărit în hău.

— Și acum ce facem? se întrebă el.

Trebuia să ajungă la Martha și la ceilalți. Spera ca ei să fi reușit să ajungă pe partea cealaltă, în pasajul pe care îl indicase femeia. Asta dacă nu cumva le blocase drumul vreo strălucire.

— Planul B. Am nevoie de planul B, gândi el cu voce tare, întinzându-se ca să privească peretele cavernei din stânga sa.

Dacă ar fi putut să ajungă în vreun fel la tunelul principal prin care intraseră în cavernă, ar fi reușit probabil să găsească drumul înapoi spre Cavernele Lupilor. Planul acesta părea însă să fie imposibil de dus la capăt — pe lângă faptul că nu avea cum să se cațere pe pereți, nici măcar nu mai vedea unde se aflase intrarea în tunel. Explozia o ascunsese cu totul. În străfundurile minții sale, stăruia și îngrijorarea că ar putea avea din nou o criză. Stând pe o cornișă deasupra unui hău imens nu era locul cel mai indicat în care să se afle în momentul acela.

Îl străbătu un fior.

— Presupun că vom aplica planul C, își șopti el. Nu se putea gândi la nimic altceva decât să încerce să comunice cu Martha și cu Chester. Începu să îi strige, oprindu-se din când în când și așteptând un răspuns.

Dr. Burrows nu se oferi să ajute în niciun fel, ci se mulțumi să rămână lângă gura tunelului și să își privească fiul. Într-adevăr, dr. Burrows nu mai voia să îi vorbească deloc.

Pentru că Will nu primea niciun răspuns de la prietenii săi, iar vocea îi devenea din ce în ce mai răgușită, renunță să îi mai cheme. Lăsându-l în urmă pe tatăl său, se întoarse și se afundă în tunel, cățărându-se pe bucățile de ciupercă până ajunse în locul în care își lăsase rucsacul. Îl ridică pe umăr și se afundă și mai adânc în tunel, în căutarea unei porțiuni libere a podelei. Când o găsi, începu să își desfacă rucsacul, dar se opri deodată.

— Virusul! izbucni el. Pentru că totul se petrecuse atât de repede, uitase cu desăvârșire că fiolele au fost la el în tot timpul în care se certase cu gemenele Rebecca și apoi când explozia îi aruncase la pământ. O, Dumnezeu, te rog, fă în așa fel încât să nu se fi spart! zise el încetișor, scoțând cu grijă pachetul din săculețul de piele.

Oftă ușurat când văzu că fiolele erau intacte. Le așeză cu grijă înapoi și apoi continuă să își scoată lucrurile din rucsac, făcând un inventar a ceea ce avea cu el. Era ceva hrană, dar nici pe departe îndeustulătoare pentru ca doi oameni să reziste mai mult de câteva zile. Într-unul din buzunarele laterale dădu peste batonul de Caramac pe care îl luase de la Cal. Deși Will îl ascunsese de Chester, avusese de gând să îl împartă cu el atunci când ar fi avut ceva de sărbătorit.

— Astăzi nu e cazul, spuse el neconsolat, punând batonul lângă celelalte alimente.

Avea o ploscă plină cu apă la cingătoare. La temperaturile pe care trebuiau să le suporte, nu le va ajunge prea multă vreme, dar asta nu îl îngrijora prea tare, fiindcă Martha găsea surse de apă proaspătă mai peste tot. Când își luă mâna de pe centură, simți cuțitul de abordaj legat lângă ploscă. Îl

scoase de la cingătoare și apoi se așeză, lovindu-și ușor podul palmei cu latul tăișului, cântărind situația în care se aflau.

Nu părea prea promițătoare.

Din această cauză, sau poate fiindcă valul de adrenalină începea să se domolească, băiatul se simți copleșit de dispe-rare și inutilitate. Chiar dacă ar fi reușit să ajungă din nou în tunelul principal, nu era prea încrezător că va putea să găsească drumul înapoi spre Cavernele Lupilor. Știa că Martha s-ar fi așteptat ca el să se îndrepte în direcția aceea. Gândurile îi zburară apoi la colibă. Clătină din cap. Nu, nu va fi în stare să își amintească ruta, și oricum mâncarea o să se termine cu mult înainte să ajungă acolo.

Gândurile îi zburară la Chester. Ar fi trebuit să își asculte prietenul și să nu se lase dominat de Rebecca Unu. Îi venea să se ia la palme fiindcă îi permisesse fetei să îl manipuleze. Poate că Rebecca Doi avea dreptate când îi spusese că era slab — poate că gemenele îl vor învinge mereu.

Will nu se opri însă aici cu reproșurile pe care și le făcea; ar fi trebuit să nu se îndoiască nici de Martha. Da, ascunsese de ei niște informații care fuseseră vitale pentru salvarea lui Elliott, dar asta doar din cauza unei dorințe nechibzuite de a îi apăra pe el și pe Chester. Cât despre Bartleby... până și cel mai credincios tovarăș al său i se întorsese împotriva.

Aflase și despre Elliott. Era pe jumătate Styx! Ar fi trebuit să își dea seama — fata avea toate abilitățile și se mișca la fel ca un Limitator. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât devenea mai evident. Nu le spusese niciodată de ce părăsise Colonia și, deși o pomenise pe mama ei, despre tatăl ei nu suflase niciodată vreo vorbă. Și semăna atât de mult

cu Styx! Era înaltă și extrem de slabă. *Bineînțeles că îi curgea sânge Styx prin vene.*

Simțea însă că toate revelațiile și decepțiile acelea nu îl afectează pe cât de mult ar fi trebuit. Probabil că nu îl mai putea impresiona nimic după tot ceea ce îndurase până atunci.

Totuși, cu cât se gândea mai mult, cu atât își dădea seama că exista ceva care îl zdruncinase până în străfundul inimii, făcându-l să dorească să abandoneze totul. Venise în sfârșit ziua la care visase atâta vreme și pe care încetase la un moment dat să o mai aștepte.

Își regăsise tatăl... Iar momentul nu ar fi putut fi mai lipsit de strălucire.

Tatăl său nu era decât un adult tembel, care bombănea întruna, fără să își dea seama de ce se întâmplă în jurul său, precum toți ceilalți.

— Și atunci ce sens mai are? murmură Will, străduindu-se să nu izbucnească în lacrimi și lăsându-se cuprins de disperare.

Dr. Burrows își dresе vocea ca să îl anunțe pe Will că se afla lângă el.

— Uite ce am, zise el, întinzându-i un pachet mic învelit într-o hârtie pătată de grăsime. E carne. Am reușit să o fur când nu au fost atenți — o păstram pentru o urgență. O adăugă ceremonios la grămada cu mâncare, dar Will rămase tăcut. În tăcerea care se lăsă, dr. Burrows plescăia întruna.

— Țla chiar a fost un submarin? întrebă el într-un târziu.

— Și încă unul modern, răspunse Will fără să se uite în sus. Era rusesc și avea propulsie nucleară, dar echipajul a dispărut fără urmă.

Dr. Burrows fluieră încetișor.

— Dar oare cum...?

— Probabil că a fost tras în jos prin unul dintre puțuri... poate că o placă tectonică s-a deplasat undeva pe fundul oceanului. Cine știe?

— Puțuri?

— Da, sunt șapte... și se numesc cele Șapte Surori. Noi am căzut prin cel căruia i se spune Porul, îl informă Will cu voce plată. Martha ne-a arătat un altul căruia îi spunea Pufăitoarea Mary.

— Pufăitoarea Mary, repetă dr. Burrows, dând din cap. Dar creaturile acelea zburătoare...?

— Strălucirile. Sunt insecte sau arahnide sau ceva de genul ăsta, zise Will, ținându-și capul în piept și împungând o piatră cu vârful cuțitului său de abordaj.

— Știi, începu ezitant dr. Burrows, după care trase adânc aer în piept. Știi, când a apărut acolo, ca din senin, m-am gândit pentru o clipă că ar putea fi un *înger*, mărturisi el, râzând apoi jenat. Pur și simplu asta mi-a venit în minte... și mai pretind că am o educație științifică!

— Un înger? mormăi Will.

— Da, cred că din cauză că era alb și avea aripi, dar mai ales pentru că lumina de deasupra capului său arăta exact ca o aureolă.

Will încuviință și scoase lama cuțitului din bucata de ciupercă, provocând un sunet de absorbție.

— Martha susține că au existat la suprafață cu mult înaintea oamenilor.

— Ce interesant! zise dr. Burrows, găsiindu-și un bolovan mai mic pe care să se așeze. Imaginează-ți... imaginează-ți ce-ar fi ca tot ceea ce asociem cu arhetipul unui înger să își aibă originea în înfățișarea acestor insecte preistorice. Se poate ca amintirea îndepărtată a acestor creaturi să fi fost asimilată în imaginarul religios, înrădăcinându-se adânc în cultura noastră. Chicoti. Deci Gavril și Petru, cei care păzesc Poarta Raiului, ar fi putut fi inspirați de insectele astea carnivore.

— Sau arahnide, zise Will.

— Sau arahnide, îl aprobă dr. Burrows, care tăcu apoi câteva secunde.

— Uite ce e, Will, sunt o mulțime de lucruri pe care nu le știu. Vreau să spun că pentru mine a fost o lovitură neașteptată să aflu că sora ta e Styx. Și de asemenea să constat că tu ești colonist. Habar n-am avut. Și nici că Rebecca avea o soră geamănă identică — Doamne Dumnezeule! Și poate că nici nu gândesc prea limpede fiindcă te afli aici... fiindcă m-ai urmat în subteran, deși ar fi trebuit să fii acasă cu mama ta.

— Atâta doar că nu e mama mea, murmură Will, dar dr. Burrows ori nu auzi, ori nu dori să comenteze în vreun fel spusele băiatului.

— Dar cum ai ajuns până aici împreună cu Chester...? N-am nici cea mai vagă idee cum ați reușit. Nu mi-am dorit niciodată să fii supus unui asemenea pericol. Probabil că ați avut o mulțime de greutăți, exact ca mine. Am greșit când ți-am zis toate alea. M-am grăbit — te-am judecat prea repede, fără să cunosc toate faptele.

Will își ridică privirea spre tatăl său și apoi dădu o singură dată din cap. Știa că tatăl său nu avea să rostească vreodată ceva mai apropiat de o scuză, asta dacă nu cumva se schimbase în mod dramatic în ultimele șase luni. În orice caz, Will nu avea de gând să i-o ia în nume de rău și să rămână supărat, mai ales că avea de făcut lucruri cu mult mai importante. Primul dintre ele era să încerce să rămână în viață.

— Lucrurile nu stau prea bine, tată, zise el. Nu prea avem mâncare și apă, iar eu n-am nici cea mai vagă idee dacă tunelul ăsta duce undeva și, dacă da, în ce parte ar trebui s-o apucăm.

— Mi-e teamă că nici eu nu pot fi de prea mare ajutor în privința asta, mărturisi dr. Burrows. Am fost adus aici de-a lungul unor tunele de Reb... de fata Styx căreia tu îi spuneai Rebecca Doi și de soldatul care o însoțea. N-aș putea găsi niciodată drumul înapoi spre Por.

— Înseamnă că avem probleme, concluzionă Will.

— Exact, îl aprobă dr. Burrows, fără să pară la fel de descurajat. Hai să scăpăm deci de ele. Ridică-te, Will, fiindcă n-are sens să mai pierdem vremea pe-aici. Veni către băiat și îl strânse ușor de umăr. Familia Burrows nu fusese niciodată prea exuberantă sau tactilă când venea vorba să-și exprime sentimentele, așa încât gestul acela reuși să îl mobilizeze pe Will.

— Desigur, tată, zise el, simțindu-se deodată plin de optimism.

Așa își imagina că se vor petrece lucrurile odată ce își va găsi tatăl — se vor confrunta împreună cu situații imposibile și se vor lupta să le depășească. Începu imediat să își

împacheteze lucrurile în rucsac și apoi porniră de-a lungul tunelului.

Descoperiră curând că tunelul era mai degrabă un pasaj înclinat, având patruzeci de metri în porțiunile sale cele mai largi. Ajunseră într-un tunel mic, care se deschidea în stânga lor. Will insistă să îl exploreze, sperând că acesta s-ar putea intersecta cu pasajul în care se adăpostiseră Martha și ceilalți prieteni ai săi. Nu parcurseră însă mai mult de douăzeci de metri când Will observă mișcări. Siluete întunecate se târau pe pereți și pe tavan, în timp ce fuioare din ceea ce ar fi putut fi pânze rupte de păianjen fluturau ușor, legănate de curent.

— Păianjeni-maimuță, îl preveni Will pe tatăl său în șoaptă. Erau mai mici și evident mai tineri decât cei cu care se înfruntase deja, dar Will nu avea de gând să riște în niciun fel. Scoase din buzunar câteva rămurele de foc de anason și bricheta pe care o ținea întotdeauna pregătită. Nu se grăbi însă să le aprindă, iar creaturile nu părură să îi urmărească când Will și tatăl său ieșiră din tunel.

— Presupun că ăia erau pui de păianjeni — probabil că de asta nu ne-au atacat, zise Will.

Când se întoarseră prin pasajul înclinat, îi spuse tatălui său că văzuse niște păianjeni mult mai mici care trăiau pe corpurile strălucirilor, când insecta albă îi atacase pe el și pe Martha în turn.

— Păianjenii ăștia mai mici sunt fie o subspecie a celor mai mari, paraziți ai strălucirilor, fie doar pui. Sau poate că păianjenii se metamorfozează în final în creaturile alea zburătoare, speculă dr. Burrows, așa cum omizile devin fluturi.

— Da, zise Will, pricepând ce spunea tatăl său. Și poate că tunelele astea înguste sunt tocmai creșele păianjenilor. Privi neliniștit în jur. Poate că suntem chiar în cuibul lor.

— Foarte corect, confirmă dr. Burrows. Acesta ar putea fi foarte bine locul în care se nasc toate arahnidele — tunelele în care vin ca să se reproducă —, după care se răspândesc în tot restul sistemului de tunele în căutare de hrană.

Douăzeci de minute de mers susținut îi aduseră din nou în fața unui pasaj lateral, mai mic, dar descoperiră că și acesta era plin cu pui de păianjen.

— Cum o să ne mai întâlnim cu ceilalți? întrebă Will.

— Nu știu. Presupun că va trebui pur și simplu să mergem pe drumul ăsta, zise dr. Burrows, încercând să pară optimist în legătură cu situația în care se aflau.

— Dar unul dintre pasajele astea ne-ar putea duce la Martha și la Chester, răspunse Will, întrebându-se cât de periculoși erau puii de păianjeni-maimuță.

Până la urmă hotărâră că nu merita să riște să se înfrunte cu un păianjen mai mare sau chiar cu o strălucire, așa încât continuară să urce din ce în ce mai sus.

Își povestiră unul altuia aventurile prin care trecuseră. Will începu să îi spună tatălui său cum găsisese, împreună cu Chester, tunelul din pivniță și cum, săpându-l din nou, intraseră până la urmă în Colonie și fuseseră arestați. Vorbi apoi despre întâlnirea cu tatăl și cu fratele lui biologic, dar și despre momentul în care aflase că și el se născuse în Colonie.

— Mi-a spus Rebecca lucrul ăsta, zise dr. Burrows.

Din când în când, lui Will îi venea tare greu să mai spună ceva și se cufunda în tăcere, până când simțea că e în stare să își reia povestirea. Vorbi și despre Styx și despre brutalitatea lor.

— Eu n-am cunoscut această latură a lor, zise dr. Burrows extrem de categoric. Pe mine nu m-au tratat rău. M-au lăsat să merg oriunde am vrut. De fapt, am trăit cele mai rele experiențe cât timp m-am aflat în mâinile coloniștilor, mai ales în mahalale, unde am și încasat o mamă de bătaie de la nemernicii care locuiesc acolo. Dacă soldații Styx sunt mai duri uneori, o fac probabil pentru binele Coloniei, care colcăie de tot felul de neisprăviți.

— Mai duri? Haide, tată! zise Will, ridicând exasperat glasul. Styx sunt răi... sunt criminali și torționari! Doar ai văzut și tu ce le făceau coproliților și renegaților din Adâncuri. Îi executau fără nicio milă.

— Nu, eu n-am văzut așa ceva. De unde știi că erau soldați Styx, și nu vreo bandă de renegați? Din câte am auzit, sunt tot niște neisprăviți fără de lege.

Will se mulțumi să clatine din cap.

— Trebuie să respecti toate culturile și să nu încerci să le judeci după propriile criterii, zise dr. Burrows. Nu uita că pentru ei ești un străin — tu ai intrat neinvitat în lumea lor. Dacă te-au tratat rău, înseamnă că ai făcut ceva ce trebuie să-i fi ofensat.

Concluziile doctorului Burrows îl lăsară pe Will fără cuvinte o bucată de vreme. Reuși doar să scoată o serie de pufnituri, ca și cum ar fi încercat să scuipe niște pene care îi intraseră în gură.

— SĂ-I FI OFENSAT? reuși el să articuleze într-un cârâit furios. SĂ-I FI OFENSAT? repetă băiatul, trăgând apoi aer în piept pentru a se calma. Ești de-a dreptul tont, tată. N-ai ascultat nimic din ceea ce ți-am povestit?

— Ia-o ușurel, Will, îi ceru dr. Burrows. Te porți exact ca atunci când te contraziceai cu sora ta și izbucneai apoi în crizele tale de furie.

— Nu era sora mea, îl contră Will furios.

Dr. Burrows insistă.

— Vă certați mereu. Nimic nu se schimbă, nu-i așa?

Will își dădu seama că era inutil să încerce să-l convingă pe tatăl său și hotărî că singura șansă era să îi spună și restul poveștii. Îi relatează toate întâmplările din Adâncuri, iar tatăl său îl ascultă cu atenție.

— Un virus letal, împușcături și o mamă pe care nu ai cunoscut-o. Toate astea sunt o poveste strașnică, zise dr. Burrows, presupunând că fiul său își încheiase istorisirea.

Will mai avea însă ceva de spus.

— Tată, mă tot gândesc la ceva încă de când ai plecat.

— La ce anume? îl întrebă dr. Burrows.

— În seara aceea, când eram în Highfield, când ai ieșit grăbit din sufragerie — de ce te-ai certat cu mama?

— Am încercat să îi spun ce intenționez să fac, dar n-a vrut să mă asculte... era lipită de ecranul televizorului. Mama ta nu e o persoană cu care te poți înțelege ușor și trebuie să recunosc că răbdarea mea se cam terminase.

— Și ce s-a întâmplat? I-ai spus unde ai de gând să pleci? întrebă Will.

— Da, i-am spus. Așa cum am putut. Singurul fel în care aş fi reuşit să-i atrag atenția era să îi închid televizorul ca să mă asculte. Ea însă s-a dezlănțuit împotriva mea.

— I-ai stins televizorul? zise Will, fluierând apoi încetișor. Țsta era singurul lucru pe care nu trebuia să i-l faci doamnei Burrows. Era ca și cum ai fi încălcat prima poruncă a casei Burrows: *Să nu-mi întrerupi vizionarea.*

— Am vrut doar să-i explic mamei tale ce aveam de gând să fac, zise dr. Burrows cu glas stins, ca și cum ar fi încercat să își justifice gestul.

— Tată, dar mai e ceva. Tu tot spui că e mama mea. Dar ea nu e mama mea biologică, așa cum nici tu nu ești tatăl meu adevărat, nu? De ce nu mi-ați spus că m-ați adoptat?

Dr. Burrows făcu următorii câțiva pași în tăcere. Mergând umăr lângă umăr, Will simți tensiunea dintre ei și se întrebă dacă tatăl său avea să îi răspundă. Dr. Burrows o făcu într-un târziu.

— Când eram tânăr, părinții mei aveau un prieten care venea adeseori în vizită la noi, începu dr. Burrows. Se numea Jeff Stokes, dar pentru mine era unchiul Stokes. Era căsătorit cu o femeie care deținea o crescătorie de cai la periferia Londrei și avea și doi copii, pe care nu îi aducea însă niciodată cu el, continuă zâmbind dr. Burrows. Era un personaj fascinant, și atât mama, cât și tata adorau să se afle în compania lui. Întotdeauna casa era cuprinsă de entuziasm când venea el în vizită, întotdeauna în ultimul model de automobil sport sau coborând de pe o motocicletă imensă. Pentru mine, ocaziile astea erau și mai speciale, fiind precum ziua de naștere sau Crăciunul, fiindcă nu venea niciodată cu mâna goală — îmi

aducea mereu cele mai grozave cadouri. O trusă de magician sau niște mașinuțe... mi-a făcut cadou chiar și primul microscop, așezat într-o cutie mică, de lemn, cu lamele cu aripi de fluture și cristale. Nu-ți pot spune cât de mult însemnau cadourile astea pentru mine, mai ales că părinții mei nu prea aveau bani pentru asemenea lucruri.

— Fain, zise Will oarecum distrat, fiindcă nu înțelegea unde vrea să ajungă tatăl său.

— Trebuie să fi avut vreo nouă ani când mi-a adus doi șoareci albi, într-o cușcă. Părinții mei nu-mi dăduseră voie până atunci să am vreun animal de companie, așa încât eram în al nouălea cer. Am stat până târziu în seara aceea, doar privind șoarecii, până când tatăl meu m-a trimis la culcare. Când m-am trezit a doua zi dimineață, primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă reped spre locul în care lăsasem cușca. Dar nu mai era acolo. Nu puteam să înțeleg. Am răscolit toată casa, dar rămânea de negăsit. Atunci a coborât și tata din dormitor, pentru că mă auzise plângând în hohote. Mi-a spus că visasem, fiindcă nu primisem niciodată doi șoareci albi, într-o cușcă. Mi-a spus că mi-am imaginat întreaga poveste, iar mama s-a grăbit să îi întărească vorbele.

— Înseamnă că te-au mințit, interveni Will.

— Da, m-au mințit. Mamei mele îi era frică de șoareci, așa că animalele mele au trebuit să dispară. Să știi însă că i-am crezut și abia după mulți ani am pus lucrurile cap la cap și mi-am dat seama de ceea ce făcuseră. Cu toate acestea, nu sunt supărat pe ei. A fost drăguț din partea lor să mă lase să cred că totul fusese un vis decât să mă facă să renunț la iubiții mei șoareci. Dr. Burrows își dresă vocea. Will, eu și mama ta

aveam de gând să-ți spunem. Dar voiam să fii destul de mare ca să accepți lucrul ăsta, să înțelegi ce înseamnă. Îmi dau cuvântul de onoare, zise el, privindu-și fiul în ochi. Și acum, că știi adevărul, crezi că are vreo importanță?

Will nu răspunse imediat.

— Da, cred că are, zise el într-un târziu. În adâncul sufletului am simțit întotdeauna că nu mă potrivesc cu tine și cu mama și, *în mod sigur*, nu cu Rebecca... Și mă refer la amândouă. Am încercat să mă integrez... m-am străduit să mă conving că aparțin familiei... cred că m-am *forțat* să cred că suntem o familie... dar asta nu e adevărat, nu? Chiar dacă nu s-ar fi întâmplat toate astea, dacă nu mi-aș fi întâlnit familia din Colonie și n-aș fi dat de Styx, trăiam oricum într-o minciună, nu-i așa? Chiar dacă era propria mea minciună. Will respiră adânc, încercând să își alunge tremurul din glas. Iar asta n-a fost bine, nu-i așa?

— Nu, n-a fost, Will. Ar fi trebuit să-ți spunem mai demult, îl aprobă dr. Burrows, după care schimbă total subiectul. Se pare că urcăm de o bună bucată de vreme.

— Ei bine, explozia l-a înfundat complet, zise Martha, întorcându-se în locul în care îi lăsase pe Chester și pe Elliott. Se uită la fata care stătea turcește pe targă, mestecând o bucată de carne uscată, de păianjen-maimuță, și sorbind din când în când dintr-o ploscă.

— Îmi pare rău, zise Elliott, ridicându-și sprâncenele a scuză. N-am văzut nicio altă soluție.

— Nu, ai procedat foarte bine, o asigură Martha. Dacă e să fac presupuneri despre cine ne-ar fi prins mai întâi —

strălucirile sau Limitatorul —, eu aş fi pus pariu că soldatul ne-ar fi venit de hac. N-avea de gând să ne lase să scăpăm cu viaţă.

— Şi-a mai fost şi nenorocita aia de Rebecca pe care am cărat-o cu noi, mârâi Chester, după care scoase un sunet care îi trăda dezgustul. Ştiam că nu spune decât minciuni, dar Will n-a vrut să mă asculte. Toţi Styx ăştia sunt nişte mincinoşi împuţiţi, fără excepţie.

Martha îşi dresese glasul, iar Chester se întoarse încet spre Elliott, aducându-şi aminte ce le dezvăluise fata în cavernă. Se foi pe loc, trădându-şi stinghereala.

— Ăăă... fără supărare, murmură el către fată.

Elliott se opri din mestecat şi îl privea fix pe băiat.

— Gunoii de suprasol, mârâi ea printre buzele strânse.

Ochii lui Chester se măriră de uimire, dar fata izbucni în râs.

— Glumeam, Chester! Se poate ca tatăl meu să fi fost unul dintre ei, dar eu una îi urăsc la fel de mult ca şi voi.

Chester înghiţi în sec încercând să zâmbească, dar părea în continuare destul de zdruncinat.

— Mama a muncit în Garnizoană, la cartierul general Styx. Acolo l-a întâlnit, explică Elliott. Când a descoperit că e însărcinată, s-a mutat cât de departe a putut, undeva în caverna de vest. Situaţia era mai mult decât dificilă — dacă i-ar fi descoperit cineva secretul, ar fi fost exilată, iar el ar fi fost executat. În aceste condiţii, tatăl meu n-a prea avut legătură cu mine în timpul copilăriei, dar venea să ne viziteze de câte ori putea. La un moment dat, când aveam

vreo nouă ani, vizitele s-au oprit. Am auzit că fusese dat dispărut într-o acțiune din suprasol.

— Dar nu te simți cumva ciudat? îndrăzni Chester. Vreau să spun... vorbești Styx, ești pe jumătate Styx, dar cu toate astea te lupți cu ei și chiar îi omori.

— Nu. Uite ce e, eu sunt colonist până în măduva oaselor, ca mama. Ea m-a crescut de una singură, iar eu am văzut cum s-au purtat Styx cu ai mei. Îi urăsc la fel de mult ca oricine, răspunse fata.

— Dar de ce-ai părăsit Colonia? întrebă Martha.

— Nu se știe cum, cineva a aflat cine era tatăl meu și a încercat să o șantajeze pe mama. Nu știu cine a fost — n-a vrut să-mi spună —, dar era înnebunită de îngrijorare. M-am gândit atunci că dacă eu dispar o să o lase în pace.

— Și au lăsat-o? întrebă Martha.

— Da, cred că da, răspunse tristă Elliott. Deși n-am mai întâlnit-o de când am plecat.

Se lăsă o tăcere grea pe care Martha o curmă într-un târziu.

— Nu putem rămâne prea multă vreme pe-aici. Suntem în mijlocul ținutului păianjenilor.

— Dar ce-o să se întâmple cu Will? spuse Chester. Ultima dată când l-am văzut alerga ca vântul. Crezi că a avut timp să se pună la adăpost?

Martha trase adânc aer în piept.

— Chiar dacă a reușit, n-o să poată ajunge până la noi. Eu zic să încercăm să mergem la Cavernele Lupilor, zise ea, privind cu atenție întunericul din jurul lor. Dacă o facem, îi vom aștepta acolo.

— Cum adică *dacă*? întrebă Chester.

PARTEA A PATRA

Portul subteran

Capitolul douăzeci

Trei zile mai târziu, rezervele de hrană aproape că li se epuizaseră, iar Will și dr. Burrows aveau nevoie disperată de odihnă. Pasajul înclinat prin care merseseră până atunci era acum întrerupt de câteva falii verticale, ceea ce însemna că trebuiau să treacă peste niște ravene înspăimântător de adânci pentru a-și continua călătoria. Dacă ar fi fost la suprafața pământului, nu ar fi avut nicio șansă să le traverseze, dar, în mediul acela cu gravitație redusă, nu trebuiau decât să sară pur și simplu de pe o margine pe cealaltă.

Tocmai traversaseră o asemenea ravenă, când dr. Burrows începu să fluiera printre dinți câteva note, la întâmplare. Pășea cu o anumită exuberanță și cu bărbia ridicată, ca și cum și-ar fi făcut plimbarea de duminică. Pe Will îl enerva aparenta relaxare a tatălui său. În mai puțin de un kilometru însă, ajunseră la capătul unui urcuș și trebuiră să se strecoare printr-un pasaj extrem de îngust — un coridor de piatră cu margini neregulate și ascuțite.

Dr. Burrows își încetă fluieratul, dar începu, în schimb, să geamă, pe măsură ce își croia drum cu greutate prin spațiul strâmt.

Fluieratul fusese destul de enervant, dar Will constată că tânguierile tatălui său sunt mai mult decât poate el îndura. Se opri deodată, făcându-l pe dr. Burrows să înțepenească și el brusc pe coridor, în spatele lui.

— Oare ce fac? izbucni el, trăgând un șut într-o piatră de pe jos. De ce naiba sunt aici cu tine?

— Te supără ceva? întrebă dr. Burrows.

— Da, pe lângă faptul că sunt rupt de oboseală și mort de foame, am mai făcut și o greșală îngrozitoare. Ar fi trebuit să caut un drum înapoi către Chester și ceilalți. Nu m-am străduit îndeajuns. Sunt sigur că mă vor aștepta la Cavernele Lupilor.

— Dar am încercat, răspunse dr. Burrows pe un ton egal. N-am găsit nicio cale îndeajuns de sigură.

Will clătină din cap.

— Ar fi trebuit să o luăm prin primul pasaj pe care l-am descoperit, să ne fi încercat norocul prin cel cu puii de păianjen. Pun pariu că ne-am fi descurcat. Iar acum nu ne-am mai uitat de o grămadă de vreme să vedem dacă nu cumva sunt pasaje pe vreo parte a urcușului nostru. Dacă am ratat vreunul care ducea direct la Cavernele Lupilor? încheie el, lovind o piatră care ricoșă de pereții coridorului. Prost, prost, prost!

— Will, dar ne-am uitat mereu în partea dreaptă și nu am văzut niciun pasaj, nu-i așa? Încearcă să te calmezi, îl rugă dr. Burrows.

— Nu, nu vreau! Dacă au fost răniți în explozie? Chester ar putea avea nevoie de ajutorul meu.

— Sunt sigur că e în regulă. Femeia aceea o să aibă grijă de el, iar fata cu explozibilele... ei bine, nu mi s-a părut a fi vreo floare gingașă. Pun pariu că se descurcă foarte bine pe-aici, zise dr. Burrows.

— O cheamă Elliott, strigă Will, aruncându-i tatălui său o privire încărcată de resentimente. Iar ea e la fel de pierdută ca noi prin locurile astea. Câte despre noi doi, în ritmul ăsta o să ne rătăcim la pătrat.

— Nu prea cred, îl contră tatăl său.

Will dădu să mai elibereze o doză de frustrare, dar se opri și-i aruncă tatălui său o privire întrebătoare.

— De ce spui asta?

— Fiindcă, dacă ai fi fost atent pe parcursul ultimilor kilometri, ai fi observat asta, urmă dr. Burrows, ridicându-și globul luminos pentru a da la iveală partea de sus a peretelui. Deși vopseaua pălise și pe alocuri chiar se cojise, Will văzu, chiar deasupra locului unde stătea el, un triunghi roșu, cu vârful orientat în direcția în care mergeau ei.

— La început au fost doar câteva, dar acum se repetă cam la cinci sute de metri.

Will deveni imediat curios.

— Crezi că au fost făcut de marinarii de pe submarin?

— Posibil, zise dr. Burrows. O să aflăm însă singuri ce e la capătul drumului ăstuia.

— În niciun caz... trebuie să mă întorc la ceilalți, insistă Will, dar glasul nu îi mai suna la fel de convins. Ochii i se măriră când îl covârși dorința sa nepotolită de explorare.

Deși... presupun că... nu s-ar întâmpla nimic dacă mai urmăm semnele o vreme.

Zicând acestea, începu să înainteze din nou prin pasaj.

— Țsta e băiatul meu, spuse ca pentru sine dr. Burrows.

Se chinuiră să meargă prin coridorul strâmt cale de câțiva kilometri. Deodată însă, ecourile pașilor părură să se schimbe, ca și cum s-ar fi apropiat de un spațiu mult mai larg.

— Lumină, mai multă lumină, ceru dr. Burrows după ce ieșiră din coridor și constatară, spre surprinderea lor, că ajunseseră pe un soi de platformă. Will mări de câteva ori puterea lanternei. Țsta e beton! zise dr. Burrows, înfigându-și călcâiul în suprafața tare. Se lăsă apoi într-un genunchi ca să o examineze mai îndeaproape, bombănind pentru sine: Beton... probabil turnat la rece.

Will era însă atât de emoționat, încât nu îl asculta.

— Uite! E o linie! strigă el, luminând cu lanterna în față.

O linie groasă și albă se pierdea în depărtare, iar dincolo de ea ceva licărea întunecat, dând impresia de mișcare. Tatăl și fiul avansară imediat în direcția aceea, încercând să își dea seama ce se află în fața lor.

— Ai grijă, îl preveni dr. Burrows pe Will.

— E în regulă, e doar apă, zise Will când ajunseră la linie și se opriră.

Aceasta marca limita platformei, iar când priviră amândoi dincolo de ea, văzură că la câțiva metri mai jos începea o întindere de apă. Deși părea să fie destul de adâncă, era destul de limpede cât să se vadă stâncile de pe fund.

— Da, un fel de lac subteran, confirmă dr. Burrows. Mă întreb și ce altceva o mai fi pe-aici.

Will începu imediat să își plimbe raza lanternei peste suprafața apei, care se unduia ușor. Câteva reflexe aruncate de valuri luminară partea îndepărtată a cavernei. Abia o zăriră amândoi prin penumbra cețoasă.

— Locul ăsta e enorm, constată Will.

Își reglă lanterna la maximum pentru a putea vedea cât mai departe, spre zidul cavernei.

— Așa este, murmură dr. Burrows, deși el părea în continuare interesat mai degrabă de platforma pe care stăteau. Dar ce caută o lespede de beton tocmai aici? La ce naiba poate să folosească? se întrebă el cu voce tare, plimbându-și ușor bocancul pe deasupra ei.

— Eu o să văd ce e pe-aici, zise Will, începând să urmeze linia albă spre stânga. Descoperi că platforma se termină lângă zidul cavernei și apoi strigă: E o fundătură!

Se întoarse, trecu pe lângă tatăl său și își continuă drumul. Ajunse la un morman imens de pietriș și crezu că a ajuns la capătul platformei, dar după ce escaladă movila, descoperi că platforma de beton dispărea undeva departe, în întuneric, și că suprafața ei dreaptă era întreruptă doar de câte o crăpătură mică sau de bucăți de stâncă prăbușite pe ea.

— Continuă în partea asta! îi transmise el tatălui său și văzu imediat că platforma, a cărei margine era în continuare vopsită în alb, o cotea brusc. Mai repede, tată! Hai și uită-te la asta! țipă băiatul.

Dr. Burrows îl ajunse imediat și, umăr la umăr, își continuă drumul de-a lungul platformei.

Will își îndreptă lanterna spre direcția în care mergeau. Fundalul părea să fie mai deschis și, pe măsură ce se apropiau,

își dădură seama că se îndreaptă spre un obiect cu formă regulată.

Will încercă să nu miște cercul de lumină aruncat de lanternă.

— Ce-o fi asta? întrebă dr. Burrows cu răsuflarea tăiată.

El și Will încremeniră locului. Lângă peretele de stâncă distingeau o formă regulată — în mod evident un fel de clădire. Dr. Burrows o zbughi imediat în direcția ei.

Pe măsură ce structura se ivea din întuneric, Will încetinea. În minte i se furișase gândul că o asemenea descoperire putea să nu fie neapărat un lucru bun.

— Hei, tată, strigă Will cu glas găuit, amintindu-și descrierea lui Cal a Cazematei din Adâncuri.

Deși Will nu o văzuse, își aduse aminte că și aceea era făcută din beton, ceea ce îl făcu să creadă că și locul acela ar fi putut să aibă de-a face cu Styx. Poate că era unul din avanposturile lor. Își dădu însă seama imediat cât de improbabil era lucrul acela. Martha le spusese foarte clar că puterea Styx nu ajungea până la nivelul acela. Will clătină din cap, încercând să își alunge temerile. Nu. Clădirea aceea nu avea cum să fie construită de Styx.

— Ce-ai pățit, Will? întrebă dr. Burrows într-un final.

— Nimic, zise Will, grăbindu-se să ajungă lângă tatăl său.

Când se apropie de clădire, văzu că are un singur nivel, în ai cărui pereți era decupat un șir de ferestre pătrate, zece în total, iar la stânga lor se afla o ușă.

Will ajunse imediat la intrare. Ușa era vopsită într-un gri albăstrui, brăzdat pe alocuri de urmele maronii ale ruginii care începuse să îi străpungă suprafața. În centrul ușii se afla

o roată ce reprezenta, în mod evident, un fel de mecanism de deschidere. Dr. Burrows își atârnă globul luminos de gât și încercă să urnească roata. Înjură printre dinți, fiindcă nu reuși să o clintească.

— Trebuie să m-ajuti și tu, îi zise el lui Will, care își fixă imediat lanterna pe jachetă și se alătură tatălui său în încercarea de a pune mecanismul în mișcare.

Se dădură bătuți după câteva tentative.

— La naiba! exclamă dr. Burrows, lovind roata cu călcâiul de câteva ori, în speranța că o va slăbi.

— Stai așa! zise Will, care văzuse o țeavă de metal abandonată undeva lângă perete. O apucă grăbit și o fixă zdravăn între spițele roții.

— O pârghie! Bine gândit! îl laudă dr. Burrows, în timp ce se apăsă cu toată greutatea pe țeavă.

Roata se mișcă puțin, iar bara căzu pe ciment, umplând caverna imensă de ecourile clinchetului ei. Will dădu să o recupereze.

— Nu-ți bate capul, zise dr. Burrows. Cred că am reușit. Icnii din greu și începu să învârtă roata. Un clinchet puternic îi anunță când aceasta ajunsese la capăt. Sesam, deschide-te! strigă el, și apoi trase de ușă. Reuși să o deschidă câțiva centimetri, făcând metalul să se frece zgomotos de platforma de beton. E o ușă dată dracului — are vreo șaizeci de centimetri grosime! Deși continuă să se opintească, ușa se încăpățâna să rămână nemișcată. Hai să eliberăm locul de chestiile astea, sugeră el, îndepărtând cu piciorul câteva bucăți de piatră care intraseră pe sub ușă.

Will îl ajută, măturând cu cizma bucățile mai mari și apoi lăsându-se în genunchi pentru a scoate cu mâinile pietrișul mai fin.

— Ar trebui să mergă. Hai să mai încercăm o dată, sugeră dr. Burrows. Ușa se deschisese îndeajuns pentru ca el să își poată strecura degetele înăuntru și să o prindă mai bine. Pe locuri... fiți gata... start! strigă dr. Burrows, trăgând din răsputeri de ușă.

Will apucase și el zdravăn de roată, așa încât ușa se crăpă îndeajuns încât să le permită să se strecoare prin ea, ceea ce și făcură, cu răsufierea tăiată de emoții. Pășiră înăuntru și se pomeniră într-o cameră dreptunghiulară, de zece metri pe douăzeci. Văzură o masă mică, de campanie, înconjurată de câteva scaune pliante.

— Tată, ia uită-te la asta! strigă Will emoționat. Pe perețele opus ușii prin care intraseră se vedea un panou cu cadrane și întrerupătoare complicate. Ce-o mai fi și asta?

— N-am nici cea mai vagă idee, dar e limpede că ușa și-a făcut treaba și nu a lăsat să pătrundă umezeala. Nu e nici urmă de coroziune, observă dr. Burrows, în timp ce privirea fiului său coborî în colțul de jos al panoului, acolo unde erau cinci întrerupătoare mari. Deasupra lor era scris: „Consolă electrică principală”.

Dr. Burrows începu să fluiera ca de obicei, total atonal, ceea ce însemna că era adâncit în gânduri. Vorbi abia într-un târziu.

— Toate mânerele acelea sunt împinse în sus, ceea ce înseamnă că nu se realizează niciun contact... deci sunt în poziția *oprit*.

Părea o invitație tăcută și irezistibilă de a încerca să le miște. Will aprobă ușor din cap, fascinat să vadă ce va face tatăl său.

Dr. Burrows întinsese deja mâna spre primul mâner când Will observă câteva cuvinte pictate cu vopsea roșie în imediata apropiere a panoului.

— Hei, tată, cică „Punerea în funcțiune se face doar de către persoane autorizate”, citi el repede.

Vorbele fiului său îl făcură să ezite pe dr. Burrows, care rămase cu mâna la câțiva centimetri de mâner. Fredonă indecis, frecându-și degetul mare de celelalte degete.

— Păi, ai de gând s-o încerci sau nu? întrebă Will.

Dr. Burrows trase adânc aer în piept și apoi murmură meditativ.

— Toate astea arată de parcă ar fi fost debarcate de pe o arcă, zise el. E greu de crezut că o să funcționeze... așa încât nu văd de ce n-am încerca.

— Da, hai s-o facem, tată, îi ceru Will.

— Da, repetă dr. Burrows.

Apucă zdravăn primul mâner și îl coborî până când acesta scoase un clinchet ușor și rămase nemișcat. Priviră în jurul lor prin cameră, iar lumina lanternei lui Will risipi beznă, însă nimic nu părea să se fi schimbat. Auzeau cum picură apa afară, dar în rest totul era tăcut.

— Și tu chiar crezi...? începu Will, întrebându-se dacă n-ar fi fost bine să afle mai întâi la ce foloseau întrerupătoarele acelea imense, înainte să continue.

Dr. Burrows apucase deja cel de-al doilea mâner și îl trăsese în jos. O străfulgerare albastră, însoțită de un sfârâit,

izbucni dintr-odată, semn că se făcuse contactul. Tatăl și fiul săriră înapoi surprinși. Camera se umplu imediat de lumina unui șir de becuri cu incandescență, montate pe perete.

— Vai, ce strălucitor! exclamă Will, acoperindu-și ochii.

Deși le trebui o vreme să se obișnuiască din nou cu lumina, puteau vedea acum tot ceea ce îi înconjura. Dr. Burrows încercă și celelalte întrerupătoare, descoperind că două dintre cele trei funcționau la rândul lor, fiindcă scoaseră scânteii albastre. Pe panoul din fața lor, acele cadranelor circulare oscilau și se zbăteau sub geamul încețosat. Chiar în mijlocul panoului un indicator se mișca pe cadranul său dreptunghiular.

— Țsta indică probabil cantitatea de energie produsă, zise dr. Burrows, ștergând praful de pe sticla ce îl acoperea.

— De unde știi asta? întrebă Will, care știa că tatăl său considera că orice dispozitiv mai complicat decât un prăjitor de pâine este o adevărată provocare.

— E o deducție logică, zise zâmbind dr. Burrows. Îi arată șirul de cifre de sub ac. Scala asta pare să fie în megawați, deci probabil că am dreptate.

Will aprobă din cap și începu să studieze camera mai îndeaproape. Avea un tavan jos, iar pereții de ciment nu erau văruiți. Cu excepția mesei de metal și a scaunelor pliante, era goală.

— Uite-acolo, zise Will arătând cu degetul.

La capătul îndepărtat al camerei se vedea o ușă cel puțin de două ori mai lată decât cea prin care intraseră ei.

— Hai să lăsăm asta deocamdată, îi spuse dr. Burrows, continuând să examineze acele care oscilau. Panoul ăsta de

comandă trebuie să fie vechi de zeci de ani, așa încât energia nu are cum să provină de la vreo baterie sau să fi fost stocată în orice alt fel. Starea în care am găsit acest loc, deși e destul de bună, nu ne face să credem că a fost îngrijit în vreun fel, iar bateriile ar fi trebuit să se epuizeze demult. Asta ne duce cu gândul la o posibilă alimentare cu energie de la suprafață, ceea ce, de asemenea, e imposibil...

— Fiindcă suntem mult prea adânc în pământ? îl întrerupse Will.

— Exact! continuă dr. Burrows, scărpinându-și obrazul bărbos. Deci energia e fie geotermală, fie hidroelectrică. Dacă avem în vedere apa de afară, aș paria însă că e hidroelectrică.

— Un lucru e sigur însă, n-are nicio legătură cu Colonia, nu-i așa? întrebă Will.

— Nu, e de-a noastră. E tehnologie de la suprafață, zise dr. Burrows, continuând să șteargă cadranele de praf folosindu-și degetul mare. Dar e foarte veche, după cum arată. Mâna îi zăbovi deasupra unui grup de întrerupătoare butucănoase, aflate sub inscripția „Exterior”, etichetate fiecare cu litere de la „A” până la „K”. Mi se pare că..., șopti el, și apoi le apăsă pe toate. Acul indicatorului mare, din centru, țâșni imediat către stânga, dar începu apoi să urce până când ajunse din nou în centru. Dr. Burrows se întoarse din nou spre ferestrele acoperite de praf. Da, cred că asta a fost șmecheria, murmură el și păși împreună cu fiul său către geamurile prin care pătrundea strălucirea luminilor de afară.

Ieșiră repede din clădire prin ușa deschisă doar parțial. Prinse cu lanțuri care se întindeau pe întreg tavanul cavernei,

se vedeau câteva becuri strălucitoare care scoteau la iveală întreaga platformă, dar și un ponton, construit de asemenea din beton și lung de aproximativ cincisprezece metri, care pătrundea în interiorul lagunei. Pe ambele margini ale pontonului erau înfipti piloni groși de fier, de care atârnavu câteva lanțuri, al căror scop nu era prea evident, fiindcă se scufundau în apă. Will alergă în direcția lor pentru a le vedea mai limpede.

— Tată, ce-or fi astea de-aici? Bărci? întrebă el, privind câteva vase — care arătau ca niște șalupe mici — legate de lanțuri, dar care ajunseseră pe fundul lagunei.

Erau făcute din plastic sau fibră de sticlă, în diferite stadii de descompunere. Unele se rupseseră cu totul, iar acum, că întreaga cavernă era atât de bine luminată, Will le putea vedea rămășițele împrăștiate printre stâncile ascuțite până pe celălalt mal.

— Sigur, dar uită-te aici, Will! E o barjă!

Privind către colțul îndepărtat al cavernei, Will văzu un vas lung, cu flancurile marcate de patina ruginii. Părea să se fi desprins de chei și să fi plutit până în poziția în care se afla, cu prova atingând peretele cavernei. La capătul navei se vedea o cabină mică, iar în rest ambarcațiunea era deschisă, ticsită cu containere de metal.

— Dumnezeule mare, Will, ăsta e un fel de port subteran! zise dr. Burrows, ale cărui cuvinte debordau de entuziasm.

Începu imediat să scruteze și restul cheiului, care se continua câteva sute de metri din locul în care se aflau ei. Văzură și alte clădiri aliniate la baza peretelui cavernei și o zbughiră la fugă în direcția celei mai apropiate. Prima avea tot o ușă

cu un mecanism de închidere rotativ în centru, iar dr. Burrows se aruncă imediat asupra lui.

— Vrei să încerc și eu? se oferi Will, în timp ce tatăl său se chinuia să-l deschidă.

— Nu, lasă-mă pe mine, răspunse dr. Burrows, scuipându-și în palme și înnoindu-și eforturile. Trase puternic de mâner, iar acesta începu să se miște, deschizând ușa încetișor. Auziră șuieratul aerului care ieșea din clădire.

— O, pfiu! icni Will, strâmbând din nas când intrară amândoi. Tată, sper că nu e de la tine, nu-i așa?

— Cu siguranță că nu! pufni indignat dr. Burrows. Miroase a gaz de mlaștină, a metan. Probabil că s-a format în spațiul ăsta închis.

— Pardon, zise fiul său, care se prefăcu extrem de interesat de explorarea interiorului pentru a-și masca stânjeneala.

Cu zidurile sale de un metru grosime, încăperea aceea din beton părea să aibă exact aceleași dimensiuni interioare ca și prima, dar nu avea nicio fereastră. Iluminatul nu părea să funcționeze, așa încât Will își folosi lanterna ca să o exploreze. Văzură trei motoare gigantice montate în adânciturile podelei, înconjurate de bălți de lichid care străluceau în toate culorile curcubeului.

— Generatoare? se întrebă dr. Burrows. Da, uitate țevile de combustibil care intră în ele. Aceia sunt conductorii electrici care merg până la instalația aceea de pe perete.

— Ăăă... cred că am găsit sursa mirosului, strigă Will, care ajunsese în colțul încăperii. Lumina lanternei sale scoase la iveală un termos cu un model ecosez șters și, lângă el, o cutie deschisă de plastic, în care se afla ceva putrezit.

— Cineva și-a uitat aici prânzul, observă zâmbind dr. Burrows.

— E ceva mai mult de-atât, tată, zise Will, privind mai atent în cutie. E și un șobolan aici și... e mort de foarte multă vreme.

— Probabil a rămas prizonier și nu avut altceva de mâncare, sugeră dr. Burrows, în timp ce se îndreptau spre ieșire pentru a explora și următoarea clădire.

Găsiră o încăpere la fel cu primele două, dar ai cărei pereți erau acoperiți de rafturi metalice solide, pe care cineva stivuse o mulțime de cutii de lemn. Dr. Burrows dădu să ridice una din ele, dar nu își dădu seama cât e de grea decât după ce o trase de pe raft și aceasta alunecă la pământ.

— La naiba! urlă el și sări înapoi când cutia se zdrobi de podea, deschizându-se.

Ajutat de Will, dădu deoparte rămășițele cutiei și văzură că aceasta adăpostise un obiect mare învelit într-o cârpă murdară de ulei, care se sfâșie la prima atingere.

— Ce-o fi asta? întrebă Will.

— Un motor de barcă, zise dr. Burrows, trecându-și vârful degetului peste un șurub. Odată înlăturată unsoarea, metalul începu să strălucească. Da, și e într-o stare a naibii de bună! Se întoarse către fiul său și zâmbi. E de-a dreptul incredibil! Hai să vedem ce mai e pe-aici! zise el, după care se întoarseră amândoi în cavernă.

Mergând în josul cheiului, ajunseră lângă următoarea clădire, dar dr. Burrows nu se opri, alergând pe lângă ea și pe lângă altele. Părea să fie extrem de grăbit, ca și cum ar fi văzut ceva dincolo de ele. La capătul șirului de construcții se

vedeau într-adevăr două recipiente circulare imense, fixate în peretele cavernei, înalte de aproximativ treizeci de centimetri și înconjurate în partea de jos de un păienjeniș de conducte. Dr. Burrows deschise repede un robinet, lăsând să iasă doar câteva picături de lichid.

— Păcură, zise Will, identificând imediat mirosul.

Dr. Burrows închise cu grijă robinetul.

— Iar ăsta, zise el, bătând ușor cu încheieturile degetelor în cel de-al doilea recipient și ascultând sunetul înfundat, ăsta e plin cu motorină. Poate pentru generatoare.

— Ai putut să simți mirosul? întrebă Will impresionat.

— Nu, am văzut „M”-ul acela pictat pe el. Urmează-mă! strigă dr. Burrows. Bărbatul dădea din mâini haotic, iar vorbele îi ieșeau din gură într-un adevărat puhoi. Will nu îl mai văzuse atât de surescit de ani buni. Începură să alerge din nou în lungul cheiului, iar dr. Burrows deveni ceva mai coerent. Oricine ar fi construit asta... trebuie să fi fost o lucrare a naibii de grea.

Se opri lângă o macara micuță, ancorată de suprafața cheiului, al cărei braț se extindea deasupra apei. Ca toate celelalte lucruri de pe chei, era extrem de ruginită, iar vopseaua gri-albăstruie care o acoperise odată se risipise pe cimentul de sub ea, în formă de halo.

— Da, e o macara... ca să poți descărca materiile prime trimise până aici pe barje..., mormăi dr. Burrows, și de asemenea un mijloc de a mișca diferite containere pe chei, zise el, arătând în sus. Will privi în direcția indicată de tatăl său și văzu că deasupra capetelor lor se afla o șină fixată în tavanul cavernei. Da... dar... toate astea... și nu le-au terminat

niciodată! zise dr. Burrows cu răsuflarea tăiată, arătând cu mâna spre construcțiile abandonate pe lângă care treceau. Mă întreb de ce.

Will văzu o betonieră ruginită, câțiva saci de nisip și alții de ciment, întăriți probabil de zeci de ani, al căror înveliș de hârtie se făcuse fărâme în jurul lor.

— Pun pariu că sunt unități de filtrare a aerului, zise dr. Burrows, trecând pe lângă o stivă de cutii de lemn. Unele erau atât de putrezite, încât mașinăriile corodate din ele alunecaseră pe ciment, zăcând grămadă pe platformă. Pentru energia hidroelectrică...

— Da? rosti gâfâind Will, încercând să țină pasul.

— Ai nevoie de turbine și...

— Da? strigă Will, arzând de nerăbdare să afle mai multe. Dr. Burrows se opri deodată.

— Auzi asta, Will?

— Da, îl aprobă fiul său, prinzând un zgomot ca un hure.

— O apă curgătoare! strigă dr. Burrows, după care o rupse din nou la fugă.

Ajunseră la capătul cheiului și trecură pe sub o arcadă ranforsată cu oțel, aflată chiar la intrarea în port. În fața lor se deschidea un canal lat de cel puțin treizeci de metri, prin care curgea un râu tumultuos. Nenumărate becuri luminau zona, așa încât reușiră să vadă tot ceea ce îi înconjura.

Will privi la stânga, în direcția în care curgea râul și unde rămăseseră ațintiți și ochii tatălui său. Pe aproape întreaga lățime a râului se vedea un grilaj de metal fixat într-o ramă butucănoasă. De el se lipiseră o grămadă de rămășițe și multă

spumă, dar nu putură să își dea seama ce se află dincolo. Auziră doar un zgomot constant, ca un zumzăit, care părea să vină de undeva din apropiere. Era destul de puternic pentru a acoperi urletul apei.

— *Voilà!* Iată și turbinele! strigă dr. Burrows, dând puternic din cap.

Râul improșca destul de mulți stropi, iar dr. Burrows rămase tăcut, ștergându-și ochelarii.

Will țâșni în direcția opusă și apoi făcu doi pași de-a lungul canalului, încercând să vadă de unde vine râul. Luminele nu se întindeau însă prea mult în sus, lăsând repede locul unui întuneric impenetrabil.

— La ce folosesc toate astea? întrebă el, strigând din răsunători pentru a se face auzit. Cine le-a construit, tată?

— Nu-ți bate capul cu asta deocamdată, îl contră dr. Burrows. Chiar nu-ți dai seama peste ce am dat?

— Peste ce? întrebă Will, încruntându-se nedumerit.

— Dacă, și aici e într-adevăr o mare problemă, repet, dacă vom găsi o ambarcațiune intactă sau ceva care să mai poată pluti și reușim să îi atașăm un motor care să funcționeze, urmă dr. Burrows, cu mâinile în șolduri, întorcându-se ca să privească în susul râului, cred că am scăpat.

Will privi apa care curgea repede. Renunțase să mai înțeleagă ce punea la cale tatăl său.

— Ei bine..., strigă dr. Burrows, răsucindu-se ca să se uite la fiul său, nu vrei să mergi acasă?

Capitolul douăzeci și unu

— **M**-am gândit eu că s-ar putea să fii aici, zise doamna Burrows când îl găsi pe Ben Wilbrahams în locul său obișnuit, așezat la una dintre mesele din sala de lectură a bibliotecii din Highfield.

— Da, acasă mă distrag prea multe lucruri, răspunse el. Văd că glezna ți-e mai bine.

Doamna Burrows aprobă din cap și apoi îi dădu o geantă pe care acesta o luă fără să o deschidă, privind-o întrebător pe femeie.

— Ieri seară, zise ea, când mi-ai povestit despre toate incidentele acelea stranii din Highfield, m-ai întrebat despre Roger și despre ce cred eu că i s-ar fi putut întâmpla. Îmi pare rău, dar nu am fost sinceră în totalitate.

— În legătură cu ce? întrebă Ben Wilbrahams, cântărind în mâini geanta pe care i-o dăduse femeia.

— M-am gândit foarte mult la asta și am decis că ar fi mai bine să-ți spun totul. În geanta aceasta se află jurnalul soțului meu. E despre zilele de dinaintea dispariției sale și așa vrea ca tu să...

Femeia auzi un şuierat și se opri brusc. Se întoarse și văzu un bătrân îmbrăcat într-o cămașă mult prea mare pentru el, completată cu un papion la fel de supradimensionat. Clătina dezaprobat din cap. Își duse degetul la buze și apoi şuieră din nou, ca o broască țestoasă în timpul unei crize se astm.

Doamna Burrows se așeză pe scaunul de lângă Ben Wilbrahams.

— Ia aruncă o privire, îi ceru ea.

Bărbatul deschise geanta, scoase jurnalul și se apucă să îl citească sub privirile atente ale doamnei Burrows.

— Absolut fascinant, zise el când termină și închise carnetul.

— Ieri seară, când m-am pomenit în fața mașinii tale, cred... Bătrânul şuieră din nou în direcția ei, dar femeia îl ignoră cu desăvârșire. Doi dintre oamenii palizi — sau „bărbații-cu-pălării”, după cum le spunea Roger — erau pe urmele mele.

— Ești sigură? întrebă Ben Wilbrahams.

— Destul de sigură... am reușit să-i văd bine. Mă întreb însă dacă n-ai putea folosi ceea ce scrie în acest jurnal ca material pentru una dintre emisiunile tale TV.

Ben Wilbrahams își frecă gânditor tâmpilele.

— Uite ce e, Celia, una e să aduni reportaje ciudate din ziare vechi și cu totul alta să incluzi într-o asemenea emisiune amănunte despre tine sau despre lucrurile scrise de soțul tău, zise el, ținând în mâini jurnalul. În plus, el este subiectul unei anchete a poliției și s-ar putea să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala dacă fac presupuneri care nu se bazează pe mare lucru. Rămase gânditor câteva momente,

privind eticheta de pe coperta jurnalului. Mi-ar plăcea însă să îl pot păstra ca să mă mai uit peste el. Crezi c-ar fi în regulă?

— Bineînțeles. Iar acum trebuie să plec la muncă. În seara asta suntem mai puțini, zise doamna Burrows, ridicându-se de pe scaun. Când ajunse în dreptul bătrânului, se aplecă și-i luă din mână creionul cu care scria. I-l rupse în două, iar trosnetul sonor umplu întreaga sală de lectură. Îi aruncă apoi cele două bucăți în poală.

— Tu să taci din gură! zise ea, și apoi plecă imediat.

— Câtă nesimțire, se plânse bătrânul cu voce tare, iar Ben Wilbrahams trebui să își ascundă zâmbetul în spatele cărții.

Will și tatăl său investigară fiecare centimetru al portului. Într-una din celelalte clădiri găsiră o barcă din fibră de sticlă, sprijinită de un perete. Părea să fie în stare destul de bună.

— S-ar putea să *reușim* s-o luăm din loc, proclamă dr. Burrows, frecându-și încântat mâinile.

Fluiera nebunește în timp ce străbăteau cheiul, pentru a se întoarce la clădirea care adăpostea panoul de comandă. Odată ajunși înăuntru, verificară amândoi acul indicator de pe cadranul principal și apoi se îndreptară spre ușa masivă aflată la capătul camerei.

Dr. Burrows medită câteva clipe și apoi zise:

— M-aș aventura să spun că asta e ușa unui adăpost anti-bombă.

— O ușă antibombe? repetă Will. De ce...?

— Hai să vedem ce e dincolo de ea, nu vrei? îl întrerupse dr. Burrows.

— Bine, făcu Will puțin deranjat, aruncându-i o privire încruntată tatălui său. E rândul meu să o deschid? întrebă el, apucând zdravăn de roata care puneă în mișcare mecanismul de închidere.

— Ești invitatul meu, răspunse dr. Burrows, atingând cea mai de sus dintre cele trei balamale masive.

Privi cum fiul său rotește închizătoarea circulară, până când se auzi un pocnet și rămase absolut nemișcată.

— E grea, constată Will, opintindu-se să deschidă ușa imensă, care nu se mișcă nici măcar un milimetru.

— E o ușă antibombe, zise din nou dr. Burrows, de parcă ar fi vrut să-și necăjească fiul. Am să-ți dau o mână de ajutor.

Traseră împreună, și ușa începu să se deschidă, hârâind. Auziră curând șuieratul aerului, ca și cum presiunea din interior ar fi fost mai mare.

Cei doi Burrows se priviră și pășiră peste prag. Constatară cu surprindere că se află într-un fel de pasaj cu tavanul curbat, aflat cam la cincisprezece metri înălțime.

— O galerie? își zise Will.

Pereții erau acoperiți cu niște plăci lungi și grele, de metal, prinse una de alta cu nituri, întreg ansamblul fiind etanșat cu o substanță care acoperea locurile libere de la îmbinări. Pasajul era luminat puternic de un șir de lămpi care atârnavă chiar din punctul cel mai înalt al tavanului. De o parte și de cealaltă a lămpilor se vedeau o mulțime de cabluri și de conducte, dintre care cele mai groase se terminau cu un fel de grilaj prin care părea să pătrundă aer curat. Will simți curentul de pe fața sa scaldată în sudoare când se așeză sub unul dintre ele. Având în vedere că ușa aceea masivă era

probabil perfect etanșă, atmosfera dinăuntru nu avea niciun fel de miros neplăcut.

— Linoleum, zise dr. Burrows, făcând câțiva pași pe podeaua gri și destul de lucioasă. Uite... aproape că nu e niciun fir de praf pe-aici. Mai făcu trei pași de-a lungul pasajului, se opri și îl privi peste umăr pe fiul său. Dacă stai bine și te gândești, ne aflăm acum dincolo de marginea cavernei. Se întoarse și își ridică mâinile cu palmele orientate în sus, indicând locul în care credea că se află peretele de piatră. Deci, deși caverna din care venim se poate să fie o creație a naturii, aş zice că pasajul acesta a fost scobit în stânca.

— Da, zise Will, dar mă întreb ce-or fi astea?

La stânga lor, pe o parte a pasajului, se afla un șir de cabine mici, cu uși de metal. Dr. Burrows și Will o explorară pe prima dintre ele. Pereții erau vopsiți într-un cenușiu-închis până la nivelul taliei, iar în rest erau de un ivoriu murdar. Cabina era însă complet goală.

Se dădură înapoi și ajunseră din nou în pasaj.

— „Operator radio”, zise Will, citind literele pictate pe ușa cabinei următoare.

Când o deschiseră, constatară că pe partea cealaltă a ușii se afla un tabel care conținea câteva luni și nume alocate unor ore anume ale zilei. Nici Will și nici tatăl său nu făcură vreun comentariu când intrară în încăpere. Era cam de două ori mai lungă decât prima cabină, iar pe unul dintre pereți era fixat un banc de lucru acoperit cu tot felul de echipamente electrice. O mulțime de cutii metalice vopsite în același gri-închis și având o mulțime de cadrane erau legate

prin fire care coborau sub bancul de lucru și se uneau într-un mănunchi gros, care dispărea printr-o gaură în dușumea.

— Ce-or fi astea? întrebă Will, arătând spre niște tuburi de sticlă care ieșeau prin partea de sus a unora dintre cutii.

— Sunt lămpi. E tehnologia de dinaintea inventării tranzistorului, zise dr. Burrows. Și, ca tabloul să fie complet, iată și un microfon, adăugă el, dând deoparte două scaune cu schelet de metal pentru a putea ajunge la un obiect negru, aflat undeva pe banc.

Îl cântări în mână și apoi apucă și o pereche de căști aflate chiar lângă microfon. Will deschise un dosar cu arc, aflat pe bancul de lucru, și începu să îi frunzărească paginile laminate, pe care se aflau matrice de numere și litere.

— Poate că sunt coduri, sugeră dr. Burrows.

Will era însă mai interesat de un monitor TV vechi, fixat pe peretele din stânga lor. Îi încercă toate butoanele, dar nu se întâmplă nimic.

— Oare ce-o fi însemnând asta? întrebă Will, văzând cuvântul „ROTOR” scris pe o hartă aflată lângă ecran.

Harta reprezenta conturul insulelor britanice, peste care cineva desenase niște cercuri care se intersectau.

— Mie nu-mi spune nimic. Poate că e un acronim, presupuse dr. Burrows, ridicând din umeri.

— Nu... pun pariu că literele astea înseamnă ceva, sugeră Will, neobservând zâmbetul subțire de pe fața tatălui său. Telefoane! exclamă Will când zări deodată aparatele roșii și negre de pe peretele opus, lângă un tablou de comandă din care atârnavau fire încâlcite. Ar trebui să încercăm să sunăm pe cineva? întrebă el imediat.

— Nu-ți bate capul — nu cred că mai funcționează de ani buni, zise dr. Burrows. Haide! adăugă el, râzând și împingându-l pe Will afară din cameră.

Următoarea cabină avea aceleași dimensiuni, dar se dovedi o adevărată peșteră a comorilor. Era plină cu echipament militar.

— Un adevărat arsenal! exclamă dr. Burrows, imediat ce păși înăuntru.

Pereții erau ticsiți cu rafturi de lemn. Se aplecă pentru a privi mai bine o armă butucănoasă, aflată pe raftul cel mai apropiat de el. Era acoperită de straturi de unsoare pe care se depusese praful, dar acest lucru nu îl împiedică pe dr. Burrows să o identifice imediat. E o pușcă Sten, decretă el după ce o luă din rastel. E un pistol-mitralieră care a fost introdus în armata britanică în anii '40. Se fabricau la Enfield și erau cunoscute drept „coșmarul instalatorului”. Vezi și tu de ce. Sunt tare urâte, nu-i așa?

— Da, tare urâte, confirmă Will, dar vocea lui trăda mai degrabă uimirea.

Restul încăperii era burdușit cu echipament militar, așezat cu grijă pe rafturi sau în cutii de metal care fuseseră stivuite lângă pereți. Fiecare cutie era inscripționată cu numere și litere și câteodată chiar cu denumirea conținutului ei.

Will se apucă imediat să deschidă capacele câtorva cutii. În prima găsi și mai multe puști, înfășurate într-o pânză îmbibată în unsoare, alături de mănunchiuri de încărcătoare. Desfăcu învelitoarea uneia dintre puști și îi dădu arma tatălui său.

— Altă pușcă Sten. Sunt în stare excelentă, spuse dr. Burrows, ștergând cu mâneca unsoarea de pe țeavă pentru a da la iveală strălucirea perfectă a metalului. E ca nouă!

— Am putea să luăm vreo două, propuse Will.

— N-aș zice, făcu dr. Burrows, privindu-și sever fiul în timp ce îi înapoia pușca Sten. Pune-o de unde-ai luat-o.

Următoarea cutie era plină cu alte arme, la fel de bine conservate, etichetate cu marca „Browning”, alături de alte cutii mai mici, de carton, îmbibate cu ulei, conținând cartușe și încărcătoare de rezervă.

— Browning Hi-Power, zise dr. Burrows, privindu-le cu atenție. E logic, sunt din aceeași perioadă ca și puștile Sten.

— „Mortiere de doi țoli”, citi Will, privind cea mai mare dintre cutii, care se afla în colțul camerei.

Se duse apoi lângă o altă stivă de cutii mai mici. Multe dintre ele erau înguste și conțineau muniție, dar dădu și peste unele turtite. Desfăcu repede capacul uneia, îndepărtă un strat de pânză așezat deasupra conținutului și descoperi câteva rânduri de grenade de mână. Fluieră uimit și dădu să ia una când tatăl său îl opri.

— Will, nu, îl preveni dr. Burrows. E mai bine să nu te joci cu chestiile alea.

— Hî? făcu Will, încruntându-se.

— Știu că aerul e uscat aici, dar explozibilii pot deveni instabili cu trecerea timpului. În plus, nu știm cui aparțin toate astea, deși trebuie să recunosc că par pur și simplu abandonate aici.

— Dar cine le-a lăsat? Și de ce?

— Deocamdată nu-mi dau seama, îi răspunse dr. Burrows, dar sunt destule arme aici pentru a porni un mic război. Își frecă fruntea cu degetele, lăsând urme groase de unsoare neagră. Vezi simbolul acela mic, pictat pe toate cutiile — săgeata aceea cu o linie deasupra ei?

Will încuviință.

— Asta înseamnă că tot ce-i aici a aparținut cândva Ministerului Apărării... sau armatei, deci e foarte posibil ca astea să fie echipamente ale guvernului, deși se poate să fie și cu totul altceva.

— Și ce anume? Bârlogul secret al doctorului Evil*?

Dr. Burrows clătină din cap fiindcă fiul său făcuse o remarcă ridicolă.

— Nicidecum. Anarhiști... extrema stângă... extrema dreaptă... oricare dintre ei. Oricine ar fi fost însă constructorii acestui loc, mie toate astea îmi inspiră un aer oficial. S-a făcut un efort imens și s-a cheltuit o sumă uriașă, urmă el, pufnind exagerat. Vreau să spun... doar construcția unei hidrocentrale la această adâncime e o operă inginerească absolut remarcabilă. Mai mult, tot ceea ce am găsit aici — întreaga instalație — a fost construit ca să dureze. Aș putea jura că e...

— Da? insistă Will, nerăbdător să afle ce gândea tatăl său.

— ...un adăpost militar subteran... un buncăr de refugiu... construit poate în timpul Războiului Rece, prin anii '50 sau '60.

---

* Principalul personaj negativ din seria de filme „Austin Powers” (n. red.).

— Războiul Rece? se miră Will.

— Da, e dinainte să te naști tu, Will. Și nu a fost un război propriu-zis, așa cum ai putea crede... ci doar o sara-bandă de gesturi absurde, făcute de America și de Uniunea Sovietică. Toți erau ferm convinși că lumea va fi sfâșiată de un război nuclear. Așa că fiecare țară avea propriile planuri pentru situații de urgență, iar unele dintre ele includeau și construirea unor asemenea adăposturi... chiar și aici, în Anglia, zise el, și apoi ieși pe ușă. Will îl urmă imediat, ținând încă în mâini un pistol Browning Hi-Power. Dr. Burrows continuă să își dezvolte teoria, bombănind ca pentru sine. Și dacă *ăsta este* un adăpost... asta înseamnă că ar trebui să aibă propria rezervă de apă și niște dormitoare pe aici pe undeva.

Ignorarea celelalte cabine și deschisera ușa de la celălalt capăt al pasajului. Când o dădură în lături, se treziră scăldați de un șuvoi de aer. Dr. Burrows găsi un șir de întrerupătoare aflate pe peretele de lângă ușă. Le apăsă pe toate cu podul palmei.

Șirurile de lumini se aprinseră pe rând.

— Dumnezeule mare! icni dr. Burrows.

Deși tavanul era la o înălțime mult mai mică decât cel al tunelului, locul în care pătrunseseră era imens. Rânduri după rânduri de paturi supraetajate erau aranjate extrem de riguros ca să ocupe întreg spațiul.

— Pun pariu că ar fi putut fi încartiruiți aici cel puțin o sută de oameni! zise dr. Burrows.

Will alergă către primul pat și atinse perna. La fel ca toate celelalte care îl înconjurau, pe pat erau așternute cearșafuri albe și pături maro, aspre.

— Un pat adevărat! Își puse capul pe pernă și scoase un chiot care răsună în întreaga încăpere. La noapte o să dorm într-un pat adevărat!

O zbughi imediat printre paturi în direcția camerelor aflate dincolo de pereții dormitorului, fiecare dintre ele având o ușă vopsită în gri și purtând un număr.

— Dușuri! urlă el, băgându-și capul în prima cameră. O examinează imediat și pe următoarea: Chiuvete! După ce inspectă alte încăperi, strigă din nou: Mâncare! Am găsit mâncare!

Dispăru imediat în interiorul camerei care îi atrăsese atenția.

Dr. Burrows alergă și el ca să i se alăture.

Era un fel de bucătărie, dotată cu un șir de cuptoare și un grătar lung, părând genul de încăpere specifică unui restaurant mare. Ceea ce îl interesa însă cel mai mult pe Will era numărul imens de cutii de tablă de pe rafturi și din dulapuri.

Will înșfăcă o cutie mare și dreptunghiulară — nu avea etichetă, dar denumirea conținutului era vopsită cu litere mici și albastre.

— Carne de vită, sărată, citi el. O mai fi bună?

— S-ar putea, răspunse dr. Burrows, luând conserva din mâinile fiului său pentru a verifica dacă nu erau semne de rugină sau de scurgeri. Will, nu ai cumva la tine un deschizător de conserve, nu?

Capitolul douăzeci și doi

— **A**tenție! exclamă Chester, gesticulând frenetic spre umbrele din spatele Marthei când femeia intră în Cavernele Lupilor, acolo unde el și cu Elliott o așteptaseră. Se auzi un fel de sforăit și se ivi și Bartleby, care își ținea capul plecat, de parcă i-ar fi fost rușine. E nenorocita aia de pisică!

— E în regulă, zise Martha, ademenind pisica spre ea. Animalul se așează la picioarele ei, privind în sus. N-am putut să-l las pur și simplu acolo, la mila păianjenilor și a lupilor.

— Dar era gata să-l atace pe Will, protestă Chester, cu pușca pregătită în mâini. Nu ne putem încrede în el.

— Styx a fost de vină, spuse Elliott nepăsătoare, luând o altă înghițitură de carne de păianjen.

— Ce vrei să spui? întrebă Chester.

— După ce l-au capturat pe Bartleby... nu cumva l-au dus înapoi în Colonie?

— Ba da, așa mi-a spus Will. Dar ce importanță are?

— E foarte posibil să fi folosit Lumina Întunecată împotriva lui, explică Elliott. Dacă au făcut asta, nu a avut de ales

decât să urmeze ordinele Rebeccăi. Cu ajutorul Luminii Întunecate, Styx poate îngenunchea și cele mai puternice minți omenești, transformându-i în sclavi chiar și pe cei mai vrednici. Bartleby e doar un animal prostuț. În plus, s-ar putea să ne mai fie de folos, adăugă fata.

— Am să ajung să cred că *eu* sunt animalul prostuț, bombăni Chester, coborându-și pușca, dar continuând să privească neliniștit în direcția motanului. Ar fi trebuit să-l transformăm pe Bartleby în chiftele pe submarin.

Martha lovi ușor cu palma creștetul animalului, care era încă murdar de suc de ciupercă.

— Nu, Elliott are dreptate — e un *Vânător*. S-ar putea să ne mai fie de folos, încheie femeia.

Când tatăl său intră în cabina operatorului radio, îl găsi pe Will întins pe unul din scaune, cu picioarele sprijinite pe masă. Înfipse o furculiță în cutia imensă, plină cu ananas, pe care o ținea în mână și, pescuind câteva bucăți, și le îndesă în gură.

— Mmmm... ce bun! Asta da viață, nu-i așa, tată? zise el, mestecând de zor.

— Vezi să nu exagerezi cu fructele alea — trupul tău s-a dezobișnuit, îl sfătui dr. Burrows, așezând pe masă o gamelă militară.

Băgă apoi mâna în buzunar și scoase câteva pachetele învelite în celofan. Will se ridică imediat, interesat brusc de conținutul lor.

— Ți-am adus niște biscuiți, zise dr. Burrows.

— Grozav. Și aici ce-i? întrebă Will, privind aburul care se ridica din gamelă.

— Ceai, răspunse dr. Burrows. Gustă și tu.

— Pare să aibă culoarea potrivită, observă Will, după care luă o înghițitură. Se strâmbă imediat. Ahh... ce greșos! E mult prea dulce.

— E din cauza laptelui condensat. Îmi plăcea tare mult în copilărie — obișnuiam să-l punem pe piersici...

Așezându-se pe scaunul de lângă Will, dr. Burrows prinse să își amintească de o strămătușă pe care Will nu o întâlnise niciodată, apăsând în același timp pe butoanele diferitelor aparate de pe bancul de lucru. Într-un final, când dr. Burrows începu să vorbească înflăcărat despre plăcinta cu rinichi pe care i-o pregătea special mătușa sa, apăsă pe un buton aflat în colțul unității principale, inundând cu lumină galbenă un cadran mare. Câteva dintre lămpile de deasupra aparatului se aprinseră și ele, strălucind în nuanțe de portocaliu. Dintr-un difuzor fixat pe perete se revărsă o explozie de paraziți, care cedă însă rapid locul unui sunet constant, dar sacadat. Se asemena destul de mult cu valurile care se sparg pe o plajă îndepărtată. Dr. Burrows tăcu imediat.

— Slavă Domnului! își șopti Will în barbă, ușurat că se găsisse ceva care să întrerupă povestirea nesfârșită a tatălui său.

— Da, îmi dau seama — asta ar putea fi salvarea noastră, zise dr. Burrows, fără să înțeleagă adevărata cauză a remarcii fiului său. Începu să rotească de un buton aflat în centrul unității principale. Nu reuși decât să producă și alți paraziți și, după câteva minute, se declară învins, clătinând din cap.

Presupun că s-au ars niște lămpi, zise el, arătând spre câteva tuburi de sticlă din partea de sus, care rămăseseră stinse.

— Am putea să încercăm să-l reparăm, sugeră Will.

— Am văzut niște lămpi de rezervă într-una dintre magazii, dar n-aș ști de unde să încep. Cred că mă cam depășește, bombăni dr. Burrows, ca și cum ar fi fost nemulțumit de sine. Oftă și se lăsă să cadă pe scaun, jucându-se cu un pachet de biscuiți. Oricum, n-am idee ce rol au toate indicatoarele astea și nici nu știu cum ar trebui să funcționeze echipamentele, zise el cu regret. Se ridică în picioare și plescăi de câteva ori. S-ar putea să fie o pierdere de timp, dar, dacă tot ești aici, ai putea să verifici toate lungimile de undă. Echipamentul ăsta era folosit probabil doar pentru comunicațiile din port și, de vreme ce nu suntem decât noi aici..., zise el și, fără să își mai bată capul să încheie fraza, ieși din încăpere.

Will se trase mai aproape și începu să rotească butonul foarte încet, încercând în același timp diferite poziții ale întrerupătoarelor. În timp ce făcea asta, repeta mereu:

— Alo, alo, e cineva acolo?

Știa că vorbele sale sunt neinteligibile, fiindcă se îmbuiba în continuare cu bucăți de ananas. Văzând că eforturile sale păreau să aibă ca rezultat doar pârâitul neplăcut al electricității statice și săturându-se de ananas, renunță și el după un timp.

— Nu, își zise el dezamăgit. *E* o pierdere de timp.

Deschise pachetul de biscuiți și ronțai unul, în timp ce contempla și restul încăperii. Privirea îi căzu pe cele două telefoane de pe perete. Se ridică și apucă receptorul celui mai

apropiat telefon, cel roșu, pe care îl puse la ureche ca să verifice dacă are ton. Nu auzi nimic, așa încât apăsă furca și începu să formeze numere la întâmplare, ca să vadă dacă se schimbă ceva.

— Telefonul lui Batman e deranjat, bombăni el, constatănd că tot nu aude nimic, după care puse receptorul la locul lui.

Chicoti și, pradă unei inspirații de moment, ridică receptorul telefonului negru, formând numărul de la fosta sa locuință din Highfield. Își înfipse degetul în discul telefonului și începu să îl învârtă. De ce-o fi inventat cineva ceva atât de greoi? zise el, căci dura foarte mult până când discul revenea la poziția inițială și putea forma următoarea cifră. Se gândi cât de ciudat ar fi fost să îi răspundă mama sa. Ar fi fost o conversație de milioane.

Închise ochii și începu să își imagineze cum ar fi fost.

„Clic!”

„Bună, mamă, sunt eu, Will.”

Fără îndoială, ea ar fi fost furioasă atât pe el, cât și pe tatăl său.

„Pentru numele lui Dumnezeu, pe unde ați umblat atâta vreme? Habar n-aveți prin ce-am trecut, nu-i așa? Sunteți doi egoiști obraznici — TRECEȚI ACASĂ CHIAR ÎN MOMENTUL ĂSTA!” ar fi urlat ea din rărunchi.

„Ăăă... mamă, nu e chiar așa ușor, suntem la mii de kilometri sub pământ, într-un fel de stabiliment guvernamental secret...”

Încetă conversația imaginară fiindcă receptorul continua să rămână tăcut.

— Nu e nimeni acasă, nu e nimeni acasă..., murmură el și tocmai se pregătea să pună receptorul în furcă, dar se hotărî să mai încerce o dată.

Reuși să își amintească numărul de mobil al mamei sale, deși ea îl ținea rareori deschis. Termină de format numărul și ascultă. Se auzi un fâșâit puternic, iar băiatul tresări.

Doamna Burrows era la biroul ei, în oficiul de avocatură în care lucra, dactilografiind cu furie. Purta o pereche de căști și transcria o scrisoare de la unul dintre parteneri de pe o înregistrare. Era despre un cuplu care divorța și care se lupta pentru custodia fetei lor de cinci ani. Doamna Burrows putea să își imagineze lesne durerea și resentimentele care se ascundeau în spatele limbajului avocătesc, sec al scrisorii, și asta o indispucea destul de tare.

La un moment dat i se păru că își aude telefonul mobil sunând, așa încât își dădu jos căștile și înșfăcă poșeta. Telefonul mai suna încă în momentul în care reuși să îl scoată. Răspunse, puse aparatul la ureche, dar nu auzi decât niște păcănituri.

— Alo, zise ea chiar în momentul în care persoana de la celălalt capăt al firului întrerupse convorbirea. Se uită la numărul celui care o apelase. Nu îl cunoștea — cu siguranță nu era un număr din Londra. Alt nenorocit de agent comercial, concluzionează ea, aruncându-și telefonul înapoi în geantă și reîncepând să dactilografieze.

Receptorul pocni din nou, așa încât Will îl depărtă și mai mult de ureche și apăsă furca.

— Ce naiba fac? se întrebă el, hotărând să mai încerce o dată.

Pentru o clipă, mintea i se goli cu totul, așa încât nu reuși să-și amintească niciun alt număr de telefon. Nu știa numărul părinților lui Chester sau pe cel al mătușicii Jean. În ultimă instanță, se hotărî să încerce să sune la serviciul de urgențe.

Deodată însă, în minte îi apăru numărul pe care îl repeta mereu Elliott în timpul delirului ei provocat de febră. Îl învățase pe de rost, așa încât îl formă imediat. Nu păru să se facă legătura, și de data aceasta nu auzi nici cea mai mică pocnitură în receptor, așa că anunță:

— Mă numesc Will Burrows. Sun de undeva din adâncul pământului, dar *mă voi întoarce* curând. Mulțumesc, la revedere! exclamă el înainte să trântască receptorul în furcă.

Ieși din cameră mestecând un biscuit, vrând să vadă cu ce se ocupa tatăl său.

— Nu știu cum poți să bei porcăria aia, rosti Will, apropiindu-se de dr. Burrows.

Acesta sorbea din când în când din gamela militară și era aplecat asupra unei mese pe care o adusese în dormitorul cel mare. În jurul scaunului său se afla o grămadă de dosare, cutii și pachete de hârtii pe care era evident că le adunase ca să le inspecteze în căutarea vreunui amănunt folositor.

Privea un fel de plan, desenat pe o foaie atât de mare încât acoperea întreaga suprafață a mesei. Fusesse trasat pe o hârtie gri, folosind culori pastelate. Dr. Burrows își termină ceaiul și își puse gamela pe plan, iar o zonă din apropierea vasului îi atrase atenția lui Will. Ieșea în evidență fiindcă era

foarte înnegrită. Judecând după formă, Will își dădu imediat seama că reprezenta portul și complexul în care se aflau acum. În afara râului, reprezentat printr-o dungă albastru-pal trasată pe toată lățimea planului, reuși să mai vadă câteva linii galbene care păreau să părăsească caverna portului și erau întrerupte din când în când de triunghiuri roșii. Will presupuse că acestea marcau distanța și corespundeau triunghiurilor pe care le văzuseră pictate pe pereții fisurii care îi adusesese acolo.

— Ai văzut ceva interesant? întrebă Will, aplecându-și și el capul asupra planului.

— Nu prea, zise dr. Burrows pe un ton distant. Am descoperit doar că au căutat izvoare de apă dulce în jurul portului.

În momentul acela, Will zări tăblițele de piatră adunate într-o batistă murdară și se arătă imediat interesat, fiindcă nu reușise să le examineze prea bine. Dr. Burrows ținea una în mână și părea să o studieze cu atenție.

— Pot să mă uit și eu? întrebă Will.

— Vezi să nu le scapi, bombăni dr. Burrows, mângăind ceva neinteligibil pe un carnețel.

Will întinse mâna spre batistă și apucă o tăbliță.

— Uau! Mi-ai spus că gravurile sunt foarte fine, dar n-am crezut că e *chiar așa*! se minună el, privind cu atenție inscripțiile și diagramele amănunțite.

— Oricât de mult m-aș strădui, nu reușesc să descâlcesc textul. M-am împotmolit, mărturisi oftând dr. Burrows, rezemându-se resemnat de spătarul scaunului. Îmi amintesc

câteva cuvinte, dar nu destule. Am nevoie de un specialist în criptografie, care să mă ajute să descifrez toată nebunia asta.

— Vrei să încerc și eu? se oferi entuziasmat Will.

— Nu, e prea complicat, răspunse dr. Burrows. Ar fi o pierdere de vreme.

— Și unde crezi că duce drumul ăsta? întrebă Will după ce mai luă o tăbliță de piatră din batistă și începu să o compare cu prima.

Dr. Burrows întoarse o pagină curată a carnetului său și începu să scrie cu furie. Pe urmă, o întoarse spre Will, ca să i-o arate mai bine. Desenase un cerc cu niște siluete omenești simplificate, care mergeau înăuntrul său, și un soare stilizat, aflat chiar în centrul cercului, răspândind câteva raze.

— Am descoperit imaginea asta pe un basorelief într-un templu străvechi din Adâncuri. Descrie o lume într-o altă lume, explică el, și apoi oftă.

— Mda, am văzut și eu desenul ăla al tău, își aminti Will.

— Poftim? chițai dr. Burrows, sărind în picioare și dărâ-mând scaunul. Și cum naiba ai făcut asta?

— Ți-am spus, tată, am găsit câteva dintre paginile jurnalului pe marginea Porului, continuă Will.

— Da, dar am crezut că erau ilizibile. Am crezut că fuseseră distruse de apă! strigă dr. Burrows.

Will îl privi uimit.

— N-am spus asta. Erau puțin rupte și unele dintre ele se udaseră într-adevăr, dar cele mai multe dintre paginile pe care le-am salvat nu se prezentau chiar rău. În orice caz, am putut să le citesc.

Dr. Burrows se clătină ușor, ca și cum ar fi fost lovit în moalele capului. Încercă să se așeze, dar se opri la timp, după ce își dădu seama că scaunul nu se mai afla la locul lui. Îl apucă repezit și îl ridică, după care se așeză și începu să scrie pe o foaie albă, cu gesturile unui nebun. Termină în câteva secunde și apoi îi arătă hârtia lui Will.

— Era cumva și desenul ăsta printre ele? Schița mea în care descriam o placă de piatră?

Will privi atent conturul desenat de tatăl său și cele trei porțiuni de text de pe el. Literele scrise în grabă semănau mai degrabă cu niște țânțari striviți.

— Da, sunt sigur c-am avut pagina asta, cu cele trei înscrisuri pe ea.

— Doamne, unde e acum hârtia asta? vru să știe dr. Burrows.

— Am pus-o la loc sigur în coliba Marthei.

— În... coliba... Marthei..., repetă încet dr. Burrows, subliniind fiecare cuvânt.

Fața lui era oricum albă de pe urma lunilor în care trăise sub pământ, dar acum lui Will i se părea că e lipsită de orice strop de sânge.

— De ce? E așa de importantă? întrebă Will cu sfială.

— Am nevoie de pagina aceea cu „Piatra Burrows” pentru a putea traduce tăblițele astea. Da, e foarte importantă.

Will se încruntă când auzi de „Piatra Burrows”, apoi îl privi atent pe tatăl său pentru a vedea dacă nu glumește. Își îndreptă din nou atenția către tăblițe și mai luă una din cele puse în batistă.

— „Piatra Burrows” este precum Piatra de la Rosetta, îi explică dr. Burrows. Are trei zone distincte de text care spun toate același lucru, iar unul dintre ele este în feniciană. Asta îmi permite să traduc celelalte două limbi pe care nu cred să le fi folosit vreodată cineva la suprafață. Dacă aș fi avut-o acum, aș fi putut traduce tăblițele și...

Se opri în mijlocul propoziției.

— Și? îl îndemnă Will, care începuse să examineze pe rând tăblițele.

— Și cred că aș putea alcătui o hartă care să ne indice drumul către lumea interioară în care credea această civilizație antică: Grădina celui de-al doilea Soare.

— Al doilea Soare, repetă absent Will.

Lipsa de reacție a băiatului îl surprinse pe dr. Burrows, care trebui să accepte că gândurile fiului său erau în altă parte. Băiatul mișca tăblițele pe masă, luând din ce în ce mai multe din grămada din batistă, până când le întinse pe toate, cu excepția celei la care lucra tatăl său.

— Mi-o dai și pe asta? îi ceru el tatălui lui, arătând spre ea.

Dr. Burrows i-o oferă, iar Will o întoarse pe toate părțile, examinându-i marginile, după care o așeză cu grijă printre celelalte.

— Piese de domino, zise Will. Sunt ca piesele de domino. Marginile sunt destul de tocite, dar n-ai observat creștăturile de pe ele? Uite, zise el, alegând o tăbliță la întâmplare. Asta are trei creștături la un capăt, așa încât se potrivește cu următoarea, care are aceleași creștături, îi explică el, așezând apoi tăblițele la loc.

— Genial! strigă dr. Burrows, examinând aranjamentul fiului său. Se pleoști însă imediat. Am acum imaginea de ansamblu, dar asta nu mă ajută prea mult. E nevoie de „Piatra Burrows”, ca să descifrez inscripțiile de aici. În plus, ar trebui să știm și de unde pornește drumul acela.

Will își ridică mâinile.

— Stai, că n-am terminat! Așteaptă aici! zise el, după care se repezi către patul pe care își lăsase rucsacul.

— Nu prea aveam de gând să plec, comentă amuzat dr. Burrows.

Will se întoarce la tatăl său ținând ceva în mâini. Înainte de a-i arăta însă obiectul tatălui său, îi atrase atenția la tăblița de piatră de la care începea întregul aranjament.

— Ia uită-te la asta, tată! Vezi semnul de aici? întrebă el, arătând către un simbol ca un trident, sculptat cu multă măiestrie chiar în colțul din stânga sus al tăbliței.

— Bineînțeles, spuse dr. Burrows, ridicând din umeri, ca și cum n-ar fi văzut nimic deosebit. Am întâlnit și eu simbolul ăsta de câteva ori în Adâncuri, adăugă el, în timp ce fiul său răscolea în vraful de fotografii pe care i-l dăduse Rebecca Unu.

— Astea au aparținut unui marinar de pe submarin. Ia uită-te la ultimele două, rosti Will, aruncând fotografiile în fața tatălui său. E același simbol, îl lămuri el. Marinarul trebuie să fi făcut fotografia undeva lângă submarin, destul de aproape ca să fi putut să se întoarcă pe navă fără să fie atacat de străluciri.

— Nu se poate! strigă dr. Burrows. Deci, fără să o știu, se poate să fi ajuns de fapt în locul pe care îl căutam!

— Înseamnă... înseamnă că trebuie să ne întoarcem chiar acum! strigă Will, la fel de entuziasmat ca tatăl său.

Dr. Burrows clătină însă din cap.

— Nu, Will, nu putem.

— Și de ce nu? întrebă Will.

— Fiindcă e foarte important să stabilim o rută către suprafață, una pe care să o putem folosi. Nu vreau să mai fiu rupt total de civilizație, în caz că se ivește vreo urgență. Dacă se poate într-adevăr naviga în susul râului, va fi o joacă de copii să ne întoarcem. Trebuie doar să plutim înapoi până aici. Bărbatul dădu să mai spună ceva, dar se opri și își masă fruntea. Când vorbi din nou, vocea i se redusese la o șoaptă. Și trebuie să văd și ce s-a întâmplat cu mama ta. Probabil că e foarte îngrijorată. La urma urmei, n-am dispărut numai eu, ci și tu, și Rebecca. Acum e singură acolo, sus.

Dr. Burrows evită privirea lui Will, ceea ce îl făcu pe băiat să devină bănuitor. Tatăl său nu fusese niciodată prea preocupat de soarta soției lui, așa încât Will se întrebă de ce începuse să își facă griji tocmai acum.

— În plus, izbucni dr. Burrows, ca și cum gândul acesta abia i-ar fi venit în minte, credeam că trebuie să duci virusul cuiva de la suprafață. Ai spus că e de importanță vitală...

— Presupun că da, spuse Will, simțind că fusese adus cu picioarele pe pământ.

Se lăsase antrenat de perspectiva unor noi aventuri alături de tatăl său și alungase complotul Styx într-un ungher al minții sale. Dr. Burrows văzu frământarea de pe chipul fiului său.

— Ce s-a întâmplat? întrebă bărbatul.

— Nimic, doar că s-ar putea ca în fiole să nu fie cu adevărat virusul Dominion, răspunse Will. Ar putea fi doar o pierdere de timp.

— De ce spui asta?

Will se încruntă și mai tare.

— Pentru că tot ceea ce au făcut gemenele Rebecca s-a dovedit fie o șmecherie, fie o minciună, iar eu cred în continuare că e ciudat că Rebecca Unu mi-a dat fiola cu virusul. E chiar și mai ciudat că Rebecca Doi știa de lucrul ăsta — îți amintești că mi l-a cerut când ne-am întâlnit lângă submarin?

Dr. Burrows medită pentru o clipă.

— Lăsând asta deoparte, părea însă foarte important pentru ele să îl recapete, așa că se poate să fie originalul. Și dacă într-adevăr crezi că e foarte periculos, *trebuie* să îl dai autorităților ca să aibă ele grijă de toate astea.

Will dădu din cap resemnat. Tatăl său avea perfectă dreptate. Atâta vreme cât exista o șansă, chiar și una firavă, ca în fiolă să se afle virusul Dominion, avea responsabilitatea de a se asigura că acesta ajungea la cineva care ar fi putut zădărnici complotul Styx.

— Bine... dar după ce ajungem în suprasol și ne ocupăm de fiole, mă voi *întoarce* cu tine, nu? Vreau să te ajut să duci asta la bun sfârșit, tată, îl rugă băiatul, cu o voce tremurândă.

— Desigur, desigur, răspunse dr. Burrows, continuând însă să evite privirea lui Will și aplecându-se să ridice un dosar negru de la picioarele sale. Deocamdată însă, vreau să te ocupi de altceva.

Will luă dosarul și examinează coperta de plastic, care crăpase acolo unde era îndoită. Coperta era goală, cu

excepția câtorva litere și cifre, așa încât îl deschise imediat. Îl întâmpină ceea ce părea să fie schema unei mașinării.

— Ce e asta? întrebă el, iar apoi, dând înapoi la prima pagină, citi: „Manual de utilizare a motorului de barcă”. Te aștepți ca eu să citesc chestia asta?

— Știi prea bine că nu mă pricep la mecanică. Poate că ai să te lămurești tu, în timp ce eu o să pregătesc barca. Dacă manualul nu se potrivește cu motorul, vezi că mai sunt câteva într-o bibliotecă din cabina douăzeci și trei, împreună cu o mulțime de romane de Alistair MacLean... și câteva manuale ale armelor.

Will ciuli urechile la auzul ultimelor cuvinte ale tatălui său.

— Sunt omul tău, declară el.

Will își petrecu următoarele patruzeci și opt de ore citind despre cum se instalează și cum se folosește motorul bărcii și mergând din când în când până pe chei, acolo unde tatăl său legase ambarcațiunea. Fără să știe dr. Burrows, băiatul se strecurase și în arsenal și se aprovizionase cu câteva pistoale pe care învățase să le demonteze și să le curețe pe o pătură întinsă pe podeaua unei camere vecine cu dormitorul.

În timpul acesta, dr. Burrows era și el ocupat. Folosise un scripete ruginit pentru a aduce până pe chei și apoi a lansa la apă ambarcațiunea din fibră de sticlă. După ce se asigurase că era legată zdravăn de baba de amarare, începuse să o încarce cu provizii. Tocmai se întorcea de la magazie, când dădu peste Will la ușa principală.

— A venit apa caldă, îl anunță Will.

Părul îi era dat pe spate, iar fața îi era perfect curată pentru prima dată după un răstimp destul de îndelungat, în urma dușului pe care îl făcuse. Purta și un schimb de haine curate: o cămașă verde-oliv și pantaloni asortați.

Dr. Burrows îl privi cu gura căscată.

— Trebuie să mergi până în camera treizeci și unu pentru îmbrăcăminte și în camera douăzeci și șapte pentru duș. Ți-am lăsat înăuntru niște săpun și puțin șampon, îi zise Will, continuându-și drumul.

Dr. Burrows îl privi cum se îndepărtează și observă revolverul Browning Hi-Power îndesat la spatele pantalonilor fiului său.

— Will! Ți-am spus să nu...

— Nu e încărcat, răspunse Will, fără să se oprească.

Zâmbi pentru sine și, odată ieșit din raza vizuală a tatălui său, aruncă în sus cutia cu cartușe și o prinse cu îndemânare. Știa că era puțin probabil ca dr. Burrows să audă din interiorul adăpostului antibombă focurile de revolver.

— Repetiția e mama învățăturii, murmură el.

A doua zi, reușiră să fixeze motorul cu bolțuri la pupa ambarcațiunii. Pornirea lui se dovedí însă mai problematică. Motorul pornea și mergea preț de câteva secunde, dar apoi părea să se înece. Will încercase să îl pornească manual și trăsese de mâner de atâtea ori încât aproape că nu își mai simțea brațele, așa că tatăl său se văzu nevoit să-i ia locul. Transpirați și acoperiți de funingine și ulei, reușiră într-un sfârșit, iar motorul scoase un fum negru timp de câteva minute, înecându-se. Încetă însă brusc să mai dea rateuri și

începu să toarcă regulat. Tatăl său ridică degetul mare în sus, iar râsul îi fu acoperit de zgomotul motorului. Will îl împinse în afara bărcii, așa încât elicea să atingă foarte puțin apa, și apoi îl ambală. Un torent țâșni în spatele ambarcațiunii.

— Am terminat cu asta, zise Will, închizând motorul și ascultând cum se sting ultimele ecouri ale huruitului său asurzitor.

— Excelent! îl felicită tatăl său. Adu-mi însă aminte să mai pun niște canistre de combustibil în barcă, înainte de a pleca. După ce se urcară înapoi pe chei, își privi cu mândrie fiul. Asta înseamnă munca în echipă, zise el, bătându-l ușurel pe umăr și îndreptându-se amândoi spre dormitor.

După un somn bun și un mic dejun frugal, ieșiră amândoi din adăpost și se îndreptară spre locul în care își legaseră barca.

— Mișto haină, tată, zise Will, admirând haina veche, de sibir, pe care și-o găsisese dr. Burrows.

Avea glugă și nasturi în față și era făcută dintr-o stofă maroniu-gălbuie, care părea atât de țeapănă, încât putea să stea vertical.

— E un *Montgomery* clasic, făcut din material de pătură Fearnought. Tatăl meu a avut una exact la fel, pe care și-a cumpărat-o de la un magazin al armatei. Îmi amintesc că a purtat-o multă vreme cât am fost eu copil, zise afectuos dr. Burrows. După ce termină să își admire haina, își ridică privirea și observă cele două genți kaki burdușite, pe care le căra fiul său. Nu ai exagerat cu astea?

— Am luat doar doi saci de dormit și alte câteva chestii care s-ar putea dovedi de folos, răspunse Will imediat, încercând din răspuțeri să nu trădeze cât de greu atârnavu gențile.

— La urma urmei poate că e chiar o idee bună să avem ceva balast pe fundul bărcii — în caz că apa e agitată, zise dr. Burrows.

Will privi în jos, către buzunarul de la piept al hainei militare cu care era îmbrăcat.

— Singurul lucru care mă îngrijorează cu adevărat sunt fiolele cu Dominion. Nu trebuie să le pierdem. Orice s-ar întâmpla.

Merseră câțiva metri de-a lungul cheiului, iar apoi Will vorbi din nou.

— Tată, sper că îți dai seama că fiolele sunt singurul motiv pentru care vin cu tine. Dacă n-ar fi fost ele, m-aș fi dus direct la Chester și Elliott. Și mă voi întoarce la ei imediat ce voi preda cuiva virusul.

Dr. Burrows se opri brusc.

— Will, mi-ai spus lucrul ăsta foarte limpede. Doar nu crezi că eu am terminat ce aveam de făcut aici, nu-i așa? Abia dacă am zgâriat ceva la suprafață... Clătină din cap. Nu, sunt hotărât să mă întorc și să continui ce am început.

În timp ce parcurgeau restul distanței până la barcă, dr. Burrows murmură:

— Asta dacă ajungem până acasă.

Își stivuiră bagajele în barcă, și apoi dr. Burrows se întoarse spre fiul său.

— Aproape că am uitat! Scoase două căciuli negre, de lână, din buzunarul hăinii, pe care se grăbiră amândoi să și le pună. O să ne țină cald!

— Bună idee, zise Will, zâmbindu-i tatălui său.

Cu căciula trasă pe frunte și cu barba crescută în neorânduială, tatăl său părea un lup de mare încercat de furtuni.

— Înainte și apoi în sus! strigă dr. Burrows, după ce Will porni motorul bărcii.

Făcură mai întâi câteva ture în jurul portului. După ce se obișnuiră cu cârma, Will procedă după cum îi spusese tatăl său și accelerează puternic înainte de a trece pe sub arcadă și de a pătrunde în canalul prin care curgea râul. Observă că sugestia doctorului Burrows fusese întemeiată și că trebuie să accelereze chiar și mai mult pentru a înainta contra curențului apei.

Imediat după ce părăsiră zona iluminată a râului, dr. Burrows se așeză la provă cu o lanternă, pentru a putea lumina drumul. Deveni curând un soi de pilot, strigându-i lui Will dacă trebuiau să evite stâncile care ieșeau din apă sau dacă urmau cotituri ale canalului. Ambarcațiunea se zguduia mai tare decât se așteptase Will, și, în plus, în scurtă vreme, atât el, cât și tatăl său erau uzi până la piele din cauza stropilor reci ca gheața, împrăștiați de râu, și a apei care pătrundea din când în când peste marginea bărcii. Will era recunoscător că are căciula de lână și straturile suplimentare de haine, pe care le îmbrăcase special pentru călătoria aceea.

Râul părea să se întindă la nesfârșit, șerpuind prin măruntaiele pământului kilometru după kilometru. Singurul semn care indica prezența omului acolo era o succesiune de cercuri

mari și albe, vopsite pe pereți, care marcau drumul ce trebuia ales la fiecare răspântie. În timp ce dr. Burrows privea atent în căutarea semnelor, Will cârmea, îndreptându-se în sus, întotdeauna în sus, către izvorul râului.

Când băiatul începu să se simtă atât de obosit încât de-abia mai putea să controleze ambarcațiunea, trecu el la provă, schimbând locurile cu tatăl său. Deși Will avea nevoie de somn, nu putea să doarmă, fiindcă cineva trebuia să lumineze drumul, altfel le-ar fi fost imposibil să se orienteze din cauza norilor de stropi. Nu îi era deloc mai cald în locul acela, dar măcar avea ocazia să își odihnească brațele care îl dureau.

Înaintară fără încetare, căci nu găsiră niciun loc în care să poată opri și să se pună la adăpost de curentul puternic al râului. După aproape o zi, timp în care dr. Burrows reușise să realimenteze de câteva ori motorul bărcii fără să-l oprească, Will zări un altfel de semn — un cerc alb care avea, de această dată, un pătrat negru în centru. Îi făcu semn tatălui său să se îndrepte spre el. După ce urmară mai multe astfel de semne, se treziră într-o porțiune în care canalul se lărgea considerabil, având mai bine de o sută de metri de la un mal la celălalt.

Odată ajunși în ape mai liniștite, observară un obiect șters în depărtare, iar dr. Burrows se îndreptă spre el. Se dovedi a fi un ponton de metal, care fusese probabil vopsit în alb, deși acum era, în mare parte, mâncat de rugină. Chiar lângă acesta descoperiră un dig care ajungea în apă, iar în spatele acestuia, un debarcader. Dr. Burrows opri motorul, lăsând barca să se apropie încet.

— Am reușit! strigă Will când prinse balustrada de metal, silind ambarcațiunea să se oprească.

După ce legară frânghia de la provă, urcară amândoi.

— E bine să te afli din nou pe uscat, zise dr. Burrows, tropăind vesel și bucurându-se că simte pământul sub picioare.

Își scoase căciula de lână și o stoarse, în timp ce Will examină repede împrejurimile. Cheiul se dovedi cu mult mai mic decât cel de pe care plecaseră, așa că se întoarse după doar câteva minute.

— Nu e mare lucru pe-aici, tată. Doar câteva rezervoare de combustibil și o construcție mică, absolut goală, cu excepția unui telefon.

— Așa mă gândeam și eu, zise dr. Burrows. Probabil că ăsta a fost doar un punct pentru realimentare — un fel de haltă de unde barjele și bărcile să-și poată umple rezervoarele cu combustibil. Lucru al naibii de bun, fiindcă și noi am golit deja două dintre canistarele de rezervă. Începusem să mă întreb dacă avem destulă motorină ca să ajungem până sus.

— Atunci o să verific dacă mai e combustibil în rezervoare, propuse Will și dădu să plece, dar apoi se opri și se întoarse spre tatăl său. Oare mai avem mult?

Dr. Burrows chicoti, înfigându-și un deget în ureche pentru a-și scoate apa din ea.

— Așa mă întrebai și când mergeam cu mașina să căutăm fosile. Nici atunci nu aveai răbdare. Îți amintești?

— Păi, mai *avem* mult? repetă zâmbind Will.

— E greu de zis, dar aș estima că n-am parcurs nici măcar o treime de drum, răspunse dr. Burrows. Poate chiar mai

puțin, adăugă el, rotindu-și brațele de câteva ori și începând apoi să sară pe loc.

— De ce faci asta? întrebă mirat Will.

— N-ai observat că te miști mai lent? Dr. Burrows apucă geanta pe care o luase cu el și o ridică încetișor. Chiar și asta îmi pare mai grea. Când vom ajunge la suprafață, ne vom simți de parcă am fi făcuți din plumb.

— Da, vom fi din nou la gravitație normală. Nu m-am gândit la asta, zise Will, după care oftă. Înseamnă că ne vom pierde superputerile.

Își așezară tabăra în clădire și aprinseră o lampă cu petrol, pe care o așezară în pragul ușii, ca să se încălzească și să își usuce hainele și bocancii. După ce mâncară o masă caldă, se strecurară în sacii de dormit și adormiră buștean în doar câteva minute.

Will se trezi când tatăl său îi trecea o gamelă de lichid aburind pe sub nas.

— Bleah! Nu mai vreau *ceai* de-al tău, zise Will, după care gemu. Nu pot să mai dorm încă o oră? Sunt terminat.

— Scoală-te, puturosule! Trebuie să-i dăm bice, spuse dr. Burrows.

În pofida protestelor sale, Will trebui să se trezească și să pregătească din nou ambarcațiunea. Dădură apoi peste alte câteva stații de realimentare și, într-un final, după o zi și jumătate, ajunseră într-un port ce părea să fie cu mult mai mare.

— Cred că am ajuns! strigă dr. Burrows de la prova ambarcațiunii.

Capitolul douăzeci și trei

La periferia orașului Cardiff, un bărbat își descuie ușa casei și intră. Înăuntru era întuneric beznă, dar nu se grăbi să aprindă luminile, ci își așează umbrela pe masa din hol și porni spre bucătărie. Merse apoi până la ceainicul electric și, după ce verifică dacă are apă înăuntru, îl porni apăsând pe un buton. Părea că se uită fix la lumina roșie de la baza ceainicului, în timp ce apa se încălzea și bolborosea, după care întinse mâna spre un dulap ca să ia o cană.

— Sam, zise Drake din întuneric.

Bărbatul icni surprins, scăpând cana din mâini, care se sparse cu zgomot pe podea.

— Iisuse... Drake! Chiar tu ești, Drake?

— Bună, Sam, spuse Drake. Îmi pare rău că te-am speriat în halul ăsta, dar dacă lași luminile stinse...

— Am crezut că ai murit, comentă bărbatul, a cărui voce se schimbă imediat, umplându-se de furie. Dar ce faci aici? N-ar trebui să te apropii de mine. E posibil să fiu urmărit.

— Nu, m-am asigurat că nu e niciun pericol.

— Nu suntem niciodată în siguranță, replică Sam.

— Ai fost întotdeauna puțin cam suspicios, observă Drake, clătinând din cap. Apropo, ce mai faci ai tăi?

— Nu știu, spune-mi tu! Nu mai pot să-i văd — a trebuit să-i părăsesc, ca să nu-i pun în pericol. Sam se îndreaptă către chiuvetă, călcând în picioare cioburile cării. Sper să nu te fi văzut cineva când ai intrat, adăugă el, în continuare extrem de nervos. Ești conștient că *ei* ne-au neutralizat rețeaua? Și că multe dintre fostele echipe au fost ucise sau s-au ascuns atât de bine încât nici nu mai contează dacă mai există?

— Îhî, răspunse Drake într-o doare, ceea ce îl înfurie și mai mult pe celălalt.

— O, îmi pare rău, nu mi-am dat seama că ești într-o vizită de curtoazie. Ți-aș oferi niște cafea, dar tocmai mi-am spart singura cană.

— Am nevoie de ajutor, zise Drake.

— Și de unde știu eu că nu te-au prins și pe tine? îl somă Sam. Ai fost plecat... cât să fie? Patru ani. Poate că ei te-au trimis aici. De unde știu că mă pot încrede în tine?

— Te-aș putea întreba exact același lucru. De unde știu *eu* că pot să am încredere în tine? îl contră Drake.

— Nu-i nevoie s-o faci — vremurile în care complotam s-au dus. Nu mai sunt persoana pe care o știai, așa că ești pe cont propriu, amice, răspunse Sam, apoi oftă. Nu știu cum mi-am imaginat că putem câștiga lupta asta. Sunt pur și simplu prea deștepți și prea influenți. E o încercare imposibilă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, nici măcar nu poți să le mai spui pe nume? Vorbești despre *Styx*, mârâi Drake.

Bărbatul rămase tăcut și făcu încă un pas spre fereastră, sprijinindu-se de chiuvetă. Lumina care pătrundea de afară era destul de puternică pentru ca Drake să îi vadă profilul și să observe că purta ochelari negri.

— Ți s-a întâmplat ceva? întrebă Drake.

— M-au orbit, Drake. Nu mai văd nimic.

— Cum? Ce naiba s-a întâmplat?

— Cred că folosesc undele subsonice, o tehnologie similară cu Lumina Întunecată, dar pe o scară mult mai largă, răspunse Sam. Conduceam spre un punct de întâlnire din nordul Highfield-ului și m-am oprit la o intersecție. Am auzit un zgomot grav, adânc, ca și cum aș fi fost sub apă — m-am simțit ca și cum ceva ar fi vibrat chiar înăuntrul capului meu. Eram încremenit, nu mă puteam mișca. Nu știu ce s-a întâmplat după aceea, dar m-am trezit, două zile mai târziu, într-un spital, cu un bandaj în jurul capului. *Styx* mi-au luat vederea, zise el, folosindu-le numele pentru prima dată și rostindu-l repezit, de parcă l-ar fi ars pe limbă. Mă mir în continuare că nu m-au omorât pur și simplu.

— Poate că au vrut să trimită un semnal pentru noi, ceilalți, zise Drake încetișor. Un avertisment.

— Se poate, fu de acord Sam. Dar acum, în starea în care mă aflu, nu mă pot întoarce la luptă, Drake. Nici dacă aș vrea.

— Îmi pare rău că nu am știut despre toate astea. Eu abia ce am urcat din Adâncuri.

— Mda, n-aveai de unde, adăugă Sam.

— Mă întreb pe cine din suprasol au silit să îi ajute să dezvolte tehnologia asta subsonică, spuse Drake.

— Poate că au inventat-o ei — e posibil ca savanții din Colonie să o fi descoperit pe cont propriu.

Drake își drese glasul.

— Trebuie să plec, anunță el.

— Încă ceva... presupun că îți mai aduci aminte de serviciul pe care l-am pus la punct pe un server al Universității, atunci când a luat naștere rețeaua. Sistemul acela secret de mesaje, despre care n-ar fi trebuit să știe nimeni.

— Desigur, confirmă Drake.

— Ei bine, cineva a aflat, dezvălui Sam.

— Ce vrei să spui?

Bărbatul își masă fruntea.

— Nu știu de ce nu l-am dezactivat când totul a început să se destrame, dar îl verific din când în când. Acum vreo două zile a sosit un mesaj pentru tine. Era bruiat de alte zgomote, dar se pare că vine de la cineva numit Will Burrows. Îți spune ceva numele ăsta?

— Will Burrows..., repetă Drake, fără să reacționeze la auzul acestei vești, deși inima aproape că îi stătuse în loc. Nu, nu-mi spune nimic, dar îți mulțumesc oricum. O să mă conectez și eu la server ca să ascult, zise Drake. Și... îmi pare rău că am dat buzna în felul ăsta. Succes, Sam.

— Înainte de a pleca, pot să fac ceva pentru tine? Vrei să mănânci ceva? se oferă Sam, dar Drake dispăruse deja.

— Dar râul continuă în partea aceea, spuse Will, arătând cu mâna în timp ce mergeau pe chei, cu hainele șiroind de apă și lipăind cu bocancii uzi. N-ar trebui să îl urmăm?

— S-ar putea să n-ajungă niciodată la suprafață, punctă dr. Burrows, ridicând din umeri. În plus, uită-te la toate clădirile astea... și la macara. Stătură o vreme contemplând construcțiile din fața lor. Locul ăsta trebuie să fie portul de încărcare pentru călătoriile în jos, mai ales dacă avem în vedere *asta*, adăugă el, arătând spre arcada largă de la capătul cheiului, ale cărei margini erau vopsite în alb.

Se apropiară amândoi de ea.

— E destul de mare pentru a lăsa să treacă un camion, observă dr. Burrows.

— Asta era odată, zise Will, ciocănind în zidul de cărămizi care o astupase în totalitate.

Dr. Burrows plecă imediat, pășind hotărât în întuneric. Will i se alătură și îl găsi în fața unei uși duble. La fel ca arcada, marginile de beton ale acesteia fuseseră vopsite în alb.

— Probabil că asta era intrarea personalului, sugeră dr. Burrows. Și aceasta fusese blocată. Bărbatul își lipi o palmă de suprafața zidului. Blocuri de beton celular, zise el. Încercă apoi câteva porțiuni ale mortarului, care ieșeau în afară la marginea blocurilor gri și care arătau ca pasta de dinți uscată. Trase de o bucată până când rămase cu ea în mână. Lucru de mântuială. Zidul ăsta a fost făcut în grabă.

— Și acum? întrebă Will.

— Dacă n-o să găsim o altă cale de ieșire, n-ar trebui să ne fie prea greu să trecem prin asta.

După ce cercetară rapid toate celelalte clădiri de pe chei, își dădură seama că acela era singurul loc prin care puteai ieși.

— Du-te și adu uneltele, te rog frumos, zise dr. Burrows, frecându-și mâinile.

Will se întoarse la barcă și coborî în ea. Se gândi la cele două genți cu echipament. Dacă tatăl său dorea să dărâme un zid, el unul se putea gândi la o cale mai rapidă. Mai murdară, dar mai rapidă.

— Unelte! strigă dr. Burrows nerăbdător, iar Will își zise că ar fi totuși mai bine să păstreze tăcerea despre explozibili pe care îi șterpelise.

Părăsi barca și porni repede spre tatăl său, aducând doar geanta de pânză, cu unelte pe care le luase din atelierul de scule.

Dr. Burrows bâjbâi prin ea până când găsi o rangă lungă. Începu imediat să lovească peretele, folosind capătul îndoit pentru a scoate mortarul dintre cărămizi.

— E moale ca zahărul pudră, murmură el, când se dovedi ușor de îndepărtat. După ce curăță îndeajuns în jurul uneia dintre cărămizi, băgă ranga sub aceasta și începu să apese pe ea. Hai că merge, zise el, când blocul de ciment se eliberă și căzu la picioarele sale. Am pătruns! E doar un singur rând de cărămizi!

Cu Will alături, ridică globul luminos spre deschizătură. De partea cealaltă zăriră doar beznă.

— Trebuie să lărgim gaura asta, hotărî dr. Burrows, întinzându-i ranga lui Will. Înainte ca băiatul să apuce să protesteze, dr. Burrows murmură: Am nevoie să mă gândesc o vreme în liniște, după care se întoarse brusc și plecă.

— La *ce* să te gândești? strigă Will în urma lui, dar dr. Burrows pretinse că nu aude.

În timp ce lipăia în întuneric, Will își dădu seama că tatăl său merge să tragă un pui de somn și că îi lăsase lui partea cea mai grea a muncii.

— Nu s-a schimbat nimic, se plânse Will, începând să lucreze la blocul alăturat. Nimic nu se schimbă niciodată.

Will făcu o gaură îndeajuns de largă încât să poată trece amândoi prin ea și apoi plecă să îl caute pe tatăl său. Îl găsi întins lângă lampa cu petrol, pe jumătate adormit.

— Cum merge cu meditația? întrebă Will.

— Hmm... bine, zise somnoros dr. Burrows. Dar cu zidul ce se aude?

— Am terminat. E o încăpere de partea cealaltă.

La insistențele dr. Burrows, descărcară totul din barcă, ridicând-o apoi din apă până pe chei. Hotărâră ce trebuie să ia cu ei și, într-un târziu, se apropiară de deschizătura pe care o făcuse Will.

— Ești invitatul meu, zise dr. Burrows.

Urmărit îndeaproape de tatăl său, Will pătrunse în ceea ce se dovedi a fi un coridor plin cu cutii goale și cu scânduri. Ajunseră curând la o ușă de metal extrem de solidă, cu două mânere pe o parte. Cu o combinație de împingeri, lovituri și înjurături, reușiră să aducă ambele mânere în poziția potrivită și apoi traseră de ușă.

— M-am săturat de apă! urlă Will când pe lângă ei începu să se scurgă un adevărat torent de lichid, cu miros îngrozitor.

Tușind din cauza duhului, intrară într-o cameră lată de aproape douăzeci de metri și plină cu o mulțime de dulapuri.

La celălalt capăt văzură o altă uşă, dar aceasta era atât de ruginită, încât renunţară să o mai deschidă. Începură să se simtă ușor ameţiţi din cauza miasmei.

— Tată! zise Will cu o voce înfundată, fiindcă se ținera de nas.

Descoperise că ceea ce părea un fel de dulap era de fapt o altă intrare. Încăperea alăturată avea cam doi metri pătraţi, iar în perete era prinsă o scară lată. Will urcă repede şi îşi croi drum prin scândurile putrezite ale tavanului.

— Fii atent! strigă tatăl său, când câteva bucăţi de lemn căzură pe el, dar lui Will nu îi mai păsa — pur şi simplu voia să iasă.

Trecu printr-un fel de tufiş şi apoi se ridică în picioare. Era afară.

— Suprasol, rosti el.

Se clătină ușor, dându-şi capul pe spate pentru a privi cerul de deasupra sa. Din cine ştie ce motiv, îi venea să se aplece — era mai mult decât putea îndura.

— Mă întreb cât o fi ceasul. O fi asfinţitul? întrebă dr. Burrows, îndreptându-se şi el de spate lângă Will. Sau zorii? adăugă el, coborându-şi vocea la vederea cerului întunecat şi lipsit de nori.

Will se întoarse către el.

— Tată! Am ieşit! Am reuşit! strigă el. Nu îi venea să creadă că tatăl său nu era la fel de extaziat. Suntem din nou acasă!

Dr. Burrows nu răspunse imediat, iar când o făcu, vocea îi era plină de dezamăgire.

— Nu e tocmai întoarcerea triumfală la care m-am așteptat, Will. După toate lucrurile pe care le-am văzut și după toată munca din subteran... Își înfipse vârful bocancului în iarba înaltă de la picioarele lor. Mi-am dorit să mă întorc cu ceva care să uimească lumea... am vrut să zgudui din temelii comunitatea arheologilor. Trase adânc aer în piept și își ținu respirația câteva secunde. În loc de asta, tot ceea ce le pot arăta e o geantă cu scule din timpul Războiului Rece, zise el, lăsând-o să cadă la pământ. Și una dintre cele mai îngrozitoare tunsori din istorie. Nu, fără jurnalul meu, preștimății mei colegi ar trebui să mă creadă pe cuvânt, să accepte tot ce am văzut și... ei bine... asta nu o să se întâmple, nu-i așa?

Will clătină din cap, înțelegând motivul dispoziției posomorâte a tatălui său. Se întrebă dacă n-ar fi trebuit să menționeze din nou subiectul Styx. Tatăl său va avea parte de o deziluzie cruntă dacă își închipuia că urma să aibă mână liberă să publice toate secretele subteranului, pentru că în multe dintre ele erau și secrete Styx. Nu îl vor lăsa niciodată să o facă. Will știa însă că, dacă ar fi pomenit despre acest lucru, era foarte probabil să sfârșească prin a se certa din nou cu tatăl său și n-avea chef de așa ceva. Era pur și simplu prea obosit.

Preferă în schimb să smulgă o frunză dintr-un tufiș și să o sfărâme între degete, mirosind-o, adulmecându-i *verdeața*. Trecuse o bună bucată de vreme de când nu mai văzuse așa ceva.

— Unde crezi că ne aflăm? întrebă el.

— Ei bine, un lucru e cert — nu suntem într-un vulcan stins din Islanda, răspunse zâmbind dr. Burrows, luminând cu lanterna în jurul său și dând la iveală frunzișul unor copaci bătrâni, care se aflau peste tot în jurul lor.

Will făcu și el câțiva pași.

— S-ar putea chiar să nu ne mai aflăm în Anglia. Am mers al naibii de mult.

— Mă îndoiesc sincer că am parcurs *chiar atât* de mult.

La lumina palidă a lanternei, începură să exploreze, croindu-și drum prin tufăriș.

Păreau să fie înconjurați de o mulțime de clădiri abandonate, construite pe o suprafață relativ restrânsă. Printre acestea observară ceva ce ar fi putut fi odinioară un drum, deși asfaltul era acum năpădit de tufișuri, așa încât era greu să îl deosebești de restul peisajului.

Clădirile se dovediră a fi din cărămidă, având unul sau două etaje, iar ferestrele erau aproape toate sparte. Will și tatăl său pătrunseră fără nicio greutate în ele, fiindcă ușile erau deschise sau scoase din balamale. Înăuntru, podelele erau pătate de straturile de vopsea care se cojiseră de pe tavane și lăsaus impresia că sunt acoperite de zăpadă. Will și dr. Burrows tocmai explorau primul etaj al unei asemenea clădiri, când, undeva în depărtare, observară luminile gemene ale unui vehicul care gonia prin întunericul din ce în ce mai adânc.

— Nu știu cine sunt, șopti dr. Burrows, dar nu vreau să avem de-a face cu ei. Eu zic să dormim pe-aici pe undeva câteva ore și să explorăm mâne dimineață.

— Bine, îl aprobă Will, care spera oricum că tatăl său avea să propună acest lucru, fiindcă el abia se mai ținea pe picioare.

Găsiră un colț uscat într-una din încăperile de la parter și se băgară în sacii de dormit.

Lăsară globul luminos pe podea, între ei, acoperindu-l pe jumătate, așa încât lumina acestuia să nu le dea de gol prezența. Will privi printre gene ramura unui copac ce crescuse printr-una dintre ferestrele sparte. Când nu mai reuși să își țină ochii deschiși, își umplu plămânii cu aerul răcoros. Poate pentru că fusese născut în Colonie, acolo unde trăise adevărata lui familie, sau poate fiindcă stătuse în subteran atâta vreme, descoperi că devenise extrem de sensibil la ritmurile de la suprafață. Și nu era vorba despre bâzâitul insectelor sau de ciripitul ocazional al păsărilor, ci de ritmurile tăcute, de ritmurile naturii. Aproape că putea simți cum crește vegetația din jurul său.

Mai mult decât atât, descoperi că îi lipsesc ritmurile care făcuseră parte din viața lui când se aflase în adâncul Pământului — scârțâitul aproape imperceptibil al pietrelor, mirosurile pe care le simțea chiar la baza nasului, primare, fundamentale, și care îl făceau să se simtă în siguranță. Deși nu i-ar fi spus niciodată asta tatălui său, ducea deja dorul existenței subterane. Adormi adânc, iar gândul acesta i se disipă ușor în minte.

Will se întoarse pe spate și deschise ochii.

Țipă din cauza luminii strălucitoare a zorilor, care îi arse retina, și se trase repede la umbră, acoperindu-și ochii cu

mâinile. Clipi des o lungă bucată de vreme și veni cu greutate din nou la lumină, apărându-și însă în continuare fața. În timp ce ieșea din sacul de dormit și își punea bocancii, simțea că fiecare mișcare pe care o face pare incredibil de obositoare. După o vreme, își dădu seama că era doar efectul gravitației. Al gravitației normale.

— 'Neața, zise voios tatăl său, călcând peste câteva cioburi de sticlă când intră în cameră.

— 'Neața, răspunse Will, căscând cu gura până la urechi.

— Te simți obosit? îl întrebă dr. Burrows, privindu-l cu atenție.

— Mda, răspunse Will, căscând din nou.

— S-ar putea să suferi de pe urma schimbării fusului orar. *A fusului subteran*, comentă râzând dr. Burrows, și apoi aprinse lampa cu petrol, pe care așeză o oală cu apă.

Își privi ceasul și se uită la Will.

— N-ai nici cea mai mică idee cât ai dormit sau cât e ceasul, nu-i așa? Continuă, fără să aștepte vreun răspuns. Îți dai seama că ai trăit bazându-te pe succesiunea unor zile care au avut mai mult de douăzeci și patru de ore? Ritmul tău circadian e complet dat peste cap.

— Ce vrei să spui? întrebă Will, nu fiindcă era într-adevăr interesat, ci pentru că știa că asta așteaptă tatăl său de la el.

— În absența luminii, nivelul de melatonină din creier nu urmează creșteri și descreșteri normale. El ar trebui să fie ridicat când soarele apune, ca să te simți somnoros. Dr. Burrows se întinse și apucă globul luminos, privind cum fluidele din interiorul său se întunecaseră în prezența luminii zilei. În

subteran, nu avem decât așa ceva. Lumina pe care o emit e apropiată de cea a Soarelui, dar e mereu aprinsă și nu urmează succesiunea zi-noapte cu care suntem obișnuiți ca să...

— Tată, n-ai putea să-mi spui toate astea altă dată? îl rugă Will. Nu prea reușesc să mă concentrez.

Tatăl său se cufundă imediat într-o tăcere jignită, care ținu câtă vreme își băură ceaiul mult prea dulce.

— Bine, începu dr. Burrows. Cred că acum ești pregătit să mă asculți.

Will mormăi un „da”.

— Suntem într-un aerodrom abandonat — nu sunt sigur unde ne aflăm, dar e cu siguranță în Anglia — și se pare că există o patrulă care face de pază, dar care nu e formată din soldați. Probabil e o firmă privată. Așa că haide, împachetează tot ce trebuie să luăm cu noi și ascunde aici restul lucrurilor.

— Dar de ce? De unde atâta grabă? întrebă Will.

— Fiindcă trebuie să mergem la Londra, zise dr. Burrows.

Aruncară o privire prin bază, iar dr. Burrows sporovăi fără încetare, făcând presupuneri cu privire la scopul fiecărei clădiri. Descoperiră că pereții uneia dintre ele fuseseră acoperiți cu maluri de pământ, iar exact în fața intrării era construit un zid gros. Dr. Burrows spuse că scopul lor era să o protejeze de bombardamente. Interiorul era aproape pustiu, cu excepția unui sistem de aer condiționat de-a dreptul antic și a cablurilor electrice care împânzeau pereții. Dr. Burrows presupuse că se aflau într-un fost centru de control. Pe

partea cealaltă a camerei se vedea o altă ușă, care ducea într-o încăpere al cărei scop macabru îl descoperiră curând. Se pomeniră într-o cameră lungă, cu o serie de rafturi metalice aliniate pe un perete. Fiecare raft avea trei polițe și fiecare poliță purta un număr inscripționat pe zidul decolorat din spatele său.

— Dezinfectant, zise Will, adulmecând aerul. A fost un spital sau ceva de genul ăsta?

— Mai degrabă o morgă, comentă dr. Burrows.

— Ce? Vrei să spui... pentru cadavre? întrebă Will.

Tatăl său aprobă din cap și ieșiră din nou la lumina zilei. Arătă către turla unei biserici din depărtare.

— Să mergem într-acolo — nu se poate să nu dăm de vreun drum.

Nimeriră curând peste o întindere de asfalt crăpat și acoperit de grămezi de beton spart.

— Presupun că asta a fost pista, zise Will, privind-o cu atenție și mijindu-și ochii spre clădirile învecinate, care păreau să fie niște depozite imense.

— Se numesc hangare de clasă C, zise dr. Burrows, observând încotro se uita Will. Toate astea au fost construite după război, ca și adăpostul din subteran de unde venim noi.

Traversară un câmp și apoi trecură printr-un gard viu și se pomeniră pe marginea unui drum cu o singură bandă, pe care se hotărâră să îl urmeze. Drumul îi duse la un sat micuț, iar dr. Burrows se îndreptă direct către singurul magazin din zonă, care era și oficiu poștal, și băcănie.

Înainte să intre, Will îl apucă pe tatăl său de braț.

— Bani! Nu avem niciun ban!

— Așa să fie? răspunse dr. Burrows. Își desfăcu și apoi își scoase cureaua cu gesturi ceremonioase. Pe interior avea un fermoar pe care îl trase pentru a scoate o pungă de polietilenă, prinsă cu o bandă de elastic. Înăuntru se afla un sul de bancnote pe care le numără și apoi le băgă în buzunar. Trebuie să avem grijă să ne rămână destui bani pentru bilete, așa că nu te dezlănțui la cumpărături, Will, adăugă el.

Un clopoțel atârnat deasupra ușii sună când pătrunseră în prăvălie, iar dintr-o cameră aflată undeva în spate le ieși în întâmpinare un bărbat bine făcut. Will își alese niște chip-suri și o cutie de suc din frigider, în timp ce dr. Burrows nu vizită decât raftul cu ciocolată, dar adăugă în ultimul moment și un ziar la cumpărăturile lor.

— Se pare că o să avem o zi frumoasă, zise bărbatul cu bunăvoință, rostind cuvintele cu un ușor șuierat.

Era îmbrăcat într-o cămașă maro cu pătrățele și purta o cravată împletită, al cărei material părea să fi fost mult mai potrivit pentru o pereche de șosete.

— Așa se pare, îl aprobă dr. Burrows. Își dresă glasul și întrebă: Îmi puteți spune, vă rog, unde ne aflăm cu exactitate?

— Unde vă aflați? repetă bărbatul, oprindu-se din aranjatul mărfurilor și întorcându-se pentru a-l privi mai atent pe dr. Burrows.

— Mă refeream la numele satului.

— West Raynham, răspunse bărbatul oarecum uimit.

— West Raynham, repetă dr. Burrows de câteva ori, ca și cum ar fi încercat să își aducă aminte dacă mai auzise undeva numele acela. Și în ce regiune e asta?

— Norfolk... în partea de nord, spuse vânzătorul, care îl privea acum întrebător pe Will.

— Suntem pe drum de o mulțime de vreme, explică dr. Burrows.

— Aha, dădu din cap bărbatul, deschizând sertarul casei de marcat.

— Dar dacă am vrea să mergem la Londra, care ar fi cea mai bună rută? întrebă dr. Burrows, întinzând o bancnotă mototolită de douăzeci de lire.

— Pe jos? întrebă bărbatul, în timp ce netezea bancnota între degetele sale butucănoase, după care o băgă în lampa de control ca să vadă dacă nu e falsă.

Păru satisfăcut și așeză banii sub o tăviță, în sertar.

— Nu, cu autobuzul sau cu trenul.

— Atunci ar trebui să mergeți în cel mai apropiat oraș — Fakenham —, care e la vreo zece kilometri de aici. Bărbatul îi indică o direcție și apoi tuși, ducându-și mâna la gură. Respiră hârâit de câteva ori înainte de a continua. De acolo puteți lua autobuzul către Norwich, unde vă puteți urca în tren. Dar mai e și un autobuz care merge de două ori pe zi din Fakenham către Londra. Durează mai mult, dar e mai ieftin.

— O să mergem atunci cu autobuzul, hotărî dr. Burrows. Îți mulțumim foarte mult, urmă el luându-și restul.

Will ieșise deja și ținea ușa deschisă pentru tatăl său, care se opri deodată, încruntându-se ca și cum ar fi uitat ceva. Se apropie de bărbatul care rămăsese în spatele tejghelei.

— Apropo, n-a fost cumva vreo epidemie aici, în Anglia, în ultimele două luni?

— Epidemie? întrebă celălalt.

— Da. Întrebam dacă n-a izbucnit vreo epidemie, dacă n-au murit mulți oameni, îl lămuri dr. Burrows.

— Nu, n-am auzit de așa ceva, răspunse vânzătorul. E drept că a fost un virus din ăsta la stomac... dar nimic grav.

— Așa m-am gândit și eu. Mulțumesc încă o dată, spuse dr. Burrows. Când ușa se închise în urma lor, se aplecă ușor spre Will. Uite că epidemia asta a Styx n-a început nici pe departe să decimeze populația, șopti el pe un ton teatral, ca și cum abia ar fi îndrăznit să vorbească despre un secret îngrozitor.

— N-am spus că s-a întâmplat, se apără Will. Și, atâta vreme cât mai am și eu un cuvânt de spus, nici n-o să se întâmple, mai ales că fiolele sunt la mine.

— Da, așa este, zise dr. Burrows fără prea multă convingere. Ai încă timp să salvezi omenirea.

Will ignoră comentariile tatălui său și se așează pe un zid aflat lângă magazin, savurând ceea ce cumpărase. Mestecă încântat fiecare chips, sorbind din când în când din cutia de Cola Light. Închise ochii de încântare.

— N-am crezut niciodată că fleacurile astea au să-mi lipsească atât de mult, zise el.

Dr. Burrows își mânca tăcut batoanele de ciocolată.

— Asta poți s-o mai spui o dată, îl aprobă el, abia după ce înghiți și ultima bucățică. Sări apoi de pe zid. Hai să decolăm, bătrâne! exclamă el exuberant, gesticulând cu mâinile prin aer. Când Will se uită la el, zâmbi prosteste și adăugă: Glumesc, Will, nu-ți dai seama? Hai să decolăm —

iar noi am fost pe un aerodrom părăsit — asta făceau odinioară avioanele pe-aici — decolau. E o glumă.

— Te simți bine, tată? întrebă Will.

Dr. Burrows se comporta foarte ciudat, fiindcă de obicei nu făcea glume.

— Cred că am mâncat prea mult zahăr, admise dr. Burrows, încruntându-se. Se poate să fi exagerat puțin cu ciocolata.

— Se pare că așa este, rosti Will, coborând și el de pe zid.

Dr. Burrows rămase însă extrem de agitat și refuză cu încăpățănare să întrebe dacă există un autobuz către orașul alăturat.

— O plimbare ne va face bine. Să pornim spre Fakenham! exclamă el bombastic și începu să străbată restul localității.

Când ajunseră într-un târziu la Fakenham, încălziți și obosiți, descoperiră că era zi de târg. Negustorii își așezaseră tarabele și își întinseseră mărfurile, iar acum stăteau în spațele lor, sorbind ceai din pahare de polistiren. Dr. Burrows găsi imediat stația de autobuz și privi orarul, în căutarea următoarei legături către Londra. Descoperiră că mai au de așteptat aproape două ore și începură să se învârtă prin piața centrală a orașului, pe măsură ce tot mai mulți oameni veneau la târg. Cum locul devenea din ce în ce mai aglomerat, Will începu să se simtă tot mai stingher. Se uita mereu peste umăr, încercând să îi verifice pe toți cei care îl înconjurau. Erau însă mult prea mulți.

— Tată, zise el și își îndreptă degetul mare în direcția unei cafenele de peste drum.

— De ce nu? Aș face moarte de om pentru o ceașcă de cafea, îl aprobă dr. Burrows, după care rosti ezitant: Will, ai grijă ce mănânci. Ai văzut ce mi s-a întâmplat mie, îl sfătui el cu seriozitate. Ar trebui să evităm dozele mari de zahăr sau de grăsimi, fiindcă, pur și simplu, nu mai suntem obișnuiți cu ele.

În ciuda rugăminților disperate ale lui Will, care își dorea un mic dejun englezesc complet, comandară doar pâine prăjită și câte ceva de băut, iar apoi se așezară la o masă într-un colț.

Clienții de la celelalte mese îi priveau ciudat, nu din cauza uniformelor kaki, care nu erau tocmai o raritate în oraș, ci a părului lor extrem de murdar și tuns ciudat, se gândi Will. Băiatul își răsuci o șuviță albă între degete și studie părul țepos al tatălui său. Dr. Burrows arăta ca un punkist trecut, cufundat în lectura ziarului. Will se aplecă spre el.

— Nu crezi că ar trebui să facem ceva cu părul nostru? Mi se pare că atrage atenția asupra noastră și n-am vrea să ne întâlnim cu poliția, nu-i așa? Să nu uităm că, din punctul lor de vedere, suntem încă dispăruți.

Dr. Burrows se gândi la propunerea fiului său și apoi îl aprobă.

— Nu e o idee rea, Will, concluzionează el.

Se ridică imediat și o întrebă pe chelnerița din spatele tejghelei unde e cea mai apropiată frizerie, apoi se îndreptară către aceasta.

Will nu fu prea încântat că tatăl său îi ceruse frizerului să îi tundă pe amândoi scurt în părți și la spate și, cu atât mai

puțin, când văzu în oglindă cum părul lung îi este retezat. Cu toate acestea, odată treaba terminată, își dădu seama că părul îngrijit se potrivea mult mai bine cu uniformele militare. Autobuzul veni la timp și se urcară imediat. Călătoria se dovedí extrem de lungă, fiindcă autobuzul părea să se oprească în toate localitățile de pe drum, așa încât Will și dr. Burrows profitară din plin, recuperând somnul pierdut. Când se blocară în trafic în apropiere de Londra, Will deschise un ochi și privi rândurile de mașini și de camioane de pe celelalte benzi ale șoselei și silueta îndepărtată a orașului.

— Prea multă lume, mormăi el, după care adormi din nou.

Pe la mijlocul după-amiezii, autobuzul ajunse în sfârșit în stație, și ușa se deschise cu un șuierat pneumatic.

— Stația Euston! Toată lumea, coborârea! strigă șoferul.

— N-o să mă obișnuiesc niciodată, bombăni Will, în timp ce își croiau drum către peronul din fața stației, acolo unde cohorte de oameni păreau să se învârtă fără rost, acompaniați de zgomotul constant al traficului de pe autostrada din apropiere.

Pe dr. Burrows nu părea însă să îl deranjeze absolut nimic.

— Repede — uite autobuzul ăla! O să ne ducă direct la Highfield! strigă el, arătând cu degetul. Deveni însă imediat confuz. Dar unde-or fi autobuzele etajate?

PARTEA A CINCEA

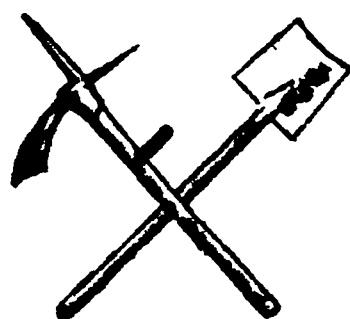
Din nou în Highfield

Capitolul douăzeci și patru

După ce coborâra din autobuz în stația Highfield, dr. Burrows o porni pe neașteptate în josul șoselei.

— Vreau doar să arunc o privire muzeului, Will, zise el.

— Tată... nu suntem în siguranță. Nu cred că ar trebui..., începu să obiecteze Will, dar își dădu seama imediat că își pierde vremea, judecând după ritmul hotărât în care mergea tatăl său, cu bărbia ridicată.

Ajunși la muzeu, dr. Burrows urcă treptele și deschise ușa, cu Will la câțiva pași în urma sa.

Băiatului i se păru că sala principală era mai bine luminată decât și-o amintea el. Tatăl său făcu doar câțiva pași și apoi încremeni. Dr. Burrows trecu încăperea în revistă cu un aer de proprietar până când privirea i se opri într-un colț îndepărtat.

— Ce e asta? făcu el, pornind imediat din loc.

Bocancii îi scârțâiră pe parchetul lustruit până când ajunse în fața unei vitrine înalte, de sticlă. Înăuntrul ei se găsea un manechin îmbrăcat într-o uniformă de genist, din cel de-al Doilea Război Mondial.

— Dar ce s-a ales de vitrina *mea* cu efecte militare? bombăni el, privind în jur în căutarea celor două dulapuri cu uși de sticlă, în care pusese o grămadă dezordonată de nasturi zgâriați, tăblițe matricole și săbii de ceremonie ruginite.

Will merse lângă un grup de vitrine noi, aflate în spatele manechinului.

— „Să ne amintim de ce-i mai bun în Highfield”, citi el cu voce tare când i se alătură și tatăl său.

Se aplecară împreună deasupra capacelor înclinate ale cutiilor de sticlă, ca să studieze îndeaproape tichetele pentru rațiile alimentare și cărțile de identitate, măștile de gaze și alte obiecte din timpul războiului, toate etichetate atent cu numele și modul lor de utilizare.

Cu răsufierea tăiată, dr. Burrows se întoarse pentru a privi ecranul unui televizor montat într-o consolă de pal melaminat, de un alb strălucitor, lângă vitrinele de sticlă.

— „Apăsați pentru a activa”, murmură el, citind instrucțiunile de pe ecran și puse imediat un deget pe acesta.

Monitorul se luminează de îndată, și pe el apăru o secvență de film alb-negru, care părea să fie montată din buletine de știri vechi. Primele scene fuseseră filmate noaptea și înfățișau niște pompieri cu furtunuri, care se luptau să stingă câteva case în flăcări. „Îmi aduc aminte atât de bine vremurile acelea, încât aș putea jura că au fost ieri”, se auzi vocea tremurată și îmbătrânită a unui comentator. „Tatăl meu a fost unul dintre primii bărbați din Highfield care s-au înscris ca voluntari în trupele de pompieri civili.”

Will privi în continuare scenele care înfățișau urmările raidului aerian. În lumina palidă a soarelui, o mulțime de

bărbați în uniformă se agita deasupra unor grămezi de moloz, care acopereau caldarâmul și grădinile din față ale caselor. Comentariul continuă: „Cel mai violent bombardament a avut loc în februarie 1942, ocazie cu care Ceainăria Lyons, aflată în South Parade, a fost lovită direct. Îmi aduc aminte că era înțesată de oameni care luau prânzul când germanii au lansat proiectilul. A fost oribil... Morții și răniții zăceau împrăștiați peste tot. Iar în noaptea aceea a urmat un raid chiar mai rău decât cel de peste zi.”

Will urmări un clip ce înfățișa doi bătrâni care stăteau pe scaun, în mijlocul ruinelor unei case, fumând și privind absent în direcția aparatului de filmat. Păreau epuizați și înfrânți. Încercă să își imagineze suferința lor — nu numai că își pierduseră casele și agoniseala de-o viață, dar probabil că în bombardamente le pieriseră și soțiile, și copiii. Amărăciunea lor îl copleși dintr-o dată pe Will și imediat îi deveni foarte limpede că, în ciuda greutăților prin care trecuse, soarta lui nu avea cum să fie mai rea decât a oamenilor acolo și a sutelor de mii care înduraseră războiul. Se concentrează din nou asupra comentariului.

„Tatăl meu a lucrat două zile și două nopți ca să găsească...”

Dr. Burrows opri filmul împungând ecranul.

— Mă uitam la asta, tată, protestă Will.

Dr. Burrows îi aruncă însă o privire ca de gheață și porni imediat către marginea sălii, acolo unde se afla camera arhivelor, dar și fostul său birou.

Când ajunse însă în pragul ușii, în față îi apărură un tânăr care îi blocă drumul.

— Îmi pare rău, domnule, nu puteți intra aici. E interzis pentru public, spuse bărbatul pe un ton politicos, dar ferm. Doar personalul muzeului are acces aici.

Era îmbrăcat într-un costum albastru, elegant, și avea pe piept un ecuson pe care scria „Custode”. Chiar și lui Will i se păru că e foarte tânăr.

— Eu sunt..., începu dr. Burrows, dar se opri imediat când simți cum îl împunge în spate cotul lui Will, care își atenționează tatăl fără să fie văzut de celălalt.

Dr. Burrows mârâi, iar bărbatul făcu un pas înapoi. Will își dădu seama cât de ciudat putea părea tatăl său, cu haina sa veche, încheiată până la gât, și cu fesul de lână, tras până deasupra sprâncenelor.

— Pot să vă fiu de ajutor, domnule? Am văzut că sunteți interesat de noul nostru display interactiv — aș fi încântat să vă ofer și un tur al celorlalte exponate din muzeul nostru. Tânărul privi în jurul său și apoi își coborî vocea, ca și cum ar fi vrut să îi încredințeze vreun secret. Mi-e teamă că multe dintre ele sunt mai degrabă banale. Poate ați observat că muzeul acesta este puțin... ăăă.... cum să spun... are nevoie de o modernizare. A fost foarte neglijat de cei care l-au condus până acum. Custodele trase adânc aer în piept, ca și cum s-ar fi pregătit de o sarcină dificilă. Acum însă eu sunt la cârmă și am de gând să-l restaurez cu ajutorul unor finanțări frumoșele pe care tocmai mi le-am asigurat.

Bărbatul zâmbi, așteptându-se probabil la un răspuns entuziast din partea doctorului Burrows, dar surâsul i se evaporă imediat văzând reacția acră a acestuia.

— Mie îmi place exact cum e acum, răspunse dr. Burrows, de parcă l-ar fi sugrumat cineva.

Lui Will i se făcu milă de tatăl său. Toată munca dr. Burrows, din muzeul acela, fusese bagatelizată în doar câteva fraze. Sub ochii fiului său, dr. Burrows își lăsă capul să cadă în piept, dezamăgit. Will dădu să spună ceva, dar nu găsi cuvintele potrivite. Ironia sorții era că tatăl său nu avea absolut nimic să își reproșeze.

Numeroasele și extraordinarele descoperiri pe care dr. Burrows le făcuse în Colonie și în Adâncuri aveau să îi aducă într-o zi faima unui mare explorator și om de știință, poate cel mai mare al secolului. Dar asta nu părea să conteze acum, când rămăsese pironit locului, cu umerii gârboviți de dezamăgire. Will nu reușea să înțeleagă de ce îi mai păsa tatălui său atât de mult de locul acela de mâna a treia, care n-ar fi putut niciodată să se compare cu muzeele mult mai bogate din centrul Londrei.

— Vitrinele astea au fost aranjate cu mult efort, într-un timp îndelungat, să știi, rosti dr. Burrows. Mie mi se par foarte eficiente.

— Păi... fiecare cu părerea lui, răspunse tânărul pe un ton defensiv. Dar să știți că regulile s-au schimbat. Astăzi totul se învâрте în jurul interactivității și a implicării comunității. Șmecheria e să le oferi copiilor o tehnologie nouă și atrăgătoare pentru a le capta atenția, dar și să îi implici pe localnici, invitându-i să participe la capsule ale timpului și alte asemenea proiecte. Da, da, Interactivitatea și Implicarea înseamnă Interes și Investiție. Acesta e principiul „Celor patru I”.

Will mai privi o dată sala muzeului, întrebându-se dacă viziunea noului custode avea să se dovedească de succes pentru Highfield. Era posibil însă ca muzeul acela prăfuit și neglijat să fie o oglindire a esenței cartierului.

— Să înțeleg că locuiți prin zonă? întrebă custodele, rupând tăcerea.

— Oarecum, răspunse dr. Burrows.

— Să știți că, dacă vă interesează, eu sunt mereu în căutarea unor oameni care să mă ajute să organizez și să conduc muzeul, știți, în...

— În weekend, interveni dr. Burrows. A, da, echipa de sâmbătă.

Dispoziția custodelui se schimbă imediat, iar pe fața acestuia apărură un rânjet, provocat probabil de perspectiva de a avea un nou recrut.

— Bănuiesc că îl aveți deja înscris pe maiorul Joe, împreună cu Pat Robbins, Jamie Dodd..., zise dr. Burrows, și, pun pariu, pe Franny Bartok.

Custodele încuviință la fiecare nume pe care îl rosti dr. Burrows. Will se trăsesese lângă tatăl său și văzu scânteia care îi lucea în ochi, în timp ce vorbea. Era limpede că pune ceva la cale.

— Și cum aș putea să-l uit pe unicul Oscar Embers, încheie dr. Burrows.

— Oscar Embers? Nu, nu-mi amintesc de nimeni cu acest nume.

— Nu? Sunteți sigur? Era un actor pensionat, de departe cel mai pasionat și mai conștiincios dintre ei.

Custodele nu putu să nu observe schimbul de priviri dintre Will și tatăl său.

— Nu, nu l-am întâlnit niciodată, zise categoric custodele, mijindu-și ochii de parcă ar fi intrat la bănuieli. În schimb, aș vrea să vă întreb, domnule, cum de sunteți atât de bine informat despre voluntarii mei în condițiile în care nu v-am mai întâlnit niciodată?

— Am fost..., începu dr. Burrows, dar Will îl întrerupse imediat, tușind tare pentru a-l preveni să nu spună mai multe. L-am ajutat pe predecesorul dumneavoastră pe vremea când era aici și... ăăă... am ajuns să-l cunosc foarte bine.

— A, e vorba de doctorul..., zise custodele încruntându-se, străduindu-se să își aducă aminte numele acestuia. Bellows sau Bustows, ceva de genul ăsta.

— Burrows, dr. Burrows, se răsti dr. Burrows.

— Da, ăsta e! Presupun că știți că bietul de el a dispărut — dar asta a fost înainte ca eu să-i iau locul aici, așa că n-am habar cum era.

— Un om cu adevărat impresionant, declară solemn dr. Burrows. Acum însă, îmi pare rău să vă spun, trebuie să plecăm.

— Sunteți sigur că nu vreți să vă ofer un tur rapid al noilor exponate?

— Poate altădată. Vă mulțumesc oricum și vă urez noroc în tot ceea ce vreți să întreprindeți, adăugă dr. Burrows, și apoi se întoarse brusc pe călcâie.

Bombăni tot drumul până la ieșire, dar abia afară se manifestă cu adevărat.

— Interactiv! Pff! Novicele ăsta, căruia nici nu i s-a uscat cerneala pe diplomă, o să irosească mii de lire și n-o să se aleagă cu nimic. Pe urmă, muzeul va intra în criză de fonduri și va fi probabil închis, iar colecțiile mele vor fi depozitate undeva pentru vecie.

Izbi cu piciorul atât de tare în caldarâm, încât zgomotul răsună până pe partea cealaltă a străzii.

— Liniștește-te, tată, te rog, îi ceru Will, îngrijorat ca nu cumva comportamentul tatălui său să atragă prea mult atenția asupra lor. Știu de ce ai întrebat de Oscar Embers, continuă el, încercând să abată atenția tatălui său spre un alt subiect. E foarte ciudat că noul custode nu a auzit de el. Venea mai mereu pe la tine, nu-i așa?

— Da, îl aprobă dr. Burrows, e foarte straniu.

— Înseamnă că geamăna aceea spunea adevărul despre el — cum că ar fi spion Styx —, ceea ce înseamnă că ar trebui să ne cărăm naibii de-aici. Îți spun eu că nu suntem în siguranță în Highfield.

Dr. Burrows își ȳuguie buzele gânditor și ridică brusc un deget în aer.

— Știu! Oscar trebuie să fi murit subit, înainte să fi fost transferat tembelul ăla, hotărî el cu veselie. La urma urmei, Oscar nu era tocmai tânăr. Și există și o cale de a afla dacă asta i s-a întâmplat cu adevărat.

— Ce cale? încercă să întrebe Will, dar tatăl său pornise deja în grabă.

Urcară pe strada High, oprindu-se lângă un magazin care era în proces de demolare și la care lucra o echipă de constructori. Dr. Burrows privi lung rafturile vopsite în verde,

care fuseseră dezmembrate și apoi stivuite pe caldarâmul din fața magazinului.

— „La Frații Clarke” a dispărut. N-a mai rămas nimic sfânt? se întrebă el, uitându-se la fostul magazin de fructe și legume, care părea să fi existat acolo dintotdeauna. Uite ce ne-au adus nenorocitele alea de supermarketuri! se oțărî el. Will bănuî însă imediat că închiderea magazinului avea și alte motive. Dădu să îi spună tatălui său de relația specială dintre frații Clarke și Colonie, dar se hotărî să nu o facă. Și așa dr. Burrows nu prea reușea să accepte ceea ce descoperiseră deja — Will nu avea de gând să complice și mai mult lucrurile.

Se abătură de pe strada High și trecură pe lângă o veche mănăstire, ca să ajungă apoi pe strada Gladstone, unde dr. Burrows se opri să privească atent un șir de aziluri de binefacere.

— Ce facem aici, tată? întrebă Will.

— Verificăm faptele, răspunse dr. Burrows, îndreptându-se spre o alee îngustă aflată între două case.

Părea să știe exact încotro merge și dispăru în întuneric. Will era la câțiva pași în urmă, temător, fiindcă nu reușea să vadă nimic în jurul său. Se opri o clipă când dădu cu piciorul de o sticlă goală de lapte, pe care o făcu să zornăie pe pavaj.

Când ieși din nou la lumină, Will văzu că ambele laturi ale aleii erau mărginite de ziduri, iar în capăt era astupată de peretele unei fabrici vechi, cu ferestre înalte. Nu părea să existe o altă cale de ieșire decât cea pe care veniseră ei. Will nu își dădea seama în niciun chip de ce era interesat tatăl

său de locul acela. Apoi, dr. Burrows se urcă pe peretele din dreapta lor și privi pe deasupra acestuia.

— Cine locuiește aici? întrebă Will, alăturându-i-se tatălui său și uitându-se la grădina neîngrijită.

O pisică grasă pășea tacticos printre smocurile de iarbă, ocolind cu grijă numeroasele castroane de plastic, pline cu o apă murdară și care păreau să fie împrăștiate peste tot. Își aduse aminte ce citise în jurnalul tatălui său pe care îl găsisese cu câteva luni în urmă împreună cu Chester. Aici a fost descoperit globul luminos, nu-i așa?

— Da, asta e casa doamnei Tantrumi.

— Păi și ce facem aici? întrebă Will, ridicând din umeri.

— E prietenă cu Oscar, explică dr. Burrows.

— Și ce? Ai de gând să o întrebi ce s-a întâmplat cu el?

— Da, exact asta intenționez, îi confirmă hotărât dr. Burrows. Iar aici nu se găsea doar globul luminos.

Will îl privi scrutător pe tatăl său.

— Ce vrei să spui?

— Globul a fost descoperit în pivniță, chiar sub treptele alea de acolo, îi spuse dr. Burrows, privind ușa întunecată. Înăuntru însă mai exista și un șifonier plin cu haine din Colonie.

— Haine din Colonie, repetă Will, după care înțelese ce spusese tatăl său. Iisuse Hristoase, tată! izbucni el. Cred că ai înnebunit de-a binelea. Începu să arunce priviri agitate în jur. Probabil că asta e o poartă spre Colonie — casa asta ar putea fi plină de Styx.

— Ba nu, aici stă doar o bătrânică simpatică, îl liniști dr. Burrows.

— Dar, tată! se plânse Will, bătând din picior. Era atât de frustrat că tatăl său nu îl asculta, încât se simți deodată ca un copil de cinci ani căruia nu i se face pe plac. Îl apucă pe dr. Burrows de braț, ca și cum ar fi vrut să îl îndepărteze cu forța de zid. Asta e o nebunie! Trebuie să plecăm imediat de aici, îl rugă Will. Trebuie!

Dr. Burrows îi întoarse o privire aspră.

— Dă-mi drumul, Will!

Băiatul îl ascultă imediat și eliberă brațul tatălui său, care începu să îi vorbească extrem de hotărât.

— Mi-am petrecut prea multă vreme ferindu-mă să îndeplinesc ceea ce aveam de făcut. E ușor să găsești mereu scuze ca să amâni tot felul de lucruri. Nimeni nu știe asta mai bine decât mine. În momentul de față însă, trebuie să investighez ceea ce a spus sora... Se opri pentru o clipă, apoi continuă: geamăna aceea. Trebuie să aflu dacă Oscar a fost într-adevăr un soi de agent al Styx. Trebuie să verific eu însumi lucrurile astea.

— Presupun că ai dreptate, tată, îl aprobă Will fără trageri de inimă.

— Bine, zise dr. Burrows, aburcându-se pe zid și sărind apoi pe partea cealaltă.

Ateriză în noroi, picioarele îi alunecară și sfârși prin a cădea peste unul dintre castroane. În grădină răsună un zgomot ascuțit, de plastic crăpat, iar în tăcerea care urmă nu se auziră decât înjurăturile dr. Burrows, care se ridică în picioare și începu să își șteargă apa murdară de pe haină.

— Nu din nou, mormăi el pentru sine.

Neliniștit, Will rămase la locul său, privind cum dr. Burrows merge până la ușa din spate și ciocănește ușor.

— Doamnă Tantrumi, strigă el. Sunteți acolo? Eu sunt... Roger Burrows.

Ușa se deschise numai un pic, lăsând să iasă un ghem imens de blană albă și neagră. Țâșni chiar printre picioarele dr. Burrows, îndreptându-se spre grădină. Speriat, bărbatul murmură „pisică” și se împletici câțiva pași înapoi.

Prin crăpătura ușii apăru un chip ridat, care îl privi miop.

— Alo? Cine-i acolo?

— Stați liniștită, doamnă Tantrumi. Eu sunt, Roger Burrows.

— Cine?

— Dr. Burrows. Eu... ăăă... am venit anul trecut, în legătură cu globul luminos pe care mi l-a adus Oscar Embers. Vă amintiți?

Ușa se deschise larg. Bătrâna avea un păr alb și rar, iar șorțul pe care îl purta nu era legat bine, așa încât modelul cu flori mari, albe și galbene, îi acoperea corpul într-un unghi bizar. Părea de asemenea să nu fie prea sigură pe picioare, fiindcă se agățase de clanța ușii, de parcă ar fi avut nevoie să se sprijine de ea. Își potrivi ochelarii pe nas, făcând mari eforturi de a se uita direct la dr. Burrows.

— Da, bineînțeles că îmi aduc aminte de tine, răspunse ea într-un târziu. Ești de la muzeu. Mi-ai scris scrisoarea aceea încântătoare.

— Da, așa este, zise dr. Burrows cu ușurare în glas.

— Ce drăguț din partea ta că ai trecut din nou pe la mine, adăugă zâmbind femeia, iar chipul ei se luminează imediat. Trebuie să bei cu mine o ceașcă de ceai.

— Mi-ar face mare plăcere, rosti dr. Burrows, în timp ce bătrâna merse clătinat până în bucătărie.

Dr. Burrows rămase în pragul ușii și se aplecă să mângâie un motan portocaliu, bătrân și incredibil de slab. Spre surprinderea lui, pisica îl scuipe și sări la el.

— Orlando, fii cuminte, neobrăzatule! Îmi pare rău, dr. Burrows. Nu e obișnuit cu străinii. Sper că nu te-a zgâriat.

— Nu prea tare, zise dr. Burrows, frecându-și degetul în locul în care i-l sfâșiasse gheara pisicii. Își miji furios ochii spre pisică, dar aceasta rămase la locul ei, cu blana de pe ceafă ridicată, ca o variantă felină a unui câine de pază. Doamnă Tantrumi, eu am venit de fapt să vă întreb ce mai face Oscar Embers. E bine?

Doamna Tantrumi se îndreptă de spate, în vreme ce apa curgea la presiune maximă. Femeia ținea mânerul ceainicului atât de strâns, încât dr. Burrows văzu cum i se albesc încheieturile.

— Nu, nu e bine, bietul de el s-a împiedicat pe stradă și și-a rupt mâna. Bătrâna privi cum se scurge apa în canalizare și apoi vorbi din nou. Pe urmă s-a pricopsit cu o infecție urâtă în spitalul de aici și a fost tare bolnav. Situația lui s-a ameliorat, dar medicii au hotărât că nu poate să se descurce singur, așa încât l-au trimis la un azil. De atunci nu l-am mai văzut.

— Știți cumva la care azil a fost trimis? întrebă dr. Burrows.

— Nu, nu știu, dar oricum nu l-aș putea vizita din cauza șoldurilor mele vătămate, răspunse femeia cu tristețe. Îmi e așa de dor de el! Era un prieten bun.

— Îmi pare tare rău, zise dr. Burrows, fără să fie prea convingător. Dar nu se poate să nu aveți idee despre azilul în care l-au internat.

— Și totuși n-am, drăguță, spuse doamna Tantrumi, terminând de umplut ceainicul pe care începu apoi să îl care către aragaz scoțând o serie de „of”-uri și „ah”-uri, ca și când fiecare pas i-ar fi provocat un disconfort considerabil.

— Bietul Oscar! zise într-o doară dr. Burrows, întorcându-se pentru a privi ușa care dădea spre pivniță. V-ar deranja dacă aș mai arunca o privire acolo, în beciul unde a fost descoperit globul luminos?

— Globul lucios, drăguță? Ce e ăla? întrebă ea, mijindu-și ochii.

— Obiectul pe care l-ați donat cu generozitate muzeului, nu vă mai amintiți?

Doamna Tantrumi medită o secundă, iar mâinile plâpânde îi tremurau.

— A, bineînțeles că îmi aduc aminte. Mingea de sticlă. Da, vă rog. Aruncați o privire dacă asta doriți, urmă ea, și apoi luă o cutie mare, de tablă, de pe bufet. N-ați vrea însă mai întâi un biscuit? îi oferii ea, chinându-se să scoată capacul.

Ținând strâns biscuitul, dr. Burrows îi aruncă o privire lui Will, al cărui cap abia se vedea deasupra zidului care despărțea grădina de alee. Dr. Burrows ridică din sprâncene în direcția lui Will și apoi coborî treptele alunecoase din

cărămidă care duceau în pivniță. Odată ajuns înăuntru, se îndreptă direct spre porțiunea aflată sub partea din față a casei. Subsolul era cufundat în tăcere, singurul zgomot care se auzea fiind cel al pașilor săi.

Când ochii i se obișnuiră cu întunericul, descoperi că șifonierul nu mai era acolo unde îl lăsase. De fapt, nu se vedea nici urmă de el.

— Ce naiba! bombăni el. Cineva l-a șterpelit.

Mormăind încă pentru sine, se opri un moment pentru a mai examina o dată pianul vechi. Fiindcă stătuse lângă zidul umed, părea să fie într-o stare chiar mai jalnică decât atunci când îl văzuse ultima dată; partea laterală se desprinsese, iar instrumentul stătea practic într-o rână, ca și cum ar fi fost pe punctul de a se prăbuși. Dr. Burrows ridică încet capacul care acoperea claviatura și descoperi că multe dintre clape nu mai scoteau niciun sunet atunci când le apăsa. Ocoli încăperea mergând pe lângă pereți și bătând zdravăn din picioare, ferm convins că avea să găsească pe undeva o ușă ascunsă. Podeaua părea însă destul de solidă și tocmai se hotărâse să înceapă să verifice pereții când în spatele său se auzi un zgomot.

Se întoarse.

Profilată în lumina care venea dinspre grădină, văzu o siluetă care se năpusti asupra lui. Observă imediat că agita ceva în mână, ceva care strălucea precum oțelul lustruit.

— TE-AI AMESTECAT DEJA PREA MULT! urlă silueta.

— Doamnă Tantrumi! țipă dr. Burrows, recunoscându-și atacatorul.

Viteza cu care se mișca bătrâna îl luă prin surprindere. Cu un rânjet feroce lățit pe față, femeia țâșni spre el ținând cuțitul în mână, fără să dea dovadă de fragilitatea pe care o arătase până atunci.

Dintr-o dată, se auzi o bufnitură puternică, iar prin pivniță zburară biscuiți și bezele. Doamna Tantrumi se opri brusc, lăsând să îi cadă cuțitul înfiorător pe care îl ținea în mână, și apoi se prăbuși.

— Will! exclamă dr. Burrows, văzându-l pe fiul său.

Era evident că se aflate chiar în spatele bătrânei nebune.

Chipul doctorului Burrows era o ilustrare perfectă a confuziei, încercând să înțeleagă ce tocmai se întâmplase.

— Avea de gând... avea de gând să mă *înjunghie*. Se uită recunoscător spre fiul său. Mulțumesc, Will.

— Nicio problemă. Doar că nu m-am putut hotărî dacă să folosesc asta, zise Will, ridicând cutia goală de biscuiți, acum îndoită și goală, sau un ghiveci de flori ca s-o altoiesc.

Priviră amândoi în jos spre doamna Tantrumi, care zăcea întinsă pe o parte. Deși își pierduse cunoștința de pe urma loviturii, părea să își revină repede. Își frecă ușor capul, cu o expresie jignită pe față, apoi încercă să ajungă din nou la cuțit.

— Și acum ce facem? întrebă dr. Burrows, privind cum mâna bătrânei se îndreaptă către armă.

— Ce-ar fi s-o împiedicăm să ne ucidă? sugeră Will.

Făcu un pas spre femeie și, fără să apese prea tare, își puse piciorul pe încheietura ei, ținându-o la pământ.

— Ia-l de pe mine!

Doamna Tantrumi părea să își fi recăpătat puterea și, comportându-se la fel ca pisicile sale feroase, începu să mârâie și să îl scuie pe Will și pe tatăl său.

— V-a bătut ceasul! mârâi ea. Nimeni nu scapă din Colonie!

— Doar o bătrânică simpatică, nu? punctă Will.

Clătinând din cap, dr. Burrows o privea pe bătrână cu o fascinație îngrozită, în vreme ce ea se străduia să-și elibereze mâna de sub bocancul lui Will.

— Nu-mi vine-a crede, murmură el.

— Ba ar trebui, îi spuse fiul său.

— Dar...

— Nu, de data asta trebuie să mă ascuți, tată: ți-am zis că au oameni peste tot. Bunica asta psihopată e cu siguranță unul dintre agenții lor, ceea ce înseamnă că și Oscar Embers a fost, exact așa cum a spus geamăna Rebecca. Styx au oameni infiltrați în poliție și chiar în guvern, așa încât nu putem avea încredere în *nimeni*. De-acum înainte, o să ne comportăm cu mult mai multă grijă. M-ai înțeles?

— MORȚI! SUNTEȚI AMÂNDOI MORȚI! urlă doamna Tantrumi când Will se aplecă să ridice cuțitul, fără însă să-i dea drumul la mână.

— Nu prea cred, răspunse batjocoritor Will. Ba chiar suntem hotărâți să vă oprim pe tine și pe prietenii tăi, chiar dacă ăsta ar fi ultimul lucru pe care îl facem.

— AȘA O SĂ ȘI FIE! țipă femeia. SUNTEM PREA MULȚI!

— Haide, tată, să plecăm de lângă vrăjitoarea asta împuțită. Strâmbându-se dezgustat, Will azvârli cuțitul prin

ușa din spatele său. Se auzi un mieunat surprins, venind dinspre grădină. Scuze, cred că am lovit una, zise Will, iar vocea doamnei Tantrumi explodă într-un șir de cuvinte atât de îngrozitoare și la un volum atât de ridicat, încât dr. Burrows își acoperi urechile.

Will își ridică piciorul de pe încheietura femeii și se dădu repede înapoi, urmat îndeaproape de dr. Burrows, care n-avea nici cea mai mică intenție să rămână singur cu femeia aceea. Când urcară treptele către grădină, clipind des din cauza luminii puternice, văzu o siluetă sărind peste zid și aterizând pe peluza noroioasă, evitând cu îndemânare numeroasele vase de plastic pline cu apă murdară.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă străinul în șoaptă.

Lui Will nu-i venea să-și creadă ochilor.

— Drake! exclamă el.

— Drake? repetă dr. Burrows.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, îi ceru din nou Drake, făcând semn din cap către subsol. Cine e înăuntru?

— Un agent Styx, răspunse Will. Nu pot... am... tu trebuie să... virusul... cum ai reușit...? se bâlbâi Will, tot ceea ce voia să îi spună lui Drake țâșnind într-un torent incoerent.

— Nu acum, îl întrerupse Drake. Scoase un pistol și i-l dădu lui Will. Ia asta! Are piedica trasă.

— E în regulă, îl am pe al meu, zise Will, desfăcându-și jacheta pentru a-i arăta lui Drake pistolul Browning Hi-Power, pe care și-l îndesase în pantaloni.

Dr. Burrows clătină dezaprobat din cap în direcția fiului său, dar Drake îi zâmbi scurt.

— Grozav! Apropo, îmi place noua ta înfățișare, zise el, observând părul scurt al lui Will și uniforma de camuflaj.

Foarte repede, Drake intră însă din nou în acțiune, trecând pe lângă dr. Burrows și coborând treptele cu mare atenție.

— E o babă, dar să știi că e a naibii, încercă Will să îl prevină, dar Drake dispăruse deja în întunecimea pivniței.

— Și ce-are de gând să facă? Să-i tragă un glonț în cap? întrebă dr. Burrows.

— Asta aș fi făcut dacă aș fi putut, dar se pare că a șters-o, mârâi Drake la auzul remarcii dr. Burrows, după care ieși din pivniță. Înseamnă că Gulerele Albe vor ști că te-ai întors și o să înceapă nebunia.

— A dispărut? Dar n-avea cum! exclamă Will uimit.

— Nu există alte cale de ieșire de acolo, adăugă dr. Burrows, privindu-l sceptic pe Drake. M-am asigurat eu însumi de asta.

Dădu să se îndrepte spre pivniță, dar Drake îl apucă de cot și îl întoarse din drum.

— Nu, n-are sens. E o pierdere de vreme — n-ai să-l găsești niciodată, spuse Drake. Auzisem că ar exista un portal pe undeva pe-aici, urmă el, aruncându-i o privire fugară lui Will. Mi-a spus cineva despre el.

Vorbele lui Drake îi atraseră atenția băiatului, care îi aruncă o privire întrebătoare.

— Trebuie să ne îndepărtăm de locul ăsta și încă repede, îi zise Drake doctorului Burrows, după care se apropie de Will, iar un zâmbet îi apăru pe față. N-am cuvinte să-ți spun cât mă bucur să te revăd, Will. De fapt, cred că e un adevărat

miracol! Ați reușit deci imposibilul — ați ieșit cu toții din Por?

— Da... nu... noi..., începu Will, oprindu-se însă imediat când Drake se lăsă într-un genunchi, scoțându-și în același timp pistolul și îndreptându-l spre ușa bucătăriei.

Will apucă și el arma Browning Hi-Power, deși, fiind mai puțin antrenat decât Drake, avu nevoie de mai mult timp. Ușa de la bucătărie, pe care doamna Tantrumi o lăsase întredeschisă, se mișcă foarte puțin. Will își ținu răsuflarea, dar prin spațiul liber se iți capul negru al unei pisici, care îi privi cu indiferență și apoi dispăru din nou înăuntru.

— Da, trebuie să avem grijă la pisicile astea — sunt niște brute. Una m-a zgâriat destul de zdravăn, zise dr. Burrows sec, uitându-se cum Drake și fiul său își scosese amândoi armele.

— Niciodată nu poți fi prea precaut. Locul ăsta e înțesat de Styx, zise Drake, ridicându-se din nou. Îl privi destul de rece pe dr. Burrows și apoi i se adresă lui Will: Presupun că acesta e tatăl tău — temerarul explorator.

Will încuviință.

— Iar tu te-ai întors în Highfield ca s-o vezi pe mama ta, zise Drake.

— Pe soția mea... da, bineînțeles că de asta am venit, interveni dr. Burrows înainte ca Will să poată răspunde.

Drake puse pistolul deoparte.

— Ei bine, dacă vă imaginați că o veți găsi în vechea voastră locuință, vă pierdeți timpul. A vândut-o.

— Ce-a făcut?! spuse uluit dr. Burrows.

Mintea lui Will începea să funcționeze după șocul revederii lui Drake și băiatul își dădu seama că era ceva în neregulă.

— Cum de-ai știut că o să venim aici? Cum ai aflat că mai sunt în viață? Întrebă el.

— Când ai sunat la numărul acela, mesajul ți-a fost înregistrat pe un server securizat din Țara Galilor.

— Număr? Mesaj? repetă Will, după care îi pică fisa: Drake se referea probabil la unul dintre telefoanele pe care le dăduse din adăpostul subteran. Deci linia nu era întreruptă! Iar numărul acela era al *tău*, spuse Will, clătinând din cap. Habar n-am avut la ce folosește.

— Nu-l puteai afla decât de la Elliott, așa încât presupun că și ea e încă în viață. E bine?

— Sper, rosti Will. Ne-am despărțit după ce ea a provocat o explozie colosală.

— Tipic, chicoti Drake. Dar cu Chester ce s-a întâmplat?

— Ar trebui să fie cu Elliott, dar Cal... s-a întâmplat ceva îngrozitor...

— Știu ce a pățit Cal, îl întrerupse Drake cu o voce domoală. Eram acolo. Am văzut totul.

— Erai acolo? bolborosi Will. Lângă Por?

— Da, cu Sarah... în ultimele ei clipe...

— Nu, zise Will. Înseamnă că a murit?

Drake evită să îl privească pe Will, fiindcă știa cât de dureroase aveau să fie cuvintele sale.

— Will, mama ta s-a aruncat în Por, luându-le cu ea pe cele două gemene. Presupun că și-a dat seama că greșise foarte mult față de tine și nu-i mai rămăsese altceva de făcut.

— O, Dumnezeuule, rosti Will.

Se agățase de speranța că mama sa ar fi putut supraviețui printr-un miracol, dar aceasta fusese acum spulberată de ceea ce-i spusese Drake. Will încercă să vorbească, să întrebe mai multe despre ceea ce se întâmplase, dar gâtul i se înțepenise atât de mult încât Drake nu reuși să îl audă.

Dr. Burrows nu știa nimic despre ceea ce se întâmpla în sufletul lui Will și cât de zdruncinat era băiatul de moartea lui Cal și de povestea sacrificiului final al lui Sarah. Supărat încă din cauza felului în care se comporta Drake cu el și a veștii recente că rămăsese fără casă, dr. Burrows vorbi cu o îndrăzneală care nu îi era deloc caracteristică.

— Hei, pistolarule sau cum te-oi fi numind, ai zis că ar trebui să ne cărăm de-aici.

Drake nu își dezlipi privirea de la Will, dar o mișcare a ochilor îi trădă iritarea.

— Mă cheamă Drake și da, așa am spus. Am să vă duc undeva să stați ascunși o vreme și poate vei avea ocazia să îți vezi și soția în timpul ăsta.

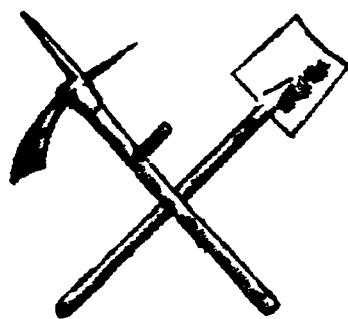
— Știi unde este? întrebă imediat dr. Burrows.

— Haide, Will, zise încetișor Drake, așezându-și o mână pe umerii gârboviți ai băiatului și ghidându-l spre zidul grădinii. Avem o mulțime de lucruri să ne spunem, dar ăsta nu e locul potrivit. Să mergem!

— Excelent! exclamă dr. Burrows, care rămăsese în spațele lor.

Deși nu ar fi recunoscut nici față de sine, era mai mult decât nemulțumit că fusese înlocuit în inima fiului său de străinul acela care îl intimidă și care părea să aibă o legătură atât de strânsă cu Will.

Capitolul douăzeci și cinci

Drake merse înainte ca să vadă dacă drumul e liber, după care le făcu semn lui Will și doctorului Burrows să îl urmeze. În timp ce îi îndepărta de casa doamnei Tantrumi, Will se gândi ce bine se simțea acum, că îl regăsise pe Drake. Nu avusese nici cea mai vagă idee despre cum se va descurca împreună cu tatăl său, mai ales că dr. Burrows fusese reticent în acceptarea faptului că Styx reprezintă o amenințare reală. Spera doar ca incidentul cu doamna Tantrumi să îi fi deschis ochii.

Drake îi făcu semn cu mâna pentru a-i da de știre lui Will să rămână în urmă, în timp ce el merse până la colțul străzii. Încetini și privi după colț, apoi dispăru din vedere. Se deplasa la fel de prudent în suprasol, ca și în Adâncuri.

— Joaca asta de-a v-ați ascunselea chiar e necesară? mor-măi dr. Burrows către fiul său. Vreau să zic... ce ne-ar putea face aici? Suntem în Highfield, pentru numele lui Dumnezeu!

— Au încercat să ne înșface pe mine și pe Chester când ne întorceam de la școală și au fost doar doi coloniști. Dacă

ne întâlnim cu Limitatorii..., zise Will, lăsându-și propoziția în aer.

Dr. Burrows bombăni dezaprobator, dar îl urmă pe Will, care se grăbi să i se alăture lui Drake. Acesta îi conduse printr-o poartă de fier și apoi în josul unei alei înguste.

— Piața Martineau. Acolo vrei să ne duci, nu-i așa? întrebă dr. Burrows, văzând că aleea se continuă în spatele unui șir de case în stil georgian.

— Da, dar nu prin față, răspunse Drake.

Aleea era mărginită de pereți înalți, de cărămidă, iar pe jos erau pietre uzate, de caldarâm, printre care începuseră să crească din abundență smocuri de iarbă și tot felul de buruieni. Înaintarea le era îngreunată de tomberoane vechi și de maldăre de cutii goale de carton. Trebuiră să se oprească atunci când dr. Burrows alunecă pe o cutie umedă de pizza și se prăvăli pe spate.

— Haide odată! îl zori Drake, în timp de dr. Burrows se ridică anevoie.

Drake se opri în fața unei uși de lemn, al cărei strat de vopsea neagră se cojise și al cărei prag era aproape complet putrezit. Intrară și se pomeniră într-o curte micuță, acoperită de ciment. Într-un colț rămăsese încă în picioare closetul în aer liber, original. Drake deschise cu cheia ușa din spate a casei și pătrunseră cu toții într-un hol a cărui culoare predominantă era un maro-închis. Judecând după starea pereților, Will presupuse că nu fusese văruit de zeci de ani.

Urcară câteva serii de scări, care aveau o balustradă de fier forjat și scârțâiau la fiecare pas, iar când ajunseră în vârful lor, Drake îi conduse printr-o ușă atât de joasă, încât trebuiră să

se aplece pentru a trece de ea. Se pomeniră într-o cameră cu aer închis, în care singura sursă de lumină era o fereastră murdară și acoperită de pânze de păianjen. Will își dădu seama că se aflau probabil în mansarda uneia dintre casele care mărgineau Piața Martineau.

Drake închise ușa și trase două zăvoare, după care traversă imediat dușumeaua goală, îndreptându-se spre fereastră. Se opri înainte de a ajunge la ea și începu să privească prin sticla prăfuită.

— Ce-i acolo? întrebă dr. Burrows, îndreptându-se direct spre geam și lipindu-și fața de el

Într-o clipită, Drake îl trase înapoi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, nu te expune în halul ăsta! mârâi el.

Dr. Burrows se întoarse brusc, îndepărtându-i violent mâna lui Drake, după care își apropie fața de el.

— Să nu *îndrăznești* să mă atingi! îl amenință el. Nu știi ce treburi învârți, dar dacă mai faci asta o dată, o să-ți pară rău.

Will nu îl mai văzuse niciodată pe tatăl său comportându-se în felul acela — încercase întotdeauna să evite chiar și cea mai insignifiantă confruntare. Dr. Burrows era cu câțiva centimetri mai scund decât Drake și îi venea greu să crezi ar fi avut sorți de izbândă într-o bătaie împotriva oricui, darămite împotriva aceluia bărbat, care se confrunta mereu cu Limitatorii și îi învingea. Cu toate acestea, corpul dr. Burrows tremura de încordare, precum un cocoș gata de atac.

Când ochii doctorului Burrows îi întâlneau pe cei ai lui Drake, cei doi bărbați începură să radieze un calm furios, ce

părea că umple încăperea aceea mică. Will avea senzația stranie că se află din nou cu Chester și Cal. Băieții se ciondăniseră adesea, iar el trebuise să îi potolească. Lui Will nu îi plăcea deloc ce se întâmplă și se simți dator să intervină.

— Tată, trebuie să fii mai cu băgare de seamă. Adu-ți aminte ce s-a întâmplat cu baba aia. A vrut să te înjunghie.

Ridicând mânios buza de sus, dr. Burrows își întoarse țeapăn capul de la Drake ca să se uite la fiul său.

— Nu știi cine e persoana asta sau ce a făcut. Adu-ți aminte ce ți-am spus despre străini — n-ar trebui să...

— Dar nu e un străin! Mi-a salvat viața în Adâncuri! izbucni Will. A avut grijă de noi acolo jos și știe ce se petrece.

— Dr. Burrows, ce vă va convinge că viețile noastre sunt în pericol? întrebă Drake.

— Te rog să-l asculți, tată, își imploră Will părintele.

Dr. Burrows pufni și apoi se retrase într-un colț al mansardei, unde se lăsă să cadă pe un cufăr vechi.

Drake nu părea să fi fost deloc afectat de confruntare și se întoarse imediat spre Will, zâmbind.

— Bun, acum spune-mi ce s-a mai întâmplat.

— În regulă, răspunse băiatul, aruncând o privire spre ungherul în care se retrăsese tatăl său, păstrând o tăcere îmbufnată. Am ceva pentru tine.

— Fă-te comod mai întâi, avem o mulțime de lucruri despre care trebuie să vorbim, zise Drake, așezându-se turcește pe dușumea.

Will îl imită și apoi băgă mâna în buzunarul jachetei, de unde scoase punga de piele ce conținea cele două fiole. Îndepărtă cu grijă pânza groasă în care le învelise.

— Asta sunt ceea ce cred eu că sunt? întrebă uimit Drake la vederea fiolelor.

— Ba bine că nu. Asta, zise Will, zâmbind când ridică fiola cu dop negru, conține virusul.

Drake i-o luă din mână cu mare grijă.

— Dominion, spuse el încetișor, ridicând fiola pentru a lăsa lumina difuză care pătrundea pe fereastră să treacă prin ea. Înseamnă că în cealaltă ar trebui să fie vaccinul, concluzionează el.

Will încuviință și îi dădu și fiola cu capac alb, iar Drake o așeză cu grijă pe podea, lângă el.

Dr. Burrows își dresе zgomotos vocea, făcându-l pe Will să tresară.

— Așadar, Drake, să înțeleg că tu crezi toată povestea asta fantasmagorică a complotului? Chiar ești convins că Styx intenționează să ne exterminе cu ajutorul unui virus?

— Nu, nu vor să ne omoare pe toți, răspunse Drake. Doresc doar să depopuleze suprafața și apoi să se mute aici.

— N-am auzit în viața mea asemenea baliverne, îl contră dr. Burrows din întuneric. Spune-mi că nu crezi cu adevărat așa ceva!

— Cât ai fost sub pământ, ai pierdut tot episodul cu Ultra Virusul. Aceasta a fost doar încălzirea pentru Styx, felul lor de a se pregăti pentru ceva mai urât și mai serios. Adică pentru asta, pentru Dominion. Și e un plan tare isteț. Folosind un agent biologic, pot extermina suprasolii, lăsând însă infrastructura intactă. Nu înțelegi? Clădirile, drumurile, căile ferate — și orice altceva și-ar dori — vor rămâne

ale lor. Iar când se vor hotărî să ne invadeze, noi nu vom mai fi destui pentru a le opune rezistență.

— Dar de ce fac asta tocmai acum? întrebă Will. Sunt sub pământ de atâtea secole, nu-i așa?

— Am două teorii în privința asta. Fie numărul lor a crescut atât de mult încât a sosit timpul să se mute într-un loc mai spațios..., răspunse Drake.

— Fie? îl întrerupse Will.

— ...fie, și asta e cea mai plauzibilă explicație, din cauza șantierelor din Highfield, Colonia își pierde gurile de ventilație fiindcă zeci de clădiri vechi sunt dărâmate în fiecare an. Și, în același timp, cresc șansele ca, într-un final, cineva să afle ce-i acolo jos — să facă Descoperirea, așa cum o numesc coloniștii.

— Da, Descoperirea, murmură Will, aducându-și aminte că auzise cuvântul acela și de la bunica Macaulay.

— Dar de ce să împrăstie un virus mortal, ca niște teroriști? întrebă dr. Burrows, clătinând din cap. Au ei mijloacele pentru așa ceva?

— Bineînțeles. Nu e nimic nou — Styx au mai făcut asemenea isprăvi de câteva ori în trecut, explică Drake. Sunt convins că ați auzit de epidemiile majore, cea de gripă asiatică și gripă spaniolă, dar și de marea molimă din 1665. Toate sunt opera Gulerelor Albe.

— Îmi plac oamenii cu imaginație bogată, spuse dr. Burrows, izbucnind într-un râs cinic. Dar asta e prea de tot!

— Într-un fel, nici Styx nu sunt fundamental diferiți de un virus, urmă Drake, după care rămase gânditor, în timp ce

continua să lege fiola scânteietoare în fața sa. Știi câte ceva despre virusuri, doctore? Știi cum funcționează?

— N-aș putea să mă laud cu asta, zise dr. Burrows arțăgos.

— Ei bine, sunt organisme minuscule, atât de mici încât e nevoie de filtre speciale ca să le prinzi. Nu seamănă cu nimic altceva de pe Pământ. De fapt, par a fi niște rachete spațiale în miniatură și pot fi chiar cristalizate — e discutabil dacă trăiesc cu adevărat în sensul în care înțelegem noi acest cuvânt. Și e o treabă a naibii de complicată să identifici unul nou în momentul în care apare.

— Și în ce fel sunt ei ca Styx? se răsti dr. Burrows.

Drake continuă ca și cum nu l-ar fi auzit.

— Atacă o celulă lipindu-se de membrana acesteia. Pe urmă, își introduc materialul genetic înăuntrul ei și o iau ostatică. Se folosesc de mecanismele interne ale celulei pentru a se reproduce ca nebunii, până când devin atât de mulți încât celula explodează. În momentul acela, milioane de virusuri noi, identice, se revarsă afară și pornesc în căutarea altor celule pe care să le infecteze. Fiola cu Dominion se mișca ușor când Drake o atinge cu degetul mic. E ca în povestea aceea cu șobolanii care au scufundat corabia.

— Bine, dar vorbești despre organisme care *omoară* oameni, rosti enervat dr. Burrows. Vorbele tale sună de parcă i-ai admira.

— Admir dorința lor simplă și neostoită de a supraviețui. Obiectivul lor nu e acela de a ucide — de fapt, când gazda își pierde viața, nici virusurilor nu le merge prea bine. Cei

mai deștepți își mențin gazda în viață... fiindcă sunt dependenți de ea.

— Și ce vrei să spui — că Styx sunt ca virusurile fiindcă folosesc oamenii... folosesc oamenii în scopurile lor? Întrebă dr. Burrows, ridicând din sprâncene de parcă n-ar fi crezut o iotă din ce îi spunea Drake. Pare un concept interesant, dar e foarte puțin credibil.

Drake obosise în mod evident să se mai certe cu dr. Burrows, așa încât se întoarse către Will.

— Tot ce pot să spun e că sunt impresionat, îi zise băiatului și se încruntă, ca și cum brusc l-ar fi deranjat ceva. Stai așa — n-ai fi putut lua aceste fiole decât de la...

— De la una din gemene, încheie Will propoziția în locul său. Așa este.

— Deci... să înțeleg că fata murise.

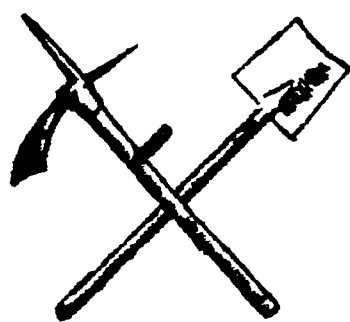
— Nu, mi le-a dat chiar ea, răspunse Will cu voce tremurată. Gemenele Rebecca au încercat să și le ia înapoi la submarin, dar n-am avut de gând să mă las așa ușor.

— Totuși, să nu uităm că vorbim despre Styx și totul pare mult prea ușor. Ești absolut sigur că fiolele astea conțin virusul Dominion?

— Ei bine... așa sper, răspunse Will cu sinceritate.

— Va trebui să-mi povestești totul cu lux de amănunte, începând cu momentul în care ai căzut în Por, zise Drake. Și ia-o încetișor... nu e nicio grabă.

Capitolul douăzeci și șase

Will și Drake vorbiră câteva ore bune, până când ultimul se ridică în picioare și începu să se întindă.

— Să înțeleg deci că nu ai văzut ce s-a întâmplat cu gemenele Rebecca sau cu Limitatorul, zise el, strâmbându-se. Asta nu prea îmi place. Sunt prea multe posibilități.

Will deveni brusc neliniștit de spusele lui Drake.

— Păi, fie au fost spulberate de explozie, fie au reușit să intre în submarin și sunt acum undeva mult mai jos, zise el. Sper doar ca Martha să fi reușit să îi ducă pe Chester și pe Elliott către celălalt...

— O, încetați odată, m-am săturat. Parcă aveai de gând să-mi arăți unde e soția mea, interveni țâfnos dr. Burrows.

Nu se mișcase deloc, de când se așezase pe cufăr după cearta cu Drake, dar acum se ridicase în picioare.

— Așa am promis, nu-i așa? răspunse Drake. Luă apoi o scară sprijinită de perete și o așeză în centrul mansardei. Urcă pe ea și deschise un chepeng, trecând apoi prin el. Dr. Burrows și Will îl urmară imediat, pomenindu-se pe un acoperiș, cu cerul întunecat deasupra lor.

Dr. Burrows nu dădu nicio atenție priveliștii pieței care se întindea la picioarele lor, fiind aparent interesat mai degrabă de coșul aflat într-o parte a acoperișului. Se ridică pe vârfuri ca să atingă clapa de reglaj, din teracotă, a hornului.

— Am enunțat odată o teorie care spunea că în coșurile acestea există conducte care duc aerul în Colonie, zise el, ca pentru sine.

— Înseamnă că ai nimerit-o perfect, îi confirmă Drake. Stațiile de ventilare evacuează aerul stătut prin câteva asemenea coșuri, în timp prin altele pătrunde aerul proaspăt. De fapt, toată această piață și multe dintre celelalte clădiri din părțile mai vechi ale orașului au fost ridicate de oamenii lui Martineau, care au disimulat în ele tot felul de lucruri. Această piață, Martineau, este cartierul general Styx.

— Păi dacă e așa, de ce naiba ne-ai adus tocmai aici? întrebă dr. Burrows.

— Pe lângă faptul că e ultimul loc în care s-ar gândi să ne caute, motivul pentru care v-am adus aici e... Drake se opri. Își ridicase mâna arătând ceva, dar o coborî repede, privindu-l atent pe Will. Nu te apropia prea mult de margine — ai putea fi văzut, îl preveni el pe băiat.

Imediat ce Will dăduse cu ochii de marginea acoperișului, fusese stăpânit de o dorință copleșitoare de a merge într-acolo. Acel alter ego al său, care putea fi atât de puternic și de dominator, preluase din nou controlul. Îl determină pe Will să facă doi pași, dar băiatul reuși să oprească.

— Ajutor! șopti el și, scaldat de o transpirație rece, se ghemui pe acoperiș.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Drake, apropiindu-se de Will. Nu știam că ți-e frică de înălțime.

— Nu mi-e, hârâi Will. Sau cel puțin nu-mi era. Privi neajutorat spre Drake, încercând din răspuțeri să nu plângă din cauza spaimei. E cu totul altceva. Am mereu sentimentul ăsta, de parcă aș vrea... de parcă *ar trebui* să sar. Nu știu ce se întâmplă cu mine.

Drake se lăsă pe vine lângă el, iar în ochi i se citea îngrijorarea.

— Și când a început asta?

— Nu cu multă vreme în urmă. E ca și cum aș vrea să mă sinucid! Oare sunt pe punctul de a înnebuni?

— Ce-ai pățit, Will? interveni și dr. Burrows, care stătea acum și el neajutorat lângă fiul său. Ce s-a întâmplat?

— Cred că știu, zise Drake, apucându-l cu blândețe pe băiat de mână. Au folosit Lumina Întunecată asupra ta, nu-i așa?

— Da, răspunse Will, tremurând puternic și luptându-se încă cu pornirea de a se ridica și de a se arunca de pe acoperiș.

Era ca și cum în mâinile și picioarele sale s-ar fi dat o bătălie, mușchii încordându-se unii împotriva celorlalți într-un soi de concurs antagonic. În închisoare. De câteva ori.

— Înseamnă că nu ești tu de vină. E din cauza a ceea ce ți-au făcut Styx, explică Drake.

— Dar ce i-au făcut? strigă dr. Burrows.

— Nu te băga și vorbește mai încet! se răsti Drake la el. Will, au implantat gândul ăsta în mintea ta. Ai fost condiționat... ți s-a spălat creierul, dacă preferi să spui așa. După

ce te-au interogat, probabil că au lăsat ceva în subconștientul tău, ca un fel de pilulă cu otravă, care să se activeze dacă părăsești Colonia.

Will se holbă la Drake, incapabil să înțeleagă ce îi spune acesta.

— Nu ești tu de vină — să nu uiți asta! E vina lor. Și poți să te împotrivești. Vino cu mine!

Îl ajută pe Will să se ridice și, trecându-și brațul peste pieptul băiatului, îl duse până pe marginea acoperișului. Drake îl ținu zdravăn și rămaseră o vreme acolo, privind pavajul aflat la trei etaje sub ei.

— E o idee bună? obiectă dr. Burrows.

— Ți-am spus să nu te bagi, doctore, mârâi Drake spre el. Will, uită-te jos, la drum. În minte ai o imagine, nu-i așa? Una extrem de vie?

Will aprobă din cap, incapabil să își rețină lacrimile.

— Presupun că e imaginea propriului tău corp care zace zdrobit pe asfalt. Și ți se pare că e atât de bine, că asta e rezolvarea tuturor problemelor tale.

— Da, mărturisi Will cu o voce spartă. Dar de unde știi toate astea?

— N-are nicio importanță. Will, trebuie să rămâi cu mine și să asculți cu atenție ce-ți spun, continuă Drake, așezându-și pentru un moment palma pe fruntea lui Will. Trebuie să înțelegi că e ceva fundamental greșit cu imaginea pe care ți-au băgat-o în cap. Nu simți niciun fel de durere... nu simți nimic... nu simți c-ai fi pierdut ceva, nu-i așa?

— Nu, nimic, confirmă Will, clătinând din cap.

— Styx ți-au pervertit mintea — te-au făcut să gândești așa. E greșit. Rezistă! Alungă viziunea asta. E falsă. Gândește-te cum ne-am simți eu și tatăl tău dacă ai sări cu adevărat. Pune-te în locul nostru și simte ceea ce am simți noi. Faci asta?

— Încerc, scânci Will.

Drake își luă brațul de pe umerii băiatului și făcu un pas înapoi.

— Ești pe cont propriu acum, dar *tu* controlezi ceea ce ți se întâmplă, și nu Styx. Spune-mi cum te simți.

— Mai bine... da, e ca și cum aș fi reușit să mă recucesc... vocea aceea nu mai e atât de puternică, zise Will, ștergându-și lacrimile. Mă pot uita în jos acum, iar imaginea nu mai e chiar atât de clară. Doamne, ce prostie!

— Nu, nu, nicidecum, zise Drake, apucându-l din nou zdravăn pe băiat. O să repetăm asta iar și iar, până când o să reușim să scăpăm de condiționarea Styx. Te pot ajuta să o înfrângi.

— Dar nu m-am simțit niciodată așa în Adâncuri. De ce tocmai acum? întrebă Will, cu capul atârându-i în piept, de parcă ar fi fost epuizat.

— Fiindcă asta au dorit ei, îl lămuri Drake. E probabil polița de asigurare Styx în caz că dispari. E o măsură de siguranță.

Dr. Burrows plescăi dezaprobat.

— Doamne, câte prostii poți să mai spui! exclamă el. Eu unul cred că *tu* ai nevoie de ajutor, Drake. Ești de-a dreptul paranoic, e înspăimântător.

— Nu, tu ești cel care nu recunoaște adevărul, chiar dacă l-ai văzut cu ochii tăi. Bătrâna aceea avea de gând să te ucidă. Cum îți explici asta?

— Păi..., începu dr. Burrows, dar nu reuși să spună nimic.

— Doamna Tantrumi ar putea fi un agent Styx foarte bine antrenat sau o biată femeie al cărei creier a fost spălat. Dacă *e* manipulată, să știi că e doar una dintre mulți alții. Există mii de oameni în toată țara, care au asemenea condiționări, iar unii dintre ei dețin poziții influente — oameni de afaceri, membri ai Parlamentului, ofițeri cu rang înalt atât în poliție, cât și în armată. Nu au nevoie decât de un cuvânt sau de un semnal de la Gulerele Albe și vor îndeplini orice poruncă.

— Bartleby, își aduse aminte Will. La submarin, una din gemenele Rebecca i-a spus ceva. Pe urmă s-a comportat de parcă i-aș fi fost cel mai mare dușman. Să înțeleg că funcționează și la animale?

— Așa se pare, îl aprobă Drake.

— Dar Sarah, Sarah Jerome, cu ea cum a fost? întrebă Will, amintindu-și brusc de aceasta. Au folosit lumina neagră și asupra ei și de aceea a pornit în urmărirea mea?

— N-am avut impresia asta în scurtul răgaz în care am cunoscut-o. Cred mai degrabă că agenții Styx i-au dibuit punctele slabe și au păcălit-o pur și simplu, răspunse Drake.

— Au păcălit-o? repetă Will.

— Da. Dacă nu pot forța oamenii să întreprindă ceea ce doresc folosind amenințări, mită sau minciunile lor elaborate, recurg într-un final la controlul minții. E nevoie însă de

săptămâni întregi, dacă nu chiar de ani de ședințe cu Lumina Întunecată pentru a induce mai mult decât acțiuni reflexe la o persoană obișnuită.

Will se încruntă, neînțelegând ce voia să spună Drake.

— Ceva mai mult decât scurte schimbări ale felului de a fi. E dificil să induci unei persoane un anumit răspuns la o parolă sau, în cazul tău, Will, în momentul în care e confruntată cu perspectiva unei căderi în gol.

Will nu era încă sigur că pricepe despre ce e vorba.

— Dar o să mă pot împotrivi cu adevărat?

— Bineînțeles. Se pare că nu ai fost supus decât câtorva săptămâni de condiționare, așa încât, cu ceva noroc, voi fi în stare să inversez procesul. Alții s-ar putea să nu fie însă la fel de norocoși, iar condiționarea lor să fie atât de adânc implantată, încât să nu se mai poată face nimic pentru ei. Trase adânc aer în piept. O să mai zăbovim aici sus o vreme, zise el. Crezi că rezisti?

— Da, răspunse băiatul.

Așteptară o jumătate de oră, timp în care Drake rămase ghemuit la marginea acoperișului, privind din când în când la ceas, în timp ce cerul de deasupra lor se întuneca tot mai mult.

Deodată, îi făcu semn doctorului Burrows să vină lângă el.

— Uite-o pe soția ta, zise Drake, arătând către un drum care ajungea la colțul pieței.

— Celia? făcu dr. Burrows, ridicându-se repede în picioare.

— Dar ce face aici? întrebă și Will, care stătea lângă Drake.

— Vedeți casa aia, a treia de la capăt? spuse Drake, privind acoperișul de pe cealaltă parte a pieței.

— Da, confirmă Will.

— Mama ta a închiriat un apartament la primul etaj. Și-a luat chiar și o slujbă ca să poată plăti chiria.

— O slujbă? icni Will, de-ai fi crezut că-l înțepase ceva. Pe față i se citea neîncrederea. Vrei să spui că mama și-a luat o *slujbă*?

— Da, răspunse Drake. Și merge și la sala de gimnastică în fiecare dimineață... Pare să fie un om nou, care vrea să-și schimbe fundamental viața. A cercetat de asemenea și poveștile despre Martineau și istoria suburbiei la arhive, pentru a vedea dacă au vreo legătură cu dispariția voastră. E meticuloasă, asta vă spun cu siguranță. Tocmai de aceea Colonia pare hotărâtă să n-o scape din ochi.

— O, vrei să spui acum că Styx o urmăresc și pe *ea*? pufni dr. Burrows. Privi împreună cu Will cum femeia se apropie și observă că nu era singură. Dar e împreună cu cineva! Cu un bărbat! zise dr. Burrows, devenind destul de agitat.

— Da, și nu putem avea încredere în el, îl informă Drake.

Dr. Burrows era de-a dreptul înnebunit.

— Trebuie neapărat să vorbesc cu ea! Vreau să mă duc la ea!

— Îmi pare rău, doctore, nu poți face asta. Cel puțin nu deocamdată, îi zise Drake pe un ton hotărât.

Dr. Burrows căscă însă gura și răcni „Celia” înainte ca Drake, care acționează într-o clipită, să îl tragă de la marginea acoperișului. Dr. Burrows încercă să i se împotrivească, dar Drake îl întoarse pe spate și, dintr-o singură mișcare fluidă, îi prinse capul într-o priză care îl împiedică să mai scoată vreun sunet.

— Imbecil nenorocit! rosti Drake, după care îi porunci aspru lui Will: Vezi dacă a auzit cineva! Și dacă faci vreo prostie, cum ar fi să sari de-acolo, să știi că te omor cu mâna mea!

— Ai auzit ceva?

Doamna Burrows fusese pe punctul de a descuia ușa, dar acum se oprise, examinând drumul care înconjura piața și grădina neîngrijită din centrul acesteia.

— Ce să aud? întrebă Ben Wilbrahams.

— Mi s-a părut că... am avut impresia că cineva m-a strigat, zise ea cu o expresie uluită întipărită pe față. Și părea să fie...

— Eu n-am auzit nimic, o întrerupse Ben Wilbrahams. O fi fost vântul.

Doamna Burrows ridică din umeri și răsuci cheia în broască, după care pătrunseră amândoi în apartament. Cu Ben Wilbrahams în spatele ei, nu observă oamenii înalți și slabi care năvăliră în piață și nici agitația care se stârni pe acoperișurile din partea opusă a pieței.

Toate problemele pe care le avea Will cu înălțimile dispărură imediat ce băiatul văzu ce se întâmpla dedesubt.

— Avem necazuri, îi zise Will lui Drake. Se pare că vin spre noi cel puțin patru Styx. Și încă repede.

— Ar fi bine să fii cuminte, doctore! îl preveni Drake, eliberându-l pe dr. Burrows, după care i se alătură lui Will la marginea acoperișului.

Will își întinse gâtul ca să vadă colțurile pieței, dar i se păru că simte, mai mult decât aude, ceva care ateriză aproape de picioarele sale. Privi în jos. În locul în care acoperișul se înclina la patruzeci și cinci de grade, către streășina de la margine, se vedea o gaură perfect rotundă în suprafața tablei. Imediat, mai apăru una, iar de data aceasta observă totul.

— Ăăă, Drake, făcu el, arătând cu degetul.

Drake reacționează instantaneu.

— Lunetist! șuieră el, trăgându-l repede pe Will lângă el.

Pufnind nemulțumit, dr. Burrows tocmai se ridicase în picioare și era gata să îi spună vreo două lui Drake, când se auzi un sunet ascuțit care îl făcu să tresară. La câțiva centimetri de fața sa, unul dintre coșuri explodează pur și simplu, umplându-l de bucățele de cărămidă.

— Ce naiba? bolborosi dr. Burrows, aruncându-se pe burtă, protejându-și capul cu mâinile. Nu rămase însă multă vreme în poziția aceea, ci începu să se tragă spre partea din spate a acoperișului, împrăștiind bucățile de cărămidă desprinse din horn.

Drake alergă și el într-acolo, cercetând alea pe care veniseră.

— Mergeți aplecat și cât mai aproape de mine, le ordonă el lui Will și tatălui său, după care escaladă un parapet de cărămidă și ajunse pe acoperișul vecin.

— Vrei să spui că tocmai s-a tras în noi? întrebă dr. Burrows, ștergându-și praful de pe față.

— Da, ne-ai dat de gol. Chiar nu poți să faci niciodată ce ți se spune, tată? îl certă Will pe un ton exasperat, după care porni pe urmele lui Drake.

Continuară să meargă aplecați și apropiați unul de celălalt și trecură de pe un acoperiș pe altul de-a lungul șirului de case.

— Dar n-am auzit nicio împușcătură, șopti dr. Burrows în timp ce se furișau.

— Probabil că folosesc amortizoare de zgomot sau supresoare pentru recul. Poate chiar și muniție cu viteză scăzută, zise Will.

— Ai fi premiant, Will, ai tocit bine manualele militare, nu-i așa? comentă zâmbind Drake.

Când ajunseră la ultima casă din șir, Drake se târî pe burtă și deschise un chepeng în acoperiș. Se strecură prin deschizătură și se prăbuși peste niște cutii vechi de carton aflate în mansarda de dedesubt. Will și dr. Burrows îl urmară curând.

— Și acum ce-o să facem? Tot cartierul va fi înconjurat, spuse Will, aruncând priviri fugare în jurul său.

Se aflau într-o mansardă goală, ca aceea în care stătuseră până atunci, și își putea lesne imagina o armată de Styx și de coloniști ocupând poziții în afara casei.

Drake aprinse o lanternă micuță. O apucă între dinți și se apropie de locul prin care trecea hornul, începând să ciocănească zidăria.

— Să nu te bagi niciodată în ceva dacă nu ai cel puțin două posibilități de a evada, zise el din colțul gurii, înaintând pe lângă perete.

Deși aparent zidăria era la fel peste tot, deodată sunetul se schimbă, devenind mai gol, ca și cum peretele ar fi fost din metal. Drake se împinse cu putere, iar o ușiță se deschise înspre el. Will și dr. Burrows ajunseră într-o clipă lângă el și priviră înăuntru. Era un puț, cu o scară metalică ruginită, fixată bine de perete.

— Asta mai zic și eu evadare, rosti Will ușurat, văzând că aveau pe unde ieși.

— Da, mulțumită lui Martineau, zise Drake.

— Sir Gabriel Martineau? întrebă dr. Burrows.

— Da. Îi plăceau pasajele secrete și-și punea muncitorii să construiască o mulțime. De obicei era atât de grăbit, încât nu apuca să mai și noteze amplasarea acestora.

— Să înțeleg că Styx nu știu nimic despre asta? spuse Will.

— Eu sper că nu, răspunse Drake, întorcându-se către dr. Burrows. Chiar așa, doctore, mai ai nevoie de alte dovezi ca să accepți că soldații Styx sunt o amenințare? sublinie el. Poate de un glonț în cap?

Dr. Burrows se încruntă, dar rămase tăcut.

— Bun, acum luați-vă bagajele și coborâți pe scară. Când ajungeți jos, luați-o la stânga, îi instrui Drake.

Will și tatăl său porniră pe scara veche și apoi o apucară printr-un pasaj cu pereți de piatră, care le permitea să meargă fără să își aplece capul. Prin centrul tunelului clipoceau un șuvoi micuț de apă maronie, iar lateralele și tavanul erau

acoperite de o mazăgă neagră. La un moment dat, lumina globului doctorului Burrows le dezvălui încă ceva.

— Uite! O frescă! strigă Will. Un om cu o barcă!

— Noe și arca sa, probabil, proclamă dr. Burrows, după ce examinează cu atenție imaginea de sub ghirlandele de alge negre. Dar nu e o frescă. Imaginea e sculptată. E un basorelief.

— Aici e una cu un bărbat și o femeie, zise Will, mijindu-și ochii ca să vadă mai bine imaginea de pe celălalt perete.

— Probabil că sunt Adam și Eva, răspunse dr. Burrows. Sunt scene biblice săpate în calcar cu multă iscusință. Frumusețea lor aproape că-ți taie respirația. Remarcabil!

Drake rămăsese în urmă ca să închidă trapa prin care intraseră, dar când alunecă în jos pe scară și îi ajunse pe cei doi, constată că aceștia erau atât de captivați de basoreliefurile, încât abia dacă parcurseseră câțiva metri.

— Parcă v-am spus să faceți pași! mârâi el.

— Dar asta e o descoperire foarte importantă, insistă dr. Burrows. De ce naiba și-ar fi bătut cineva capul să sculpteze astea tocmai aici?

Drake privi precaut în lungul pasajului.

— Cu trei secole în urmă, tunelul ăsta ducea spre casa lui Martineau și îi permitea să meargă la biserică fără să se ude pe timp de ploaie. Drake îl apucă pe dr. Burrows de braț, împingându-l ușor. Iar acum, dacă nu vă este cu supărare, domnilor, eu zic să încheiem turul ăsta turistic.

Porniră cu pași repezi și constatară curând că pasajul începe să urce. Ajunseră la o răspântie, unde o luară spre stânga, dar după câteva sute de metri dădură peste ceea ce

părea a fi o fundătură. Drake îi dădu lanterna lui Will și merse până la zidul care le bloca înaintarea, îl pipăi și găsi două blocuri de piatră, ieșite puțin în afară.

— Pun pariu că e o șmecherie care deschide o altă ușă secretă, îi șopti Will emoționat tatălui său.

Spre surpriza lui Will, Drake își luă avânt și lovi din toate puterile pietrele în cauză.

— O șmecherie zici, răspunse dr. Burrows în șoaptă, în timp ce Drake continua să lovească puternic cele două pietre cu călcâiul cizmei.

O întreagă secțiune din zid se prăbuși cu un zgomot asurzitor. Drake își luă lanterna de la Will și luminează deschizătura. Când se așează praful, primul lucru pe care îl văzură Will și dr. Burrows se dovede a fi un craniu. Observară imediat și o mulțime de oase putrede, împrăștiate pe jos, acolo unde căzuse sicriul de plumb pe care îl dislocase Drake.

— Unde ne aflăm? întrebă Will în șoaptă, mergând după Drake.

— E în regulă, nu-ți fie teamă, că n-o să-i trezești, îi spuse Drake cu voce tare.

Înaintară în noua încăpere și simțiră cum trosnește ceva sub picioarele lor.

— Pe toți sfinții! icni dr. Burrows, uitându-se la mulțimea de rămășițe umane de pe podea.

Își ridică apoi globul luminos și văzu o mulțime de alte sicrie întregi, așezate pe lespezi de piatră în jurul pereților. Constatară că se aflau într-un spațiu ce nu avea mai mult de zece metri pătrați, dar al cărui tavan părea să fie undeva mult deasupra. Era ca și cum ar fi stat pe fundul unei fântâni.

— Ne aflăm într-o cameră mortuară! își dădu seama dr. Burrows.

— Te-ai prins, doctore. După ce Martineau s-a decis să renunțe la tunelul său personal, i l-a dat unui prieten industriaș pentru ca acesta să-l folosească drept mausoleu. Se pare că sunt cu toții aici. Drake merse spre partea opusă și începu să se cațere pe polițele de piatră, până ajunse în vârf. Luminează puțin aici, zise el, întinzându-se spre ceea ce lui Will îi părea un zid de piatră. Descoperi o bară scurtă, de fier, pe care o roti aducând-o în poziție verticală.

— Aia e o ușă? întrebă Will, ațintind lumina lanternei în sus.

— Bineînțeles. Din fericire pentru noi, poate fi deschisă din interior, zise Drake. Bănuiesc că a fost montată în caz că vreunul de aici ar fi vrut să iasă.

Drake se sprijini cu umărul de ușa masivă, de piatră, și apoi se împinse cu toată greutatea în ea. Se auzi un zgomot înfundat și ușa începu să se deschidă câte puțin.

— Ce mai așteptați? le zise el lui Will și doctorului Burrows înainte de a se strecura prin cadrul ușii.

Will se cățăără, puțin neliniștit din cauza locurilor unde trebuia să își pună mâinile. Unele sicrie păreau să fi cedat, iar conținutul lor se revărsase. Băiatului nu îi făcea nicio plăcere să atingă oasele murdare.

Odată ajuns sus, Will ieși și el din mausoleu. Trase adânc în piept aerul nopții, încercând să se lămurească unde se afla. Văzu în fața lui câteva șiruri de pietre funerare, luminate slab de lămpile stradale, ce își aruncau razele gălbui peste zidul cimitirului. În fața sa se ghicea și o clădire mare.

— Biserica din Highfield, murmură el.

— Pe aici, zise Drake. Își croiră drum printr-un desiș de copaci mici și buruieni înalte până la genunchi către o altă zonă a cimitirului. Faceți-vă comozi, domnilor — o să ne oprim aici câteva secunde, le spuse el.

Will și dr. Burrows se așezară pe o lespede acoperită cu mușchi, bucurându-se că se pot odihni. Se simțeau destul de obosiți, mai ales că acum erau supuși unei atracții gravitaționale normale.

— Știați că ăsta e mormântul familiei Martineau? întrebă dr. Burrows, arătând spre un monument funerar ornat cu două statuete mici, de piatră, înfățișând doi bărbați care duceau un târnăcop și un hârleț.

Will explorase de câteva ori cimitirul, dar nu o făcuse niciodată după căderea întunericului. Uitându-se însă spre locul indicat de tatăl său și simțind răcoarea umedă a pietrei pe care se așezase, realizează că imaginea aceea i se părea ciudat de familiară. Undeva în adâncurile memoriei sale exista o amintire atât de îndepărtată, încât simțea că a încerca să o aducă la suprafață era ca și cum ar fi vrut să prindă un fuior de fum între degete. Ridică din umeri și începu să fredoneze, zgâriind cu unghia stratul de mușchi.

— Ai reușit să te descurci cu jurnalul? îl întrebă doamna Burrows pe Ben Wilbrahams, care ridică două teancuri de cărți de pe fotoliu și le puse pe masă, ca să aibă unde să stea. Îmi pare rău, sunt ale soțului meu, se scuză femeia, în vreme ce acesta studia cotorul unui volum de autocunoaștere.

— „Puterea eului — exerciții de încredere în sine”, citi bărbatul, ridicând întrebător din sprâncene.

— Ei bine, unele sunt ale mele, zise doamna Burrows chiar în momentul în care încăperea se umplu de o lumină strălucitoare, deși draperiile erau trase.

Se auzi imediat o explozie incredibilă. Una dintre drape-rii se umflă ca și cum ar fi fost bătută de vânt, apoi urmă sunetul de sticlă spartă.

— Ce naiba a fost asta? strigă doamna Burrows, grăbindu-se spre fereastră și trăgând draperia pentru ca ea și Ben Wilbrahams să se poată uita afară.

Acoperișul casei din capătul șirului aflat de cealaltă parte a pieței era complet distrus, iar flăcările cuprinseseră grin-zile rămase. Se auzea un vacarm de alarme de automobil, și în întreaga piață ploua cu bucăți de țiglă și de acoperiș.

— S-ar putea să aibă nevoie de ajutor, zise Ben Wilbrahams. Mă duc imediat acolo.

Doamna Burrows privea cu atenție trotuarul din fața casei.

— Nu cred că a fost cineva rănit, dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce anume a putut provoca o asemenea explozie? întrebă ea, observând că suflul deflagrației spulberase un ochi de geam.

— Nu știu. Probabil că a fost o scurgere de gaz, răspunse Ben Wilbrahams, îmbrăcându-și jacheta, în timp ce, din depărtare, începură să se audă sirenele ambulanțelor și ale mașinilor de pompieri.

— Nu-nțeleg, îi spusese dr. Burrows lui Drake. Având în vedere tot ceea ce știi despre Styx și despre Colonie, ai putea să demaști totul. De ce nu te duci la autorități?

— Mi se pare că nu reușești să înțelegi dimensiunile minciunii, nu-i așa, doctore? Lupii sunt deja în stână și așa stau lucrurile de veacuri, răspunse Drake. Și-au pus gheara pe oameni aflați la toate nivelurile, în poliție și în guvern.

— Atunci du-te direct la ziare și obligă-i să-ți publice povestea, sugeră dr. Burrows. Dă totul în vileag.

— S-a mai încercat. Toate dovezile dispar în mod misterios, iar oamenii sfârșesc prin a fi uciși, spuse Drake. Oameni buni...

În momentul acela se auzi o explozie uriașă. Will și dr. Burrows săriră în picioare și observară că o parte din cerul nopții era inundată de lumină.

— Asta a fost în Piața Martineau? întrebă dr. Burrows.

— Da, am legat o grenadă de ușa care ducea în puț, îi spuse Drake.

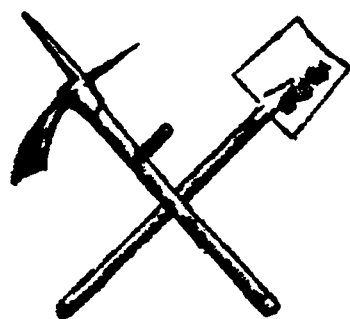
După ce lumina păli, iar cerul redeveni întunecat, dr. Burrows vorbi cu glas tremurat.

— Dar... nu poți să arunci în aer clădiri... suntem în Highfield... în *Londra*... nu într-un teatru de război.

— Ba nu, suntem într-un teatru de război, îl contră Drake.

Capitolul douăzeci și șapte

Drake îi duse pe Will și pe dr. Burrows într-o casă dărăpănată aflată într-un cartier vecin. Deși călătoria se dovedea destul de scurtă, Will și tatăl său erau atât de extenuați, încât legănatul autovehiculului îi adormi pe amândoi. Se treziră abia când Drake parcă mașina în spatele unui gard viu înalt. Nu era aprinsă nicio lumină, iar Drake îi mână repede înăuntru. Interiorul era murdar. Pe jos era doar un covor pătat, iar ici-colo se vedea câte o piesă veche de mobilier.

— Doar nu vrei să-mi spui că locuiești aici, zise dr. Burrows, luat puțin prin surprindere.

Păși cu greutate spre sufrageria mizerabilă și își aruncă ranița pe dușumea.

— Nu locuiesc nicăieri, răspunse Drake, care se îndrepta deja spre ușă. Țsta e doar un loc în care vom înnopta. Pe canapea o să găsiți niște păaturi și saci de dormit, iar din frigider vă puteți lua ceva de mâncare.

— Vrei să te ajut? se oferi Will, căscând.

— Nu, nu e nevoie, mulțumesc. Mă duc să solicit o favoare unui vechi prieten, ca să analizăm conținutul fiolelor, spuse Drake, bătându-se ușor peste buzunarul jachetei.

— Dar, după toate câte s-au întâmplat, oare suntem în siguranță aici? întrebă dr. Burrows, lăsându-se să cadă pe canapea.

— Da, pentru o vreme o să fie în regulă, încuviință Drake. Să nu trageți însă draperiile. Dădu să iasă, dar pocni din degete. Will, dacă stau mai bine și mă gândesc, dă-mi și puțină plantă din aia... cum o numeai?... anason...

— Foc de anason, îi aminti Will.

— Foc de anason, repetă Drake. O să analizez și asta în același timp.

— Bine, zise Will, încruntându-se fiindcă nu reușea să își dea seama de ce i se părea lui Drake importantă planta aceea.

Începu să își desfacă ranița, având grijă să pitească o cutie cu gloanțe pentru pistol într-un loc în care să nu fie descoperită de tatăl său. Pe urmă scoase dispozitivul pentru vederea nocturnă.

— A, iată un prieten vechi — vizorul meu de rezervă, declară zâmbind Drake. Ți l-a dat Elliott?

— Da, dar să știi că nu mai funcționează.

— A fost expus cumva la o lumină puternică?

— Nu, deloc, clătină Will din cap. Nu l-am folosit câteva săptămâni și, pe urmă, când l-am încercat, devenise complet inutil, declară el, descâlcind firul înfășurat în jurul curelei de care era prins vizorul.

— Ia să văd și eu, ceru Drake, iar Will i-l dădu, după care continuă să cotrobăie prin rucsac. Tocmai pescuise câteva crenguțe de foc de anason când văzu ceva așezat chiar pe fundul rucsacului.

— Ce idiot pot să fiu! strigă el.

Își scoase aparatul de fotografiat și îl flutură în fața tatălui său.

— Am uitat total de camera foto!

Dr. Burrows își ridică alene capul.

— Ce-ai uitat?

— Aparatul foto! Am făcut câteva fotografii în Colonie și în Adâncuri, dar mai important... unele dintre ele sunt cu pagini din jurnalul tău. Am terminat ultimul film la coliba Marthei și sunt sigur că am și poza desenului tău cu Piatra Burrows.

Dr. Burrows avu nevoie de câteva secunde ca să înțeleagă ce îi spunea Will, după care sări în picioare.

— Will... Aproape că nu mai putea vorbi, într-atât era de bucuros. Ești un adevărat geniu! E drept, puțin distrat, fiindcă nu ți-ai adus aminte până acum, dar cu toate astea ești un geniu.

— Am putea să le developăm? îl întrebă Will pe Drake. Și să le mărim?

— Cred că da, răspunse Drake. Mai am ceva de făcut? Să vă calc uniformele? Să vă lustruiesc ghetetele? întrebă el, zâmbind.

După ce Drake dispăru pe ușă, Will se îndreptă direct spre frigider, de unde își luă două sandviciuri și începu să soarbă lapte dintr-o cutie. Se întoarse în sufragerie și îl găsi

pe tatăl său instalat confortabil pe canapea, cu o pătură întinsă pe picioare, în timp ce examina tăblițele de piatră. S-ar putea să îi dau de capăt, Will, zise el.

— Noapte bună, tată, murmură Will, inspectând po-deaia în căutarea unui loc de dormit.

Will și dr. Burrows dormiră până târziu dimineața următoare și se treziră abia când se întoarse Drake.

— Rulouri cu șuncă, anunță el, punând pe masă o pungă de hârtie și trei pahare de plastic.

— Grozav! exclamă Will, extrăgându-se din sacul său de dormit.

În timp ce lipăia desculț spre masă, își aduse însă brusc aminte de motivul pentru care plecase Drake cu o seară înainte.

— Ai reușit să analizezi fiolele?

Drake părea extenuat, iar Will îl privi cum suflă în ceai și se întrebă dacă dormise vreun pic.

— Nu, o să fie nevoie de câteva zile, răspunse.

Dr. Burrows apăru și el lângă Will și pescui la iuțeală un rulou cu șuncă din punga de hârtie, pe care începu să îl înfulece.

— Dar cu fotografiile ai făcut ceva?

Drake îi întinse un pachet.

— Nouă pe doisprezece — sper că e de ajuns.

Cu gesturi repezite, dr. Burrows sfâșie pachetul și începu să frunzărească fotografiile, alegându-le pe cele care înfățișau pagini din jurnalul său. Se opri deodată, aplecându-se pentru a o studia mai atent pe una dintre ele.

— Da, murmură el apropiind și mai mult poza. Da! zise din nou, ridicând fotografia cu notițele despre Piatra Burrows, așa încât să o poată vedea și Will. Fără să îi adreseze vreun cuvânt de mulțumire lui Drake, se retrase pe canapea cu poza și cu restul ruloului. Dacă aș avea o lupă, aș putea să mă descurc, mormăi el.

— Presupun că vrei și să mă duc să-ți cumpăr una, nu-i așa? întrebă Drake.

— Da, cât de repede poți, confirmă dr. Burrows, adâncit în studiul fotografiei. Mai am nevoie și de hârtie și de niște creioane.

— Dorința ta e poruncă pentru mine, zise Drake sarcastic.

Will începu să se uite la fotografiile pe care tatăl său le abandonase pe masă. Cea de deasupra fusese făcută în casa Jerome și îl înfățișa pe Cal stând pe pat și surâzând larg. Descoperi că îi vine greu să se uite la ea, așa încât trecu imediat la următoarea. Înfățișa o stradă din cartier, așa cum era ea în ziua în care el și cu Chester dispăruseră prin tunelul de sub casă. Următoarea fotografie părea să reprezinte doar un ochi gigantic. Will chicoti, dar se opri imediat.

— N-ar trebui să râd, spuse el.

— Dar ce e așa de distractiv? întrebă Drake, aplecându-se pentru a putea vedea și el fotografia.

— Locotenentul. Am folosit blițul aparatului ca să-l orbesc, când l-am scos pe Chester din temniță.

— Nu, chiar am nevoie de o lupă, zise brusc dr. Burrows de pe canapea. Și ce zi e azi? vru el să știe.

— Vineri, răspunse Drake.

— Celia o să fie la muncă?

— Da, răspunse Drake.

— Atunci o să mă duc să o văd mâine, când e acasă. Iar de data asta n-o să-ți mai permit să-mi stai în cale.

— Nici nu m-aș gândi, doctore, răspunse Drake, dar credeam că vei dori să mergi chiar în seara asta.

— Nu, mâine o să fie perfect, spuse dr. Burrows, după care începu să fluiera încetisor printre dinți.

Luă repede câteva notițe, privind fotografia și apoi una dintre tăblițele de piatră. Era evident care îi sunt prioritățile.

— E teribil de ocupat, comentă Drake, deschizând un ziar și începând să citească.

— Am reușit, se laudă dr. Burrows în dimineața următoare. Will adormise pe podea, iar tatăl său aproape că se aruncă asupra lui. Ținea strâns în pumn un mănunchi de pagini, pe care începu să îl scuture în fața ochilor lui Will. Mi-am găsit drumul! Acum trebuie doar să identific punctul de plecare.

— Ți-ai găsit? întrebă Will. Ai spus *mi-am* găsit.

— Eu... bineînțeles că voiam să spun „ne-am găsit”, adăugă repede dr. Burrows. Hei, Drake! strigă el. Acum vreau să-mi văd soția.

Drake ieși din cealaltă cameră, zornăindu-și cheile de la mașină.

— Atunci, hai să mergem, zise el.

Când ieșiră din casă, soarele dimineții bătea atât de puternic, încât Will și tatăl său trebuiră să își acopere ochii.

— O să vă ia o vreme până o să vă obișnuiți, comentă Drake, în timp ce descuia mașina.

— Eu nu m-am obișnuit niciodată, se plânse Will.

Drake formă un număr la telefonul mobil. Nu rosti decât un „bine” și apoi închise. Se întoarse către dr. Burrows, care stătea lângă el, pe scaunul din față al mașinii.

— E acasă la Wilbrahams.

— Unde e? explodă dr. Burrows. Trebuie să mă duci acolo! Chiar în momentul ăsta!

— Desigur, doctore, răspunse Drake, după care luă o pereche de ochelari de soare din torpedou. Pune-ți ăștia. Nu uita că poliția ar fi extrem de interesată dacă ar afla că te-a văzut cineva. Și dacă te-a prins poliția, poți să fii sigur că te-au prins și Gulerele Albe. Își potrivi oglinda retrovizoare pentru a-l putea vedea pe Will. Bagă și tu capul la cutie acolo în spate.

Dr. Burrows sări din mașină încă înainte ca aceasta să se oprească în fața casei victoriene. Urcă în fugă cele câteva trepte din față și începu să ciocănească puternic la ușă până când un Ben Wilbrahams năucit i-o deschise. Dr. Burrows îl îmbrânci și intră în casă.

— Crezi că asta chiar e o idee bună? îl întrebă Will pe Drake de pe bancheta din spate.

— În afară de a-l lovi cu ceva în cap, nu știu ce aș putea face ca să-l opresc, răspunse Drake, scrutând continuu strada pe care parcaseră.

După niciun minut, dr. Burrows țâșni din clădire, cu doamna Burrows urmându-l îndeaproape.

— E mama, îi spuse Will lui Drake pe un ton emoționat, după care se trase mai aproape de geam, ca s-o vadă mai

bine. Uau — aceeași mamă într-o nouă prezentare! Arată foarte diferit... arată grozav! Will auzi deodată tirada mamei sale și completă: dar nu pare prea fericită.

— Crezi că poți să apari doar ca să dispari din nou? Unde-ai fost în tot timpul ăsta? Unde sunt copiii? Unde sunt Will și Rebecca? Ce naiba ai făcut cu ei? strigă furioasă la dr. Burrows, urmându-l în timp ce acesta se îndrepta hotărât spre mașină.

Ben Wilbrahams veni în pragul ușii, dar nu încercă să meargă după femeie.

Will coborî din mașină.

— Mamă! Mamă! strigă el.

Doamna Burrows se opri brusc și închise gura. Părea împietrită. Se repezi însă imediat la Will și îl îmbrățișă strâns.

— Iisuse Hristoase! Nu l-am crezut! *Ești* într-adevăr aici! strigă ea.

Will nu se aștepta la modul acela extravagant în care mama sa își arăta dragostea. Vechea doamnă Burrows era distantă și nu prea îi dădea atenție. Mama sa nu numai că arăta acum cu totul altfel, dar se și purta complet diferit.

Dr. Burrows intrase deja în mașină și se așezase pe locul din față când Drake se aplecă pe geamul deschis și spuse către Will și mama lui:

— Nu putem rămâne aici.

— ăsta cine mai e? întrebă doamna Burrows când îl văzu pe Drake. Nu cumva e cel care v-a răpit?

— Nu, mi-a salvat viața, mamă, spuse Will, tăindu-i vorba.

— Urcați-vă odată! Amândoi! izbucni Drake. Țsta nu e locul potrivit pentru o reuniune de familie.

Drake îi conduse afară din Londra. Soarele arzător pătrundea prin geamurile automobilului, făcându-l pe Will să clipească des în timp ce îi vorbea neîncetat mamei sale. Aceasta îl asculta cu atenție și, în afară de câteva oftaturi, nu scoase niciun sunet. Nu reuși totuși să se abțină când Will îi povesti despre cruzimea Rebeccăi și a Styx și, mai ales, când îi istorisi cum aflate pe marginea Porului că existau două Rebecca.

— Rebecca mea... două... mincinoase... *ucigașe*? Nu! Cum se poate așa ceva? întrebă ea cu voce gătuită, oscilând între neîncredere și acceptare.

Într-un final, când Will se opri pentru a lua o înghițitură de apă, doamna Burrows răsuflă prelung și își îndreptă privirea către soțul ei, aflat pe scaunul din față, care păstra o tăcere de gheață, ținându-și brațele încrucișate ostentativ peste piept.

— Dacă nu cumva ați înnebunit cu toții și ați ticluit împreună povestea asta incredibilă, cred că ar trebui să accept că e adevărată, zise ea, după care se încruntă. Sper că nu încercați să-mi faceți vreo farsă tâmpită.

— O, vai mie, Will, să știi că s-a prins! exclamă sarcastic dr. Burrows.

— Ce-ai spus? întrebă doamna Burrows, deși nu avea cum să nu fi auzit vorbele soțului său.

— Da, totul e o închipuire! M-am dus la Disneyland și am stat acolo cinci luni, timp suficient ca tu să-mi vinzi casa și să-ți faci un alt prieten, zise el.

Will observă cum ochii doamnei Burrows se îngustează și își dădu seama imediat că acela nu avea cum să fie un semn bun. Confirmarea veni repede. Femeia își încleștă pumnul și, pe nepusă masă, se aplecă înainte și îl pocni în ceafă pe dr. Burrows, aproape făcându-l să-i sară ochelarii de pe nas.

— Tâmpit ce ești! urlă ea, după care îl lovi din nou, de data asta nimerind chiar peticul lipsit de păr din creștetul capului.

— Hei, încetați amândoi! zise Drake, schimbând brusc direcția mașinii, pentru a-l feri pe dr. Burrows de loviturile soției lui. Nu în mașină și nu în fața lui Will.

— Asta pentru ce-a fost? se plânse dr. Burrows, frecându-și creștetul.

— Pentru ce-a fost? Pentru ce-a fost? repetă repede doamna Burrows. Măi, *egoist* nenorocit! Ai dispărut ca un nebun, fără să spui nimănui unde pleci, și i-ai mai băgat și pe fiul meu împreună cu prietenul lui în toată mizeria asta! Dacă erau uciși?

— Mamă, te rog, interveni Will. Nu putea ști dinainte ce avea să se întâmple.

— Serios? bombăni ea, deloc convinsă.

O vreme nu mai vorbi nimeni. Preferară cu toții să se uite la peisajul de țară pe care îl străbăteau. Drake coti la un moment dat pe un drum cu un singur sens, ale cărui margini erau străjuite de tufișuri. Trecură printr-un vad și, după alți câțiva kilometri, Drake încetini și opri mașina pe un câmp. Will văzu că sunt la poalele unui deal acoperit cu iarbă grasă.

După ce coborâră cu toții din mașină, doamna Burrows îl apucă de guler pe soțul ei.

— Tu... tu vii cu mine! îi porunci ea, smucindu-l cu atâta forță, încât bărbatul se făcu mic de frică.

Will dădu să îi urmeze, dar Drake îl reținu.

— Lasă-i să vorbească, îi sugeră el.

Will privi cum doamna Burrows îl îmboldea pe tatăl său pe deal. Arăta ca un prizonier condus spre eșafod. Deși Will nu putea auzi ce spunea mama sa, își dădea seama, după mișcările capului femeii, că aceasta revărsa un potop de vorbe asupra dr. Burrows.

— Îmi pare rău pentru el, zise Will. Ultima dată când au fost împreună în Highfield, înainte să înceapă toată nebunia asta, s-au certat la cuțite. Tata a încercat să-i spună unde avea de gând să meargă, dar pe ea nu a interesat-o — era mult prea ocupată cu programele TV. De fapt, doar asta făcea... se uita la televizor.

Drake și Will se traseră la umbra unui stejar imens. Bărbatul se așeză la rădăcina copacului, folosind trunchiul drept spătar.

— Părinții mei nu și-au adresat niciodată vreun cuvânt mânios cât timp cât au fost împreună. Nici măcar o dată... Au ținut totul în ei, iar eu am presupus întotdeauna că acesta a fost motivul pentru care taică-meu a murit atât de tânăr. Înclină capul în direcția în care se aflau părinții lui Will, gesticulând mânioși. Cel puțin ai tăi mai au ceva viață în ei.

Culese câteva crengi de pe jos, își scoase cuțitul și începu să le curețe de coajă, după care le ascuți capetele. Will se sprijini de o creangă mai joasă, mulțumindu-se să îl privească.

— Ce obții dacă freci un Styx de celălalt?¹ întrebă el, lovind crenguțele mai mici una de cealaltă.

— Nu știu, răspunse Will.

— Foc și cenușă, răspunse Drake. Așa se spunea în Mahala... și cât de adevărat s-a dovedit! Au avut într-adevăr parte de foc. Bieții oameni!

Will văzu că Drake privește în gol, la crengile de la picioarele sale.

— Bețele astea îmi aduc aminte de călătoria noastră pe insulă, zise Will. Elliott ne-a prăjit un *Anomolocaris* — ea îi spunea homarul-de-noapte — și câteva unghii-ale-diavolului.

— Preferatele mele, comentă Drake.

— Mâncam fosile vii, reflectă Will. Chicoti puțin amintindu-și cât de straniu fusese, iar apoi se adânci și el în gânduri. E bine să scapi de întuneric și umezeală — chiar dacă doar pentru o vreme. E ciudat, dar acum toate mi se par atât de îndepărtate. Închise ochii, după care își întoarse chipul spre soare, lăsând razele calde, care se strecurau printre frunze, să-l mângâie și trase aerul proaspăt în piept. În Adâncuri, am visat adesea la un loc ca ăsta: cu iarbă înaltă, câțiva nori pe cer, cu soarele strălucind exact ca acum. Și e ciudat, dar parcă mai era cineva cu mine în vis — o fată —, dar n-am știut niciodată cine era. Nu i-am văzut fața.

— Elliott? întrebă Drake cu blândețe.

— Ha! exclamă Will. N-aș prea crede.

---

¹ Joc de cuvinte. În limba engleză, cuvântul *Styx* se pronunță exact la fel ca *sticks*, care înseamnă *bețe* (n. trad.).

— Eu n-aș zice asta. Să știi că ține foarte mult la tine.

— Atunci are un fel ciudat de a o arăta, răspunse râzând Will.

— Păi așa sunt fetele... femeile... Asta ca să știi și tu, zise Drake, izbucnind și el în râs. Știu că ai suferit multă vreme după patrularea aceea din Câmpia Mare, dar să știi că te respectă fiindcă i-ai luat apărarea.

În momentul acela, Will și Drake auziră strigăte chiar în spatele lor.

Doamna Burrows se îndrepta hotărâtă spre copac, iar soțul ei o urma îndeaproape. Femeia striga cu glas ascutit.

— Will, Will! Ia vino aici! Trebuie să vorbim cu tine.

Înainte de a porni spre părinții săi, Will îi șopti lui Drake:

— Se pare că mă vor.

— E minunat să fii dorit, replică Drake, încuviințând din cap.

Părinții se opriră de partea cealaltă a copacului. Chipul doamnei Burrows era îmbujorat și pe el se citea furia, în timp ce dr. Burrows privea în jos, intimidat.

— Am lămurit lucrurile cu tatăl tău și am hotărât că nu avem cum să mai trăim ca până acum, declară doamna Burrows.

— Nu, *nu* avem cum, îi întări spusele dr. Burrows, fără a-și ridica însă privirea din pământ.

— În regulă, zise Will, întrebându-se undea avea să ducă discuția aceea.

— Tată tău crede că mai are încă treabă sub pământ și vrea să se întoarcă acolo cât mai repede posibil. Singur.

— Nu! începu Will, dar mama lui îl întrerupse imediat.

— Și am decis că tu vei rămâne să locuiești cu mine, îl anunță ea.

— Nici nu mă gândesc, bombăni Will. Mă întorc să-i salvez pe Chester și pe Elliott. Nu mai poți să-mi spui ce trebuie să fac! Habar n-ai ce...

— Putem găsi un loc unde oamenii ăștia, Styx, să nu ne găsească. Poate undeva mai jos, pe coastă... Brighton poate...

— În niciun caz! strigă Will. Brighton? Ai luat droguri sau ceva de genul ăsta? Ne vor găsi acolo în două secunde!

— Să nu îndrăznești să..., se burzului doamna Burrows. De data aceasta o întrerupse Drake.

— Nu e chiar așa de simplu, doamnă Burrows.

Își duse apoi mâna la creștet, ceea ce părea să fie un fel de semnal. Imediat, dintre tufișurile de la marginea câmpului apăru un bărbat care porni spre ei.

— ăsta cine mai e? Și de ce naiba ne pândea din tufișuri? vru să știe doamna Burrows.

— A fost cu noi în tot timpul ăsta și îi puteți spune Piele, răspunse Drake.

— Nu-mi pasă nici dacă ar fi prințul din poveste, pufni ea. De unde e?

— E originar din Fiji. O vreme a servit în unitatea mea.

— Cum? Într-o unitate militară? șuieră doamna Burrows, a cărei buză de sus se răsfrânse, semn că era din ce în ce mai nervoasă.

Will se trase cu un pas în spate, îngrijorat că femeia s-ar putea apuca iarăși să împartă pumni în stânga și în dreapta. Drake clătină din cap.

— Presupun că se poate spune că am lucrat pentru guvern într-un fel de bază oficial neoficială, până când aceasta a fost distrusă de dragii noștri prieteni, Styx. Asta e tot ce trebuie să știi, zise el.

Bărbatul veni în dreptul lui Drake și rămase apoi nemișcat, având aerul că așteaptă un ordin. Cu un cap mai înalt decât Drake, părea la fel de solid ca trunchiul stejarului sub care stăteau. Părul negru îi era tuns scurt și purta o mustață îngrijită. Avea un ten închis la culoare, ca și cum și-ar fi petrecut tot timpul în aer liber, iar Will își spuse că numele bărbatului era foarte potrivit cu înfățișarea lui, de vreme ce avea pielea tăbăcită, ca de animal. Era îmbrăcat într-o haină lungă până la genunchi și în blugi și, la un semn al lui Drake, își desfăcu haina, lăsând să se vadă o armă butucănoasă, pe care o ținea atârnată într-o parte.

— O pușcă de asalt? întrebă băiatul.

Bărbatul întoarse un chip zâmbitor către Will.

— De doisprezece, cu țeava tăiată, zise el, cotrobăindu-se într-un buzunar interior din care scoase o cameră video.

— Ce spuneai? se răsti doamna Burrows la Drake, deloc impresionată de apariția bruscă a tovarășului acestuia sau de faptul că era înarmat.

Drake luă camera din mâinile lui Piele și deschise un ecran lateral.

— Spune-mi așadar de ce nu pot să-l iau pe Will și să plecăm undeva departe de toate mizeriile astea? întrebă doamna Burrows cu nerăbdare în glas.

— Din cauza asta, răspunse Drake, ținând ecranul astfel încât femeia să îl poată vedea.

— Ben? Țsta e Ben? întrebă ea. Femeia luă camera de la Drake și privi ecranul în timp ce imaginile video se derulau. El e — l-ai spionat pe Ben! Nu ai niciun drept să faci asta!

Will reuși să vadă și el, deși mâinile mamei sale tremurau. În imagini nu era doar prietenul doamnei Burrows, ci și doi bărbați voinici, cu șepci și ochelari negri. Ecranul se goli pentru un moment, iar un alt clip începu imediat. Will îl văzu pe Ben Wilbrahams împreună cu un Styx.

— Nu încape deci îndoială că e agent, zise Drake.

— Niciuna. Îmi cer scuze pentru calitatea proastă a imaginilor, adăugă Piele, ca și cum asta ar fi avut vreo importanță. Întâlnirile s-au petrecut noaptea și nu am putut risca să mă apropii mai mult.

— Știm deci că oamenii ăștia l-au abordat pe Ben, rosti doamna Burrows, ridicând din umeri. Și ce dovedește asta? Poate că s-au întâlnit din întâmplare — poate că nu aveau treabă unii cu ceilalți, bolborosi femeia.

— S-au întâlnit de șase ori din întâmplare, în locuri izolate? întrebă Piele insinuant. Nu prea cred, surioară.

— Nu sunt sora dumitale, domnule Pielosu sau cum te-oi mai fi numind, îl contră doamna Burrows, după care privi din nou ecranul, clătinând din cap. Era evident că imaginile nu o convinseseră. Spune-mi exact *când* au fost filmate toate astea, îi ceru ea.

— Ți-am spus — cu șase ocazii diferite și toate noaptea. Prima dintre ele a fost înregistrată chiar după ce te-ai întors acasă la Wilbrahams — în noaptea în care te-au urmărit coloniștii.

— Mamă? începu Will îngrijorat.

— Te-ai întors acasă la el? zise dr. Burrows. Noaptea?

Doamna Burrows îi aruncă o privire rece soțului ei, după care închise ecranul și azvârli camera spre Drake, mult mai tare decât era necesar.

Bărbatul o prinse cu o singură mână.

— Deci, dacă toate astea sunt adevărate, înseamnă că știai despre Ben de ceva vreme, nu-i așa? îl acuză ea pe Drake.

— Am avut niște suspiciuni, recunosc el.

— Și, cu toate astea, i-ai permis să-i vadă pe soțul și pe fiul meu. L-ai lăsat pe Roger să dea buzna ca să mă ia de-acolo, așa încât Ben să afle că el și Will s-au întors în Highfield.

Drake aprobă din cap.

— Agenții Styx știau deja, dar da, am riscat permițându-i doctorului să se arate, pentru că trebuie să-i scot pe Styx la lumină.

— Dar de ce? întrebă Will.

Fu rândul lui Piele să intervină. Ridică mâna, arătându-le tuturor cele două fiole care se legănau la capătul șnururilor cu care erau legate.

— Fiindcă am analizat astea. Te-au păcălit, Will. Unul e plin cu ultravirus, iar celălalt cu vaccinul care îl contracarează. Îmi pare rău să-ți spun că nu e în ele nici urmă din noul virus.

— O, Dumnezeule... nu e Dominion, icni Will. Deci totul a fost o minciună, încă de la început, și au continuat șarada asta chiar și în momentul în care au spus că vor fiolele, atunci când ne-am întâlnit la submarin. Oare vacile astea tâmpite nu încetează *niciodată* cu înșelătoriile?

Piele i se adresă doamnei Burrows.

— Nu are nicio importanță dacă Styx știe sau nu că soțul tău a ajuns în suprasol. Zilele tale sunt oricum numărate.

— Hî? făcu ea, fără să mai pară la fel de sigură pe sine.

— Ai fi dispărut în curând — ai răscolit deja mult prea adânc... iertată-mi fie afirmația, zise el pe un ton serios. Acum însă, că ai intrat în legătură cu doctorul și cu Will, vor presupune că știi tot ceea ce știe și ei, așa încât te-au trecut pe listă. Nu ai altă opțiune — trebuie să fugi. Nu știi însă cum să te ferești de Styx fiindcă, crede-mă pe cuvânt, sunt extrem de deștepți. Te vor prinde și te vor omorî. E doar o chestiune de timp, urmă el, după care își recuperează camera de la Drake și o bagă înapoi în haină. Asta-i situația, surioară.

— Ați putea la fel de bine să vă încercați norocul toți trei în subteran, zise brusc Drake.

— În subteran? repetă doamna Burrows cu teroarea întipărită pe chip. Eu?

— Minunat, rosti Will, privindu-l apoi pe tatăl său. În fond, asta ne și doream, nu-i așa, tată... să mergem înapoi.

— Taci din gură, Will, murmură doamna Burrows, extrem de speriată și tremurând din toate încheieturile.

— Nu, Will are dreptate, zise Drake. Dacă el și doctorul au putut să iasă din Por, atunci sunt toate șansele ca și gemenele Rebecca să reușească același lucru. Bineînțeles, s-ar putea să fi murit, dar cineva trebuie să se asigure de asta. Dacă au supraviețuit exploziei provocate de Elliott, probabil că adevăratul virus Dominion e încă la ele. Și nu putem să riscăm să lăsăm lucrurile așa. Privi apoi în depărtare, ca și

cum i-ar fi venit brusc o idee. În orice caz, s-ar putea să fie ceva cu care să mă ajuți aici sus, Celia.

— Ce anume? îngăimă femeia.

— Păi, nu ești chiar așa de străină de explorarea în subteran, nu-i așa? întrebă el.

Doamna Burrows se albi la față și se clătină din picioare, iar Will avu impresia că e pe cale de a leșina.

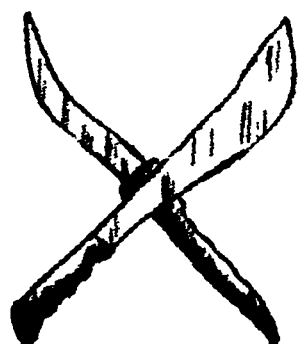
PARTEA A ȘASEA

Plecarea

Capitolul douăzeci și opt

În bistroul în care intraseră, Will și tatăl său stăteau pe o parte a mesei, iar Drake și doamna Burrows, pe cealaltă. Le fusese servită mâncarea, dar doamna Burrows nu se atinsese de ea. Împinsese farfuria din fața ei, preferând să privească pe fereastră șirul nesfârșit de mașini care treceau pe autostradă.

Drake le spusese că, după ce vor termina de mâncat, avea să îi conducă pe Will și pe dr. Burrows înapoi în Norfolk, iar Piele, care dispăruse din nou, o să o ducă pe doamna Burrows la Londra. Acesta era deci punctul în care trebuiau să se despartă, ultima masă pe care o luau împreună înainte de a o apuca pe căi separate.

La celelalte mese mâncau în liniște niște șoferi de camion și, într-un colț ceva mai îndepărtat, un cuplu de tineri împreună cu bebelușul lor zgomotos, așezat într-un scaun înalt. Doamna Burrows tresări puternic la auzul zgomotului îngrozitor făcut de una dintre chelnerițe, care scăpă din mâini un teanc de farfurii. Se vedea limpede că era teribil de

încordată. Luă repede o înghițitură de apă și apoi puse paharul înapoi pe masă cu o mână tremurândă.

— A trebuit să te amesteci în lucruri pe care nu le înțelegi, nu-i așa? Dacă ai fi stat în banca ta, niciunul din lucrurile astea nu s-ar fi întâmplat, zise femeia foarte încet.

— Cine? Eu? întrebă dr. Burrows, cu furculița în mână.

— La cine naiba crezi că mă refer? răspunse ea cu amărăciune.

— Te rog, nu începe să-l lovești din nou, zise Will, aruncându-i o privire precaută mamei sale și trăgând mai aproape de el castronul cu chipsuri.

Doamna Burrows își luă capul în mâini și oftă.

— Nu, Will, nu mai am energia necesară ca să fac asta. Își ridică privirile spre el. Și oricum nu mai are nicio importanță pentru tatăl tău sau pentru mine. Ne-am trăit cea mai mare parte din viață și am transformat-o într-o mizerie îngrozitoare. Tu însă ești tânăr. Ai tot viitorul în față. Îmi pare atât de rău, Will, urmă femeia, întinzând mâna și strângând antebrațul băiatului. Îmi pare atât de rău că ai fost târât în istoria asta.

Will își șterse un strop de sos de roșii din colțul gurii.

— Mamă, *eu sunt* miezul întregii istorii. A existat întotdeauna pericolul ca adevărata...

Băiatul ezită.

— Adevărata ta mamă, îl ajută doamna Burrows.

— Da... pericolul ca Sarah Jerome să iasă din ascunzătoare. Asta încercau să facă agenții Styx. Luă un cartof prăjit și îl mestecă încetișor. Și eu eram o problemă pentru

ei. La un moment dat, oricum aş fi fost răpit sau ucis, continuă Will, privindu-l pe Drake. N-am dreptate?

Drake îşi aşează pe masă cana de cafea şi încuviinţă.

— Te urmăresc încontinuu. Până la urmă ar fi rezolvat problema pe care o reprezentai, zise el.

Bebeluşul începu să urle, făcându-i pe şoferii de camion să se foiască pe locurile lor şi să mormăie în barbă, de parcă ţipetele sfâşietoare ale copilului i-ar fi trezit dintr-un somn adânc.

— Eu una nu mai suport, zise doamna Burrows deodată, ridicându-se în picioare. Plec.

— Imediat după ce ieşi de-aici, îndreaptă-te spre staţia de benzină. Piele va parca lângă tine o dubiţă albă. Urcă-te în ea, îi spuse Drake.

— Aşa voi face, promise doamna Burrows.

Dr. Burrows şi Will se ridicară şi ei.

Doamna Burrows întinse mâna şi, după ce ezită o fracţiune de secundă, dr. Burrows i-o strânse.

— Mult noroc, îi ură doamna Burrows.

— Mult noroc şi ție, îi răspunse soţul ei, după care se aşează imediat pe scaun.

Fusesse un act de un formalism extrem, de parcă cei doi ar fi fost doi străini care îşi iau la revedere, aşa încât Will nu ştiu ce ar fi trebuit să facă.

Aşteptă în picioare, lângă scaunul său, iar doamna Burrows ocoli masa până la el.

— Vino încoace, zise femeia, îmbrăţişându-l strâns. Plângea, iar Will abia reuşi să îşi stăpânească şi el lacrimile.

Continuă să îl țină în brațe, de parcă nu ar fi vrut să îi mai dea drumul niciodată.

— Ai grijă, Will. Ține minte că te iubesc, reuși ea să șoptească, după care porni spre ieșire, ștergându-și lacrimile.

— Și eu te iubesc, mamă, rosti băiatul, dar femeia trecuse de ușă și străbătea deja parcare, îndepărtându-se repede.

Will se lăsă să cadă pe scaun. Privi lung ultimii cartofi și apoi se uită în altă parte. Nu își mai amintea când fusese ultima oară când mama lui vorbise cu atâta afecțiune sau când îi spusese asemenea cuvinte. Știa că trebuie să se fi întâmplat pe când era mai mic, dar el nu își amintea nicio astfel de ocazie. Bebelușul din colțul bistroului răcni din nou și realizează deodată că fusese nevoie de toate evenimentele acelea de coșmar pentru a curăța mizeria care fusese viața lor din suprasol și pentru a afla ce simte cu adevărat mama lui pentru el. Și ce simte el pentru ea.

Era copleșit de importanța acestui fapt, dar și de senzația acută și dureroasă a unei pierderi.

Când chelnerița îi aduse înghețata pe care o comandase, cu trei cupe de ciocolată, căpșuni și vanilie, își băgă repede în gură o linguriță plină, mai mult ca să uite de tot ce se întâmplase, fiindcă nu voia ca tatăl său sau Drake să îi vadă adevăratele sentimente. Gustul înghețatei nu îl ajută însă deloc — era gustul îndepărtat al copilăriei sale pierdute, al anilor de demult. Se ridică de la masă și se năpusti spre ușă, dorindu-și să mai vorbească încă o dată cu mama lui.

Odată ajuns afară, nu o văzu însă nici pe ea, nici dubița cu care Drake spusese că va pleca. Alergă până la stația de

benzină ca să vadă dacă nu cumva femeia mai zăbovea acolo și apoi se întoarce în fața bistroului, căutând-o disperat în parcare. Nu o zări însă nicăieri. Era prea târziu.

Drake și tatăl său îl așteptau în restaurant, dar, în momentul acela, Will se simțea mult prea supărat pentru a da ochii cu ei. În loc să se întoarcă la masă, se ascunse în spatele unui container de gunoi, aflat într-un colț al parării, așa încât să nu îl poată vedea nimeni. Ridică privirea spre cer și începu să plângă.

Ajunseră la gardul aerodromului părăsit la primele ore ale serii. Drake coti cu automobilul său de teren pe un drum lateral și se opri. Will stătea în față cu Drake, în timp ce dr. Burrows se întinsese pe bancheta din spate. Will și Drake puteau să îi audă respirația regulată, căci bărbatul dormea.

— Ai vreo problemă, Will? îl întreabă Drake în șoaptă.

— Nu, nu cred.

— Când o să ajungi jos, prioritatea e să iei legătura cu Elliott, continuă Drake.

— Oricum asta aveam de gând să fac, îl asigură Will. Și cu Chester.

— Da, bineînțeles că așa vei face. Dar când o găsești, vreau s-o informezi ce trebuie să facă. Trebuie să ne asigurăm că gemenele Rebecca și Limitatorul lor sunt în imposibilitatea de a acționa și că nu mai există riscul ca virusul Dominion să ajungă din nou la suprafață. Tu, Elliott și Chester trebuie să faceți asta prin orice mijloace. Nu lăsați nimic să vă stea în cale. Se opri puțin, fiindcă dr. Burrows se foi în somn și scoase câteva sforăituri. Nimic și *nimeni* nu trebuie

să vă oprească, îi zise Drake lui Will, după care se uită la dr. Burrows, de pe bancheta din spate, pentru a sublinia la cine se referă. Oftă. Aș veni și eu cu voi, dar mai sunt câteva lucruri de care trebuie să am grijă aici, la suprafață.

Will îl aprobă, iar Drake continuă.

— După aceea, dacă tu și ceilalți hotărâți să vă întoarceți în suprasol, sunt sigur că vom putea găsi o soluție. Nu spun că o să vă fie ușor, dar...

— Mulțumim, îl întrerupse Will, care nu avea nevoie de alte detalii. Dar cu tata ce-o să facem? întrebă el.

— Am senzația că vrea să fie cât de departe se poate de lumea de aici, având în vedere ce s-a întâmplat cu mama ta. Nu cred că plănuiește să se întoarcă prea curând, urmă Drake, după care se uită la ceas. Bun, acum ar trebui să o trezim pe Frumoasa din Pădurea Adormită ca să sortăm echipamentul și să o luați din loc.

În compartimentul din spate al automobilului, Drake începu să verifice dacă luase tot ceea ce aveau nevoie Will și tatăl său pentru călătoria lor. Făcuse rost de două rucsacuri militare imense, pe care le numea Bergen și care conțineau mult mai multe lucruri decât cele folosite de Will.

— Să trecem acum la chestiile cu adevărat interesante, îi anunță Drake, scoțând o geantă din mașină și desfăcându-i fermoarul. ăsta e vizorul tău, Will. Acum e pe deplin funcțional.

— Dar ce se întâmplase cu el? întrebă Will.

Drake îi arată un inel de plastic, care înconjura lipitura pe care o făcuse la unul dintre fire.

— Cineva a făcut o incizie minusculă ca să întrerupă circuitul. N-are cum să fie din cauza uzurii — e limpede că cineva l-a sabotat.

— Rebecca Unu, zise Will încetișor. Fir-ar a naibii! Probabil că mi-a stricat și vizorul, dar și luneta puștii. Chester avea dreptate să o suspecteze că ea fusese de vină. Geamăna se temea probabil să nu descoperim că suntem urmăriți de un Limitator!

— Te-ai prins, comentă Drake, după care scoase o cutie ce părea să conțină tuburi de spray, toate gri și fără vreo etichetă. Am făcut câteva teste pe mostra aceea de foc de anason și am descoperit că, atunci când este oxidată, degajă cantități mari de *N, N*-dietil-*meta*-toluamidă.

— Cu câtă ușurință spui vorbele astea! exclamă Will, râzând.

— DEET, pe scurt. E o substanță care alungă insectele, dar în spray-urile astea am pus produsul în concentrație industrială. O să vă fie de ajutor dacă sunteți atacați. Ar fi bine să vă dați cu el și pe haine și pe rucsacuri. Ar trebui să țină păianjenii la distanță. Aveți însă grijă să nu ajungă și pe piele. M-ai înțeles?

— Da, confirmă Will.

— Și combustibilul pentru barcă? întrebă dr. Burrows.

— Toate la timpul lor, doctore, n-am terminat încă. Drake deschise și mai mult geanta, pentru ca Will să vadă ce altceva mai era în ea. Ți-am mai pus aici și vreo doi colaci de frânghie. Și de vreme ce îți plac atât de mult artificiile, mai ai și câteva rachete de urgență, laolaltă cu alte bunătăți.

Drake trase un al treilea Bergen către el și îl desfăcu.

— Explozibil, zise Will, recunoscând recipientele pe care le foloseau în Adâncuri Drake și Elliott.

— Cu o mică diferență — ăștia nu-s făcuți de mine. De data asta ai la dispoziție C4... exploziv plastic. Astea sunt pentru Elliott, dar va trebui să-i spui să aibă mare grijă cum le folosește, pentru că sunt mult mai puternice decât cele cu care e obișnuită. Ultimul, dar nu cel din urmă, zise Drake, luând o cutie de plastic negru, lucios, dintr-un buzunar lateral al celui de-al treilea rucsac. Era de dimensiunile unui pachet de cărți de joc și din el ieșea o bucată de sârmă. Aceasta este o baliză radio, explică el, ridicând ușor sârma pentru ca Will și dr. Burrows să o vadă mai bine. Emite un semnal radio numit FUJ, care înseamnă „frecvență ultra joasă”. Tehnologia e doar la început și nimeni nu știe care e raza de acțiune a balizei, dar lăsați-le în puncte bine alese pe drum, ca să vă puteți apoi întoarce.

— Precum Hansel și Gretel, care lăsau în urma lor firimituri în pădure, comentă amuzat dr. Burrows.

— Ceva de genul ăsta, dar astea sunt firimituri digitale, cu baterii care țin douăzeci de ani. V-am dat cincisprezece balize și două detectoare, îi informă Drake, după care se întoarce spre dr. Burrows. Combustibilul de care spuneai e deja la locui lui, doctore. I-am spus lui Piele să vină aici noaptea trecută și să îl depoziteze pe chei, lângă bagajele pe care le-ați lăsat acolo.

— Și a reușit să se orienteze atât de ușor? se miră dr. Burrows.

Drake legă la loc cel de-al treilea Bergen și îl împinse spre Will.

— Ți-am spus că nu suntem amatori, zise el.

— Nu, e clar că nu, pufni dr. Burrows. Aveți acces la arme, la laboratoare de analiză a virusurilor, la dispozitive ultrasofisticate pentru vederea nocturnă și la o mulțime de alte tehnologii pe care nu le-am mai văzut niciodată. Și atunci mă întreb: cine naiba *sunteți*? se răsti dr. Burrows. Asta nu ne-ai spus.

— Ai auzit vreodată de Illuminati? întrebă Drake.

— Bineînțeles — e o societate secretă nemțească din secolul al optsprezecelea, răspunse încrezător dr. Burrows, trăgând repede cu ochiul la fiul său, ca să vadă dacă îl impresionase.

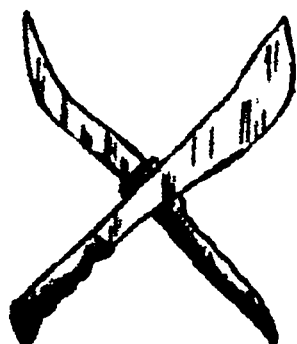
— Ai dreptate — Illuminati a fost fondat de Adam Weishaupt în 1776, în Bavaria, adăugă Drake, după care trase adânc aer în piept. Ei bine, cred că se poate spune că avem câteva asemănări cu ei. Suntem o rețea clandestină de savanți, militari și doar câțiva înalți funcționari guvernamentali. Spre deosebire însă de Illuminati, scopurile noastre nu sunt deloc sinistre. Dimpotrivă, avem un țel unic și comun: încercăm să ne împotrivim amenințării Styx pe cât de bine putem.

— Asta nu prea lămurește lucrurile.

Făcându-i cu ochiul doctorului Burrows, Drake își coborî vocea până la șoaptă teatrală și rosti:

— Nici nu trebuia.

Capitolul douăzeci și nouă

Barca era purtată de apele râului, având nevoie numai de câteva imbolduri din partea motorului. Will îl ambala doar pentru a menține cursul pe mijlocul canalului. Deși dr. Burrows își reluase poziția de la provă, Will nu mai avea nevoie de observațiile acestuia, fiindcă își putea folosi vizorul și vedea clar tot ceea ce se afla înaintea lor.

Trecură în viteză pe lângă prima stație de realimentare, dar se opriră la cea de-a doua pentru a se usca și a se odihni. Mâncară câte ceva, alegând după pofta inimii din selecția impresionantă de rații ușoare pe care le-o dăduse Drake.

În timp ce se odihneau după masă, încălzindu-și mâinile la lampa cu petrol, Will se întoarse spre tatăl său.

— Nu aveai de gând să mă lași să mă întorc aici odată ce am fi ajuns în suprasol, nu-i așa? îl acuză el. Voiai să mă arunci în cârca mamei, ca să nu-ți mai fiu o povară. De fapt, acesta este *singurul* motiv pentru care ai vrut să mergem acasă, nu-i așa? Ai vrut să scapi de mine. M-ai mințit, pur și simplu. Așa cum îmi povesteai că se întâmplase cu șoarecii albi, nu-i așa?

Dr. Burrows închise ochii pentru un moment și apoi îi deschise.

— A fost pentru binele tău, Will. Am încercat să fac ceea ce e mai bine pentru tine.

Will îi aruncă o privire nimicitoare tatălui său.

— Iar ieri erai mai interesat să lucrezi la tăblițele tale decât să te întâlnești cu biata mama. Nu mai dai pe ea nicio ceapă degerată, nu-i așa?

— Cum să-ți explic, Will..., răspunse dr. Burrows, iar în voce i se simțea încordarea, încercând să-și explice sieși. E cumva ca slujba mea de la muzeu. *Trebuia* să o fac, fiindcă aveam nevoie de bani pentru a ne menține pe linia de plutire, dar nu m-a reprezentat niciodată. Am știut întotdeauna că pot face mult mai mult... că pot fi excepțional. Câteodată, așa e și cu relațiile — căsniciile. Oamenii se mulțumesc cu ce au deja, deși, în adâncul sufletului lor, nu sunt cu adevărat fericiți. Îmi pare rău să spun că eu și mama ta ne-am îndepărtat unul de celălalt. Trebuie să fi observat și tu.

— Da, dar nu trebuie să fie așa, îi răspunse Will din ce în ce mai supărat. Nu trebuie să renunți pur și simplu. Nu te-ai străduit deloc!

— Ba mă străduiesc chiar acum, replică dr. Burrows. Încerc să fac un lucru care să-i facă pe oameni mândri de mine. Încerc să te fac *pe tine* să fii mândru de mine.

— Nu-ți bate capul, mormăi Will batjocoritor, ridicându-și gulerul jachetei și încrucișându-și brațele pe piept.

Dormiră amândoi și abia dacă își vorbiră până când se urcară din nou în barcă pentru a-și continua călătoria. Depășiră

următorul punct de realimentare, știind că, dacă se grăbesc și merg mai departe, vor ajunge în portul subteran în mai puțin de douăzeci și patru de ore.

Într-adevăr, după o zi și jumătate de drum, zăriră bariera care adăpostea turbinele hidroelectrice ale portului. Will se afla la provă, dar din cauza oboselii nu era pe cât de atent ar fi trebuit să fie. De aceea, văzu bariera în ultimul moment și strigă un avertisment către tatăl său. Dr. Burrows trebui să acționeze repede. Pentru a manevra barca, accelerează la maximum și reuși să ajungă la colț pentru a intra în port. Lovi însă peretele arcadei, zgâriind puțin barca. Stricăciunea nu era însă prea importantă, iar dr. Burrows profită de apele liniștite pentru a opri motorul. Acostară încet la chei.

Strălucirea luminilor îi făcea să-și mijească ochii. Will se prinse de o babă de abordaj și apoi sări din barcă, ajungând pe chei dintr-o singură mișcare, făcută parcă fără efort.

— Pun pariu că ești mulțumit că ți-au revenit superputerile, comentă râzând dr. Burrows, încercând, pe cât se pricepea, să elimine tensiunea dintre ei. Hai să descărcăm echipamentul și apoi să ne uscăm.

— Tată, începu Will, lăsându-se pe vine. Deși era încă supărat pe acesta, știa că trebuie să se înțeleagă cu el dacă doreau să ajungă la vreun rezultat. Am bătut din nou atâta drum, dar, de fapt, nu avem niciun fel de plan, nu-i așa?

— Ba bineînțeles că avem. Am o hartă care e aproape completă, îl contră dr. Burrows.

— Despre care nu știi însă de unde începe.

— Tăblițele spun că drumul pornește din locul unde e *marea care cade și lângă piatra singuratică*, dacă traducerea

mea e exactă. Iar asta trebuie să fie undeva pe lângă submarin, fiindcă presupun că piatra ar putea fi cea din fotografiile marinarului. Iar tu crezi că în puțul acela curge într-adevăr apă de mare. Mie mi se pare destul de promițător.

— Bine, dar submarinul nu mai e acolo, acum că Elliott a aruncat în aer platoul acela și, oricum, eu vreau să-mi găsesc prietenii *înainte* de orice. După aceea trebuie să mă asigur că gemenele Rebecca și Limitatorul sunt scoși din joc.

Dr. Burrows privi către Will și trase adânc aer în piept.

— Înseamnă că avem foarte multe de făcut, zise el.

Drake se dădu mai în spate, la capătul scărilor, în timp ce doamna Burrows ciocăni la ușa din față a lui Ben Wilbrahams. Acesta deschise, purtând un halat de mătase și papuci.

— Celia! zise el cu adevărat surprins. Își luă ochelarii din creștetul capului, unde stătuseră până atunci, și și-i așează cum se cuvine. Nu mă așteptam să... te văd...

Vocea i se stinse când îl zări pe Drake, care îl privea rece de pe trotuar.

— Hai să lăsăm dulcegăriile, spuse doamna Burrows cu o voce extrem de hotărâtă.

Femeia își înfipse mâinile în buzunarele jachetei de piele și întoarse apoi capul pentru a privi de-a lungul străzii, răsfrângându-și buza de sus, în semn de dispreț. Nu se obosi să se uite la Ben Wilbrahams în timp ce vorbea, ca și cum simpla lui vedere ar fi dezgustat-o.

— Spune-le prietenilor tăi că avem ceva de care ei au nevoie. Vă putem oferi informații despre gemene și despre virusul pe care îl aveau cu ele.

— Prietenii mei? Virusul? întrebă Ben Wilbrahams.

— N-am chef de joacă! izbucni doamna Burrows, întorcându-se abia acum să se uite la el. Așa că nu-mi irosi timpul. Știi foarte bine despre ce vorbesc. Sunt gata să cad la învoială cu Styx. Spune-le că vor căpăta virusul Dominion și gemenele, dar în schimb vor trebui să ne lase în pace pe mine și pe familia mea. Și-am să fac înțelegerea asta doar cu cineva care îmi poate da asemenea garanții, așa că vreau să schimb o vorbuliță cu Barosanul.

Ben Wilbrahams clipi des, dar nu scoase niciun cuvânt.

— Știu exact cum arată oficialul ăla Styx, cu părul cărunt, așa încât transmite-i să nu încerce vreo vrăjeală de doi bani, adăugă Drake. Aceasta era o minciună gogonată, pentru că nu-l văzuse pe bătrânul Styx decât de la mare depărtare atunci când împărțea ordine la marginea Porului. Și zi-le să se grăbească. În patruzeci și opt de ore o să le ucidem pe gemene și vom incinera virusul.

Drake ridică fiolele pentru ca Ben Wilbrahams să le vadă limpede, iar apoi le strecură din nou în buzunar.

— Dacă răspunsul e „da”, rosti doamna Burrows, arătând cu degetul spre clanța de alamă a ușii, leagă-ți meșa aici. O să o vedem și te vom contacta ca să aranjăm întâlnirea.

Ben Wilbrahams își duse cu un gest reflex mâna la ceafă.

— Dar de unde șt...?

— Hai, las-o baltă, am văzut carpete mai bune la târgul de vechituri, răspunse batjocoritor femeia, după care se întoarse pe călcâie și coborî scările. Îndepărtându-se împreună cu Drake, se mai întoarse o dată și spuse: Ține minte — au doar patruzeci și opt de ore să se hotărască.

Drake se uită la ea, în timp ce conducea pe drumul către casa care le folosea drept ascunzătoare.

— N-am repetat nici jumătate din ceea ce i-ai spus lui Wilbrahams, dar a ieșit perfect. Nici eu nu m-aș fi descurcat mai bine, o felicită el. Unde-ai învățat să te porți așa?

— O, pe ici, pe colo, răspunse ea, ridicând din umeri și privind fugar o vitrină de magazin, plină cu televizoare. Nu crezi însă că am întins coarda puțin prea tare? Am agitat acum cuibul de viespi. N-o să se pornească împotriva noastră cu toată furia de care sunt în stare?

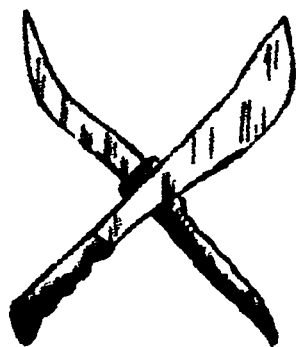
— Evident că așa vor face, dar dacă vom fi în stare să îl atragem pe Barosanul lor — așa cum i-ai zis tu — și să punem mâna pe el, vom avea într-adevăr o bază de negociere. Deocamdată jucăm la cacealma, fiindcă nu avem nici virusul Dominion, nici gemenele, dar...

— Dar ei nu au de unde să știe asta, interveni doamna Burrows. Și ce se întâmplă dacă nu vor fi de acord să ne întâlnim?

— Asta ne va spune că au pus deja mâna pe virus și nu mai au nevoie de noi. Acesta e de fapt și țelul real al încercării noastre, fiindcă vom ști atunci că am dat de belea.

— Sunt alături de tine, zise doamna Burrows, dar nu pot să nu remarc faptul că, deocamdată, eu sunt momeală pentru rechini. Sau mai bine zis, pentru *Styx*.

Capitolul treizeci

— **D**rake, eu sunt, vreau doar să-ți spun că am ajuns la adăpostul cel mai de jos, zise Will în receptorul negru al telefonului din cabina operatorului radio. Se opri o clipă, auzi un pocnet în receptor, dar apoi se așternu tăcerea. Și te rog să-i spui mamei... Vocea lui Will deveni inegală, iar băiatul înghiți în sec. Spune-i mamei că o iubesc foarte mult și că o să ne întâlnim curând.

Tocmai când așeza receptorul în furcă, de după tocul ușii se iți capul dr. Burrows.

— Mi s-a părut că te aud vorbind cu cineva, zise el. Ce faci aici?

— I-am lăsat un mesaj lui Drake, răspunse Will.

Pe fața dr. Burrows se citea dezamăgirea.

— Sper că-ți dai seama că omul acela se folosește de noi, de noi toți. Te-a pus pe tine să răscolești în căutarea gemenelor și a fiolelor cu Dominion și doar Dumnezeu știe ce are de gând să o pună pe Celia să facă. Se folosește pur și simplu de oameni în scopurile sale discutabile.

— Drake este prietenul meu. Și dacă n-ar fi fost el, tu ai fi fost mort deja, izbucni Will, încheind conversația.

Își petrecură următoarele douăsprezece ore sortându-și echipamentul și dormind. Când fură în sfârșit gata de plecare, Will și dr. Burrows închiseră ușa masivă în urma lor și apoi se opriră în fața panoului electric.

Will privi acul tremurător de pe cadranul principal, în timp ce tatăl său întinse mâna spre primul comutator și-l apăsă. Făcu la fel și cu celelalte, iar portul se cufundă din nou în întuneric.

— Chiar trebuie să opresc curentul? întrebă Will.

— Întotdeauna trebuie să lași un loc așa cum ți-ar plăcea să-l găsești, răspunse dr. Burrows. Nu se știe niciodată când s-ar putea să ai din nou nevoie de el.

Rămaseră unul lângă celălalt în bezna de nepătruns, până când globul luminos din lanterna Styx al lui Will reveni la viață, devenind din ce în ce mai strălucitor, iar lumina verde începu să se scurgă prin lentile.

— Și uite-așa pornim din nou, își șopti Will, îndreptând fasciculul luminos către dosul palmei.

Ieșiră din clădirea de beton și porniră în josul cheiului, cu rucsacurile în spate, care conțineau mult mai multe lucruri decât ranițele pe care le avuseseră până atunci. În ciuda faptului că Will se încărcase cu două asemenea rucsacuri, atârându-și câte unul pe fiecare umăr, și mai avea și o geantă destul de voluminoasă, pușca și pistolul Sten, forța gravitațională scăzută îl făcea să se simtă de parcă ar fi cărat doar un sac plin cu pene.

Se gândi puțin la lucrul ăsta și apoi se întoarse către tatăl său.

— Am iarăși senzația aceea de greață.

— Da, am observat că ești cam palid la față. Și eu m-am simțit la fel, exact ca atunci când am căzut prima dată prin Por. N-ai de ce să-ți faci griji. Totul se datorează faptului că intestinele tale au nevoie de o gravitație normală pentru a realiza peristaltismul, mecanismul prin care mușchii din duoden se unduiesc și transportă bolul alimentar către...

— Tată, te rog, ți-am spus că mă simt rău! se văicări Will, acoperindu-și gura cu palma.

Când trecură prin crevasa îngustă, Will fixă prima baliză radio într-o crăpătură aflată undeva sus pe perete.

— Firimitura numărul unu, zise el.

Era o oră târzie a dimineții, iar lumina scălda camera goală. Doamna Burrows era în mijlocul exercițiului ei yoga, când îl auzi pe Drake cum o strigă de la parter. Ducea lipsa vizitelor aproape zilnice la sala de sport, dar nu putea face nimic altceva decât să exerseze pe podeaua unuia dintre dormitoare hotelului pe care Drake îl folosea ca ascunzătoare. Își luă prosopul și sticla cu apă, după care ieși pe coridor și coborî în grabă scările până pe holul unde așteptau Drake și Piele. Holul hotelului era încă neatins, având încă tejgheaua de la recepție și câteva mese cu scaune. Drake și Piele stăteau în pragul ușii.

— Bună, băieți, îi salută doamna Burrows, care-i treaba?

— Chelbosu' Wilbrahams tocmai și-a atârnat peruca de clanța ușii, zise Piele cu o față impasibilă.

— Serios? rosti neîncrezătoare doamna Burrows, după care izbucni într-un hohot de râs, căruia i se alăturară cei doi bărbați.

Drake îi întinse un telefon mobil.

— Asta înseamnă că trebuie să ne punem în mișcare. Trebuie să-l suni ca să-i comunici ora și locul, urmă el încetișor.

Doamna Burrows se opri din râs și luă telefonul.

Martha bătu cu putere în poarta baricadei de la Caverna Lupilor, iar Chester se foi pe porțiunea de pământ moale unde dormise până atunci. Gemu și se ridică în picioare, își masă șalele și apoi gemu din nou. Își șterse jumătatea de față pe care o așezase pe pământ și, dându-și pe spate părul lung, se îndreptă spre intrare mormăind pentru sine „Sunt un om al cavernelor”. Scoase drugul care bloca ușa, pentru a o lăsa pe Martha să intre. Primul lucru pe care îl văzu fu însă Bartleby, care se agita în jurul femeii.

— Ține cotarla asta nenorocită departe de mine! exclamă el pe un ton morocănos.

Observă abia apoi că pe fața Marthei se întipărise un zâmbet larg.

— Am dat lovitura, îl anunță ea cu veselie.

Băiatul văzu ce se afla în spatele ei și făcu un pas înapoi.

— Urhhhhh!

Dintr-o claie de păr întunecat se ridicau aburi. Era greu să îți dai seama exact ce era — arăta mai degrabă ca un vechi covor pufos, pe care îl abandonase cineva. Într-un târziu, distinse însă un bot gros.

— Țsta e un lup?

— Ba bine că nu, răspunse Martha. S-a prins într-una dintre capcanele mele. A fost o adevărată bestie — mi-au trebuit trei lovituri în ceafă ca să-l omor.

— Trei lovituri, repetă Chester, fără să-și dea prea bine seama ce zice, în timp ce Martha se aplecă și apucă leșul de o labă, după care porni să îl tragă pe lângă băiat.

Chester o privi lung, clătinând din cap.

— *Sunt* cu adevărat un om al cavernelor, rosti el, oftând resemnat, și apoi dădu să închidă și să blocheze poarta, dar își aminti că Bartleby era încă afară.

Ochii mari cât două farfuriuțe ai felinei îl fixau nervos pe Chester. Animalul știa că nu era chiar bine venit printre ei.

Bombănind nemulțumit, Chester îi făcu semn pisicii să intre. Bartleby îl înțelese, trecu încetîșor pe lângă el și apoi se năpusti în cavernă, pe urmele Marthei.

Chester o urmă și el pe Martha și o găsi exact acolo unde se aștepta să fie, adică în zona cu pământ moale pe care o ocupau de obicei. Când se apropie și mai mult, constată că femeia se apucase deja să tranșeze vânatul, iar Elliott o privea cu ochi hulpavi.

Martha scoase unul din ochii lupului, făcu o mică incizie în el și apoi îl duse la gură. Strânse cu putere, iar lichidul din ochi începu să i se scurgă și pe bărbie, în timp ce femeia îi sorbea conținutul.

— Iisuse, făcu Chester.

Martha scoase imediat și celălalt ochi, pe care îl înțepă cu cuțitul și apoi i-l dădu lui Elliott.

— E o sursă bună de lichide, zise Martha, în timp ce fata sorbea ochiul.

— Oh! gemu Chester, așezându-se brusc pe pământ.

— E foarte bun, spuse Elliott, și apoi îl privi pe Chester. Ar trebui să încerci și tu unul data viitoare.

Chester scoase un fel de gălgâit, care o făcu pe Elliott să râdă în hohote. Îi trebuiră câteva secunde, dar Chester reuși și el să vadă partea amuzantă a întâmplării. Clătină din cap, iar Elliott își îndreptă atenția către Martha, privind-o cum spintecă animalul.

Vindecarea lui Elliott fusese mai degrabă un miracol. Antibioticele își făcuseră treaba, iar acum fata părea să își fi revenit aproape complet. Deși era oarecum schimbată. Părea să aibă ceva nou — în comparație cu Elliott cea taciturnă, pe care o cunoscuse în Adâncuri, Chester observase că ea era acum mult mai deschisă și chiar, din când în când, voioasă.

Probabil că, așa cum îi prevenise Rebecca Unu, febra îi „arsese” creierul. Chester prefera însă să creadă că fata era doar recunoscătoare pentru faptul că el, Will și Martha izbândiseră în încercarea de a-i salva viața. Indiferent care ar fi fost însă motivul, fata reușea să facă suportabile zilele lungi, pe care Chester era nevoit să le petreacă în Cavernele Lupilor. Flecăreau adesea și jucau „X și 0” în praful de pe jos, folosindu-se de bețișoare.

Elliott vorbea foarte mult și cu Martha, încercând să afle cât mai multe informații despre locul în care se găseau. Fata insistase ca Martha s-o învețe cum se prepară carnea de păianjen-maimuță și devenise atât de sânguincioasă, încât prelua această sarcină ori de câte ori Martha se întorcea din expedițiile ei de vânătoare. Iar acum învăța cum se pregătește un lup de cavernă.

Se auzi un zgomot oribil, de sfâșiere, când Martha smulse un smoc din blana fiarei, iar sângele țâșni din pieptul acesteia.

— Martha, dar de ce-ai venit tocmai până aici? întrebă Chester, întorcând capul și preferând să se uite la zona mai puțin cunoscută a cavernei.

— Pentru că mirosul va atrage și alți lupi... dar și păianjenii, răspunse Elliott, luând de la Martha un picior al animalului, pe care îl așează pe o piatră netedă. Dar nu vrei tu mai bine să ne fii de folos și să faci un foc?

— Bineînțeles, răspunse Chester.

Lupul se dovedi delicios, mai ales că era o schimbare binevenită după nenumăratele mese din carne de păianjen, pe care le consumaseră timp îndelungat. După ce se săturară, se așternu o tăcere satisfăcută. Lui Chester îi era însă greu să se relaxeze. Cu fiecare zi care trecea fără să primească vreun semn de la Will, devenea din ce în ce mai nerăbdător să se întoarcă și să îl caute. Alese momentul acela de liniște pentru aduce din nou subiectul în discuție.

— Păi și ce-o să facem? o întrebă el, în timp ce Martha ședea sprijinită de peretele cavernei, cu Bartleby lângă ea. Nu putem rămâne aici la nesfârșit.

— Elliott s-a mai înzdrăvenit, începu Martha, ca și cum s-ar fi așteptat la întrebarea aceea, așa că am putea merge înapoi la colibă. Nu prea mai avem foc de anason, dar, dacă-l folosim cu grijă, ar trebui să ne ajungă pentru drumul de întoarcere.

Chester clătină din cap.

— Will ar putea să fi ajuns acolo, adăugă repede Martha. Nu prea cred că ar fi putut supraviețui multă vreme dacă ar fi rămas lângă hău.

— A supraviețuit mai bine de o zi în beznă, fără apă sau mâncare, atunci când ne-am rătăcit unii de ceilalți în Adâncuri. De data asta era echipat și îl avea și pe tatăl său cu el. Will nu e ușor de învins, zise Chester.

— Atunci am putea să ne întoarcem pe marginea puțului și să inspectăm zona cum se cuvine. Nu se știe niciodată: dacă Bartleby reușește să-i prindă urma, s-ar putea să fim în stare să-l găsim. Vom merge însă la noroc și ne vom expune la tot soiul de pericole în acest răstimp. Dacă Will a supraviețuit exploziei, e posibil ca și Styx să mai fie prin preajmă, asta ca să nu mai vorbim de Străluciri. Eu n-aș...

— Am să mă duc să-l caut, chiar de-ar fi s-o fac de unul singur, o întrerupse Chester.

Elliott se trăsesese și ea mai aproape ca să le audă conversația.

— Tu ce zici? o chestionă Chester.

— Sunt de partea ta. Nu-i abandonăm niciodată pe ai noștri, răspunse fata cu hotărâre. În momentul acela, Chester își dădu seama cât de mult semăna fata cu Drake, iar faptul că era atât de hotărâtă să îl găsească pe Will îi mai ridică moralul. Atâta vreme cât există chiar și cea mai mică șansă ca el să fie în viață pe undeva pe acolo, va trebui să îl căutăm, adăugă ea. Și el ar face la fel pentru noi.

— Da, așa ar face, o aprobă Chester. E un prieten de nădejde.

* * *

— Dacă nu te miști mai repede, să știi că am să te las în urmă! îl amenință Will pe tatăl său, care se oprise din nou să examineze ceva ce îi atrăsese atenția. De data aceea era o formațiune minerală aflată la marginea unui filon.

— Depozitele astea alb-gălbui pe care le tot vedem... Cred sincer că e vorba de electrum, zise dr. Burrows, întorcându-se pe jumătate către Will. Știi despre ce e vorba?

— Un mineral? presupuse Will, fără a manifesta niciun pic de entuziasm.

— Nu e orice fel de mineral, băiete. E un aliaj de aur și argint, iar în ăsta proporția de aur e destul de mare.

— N-avem vreme de așa ceva, zise Will. Hai mai repede!

— Dar de ce ne grăbim deodată în halul ăsta? întrebă dr. Burrows, îndreptându-se de spate. Am fost plecați mai mult de o săptămână. Prietenii tăi au plecat deja probabil de o bună bucată de vreme.

Era limpede că doctorului Burrows nu îi păsa deloc de Chester, Elliott sau Martha. Will nu reacționează la vorbele tatălui său, preferând să își arate frustrarea trăgând piedica pistolului Sten, pe care hotărâse să îl folosească drept principală armă de foc, fiindcă era mai scurt și mult mai ușor de mânuit decât pușca pe care o purta pe spate. I se părea și că se potrivește perfect cu restul echipamentului militar.

— Nu e nicio grabă, zise din nou dr. Burrows.

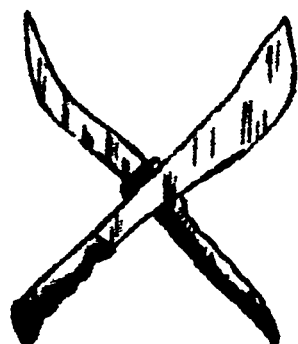
Bărbatul își îndreaptă iar atenția către depozitul mineral și începu să fluiera în stilul său sâcâitor, făcându-l pe Will să își stăpânească cu greu mânia.

— Distracție plăcută cu mineralele tale, zise el printre dinți, după care porni vijelios în josul unei pante.

Observând că trece pe lângă gura întunecată a unui tunel lateral, își verifică spray-ul cu insecticid, pe care și-l fixase pe mânecă folosind o bandă adezivă. Înarmat cu insecticidul, vizorul lui Drake și pistolul-mitralieră, se simțea pregătit pentru orice, cu sau fără tatăl său alături.

— Hei, Will! Așteaptă-mă și pe mine! strigă dr. Burrows, alergând să-și prindă din urmă fiul.

Capitolul treizeci și unu

— **N**-am mai fost pe-aici de ani buni, remarcă doamna Burrows, în timp ce pătrundea împreună cu Drake pe sub arcada de metal, care marca intrarea în parcul din Highfield.

Adăugată recent parcului, arcada era modernă, construită din bare îndoite de oțel inoxidabil, frumos lustruite, peste care crescuse iederă cățărătoare. Combinația între iederă și oțel era impresionantă, deși efectul ei era diminuat de nenumăratele perechi de adidași uzați, cu șireturile legate, care fuseseră aruncate și se învârtiseră pe bare. Iar perechea de chiloți de lângă adidași nu făcea decât să sublinieze impresia generală de degradare.

Doamna Burrows nu observă însă nimic din toate astea, fiindcă mintea îi zburase aiurea, inundată de amintiri îndepărtate.

— Obişnuiam să vin aici cu copiii și mă plimbam cu landoul pe aleile astea când erau mici, zise ea. Deodată, își dădu seama de ceva și ridică brusc capul, uitându-se insistent la Drake. Am plimbat pe-aici un plod Styx. Nu, mai rău decât

atât, am plimbat pe-aici *doi* plozi ȘI N-AM AVUT NICI CEA MAI MICĂ BĂNUIALĂ! exclamă ea.

— Ușurel, Celia, o preveni Drake. Nu vrem să atragem atenția. Bărbatul arată spre aleea cu pietriș care ducea în susul dealului din fața lor și apoi porniră de-a lungul ei cu pași domoli, trecând pe lângă doi băieți care se chinuiau să ridice un zmeu. Nu e destul vânt, comentă Drake și, împreună cu doamna Burrows, privi în sus, la norii care păreau să fie lipiți de cerul albastru.

— E ciudat cum apreciezi lucrurile cu adevărat, începu doamna Burrows, coborându-și ochii de la cer și cuprinzând cu privirea întinderea de iarbă și copaci, abia atunci când crezi că o să le pierzi. Își întoarse capul în direcția bulevardului, de unde se puteau zări doar acoperișurile caselor care se ițeau de după coasta dealului și de după copacii care creșteau la marginea parcului. Sau pe care le-ai pierdut deja.

În vârful dealului se găsea un petic de asfalt crăpat, în centrul căruia fusese construită o fântână victoriană, din granit, care ostoia setea trecătorilor. Drake se duse la ea și apăsă butonul de alamă coclită, lucru care ar fi trebuit să facă să țâșnească un jet de apă din țeava aflată în centrul bolului de piatră. Nu se întâmplă însă nimic, în bol nu se scurse nici măcar o picătură de apă care să deranjeze stratul negru de frunze putrezite sau cutia boțită de Coca-Cola pe care cineva o aruncase acolo.

— Deci, mâine pe la ora asta voi fi aici așteptându-i pe Styx, zise doamna Burrows, uitându-se la ceas. Se încruntă, privind cu atenție împrejurimile de la baza dealului. Dar

acum suntem oare în siguranță? Ar putea să supravegheze locul și să încerce să ne răpească sau ceva de genul ăsta.

— Puțin probabil, zise Drake. Prea mulți martori.

— Totuși..., începu doamna Burrows.

— Liniștește-te! Ei știu foarte bine că nu suntem atât de proști încât să aducem fiolele cu noi, așa încât nu vor încerca nimic. Cel puțin nu astăzi. Oricum, e important să te familiarizezi cu împrejurimile, ca să te simți pregătită. Încrucișându-și brațele peste piept, Drake se sprijini de fântâna de granit. Încearcă să nu te dai de gol și nu-i căuta din priviri, dar să știi că Piele și-a adus deja aici oamenii. Sunt ascunși în tufișuri, la baza dealului.

— Serios? întrebă doamna Burrows neîncrezătoare.

— Da, sunt zece în total, confirmă Drake.

Doamna Burrows aruncă o privire spre tufișuri, ca din întâmplare.

— Sunt oameni acolo? Acum? Cum se poate așa ceva? Nu-i văd.

— Sunt în gropi individuale și ne urmăresc probabil prin vizoare chiar în acest moment. Avem și alți oameni, așezați cu grijă în puncte strategice, în jurul perimetrului. Vreau să fii convinsă că facem tot ceea ce ne stă în putință ca să te protejăm.

— Pot să-ți pun o întrebare idioată?

— Dă-i înainte, replică el.

— Nu cumva Styx au tunele pe-aici? Din ceea ce îmi spui, se pare că au o mulțime de tunele peste tot.

— Am făcut un studiu geo-fizic și n-am găsit decât câteva umbre vagi. Asta înseamnă că au existat probabil câteva camere subterane care s-au prăbușit sau au fost astupate.

— Parcă am fi într-un serial de televiziune, comentă zâmbind doamna Burrows.

Drake se desprinsese de lângă fântână și începură să coboare dealul, continuându-și discuția.

— Chiar dacă Styx încearcă să facă vreo șmecherie, suntem pregătiți pentru asta, o asigură Drake, frecându-și mâinile una de alta, de parcă ar fi fost nerăbdător. O să ne distrăm pe cinste imediat ce o să luăm noi inițiativa și o să înșfăcăm pe oricine vine la întâlnire.

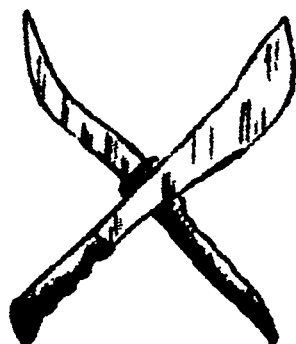
— Doar nu te aștepți să vină cu adevărat Barosanul, zise doamna Burrows.

— Nu-l cunosc destul de bine pentru a fi sigur, chiar dacă își va face apariția. Dar vom interoga pe oricine vor trimite. Vom afla astfel ceva în plus despre operațiunile lor. Dar nu asta e cel mai important — faptul că au fost de acord cu o întâlnire ne spune exact ceea ce vrem să știm, ne spune că nu au încă virusul.

— Poate că e o cacealma dublă, propuse doamna Burrows, ridicând din umeri. Poate că au deja virusul și vor doar să afle cât de multe știm *noi* sau să ne reducă la tăcere.

Drake preferă să nu îi răspundă și meraseră în tăcere până la baza dealului.

Capitolul treizeci și doi

O zi mai târziu, în timp ce urca dealul, doamna Burrows își simțea pieptul încordat. Respiră adânc de câteva ori, încercând să-și domolească teama din ce în ce mai mare. „O să te descurci. O să se termine curând”, încercă ea să se îmbărbăteze. „Mda, într-un fel sau în altul”, se auzi un răspuns neplăcut dintr-un ungher al minții sale.

Deși nu îi pomenise nimic lui Drake, era speriată de moarte. Din ceea ce auzise despre Styx, știa că are de-a face cu un adversar capabil de cele mai sălbatice acte cu putință. Un adversar care nu ar fi ezitat nicio clipă să ucidă pe oricine îi stătea în cale. Iar ea se simțea complet nepregătită, ca și cum ar fi nimerit exact pe linia frontului, într-un război dintr-o țară străină, fără să aibă nici cea mai mică idee de unde ar fi putut ataca dușmanul.

Se consolă puțin cu gândul că făcea tot ceea ce îi stătea în putință pentru a-l ajuta pe Will. El era probabil tocmai în măruntaiele Pământului, acolo unde le-ar fi putut întâlni din nou pe cele două gemene megalomane. Gândul acesta nu o însenină deloc pe doamna Burrows. Ar fi trebuit să se

lupte din răspuțeri pentru a-l împiedica să se întoarcă. Nu o făcuse însă, iar remușcările erau atât de intense, încât le resimțea ca pe o durere în stomac. Fusesse plin de cruzime să se ceară atât de multe de la cineva atât de tânăr, iar ea accepta cu mare greutate acest lucru.

Atenția doamnei Burrows fu atrasă de schelălăitul unui câine mic, iar femeia privi spre baza dealului. Căută din ochi animalul, apoi îi descoperi proprietarul, care se juca aruncându-i o minge. Continuă să urce hotărât în susul aleii cu pietriș, după care reuși să cuprindă cu privirea întregul peisaj și începu să îi cerceteze pe ceilalți oameni care veniseră acolo în după-amiaza aceea.

La vreo treizeci de metri de ea, două adolescente stăteau una lângă alta, pe o pătură așezată pe iarba de pe coasta dealului. Nu păreau să fie interesate de doamna Burrows sau de nimeni altcineva și stăteau cu nasul în cărți. Auzi apoi câteva țipete și zări un grup de trei vagabonzi așezați pe o bancă, undeva în partea de est a dealului, pe care putea de-acum s-o vadă perfect, fiindcă ajunsese destul de sus. Își dădeau unul altuia o sticlă pe jumătate plină cu un lichid și fumau. Drake îi spusese că Styx obișnuiau uneori să se deghizeze în vagabonzi, așa încât nu își luă ochii de la ei preț de câteva secunde. Își aminti imaginile siluetelor subțiraticale ale Styx și cele robuste ale coloniștilor, pe care Piele le prinsese pe înregistrările camerelor sale de supraveghere. Nu, vagabonzii păreau să fie autentici. Într-adevăr, nimic nu părea să fie nelalocul său, nimeni nu părea suspect.

Își verifică nervos ceasul.

2:55.

Mai erau cinci minute.

Poate că își făcea prea multe probleme. Poate că Styx-ul acela important pe care spera să îl prindă Drake își dăduse seama de planul său și al lui Piele și nu avea de gând să apară. „Fie ce-o fi”, își zise ea. Dacă operațiunea aceea era o pierdere de vreme, putea măcar să încerce să savureze o după-amiază plăcută în decorul familiar al parcului. Când prinse însă în mână cele două fiole pe care le avea în buzunar, realizează că îi este imposibil să se relaxeze.

Situația era mult prea ireală ca să își permită așa ceva.

Era ca și cum întreaga ei viață fusese transferată cumva într-o hiper-realitate, în care își petrecuse ultimele șase luni. Mai întâi, existența sa liniștită fusese tulburată când soțul ei dispăruse într-o expediție nebunească. Pe urmă, la Casa Humphrey, chiar când simțea că se trezise dintr-un somn adânc și e pe cale să își recapete controlul asupra propriului destin, dispăruseră atât Will, cât și falsa fiică — sau fiice. Fusese aruncată în mijlocul unor întâmplări atât de nebunești și de improbabile, încât păreau desprinse dintr-un film de felul acelor pe care le închiria pe DVD și pe care de obicei le abandona înainte de final.

2:58.

— E totul în ordine? răsună vocea lui Drake din transmițătorul micuț pe care și-l fixase în ureche, atât de clar, de parcă bărbatul ar fi stat chiar în spatele ei.

— Da, răspunse ea, chiar în momentul în care ajunse pe bucata denivelată de asfalt din vârful dealului.

Plimbându-se încetșor în jurul fântânii, cercetă din nou împrejurimile care se vedeau acum perfect. În partea de nord

a dealului, un bărbat îmbrăcat cu o vestă prea strâmtă și pantaloni de sport trecu în fugă pe lângă foișorul lângă care stătea un cuplu de bătrânei. Totul părea atât de nevinovat! Își ridică mâna la gură, ca și cum și-ar fi scărpinat bărbia, și vorbi în microfonul fixat înăuntrul mânecii.

— Totul pare în regulă, îi spuse ea lui Drake. Nimic. Nicio mișcare.

3:00.

— Omul negru n-a venit, adăugă ea.

— Cască ochii, se auzi îndemnul bărbatului.

Drake se afla într-o dubiță parcată la intrarea în parc, împreună cu Piele și doi mercenari — foști soldați din vechiul regiment al lui Piele. Pe podeaua mașinii se aflau trei monitoare alb-negru, care recepționau imaginile camerelor ce împânzeau copacii din jurul dealului. Piele și tovarășii săi urmăreau cu atenție monitoarele.

— Pierdem cursa de pe canalul celălalt, glumi unul dintre soldați, fără a-și dezlipi însă ochii de pe imaginea plină de paraziți a doamnei Burrows.

Drake se uită la ceas.

— 3:02. Se pare că n-au de gând să vină, zise el dezamăgit.

— Ai puținică răbdare, propuse Piele. Încetul cu încetul se face oțetul.

— Anunță echipele că supraveghem totul, zise Drake.

Piele își potrivi radioul pe câteva frecvențe diferite și începu să comunice cu soldații ascunși în gropile individuale, iar Drake se întoarse la postul său de observație și începu să privească prin binoclu pe geamul din spate al dubiței.

Doamna Burrows se rotea foarte încet în jurul fântânii. Auzi un zumzet depărtat undeva deasupra ei. Un avion cu reacție avansa încet, săgetând cerul și lăsând în urma sa o linie subțire și albă. „Aș da orice să fiu în avionul acela”, se gândi ea.

3:05.

Un bărbat îmbrăcat într-un echipament roșu aprins străbătu în viteză pe bicicleta sa de curse una din aleile de jos. Cuplul de bătrâni se pusese în mișcare, începând să urce dealul spre doamna Burrows, cu pași ezitanți. Le acordă mai multă atenție. Bătrâna împingea un coș de cumpărături pe roțile, fiindcă bărbatul părea extrem de slăbit. Se sprijinea zdravăn de brațul femeii, dar și de un baston gros. Înaintarea celor doi era atât de greoaie, încât doamna Burrows își permise un zâmbet în colțul gurii. Era greu de crezut că așa arată un comando ucigaș Styx.

— Sunt doi pensionari bătrâni care se îndreaptă spre mine. În afară de asta, e cât de multă liniște poate fi într-un... într-un... într-un loc foarte liniștit, zise doamna Burrows în microfon, prefăcându-se că-și aranjează părul cu mâna.

Îl auzi pe Drake cum râde.

— Roger, Roger, zise el.

— Nu-l amesteca pe soțul meu în asta, răspunse imediat doamna Burrows, chicotind și reușind să mai elibereze ceva din tensiunea pe care o resimțea.

3:08.

O muscă obraznică îi ateriză pe frunte, iar femeia o alungă cu un gest reflex.

Merse până de cealaltă parte a fântânii și privi în josul versantului sudic al dealului. Bărbatul și câinele său dispăruseră, dar apăruse cineva care se mișca pe una din aleile de la baza dealului, îndepărtându-se însă de ea. Văzu apoi dubița lui Drake. Aproape că întrezări fereastra murdară de dincolo de care știa că o supraveghează bărbatul. Păși apoi în lateral, mergând către est, și privi din nou spre cele două adolescente care păreau să fie în continuare cufundate în lectură. Musca se năpusti bâzâind în urechea ei și o alungă. Porni din nou să se învârtă în jurul fântânii. Cuplul de bătrânei se apropia încet, dar sigur, iar bărbatul părea extrem de fragil, ca și cum ar fi fost gata să se prăbușească oricând, în lipsa sprijinului pe care i-l oferea tovarășa sa.

3:10.

Auzi strigăte și înjurături. Merse până pe partea de est. Doi dintre vagabonzi erau pe punctul de a pleca. Al treilea rămăsese pe bancă. Deodată însă, țâșni în picioare și începu să își agite amenințător pumnii în direcția celorlalți doi. Îi urmă, ținându-se însă la distanță. Femeia urmări grupul din ochi, până când cei trei trecură de dubița lui Drake. „Nu-s Styx”, își spuse din nou doamna Burrows.

Văzu o femeie care plimba pe una din aleile de jos o pereche de ogari afgani, câini cu picioarele lungi, care arătau de parcă ar fi purtat niște costume de blană.

Musca bâzâi aproape de unul din ochii femeii, făcând-o să clipească.

— Drăcia naibii! exclamă ea.

— Ce-a fost asta? întrebă Drake cu o voce impacientată.

— Doar o muscă, zise femeia.

Auzi apoi un sunet ascutit: *scârț, scârț*.

Venea de la roțile căruciorului pe care îl împingea bătrâna. Doamna Burrows merse până în partea de nord a fântânii. Cuplul de bătrânei era la zece metri de ea și se apropia în ritm de melc.

Doamna Burrows păși nonșalant în jurul fântânii, examinând din nou dealul.

3:11.

— Am companie — moșnegii au ajuns lângă mine, îi zise ea lui Drake.

— Da, îi putem vedea cu o cameră dintr-un copac, iar două echipe au lunetele ațintite asupra lor, spuse Drake. Eu nu-i pot vedea însă, fiindcă sunt de partea cealaltă a fântânii.

— Nu-ți face griji — cu ăștia doi cred că mă descurc și singură, comentă încrezătoare doamna Burrows în microfon.

Își coborî brațul când cei doi ajunseră chiar lângă fântână — nu voia să fie surprinsă având o conversație cu mâneca ei.

Scârț, scârț. Roțile căruciorului. Și ritmul monoton al bastonului bătrânului care lovea asfaltul.

Doamna Burrows se îndreptă de spate și trase adânc aer în piept, încercând din răspuțeri să pară că se afla acolo pentru a se bucura de aerul proaspăt. Expiră încetișor și le aruncă celor doi o privire fugară, luându-și repede ochii de la cei doi bătrâni. Femeia se uita însă la ea. Dincolo de lentilele groase ale ochelarilor, avea ochi ce sticleau rece.

Musca se agită în fața doamnei Burrows, dar de data aceasta nu își mai dădu osteneală să o alunge.

Simțurile îi intrară în alertă.

Privi din nou femeia în vârstă.

Părul alb al bătrânei era foarte creț, de parcă fusese făcut permanent de curând. Avea o gură mică, iar buza de sus părea să fie întinsă prea mult peste proteza dentară. Asta o făcea să pară rea și furioasă. Doamna Burrows își feri ochii, dar și-i ridică din nou, de data aceasta pentru a-l examina pe bătrân. Avea probabil vreo șaptezeci de ani și părea că are ceva în ambele urechi, probabil aparate auditive, presupuse doamna Burrows. Ochii celor doi se întâlneau, iar bărbatul și-i miji, de parcă i-ar fi displăcut căutătura femeii. Doamna Burrows se întoarse imediat și făcu încet câțiva pași, încercând să își păstreze aerul nonșalant.

Își spuse că se comporta prosteste — că bătrâneii erau pur și simplu doi soți care ieșiseră la obișnuita lor plimbare de după-amiază. Sau se îndreptau spre Bingo sau plecaseră la cumpărături. Ceva continua însă să o sâcâie și de aceea se întoarse încet din nou spre ei.

Bătrânul se aplecă deasupra căruciorului. Acum îl putea vedea foarte clar: era mai mare decât s-ar fi așteptat, mult mai mare decât cărucioarele obișnuite, de cumpărături, pe care le târau după ei pensionarii pe bulevard. Era rectangular și, în loc de materialul obișnuit, ecosez sau cu flori, era învelit într-o pânză maro-închis. Părea să aibă și roți mai zdravene decât în mod normal.

Musca se așeză pe obrazul doamnei Burrows, dar femeia nu îi dădu nicio atenție.

O privea cu atenție pe bătrâna care părea să își pună și ea aparate auditive în urechi, la fel ca tovarășul ei.

După ce făcu acest lucru, femeia se uită direct la doamna Burrows.

— Bună ziua, zise doamna Burrows politicos, puțin jenată că fusese surprinsă zgâindu-se la bătrână.

— Te crezi tare deșteaptă, nu-i așa? mârâi bătrâna.

Doamna Burrows nu îi răspunse. Pentru un moment, se întrebă dacă nu cumva femeia vorbise cu bărbatul de lângă ea, fiindcă era genul de remarcă acră la care te-ai fi așteptat din partea unui cuplu căsătorit de atâta vreme.

Văzu însă că bătrânul, aplecat încă deasupra căruciorului, își întorsese fața spre ea și ținea un deget ridicat, de parcă s-ar fi pregătit să apese pe un buton.

Să fi fost o bombă?

În momentul acela, doamna Burrows îl recunoscuse.

— Oscar Embers! icni ea.

Fusese unul dintre voluntarii care îl ajutau sâmbăta pe soțul ei, la muzeu. Iar Will îi spusese că e agent Styx. Asta însemna că bătrâna era probabil...

— Tant... Tant... Tantrumi! se înecă doamna Burrows, încercând să își aducă aminte numele femeii.

— Repetă, îi vorbi Drake în ureche. Ce-ai spus?

3:13.

— Con... CONTACT! reuși să strige din toate puterile doamna Burrows.

Soldați îmbrăcați în haine negre țâșniră din ascunzătorile lor de la baza dealului.

— Haideți odată! urlă Drake, în timp ce unul dintre soldații săi se chinuia să deschidă ușile din spate ale dubitei.

Intervenii imediat Piele. Îl împinse deoparte pe soldat și apucă el însuși mânerul, dar se pierduseră secunde prețioase.

— Proștilor! exclamă Oscar Embers și apăsă zâmbind un buton de pe cărucior.

Un zgomot jos începu să răsună, câștigând repede în volum.

Cu Drake urlându-i disperat în ureche, doamna Burrows se pregăti pentru ce e mai rău. Primul gând se îndreptă spre o eventuală explozie — în căruciorul acela trebuie să se fi aflat un fel de bombă. Al doilea lucru care îi trecu prin minte fu că se află mult prea aproape pentru a scăpa de explozie.

Era terminată.

Zgomotul deveni atât de puternic, încât dinții doamnei Burrows începură să vibreze, apoi tonul său coborî cu o octavă, apoi cu încă una și apoi cu alte câteva până când deveni aproape de neauzit, ca un murmur. Ochii i se zbăteau în orbite și avea senzația că șira spinării îi este sfâșiata de un cuțit, făcându-i toate mâinile și picioarele să se miște necontrolat. Sunetul, care coborâse dincolo de limitele auzului uman, era de nesuportat.

Oscar Embers apăsă un alt buton.

Pânza de pe părțile laterale ale căruciorului căzu, scoțând la iveală un fel de mașinărie. Era de un negru strălucitor pe margini și avea adâncituri de forma unei farfurii, de diferite dimensiuni, ce păreau argintii precum mercurul lichid.

Fusesse o explozie, dar nu de felul la care s-ar fi așteptat Drake sau soldații.

Doamna Burrows fu aruncată la pământ, inconștientă. Dispozitivul emană un val invizibil de unde subsonice, care afectau doar ființele vii.

Soldații care ieșiseră din gropile individuale se prăbușiră imediat până la ultimul. Femeia și ogarii afgani se prăbușiră și ei, inconștienți. Cele două adolescente care citeau rămaseră pur și simplu întinse pe pătura lor. Un stol mic de grauri ateriză împrejurul lor, prins și el de frontul de undă al sunetului, care se ridica spre cer.

Cei câțiva ocupanți ai caselor de pe bulevard care erau acasă la ora aceea fură afectați în același fel, prăbușindu-se pe podea. Câteva mașini care se nimeriseră în raza de acțiune a aparatului se opriră sau își continuară drumul necontrolat, ciocnindu-se de vehiculele parcate pe marginea drumului, fiindcă șoferii lor leșinaseră.

Incapabili să deschidă ușile la timp, Drake, Piele și cei doi soldați zăceau grămadă în spatele dubitei lor.

— Ajunge! ordonă bătrânul Styx, apărând pe vârful dealului lângă Oscar Embers și doamna Tantrumi. Oscar Embers opri dispozitivul. Plecați de-aici înainte să sosească poliția supraterană, le ordonă bătrânul Styx, scoțându-și dopurile din urechi. Nu mai avea nevoie de ele.

Haina sa de piele neagră, lungă până la călcâie, scârțâi ușor, în vreme ce el păși spre locul în care doamna Burrows zăcea grămadă la pământ. Nu îi dădu însă nicio atenție femeii, privind în schimb către Limitatorii Styx care cercetau cu atenție zonele de la baza dealului, precum gândacii de bucătărie. Când doi dintre ei urcară dealul în fugă către el, le-o arătă cu un gest scurt pe doamna Burrows. Era încă

inconștientă, iar capul îi atârna în piept în timp ce cei doi o ridicară ținând-o fiecare de câte o mână.

— Stați! lătră el. Percheziționați-o!

Unul dintre Limitatori descoperi cele două fiole în buzunarul femeii și le ridică pentru ca bătrânul Styx să le poată vedea. Acesta dădu aprobator din cap.

— Bun. Duceți-le să fie testate, iar pe ea închideți-o în Citadelă. Începu apoi să se învârtă în jurul fântânii, privind cu atenție munca oamenilor săi, care se debarasau de soldații leșinați. Alți Limitatori astupau cu repeziciune gropile în care se ascuseseră oamenii lui Piele și demontau camerele de supraveghere din copaci. Când terminară, nu mai rămăsese nicio urmă a operațiunii.

Întorcându-se spre partea de sud a dealului, bătrânul Styx privi dubița de la intrarea în parc — Limitatorii nu ajunseseră încă la ea, dar ușile din spate păreau acum să fie deschise. Era convins că nu fuseseră așa înainte de declanșarea armei lor.

Ceva nu era în regulă.

Privind mai atent, aproape că ar fi putut jura că prinsese imaginea fugară a unei siluete înalte și subțiri, care trecuse pe lângă dubiță. Arăta fără îndoială ca unul din oamenii săi, dar era îmbrăcată în negru. Se încruntă.

Era imposibil.

El era singurul Styx prezent în după-amiaza aceea acolo care nu purta uniforma Limitatorilor.

Porni vijelios în josul aleii cu pietriș, pentru a investiga el însuși.

* * *

Piele abia reușise să apese mânerul ușilor din spate când valul de sunet înghiți întreaga dubiță. Imediat ce doamna Burrows folosisese parola, nu mai încăpuse nicio îndoială în mintea sa sau a lui Drake că erau atacați.

Dubița nu le oferi niciun fel de adăpost împotriva valului subsonic. Mai mult chiar, caroseria metalică amplifică sunetul și-i înrăutăți efectul asupra ocupanților. La mai puțin de o secundă după ce Oscar Embers activase dispozitivul, Drake leșinase, iar Piele și cei doi soldați se prăbușiseră și ei lângă el.

Așa se face că Drake nu îl văzuse pe bărbatul care purta două căști, de felul celor despre care doamna Burrows crezuse că sunt aparate auditive, cum deschide ușile și urcă în dubiță. Și nici nu simți când omul acela, pe care l-ar fi identificat imediat drept Styx, îi găsi trupul inert printre cele ale lui Piele și ale soldaților și îl cără repede spre o mașină parcată în apropiere.

Iar Drake nu știu decât mult mai târziu cât de norocos fusese. Fiindcă el și doamna Burrows aveau să fie singurii supraviețuitori ai zilei aceleia.

Arhiva din Highfield

Omar Ashmi
Ext. 2213

Cele douăzeci de victime din
parcul Highfield au ieșit din spital.
Oficialitățile au dat o declarație.

De T.K. Martin, reporter

Departamentul pentru Sănătate a dat
un scurt comunicat de presă în legătură
cu incidentul neașteptat încă petrecut
lunea trecută în parcul Highfield, în
urma căruia douăzeci de oameni au
fost găsiți inconștienți.

Luni, la aproximativ 3:45 PM, servi-
ciile de urgență au primit primele tele-
foane care le chemau în zonă. Unspre-
zece oameni au fost găsiți leșinați în parc
și au fost duși imediat la spital. După ce
au examinat fiecare casă de pe străzile
care se învecinează cu parcul, membrii
echipei de intervenție au mai identifi-
cat alte nouă victime care au fost trans-
portate la spital. Pe lângă acestea, se pare
că a mai fost afectat un număr conside-
rabil de animale, inclusiv grauri și po-
rumbeci. Unele persoane au precizat
ulterior că s-au simțit lovite de un val
brusc de amețeli și tulburări de vedere.

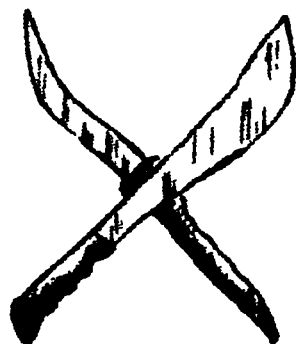
Cei douăzeci din parcul Highfield,
așa cum au fost denumiți, și-au recăpă-
tur cunoștința în câteva ore de la inter-
nare, deși unul dintre ei s-au plâns de
dureri severe de cap, care au durat câ-
teva zile. Cei douăzeci au fost izolați
într-un pavilion de carantină al spita-
lului, timp în care au fost supuși unor
teste menite să determine în ce măsură
starea lor s-a datorat unei infecții de
poziție sau de otrăvire prin apă sau ali-
mente, dar aceste cauze au fost excluse.
Treii dintre cei douăzeci au necesitat
tratament pentru răni ușoare provocate
în momentul în care mașinile pe care
le conduceau au lovit vehiculele parcate
pe marginea drumului.

*Doamna din
Highfield
de pus în dosarul
"C" pentru
"Curiozitate"
& copie pentru
doamna Burrows*

Rezidenților evacuați din casele din
jurul parcului li s-a permis să se întoarcă
la domiciliu la trei zile după incident.
Cu toate acestea, prezența specialiștilor
probabil se va prelungi, deoarece par-
cul nu se va deschide pentru publicul
larg în următoarele câteva săptămâni.
Un purtător de cuvânt al poliției ne-a
informat că se crede că sursa fenomenei
misterioase s-a aflat chiar în parc.

Departamentul de Sănătate a respins
presupunerea că vina ar fi aparținut
noii antene pentru telefoanele mobile,
montate pe acoperișul detașamentului
de pompieri de pe strada Pitt. O orga-
nizație locală, *Fără antene în Highfield*,
militază ca aceasta să fie demontată
încă din prima zi a funcționării sale.
Purtătorul de cuvânt al organizației
ne-a declarat: "Nu s-au efectuat destule
ceretări asupra emisiilor de unde scur-
te pe care aceste antene le revărsă asu-
pra copilor noștri. Este scandalos ce
fac aceste companii de telefonie mobi-
le. Directorii lor ar trebui să fie dați în
îndecare".

Capitolul treizeci și trei

— **H**alley a fost primul savant care a făcut publică teoria Pământului Gol, rosti dr. Burrows din senin. Și asta s-a întâmplat tocmai în 1692.

— Despre ce vorbești? îl întreabă Will, ștergându-și sudoarea de pe frunte, în timp ce mergeau destul de repede, profitând de o pantă ușoară.

— Edmond Halley, știi tu... astronomul care a descoperit cometa Halley. Ipoteza sa inițială a fost că există patru sfere concentrice, cuprinse una în cealaltă, precum păpușile acelea din Rusia care ies una din alta. Pe urmă, în secolul al optsprezecelea, un alt tip, pe nume Symmes, a recuperat această idee. El... VĂLEU! strigă dr. Burrows simțind că îi fug picioarele de sub el. Alunecă puțin pe pietrișul care acoperea panta, dar reuși să se echilibreze. Era să mă duc!

— Cred că ești gata dus, bombăni Will.

— Unde rămăsesem? Așa, contribuția lui Symmes la această teorie a fost că el și-a imaginat două găuri imense aflate la fiecare dintre poli. Gazul care ieșea din ele era, în

opinia lui, cauza aurorei boreale — luminile nordului, așa cum li se mai spune... sau parcă Halley a propus asta.

— Tată, am mai auzit asta. Ce te-a apucat să mă bați la cap tocmai acum? întrebă Will țăfnos.

— Fiindcă poporul acela străvechi ale cărui urme le-am cercetat în Câmpia Mare trebuie să se fi dus *undeva*. Nu avea cum să sară pur și simplu în gol ca să-și găsească moartea în Por sau în celelalte puțuri. Comportamentul ăsta n-a fost nicidecum o aberație de moment și nu putea să se fi petrecut într-o zi în care un popor întreg să hotărască să se sinucidă în masă. Ca un șir de lemingi.

— Dar asta e o tâmpenie. Lemingii nu se sinucid nicio-dată, sublinie Will. E un mit.

Dr. Burrows păru însă să nu-l audă.

— Nu. Oamenii ăștia trebuie să fi fost animați de alte idei... Au construit chiar și un templu în onoarea celeilalte lumi, despre care credeau că e undeva înăuntrul planetei și căreia îi spuneau Grădina Celui de-al Doilea Soare. Tripticul pe care l-am văzut în templu demonstrează limpede că ei credeau în existența unui soi de tărâm idilic.

— Poate că i-au înfulecat păianjenii, sugeră Will sarcastic.

— Asta n-are niciun sens — nu și-ar fi bătut capul să deseneze harta de pe tăblițele de piatră sau să sculpteze furca aceea cu trei dinți lângă submarin. Nu, au fost organizați... se îndreptau spre un loc anume... dar unde?

Fiindcă Will nu îi oferi niciun soi de opinie, meraseră o vreme în tăcere, dar dr. Burrows vorbi curând din nou.

— În anii '60, un profesor ciudat a pretins că o rasă mai avansată tehnologic decât noi locuiește în lumea interioară și că ei i-ar fi aparținut farfuriile zburătoare.

Will se săturase până peste cap.

— Bun, deci Symmes și ceilalți tipi erau cu toții niște profesori nebuni, cu teorii ciudate. Și ce e cu asta? Întrebă el răstit.

— Se poate să nu fi fost chiar atât de nebuni, răspunse dr. Burrows.

— Stai așa! exclamă Will oprindu-se brusc.

Dr. Burrows își privi răbdător fiul, gândindu-se că tocmai avusese o revelație despre locul spre care plecase poporul acela străvechi.

Era ca și cum în capul doctorului Burrows s-ar fi luptat două ideologii distincte, de parcă două echipe rivale s-ar fi întrecut în jocul cu odgonul. Cea mai puternică era condusă de un Charles Darwin cu barbă sură și era compusă din toți savanții, istoricii și ceilalți mari gânditori pe care îi admirase dr. Burrows și pe care încercase să-i imite în întreaga sa existență academică și profesională. Echipa adversă era compusă din figuri ceva mai neconvenționale, precum Halley și Symmes, iar căpitanul ei era Lucretius, care, în primul secol înainte de erea noastră, convinsese pe toată lumea că lumea e plată precum o clătită.

În mod normal, dr. Burrows ar fi fost de partea echipei lui Charles Darwin, dar acum, că odgonul pârlăia și cele două echipe se opinteau, se pomeni atras în mod straniu de partea neconvențională. Era ca și cum ar fi început brusc să ia în serios teoriile Pământului Gol.

— Ce s-a-ntâmplat, Will? Te-ai gândit la ceva? îl întreabă dr. Burrows cu răsufierea tăiată.

În loc să arunce o lumină nouă asupra sorții poporului străvechi, băiatul ațintise raza lanternei spre un pasaj din apropiere. Ducea undeva spre dreapta, îndepărtându-se de calea principală, iar Will înainta încet spre ea.

— Dacă am ajuns deja destul de aproape de locul unde a stat submarinul, se poate ca acesta să fie unul dintre tunelele pe care le-am încercat, dar nu l-am străbătut de frica păianjenilor. Închizându-și lanterna, băiatul își puse la ochi vizorul pentru vederea pe întuneric, ca să poată observa mai bine interiorul coridorului.

— Tată, locul ăsta ți se pare în vreun fel cunoscut? întreabă el într-un târziu.

— Cred... că... da, zise încet dr. Burrows, frecându-și bărbia.

— Serios? întreabă Will, realmente impresionat.

— Mi se pare că e ceva familiar la bucata aceea de piatră de deasupra. Uită-te cum atârână!

— Ești uimitor! Îți amintești așa ceva? spuse Will.

— Da, fiindcă mi s-a părut neobișnuită când am observat-o prima dată. Mi se pare evident că e din clasa Ignoramicelor... presupun chiar că e Prostiția.

— Vrei să spui clasa *Igneous*, comentă Will întorcându-se către tatăl său. *Prostiția*? Nu există așa ceva!

— Aha! izbucni tatăl său, extrem de dezamăgit că fiul său nu lua în serios teoria Pământului Gol și răzbunându-se astfel cu vârf și îndesat.

— Prostiția, repetă Will clătinând din cap.

— Uite ce e, Will, am tropăit atâția kilometri prin tunelul ăsta, încât nici nu vreau să știu cât drum am făcut. Și, oricum, tunelele astea mi se par toate la fel. Chiar te așteptai să-l recunosc dintre miile de tunele asemănătoare?

Will nu îl mai asculta însă pe tatăl său. Întorcându-se din nou către tunel, începu să adulmece aerul.

— Păianjeni. Miroase a păianjeni.

Își dădu jos unul din rucsacurile de pe umăr, îi desfăcu fermoarul de deasupra și scoase o baliză radio. O porni și apoi o așeză cu grijă pe un prag de piatră.

— Faci asta pentru ca prietenul tău Drake să te găsească mai ușor? întrebă răutăcios dr. Burrows.

— Drake?

— Ce alt motiv ar fi avut să-ți dea balizele astea? Vrea să ne poată urma atunci când are chef.

Dr. Burrows se aplecă deodată deasupra rucsacului lui Will și înșfăcă o baliză, pe care o băgă repede în buzunar.

— De ce ai nevoie de aia? întrebă Will, închizând rucsacul și punându-și-l în spate.

— Vreau și eu una, răspunse copilăros dr. Burrows.

— De ce?

— În caz că ne rătăcim unul de altul. În felul ăsta, o să mă poți găsi.

Încruntându-se, Will își ridică pistolul Sten și se îndreptă încet spre intrarea în pasaj.

— Păianjeni, zici? Eu unul nu miros nimic, spuse dr. Burrows, urmându-l fără entuziasm pe fiul său și adulmecând zgomotos aerul din tunel.

Parcurseseră câteva sute de metri când simțiră cum ceva se îndepărtează de ei în întuneric.

— Da, păianjeni, șopti Will. Am avut dreptate. Și acoperă mai bine globul acela luminos, fiindcă altfel o să-mi dereglezi vizorul.

— Dar ce-ar fi dacă ne-am întoarce la tunelul principal și am încerca următoarea deschidere? se rugă dr. Burrows. Ignorând ceea ce îl rugase Will în legătură cu globul luminos, dr. Burrows continua să îl țină deasupra capului, în timp ce privea deschiderile din plafonul pasajului, care păreau a avea dimensiunea unui păianjen. N-aș vrea să rămânem blocați aici.

În momentul acela, ceva țâșni din întuneric, îndreptându-se spre Will. Primul lucru pe care îl văzu băiatul fu pata luminoasă de pe vârful acului aflat pe capul păianjenului. Într-o clipită, bestia se năpusti către Will, aterizând în zona luminată de globul doctorului Burrows.

— Dumnezeule din ceruri! exclamă dr. Burrows în timp ce Will deschise focul cu pistolul Sten.

Ploaia de gloanțe spulberă păianjenul. Problema era însă că proiectilele ricoșau periculos, lovindu-se de pereții laterali ai tunelului.

— Will, ajunge! țipă dr. Burrows, iar fiul său își luă degetul de pe trăgaci.

Pășiră mai aproape pentru a inspecta rămășițele creaturii, iar Will începu să chicotească.

— Ia de-aici, păienjenel! zise el înfigând un încărcător nou în pistolul Sten.

— A fost o brută imensă, comentă dr. Burrows, împunând cu vârful bocancului o porțiune destul de mare de

torace păros. Ți-a trebuit ceva ca să-l omori. În ritmul ăsta, o să-ți consumi muniția înainte de a ne atinge ținta, reflectă el.

— Da, îl aprobă el, am avut nevoie de un încărcător întreg — asta înseamnă treizeci și două de gloanțe. Am să încerc data viitoare să aflu dacă nu e mai eficient să folosesc spray-ul repelent.

— Păi și *cum* ai de gând să faci asta? se miră dr. Burrows.

— Dacă-mi cunosc bine păianjenii, urmă Will, sângele ăstuia va atrage spre noi o armată de bestii asemănătoare.

— Hmm... și ăsta e un lucru b...? rosti dr. Burrows încordat, dar nu își termină propoziția, fiindcă Will își scoase pistolul Browning și îl armă.

— I-am tras piedica, îi spuse el tatălui său în timp ce îi îndesa arma în mâini, reușind să sune foarte asemănător cu Drake.

— Chestiile astea de pe-aici nu sunt tocmai niște pisicuțe, bombăni dr. Burrows.

Will își scoase spray-ul din legătura de pe braț, acolo unde îl fixase cu bandă adezivă, și îl ținu la un loc cu pistolul Sten. Apoi așteptară, scrutând întunericul dinaintea lor.

Dr. Burrows se simțea extrem de neliniștit.

— Ai avut o idee îngrozitoare, se plânse el.

— Șșșt! făcu Will la auzul unor pietre dislocate și apoi tipă imediat „PĂZEA!”, văzând câteva pete luminoase care se îndreptau spre ei, din întuneric.

Will avusese dreptate — mirosul sângelui care se scurgea din corpul păianjenului mort fusese irezistibil.

Țipând „LUAȚI DE-AICI!”, Will îndreptă spray-ul direct spre păianjeni și împrășcă frenetic cu el. Norul de vapor

îi atinse imediat pe atacatori și avu un efect instantaneu. Nu reușiră să se îndepărteze destul de repede, iar picioarele li se împleticiră când încercară disperați să meargă cu spatele.

După ce păianjenii dispărură fără urmă, Will agită tubul și îl privi, cu un zâmbet întipărit pe față.

— Funcționează de minune, zise el. Mișto, Drake!

Ușa de fier a celulei se lovi de perete cu un zgomot asurzitor. În pragul ei apăru un bărbat al cărui trup imens umplea întregul cadru al ușii.

— Hopa sus, drăguță, zise el. N-are sens să te prefaci că ești încă adormită.

Deși doamna Burrows își recăpătase cunoștința de câteva ore bune, suspectase că ar putea fi supravegheată și de aceea nu se mișcase deloc pe prichiciul umed de plumb.

— În picioare, suprasol! se răsti bărbatul. Nu mă face să vin la tine, o amenință el.

După ce își revenise, femeia se simțise extrem de rău, ca și cum cineva i-ar fi zdrobit toate organele. Se întrebă ce anume îi făcuse dispozitivul din căruciorul bătrânilor. Nu își mai amintea mare lucru după ce acesta începuse să scoată sunete din ce în ce mai joase, iar părțile laterale se deschiseră brusc, dar știa cu siguranță un singur lucru: chestia aceea îi provocase cea mai îngrozitoare migrenă. Cu durerea pulsându-i încă în tâmpile și un gust neplăcut în gură, zăcuse în bezna absolută a celulei, încercând să evalueze situația în care se afla. Cu cât se gândea mai mult, cu atât își dădea seama că e într-o mare încurcătură.

Judecând după aerul închis, femeia nu se îndoia că soldații Styx o duseseră sub pământ, ceea ce însemna că șansele ei de a evada erau extrem de mici. Având în vedere scamatoria pe care o încercase împreună cu Drake, era limpede că Styx nu o vor trimite acasă bătând-o ușor pe umăr.

În ciuda situației fără ieșire, doamna Burrows nu era pe cât de înspăimântată ar fi putut fi. Era destul de târziu pentru regrete. Își asumase rolul brânzei dintr-o capcană de șoareci conștientă că ar fi putut să își piardă viața. Cum se știa însă oricum urmărită de Styx, probabil că acțiunile ei nu făcuseră decât să grăbească deznodământul. Întinsă pe prici și respirând adânc, știa că nu are altă opțiune decât să își accepte soarta. Nu avea sens să se plângă sau să se opună inevitabilului. În plus, respirațiile adânci reușiră într-un târziu să o scape de durerea e cap.

— Gata, ajunge, mârâi monstrul cu chip de om și începu să tropăie în direcția ei, cu mâna întinsă.

Femeia se ridică imediat.

— Bună dimineața, zise ea apucându-i mâna și scuturând-o zdravăn. Eu sunt Celia Burrows. Tu cum te numești?

Uluit de comportarea prizonierului său, bărbatul scutură și el mâna femeii.

— Eu sunt... ăăă... locotenentul, se bâlbâi el.

— Mi-am dat seama că ești polițist, continuă femeia, privind steaua aurie cusută pe jacheta bărbatului. M-am luat după uniformă ta foarte frumoasă.

— A, vă mulțumesc, replică bărbatul, dându-i drumul mâinii și umflându-și pieptul, fapt care îl făcu să semene cu un balon mult prea umflat.

Își aduse însă aminte de ce se afla acolo.

— Haide! Ridică-te! mârâi el.

— Nu e nevoie să fii nepoliticos, îl contră doamna Burrows. Politețea spune multe...

— Am zis...

— Am auzit ce-ai spus.

Fără să se grăbească, femeia se ridică în picioare, își aranjă hainele și apoi pași pe lângă el și ieși pe ușă, ajungând pe coridor. Observă strălucirea vagă a unui glob luminos acoperit de un abajur, deasupra unui birou de lemn aflat la un capăt al coridorului, și ușa deschisă de la celălalt capăt.

— Unde ne aflăm? întrebă femeia când locotenentul veni lângă ea.

— La pârnaie.

— Da, de asta m-am prins și singură, zise ea, zâmbindu-i cald. Suntem în Colonie?

— Colonia e la câțiva kilometri depărtare. Aici suntem în Cartier, răspunse polițistul.

— Cartierul, repetă ea. Cred că băiatul meu a pomenit ceva despre el.

— Băiatul tău! șuieră locotenentul, iar fața sa palidă se îmbujoră brusc. Ia să-ți spun eu ceva despre băiatul tău, Seth Jerome sau... cum l-o fi chemând în suprasol.

— Will, îl ajută doamna Burrows. Will Burrows.

— Da, Will *dracul gol* Burrows, zise disprețuitor locotenentul. Nenorocitul ăla mic m-a pocnit cu o lopată. Da, da, așa a făcut, adăugă bărbatul indignat, trecându-și o mână peste creștetul aproape chel, ca și cum ar mai fi simțit încă dureri de pe urma loviturii.

— De ce? Ai fost și cu el un porc nesimțit? Întrebă femeia pe un ton mios.

— Eu..., începu el, dar expresia de pe fața lui imensă se schimbă brusc și bărbatul mârâi: Să nu îndrăznești să vorbești cu mine...

— Dacă tu ești locotenentul, vreau să știu unde e căpitanul, îl întrerupse femeia. Să nu-mi spui că se odihnește la locul lui special din cușca maimuțelor.

Bărbatul nu prea știa ce să înțeleagă, dar îi răspunse.

— E de serviciu în camera din față. Și ce e cușca maimuțelor? N-am auzit de așa ceva până acum.

— Nu, nici n-aveai motive să auzi, dar te asigur că te-ai potrivi perfect. E un loc aflat la suprafață, unde speciemenle impresionante ca tine se duc să mănânce banane. Și e și foarte popular — mulțimi de oameni vin doar ca să privească.

— Și mie îmi plac bananele, zise locotenentul, pe un ton ceva mai prietenos și plescăind din buze.

— Așa mă gândeam și eu, murmură ea.

Când ajunse în pragul ușii de la capătul culoarului, se opri puțin, pentru a privi încă o dată spre celelalte celule.

— Mai aveți pe cineva aici? Pe Drake sau poate pe Piele?

— Nu, deocamdată ești singură, o informă bărbatul.

Dezamăgită de acest răspuns și gândindu-se la ce putea fi mai rău, femeia se lăsă escortată afară din temniță și pătrunse într-un alt hol, zugrăvit în alb. Deși ochii abia i se adaptau la lumina strălucitoare, atât de diferită de întunecimea celei sale, reuși să zărească fugar intrarea principală a secției de poliție. Observă și că la biroul din față se mai afla un polițist,

o variantă mai tânără a locotenentului, care își întinsese gâtul pentru a o putea vedea mai bine. Bărbatul o zori însă spre dreapta, pătrunzând într-un coridor spre care dădeau o mulțime de uși închise.

— Gura îmi este foarte uscată. Aș avea nevoie de puțină apă, zise doamna Burrows.

— E mai bine să ai stomacul gol, o sfătui locotenentul, dând încetișor din cap, atunci când te întâlnești cu *Lumina Întunecată*.

Doamnei Burrows nu îi plăcu deloc cum sună. Încercă să își aducă aminte tot ceea ce îi povestise Will despre Lumina Întunecată și despre modul în care fusese interogat, în timp ce continuară să meargă pe alte coridoare, acompaniați de zgomotul ritmic al pașilor ei pe podeaua de gresie lustruită, un contrapunct delicat la tropotitul greoi al locotenentului.

Văzu o ușă deschisă undeva chiar în fața lor. Din camera aceea se scurgea o lumină puternică. Își îndreptă umerii și se pregăti, în timp ce polițistul o conduse înăuntru.

Primul lucru pe care îi căzură ochii fu un scaun, o mobilă butucănoasă făcută dintr-un lemn solid, înnegrit de vreme. Se afla în fața unei mese pe care era așezat un fel de dispozitiv despre care presupuse imediat că era Lumina Întunecată. Ochii i se abătură asupra celor doi ofițeri Styx înspăimântători ce stăteau de partea cealaltă a mesei. Îi mai văzuse în filmările lui Piele, dar nu se aflase niciodată atât de aproape de oamenii care, dacă era să îi creadă pe Will și pe Drake, erau răul întruchipat. În afară de cele două Rebecca, după cum trebuia să încerce tot timpul să își amintească. Aceștia erau însă adulți și nu se putea opri să nu se zgâiască la ei. Le

observă gulerele albe, apretate, pe care le purtau pe deasupra hainelor de un negru intens. Notă și luciul părului lor întunecat, dar și fețele palide, serioase și încruntate. Le văzu ochii, care păreau să ardă cu o intensitate diavolească și care o făceau să îi înghețe sângele în vine.

Locotenentul o așeză pe scaun și apoi îi trecu niște curele peste încheieturi, imobilizându-i mâinile pe brațele scaunului. Fusese atât de uimită de ființele acelea stranii, încât nu își dădu seama ce i se întâmplă decât atunci când polițistul începu să îi fixeze și picioarele. Își încordă brațele, trăgând de curelele late de piele, dar își dădu seama că se află la chere-mul lor. Pe urmă, locotenentul trecu o curea și peste fruntea femeii, lipindu-i capul de tetieră. Părțile laterale ale acesteia o obligau să privească drept înainte, spre locul în care se aflau cei doi Styx, de partea cealaltă a mesei.

Îl auzi pe bărbat plecând și închizând ușa în urma lui. Rămase singură cu cei doi Styx, iar camera fu învăluită de cea mai asurzitoare tăcere pe care o cunoscuse vreodată. Oamenii aceia bizari se uitau pur și simplu la ea, iar ochii lor străluceau ca niște diamante negre. Avu deodată senzația că, din moment în moment, cineva va striga „Stop”, iar ea va vedea camerele de luat vederi și echipa de producție... că nimic nu se întâmpla cu adevărat, ci era doar o scenă de film. Se opri. Nu! Vechea Celia Burrows încerca să pună din nou stăpânire pe ea, fiindcă acela era felul în care ea ar fi tratat situația. Trebuia să accepte realitatea dură pe care o trăia. Trebuia să își înfrunte demonii. Pe cei din fața ei.

Se mișcă deodată, întorcându-se în așa fel încât corpurile lor extrem de zvelte se arcuiră unul către celălalt.

Începură să gesticuleze și să vorbească într-o limbă pe care doamna Burrows nu o mai auzise niciodată. Cel mai asemănător zgomot la care se putu gândi era cel făcut de ruperea unor foi de hârtie. Vorba lor era urâtă și o făcea să se simtă chiar și mai încordată.

— De ce nu începeți odată? vorbi ea pe un ton sfidător. Faceți-vă treaba, sperietori de ciori cadaverice ce sunteți!

Cei doi tăcură brusc și se răsuciră spre ea.

— Cum dorești, zise cel din stânga cu o voce nazală și se întinse imediat spre dispozitivul de pe masă.

Gesturile îi erau repezite, aproape reptiliene. Degetele sale palide apăsă un comutator de pe o cutie mică și neagră, din care ieșea un cablu maro răsucit, care ducea la dispozitivul ciudat. Acesta semăna cu un fel de lampă, dar becul din centrul lui era foarte diferit de unul normal — era lilia-chiu, dar atât de întunecat, încât părea aproape negru.

Cutia de pe masă vibră puțin, dar se liniști imediat. Cei doi Styx reglară câteva butoane aflate în spatele lămpii. Când unul dintre ei își retrase mâna, doamna Burrows ar fi putut jura că deslușise pe fața sa umbra unui zâmbet care îi întinsese buzele subțiri. Văzu cum becul aruncă o lumină portocalie și apoi se stinge din nou.

Deodată, fără ca vreunul din Styx să se fi mișcat, camera păru să se cufunde în întuneric. Doamna Burrows se încordă, fiindcă avea senzația unei căderi în gol, iar apoi începură să îi pocnească urechile, ca și când ar fi coborât cu un lift foarte rapid. Îi clănțăneau dinții. „Iarăși asta”, gândi ea. Își aminti că avusese aceleași senzații când pornise dispozitivul din căruciorul doamnei Tantrumi, în parcul din Highfield.

Deși nu îi putea vedea din cauza întunericului, îi auzi pe cei doi Styx vorbind unul cu celălalt. Urmă un pocnet scurt, ca și cum ar fi fost apăsător un întrerupător, și apoi zări o scenă în care milioane de scântei minuscule cădeau pe ceea ce părea a fi suprafața calmă a unei mări. Încercau să o sperie cu efectele astea speciale? „Nu e chiar așa de rău”, își spuse femeia.

Apoi se înrăutăți.

Era ca și cum cineva ar fi încercat să îi pătrundă în cap, ca un vierme flămând care își croiește drum prin coaja unei piersici. Indiferent ce era de fapt, era mai mare decât un vierme — părea mai degrabă un fel de arici, dar extrem de diferit de cei pe care îi poți găsi în grămezile de frunze uscate din fundul grădinilor. Nu, acesta avea țepi de oțel foarte ascuțiți și nu se dădea în lături de la a provoca durere. Și ce durere! Doamna Burrows urlă în agonie, simțind că vietatea i se prăbușește brusc înăuntrul craniului, ricoșând dintr-o emisferă în cealaltă a creierului său. Își croi apoi drum spre înainte, oprindu-se chiar în spatele ochiului ei stâng și făcând-o să clipească involuntar din cauza spasmelor pleoapei. Se întoarse înapoi în mijlocul craniului, iar femeia se strâmbă, fiindcă îi revenise migrena, mai rea ca oricând, și era sigură că va vomita.

Ambii Styx începură să o bombardeze cu rafale de întrebări.

— Cum te cheamă?

— Ce scop ai?

— Ești împreună cu cel căruia i se spune Drake?

— Ce scop ai?

— Unde e Will Burrows?

- Unde e soțul tău, dr. Burrows?
- Unde sunt fetele pe care le cunoșteai drept Rebecca?
- Unde sunt fiolele cu Dominion?
- Numele? Scopul?
- Unde sunt fiolele cu Dominion?

N-avea de gând să răspundă, dar fiecare întrebare părea să fie lansată de undeva de departe, semănând cu o cometă înflăcărată ce plonja spre ea dintr-un cer fără stele. Iar când o loveau într-un final, era zguduită de cea mai insuportabilă dintre dureri. Tot corpul îi devenise rigid și se lupta cu legăturile care o fixau de scaun, iar hainele îi erau learcă de sudoare.

Cei doi Styx continuară să îi pună întrebări, repetându-le într-un ciclu infinit și introducând din când în când câte una nouă. Iar când venea o asemenea întrebare, era ca și cum o lovea o cometă și mai mare, și mai înfiorătoare, un bulgăre de plasmă pură.

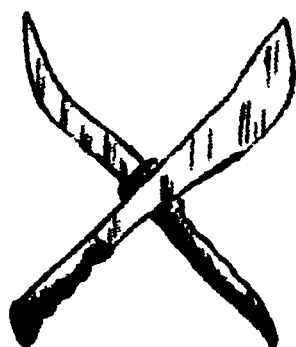
În tot acest timp, ariciul diabolic cuibărit în capul ei hoinărea și mergea oriunde avea chef. Vedeau în fața ochilor amintiri ale diverselor momente din viața ei; mai întâi ziua în care se mutase cu soțul ei în noua lor locuință din Highfield, apoi masa de la un local indian unde sărbătoriseră numirea lui în calitate de custode al muzeului din Highfield. Își aminti și după-amiaza în care îl aduseseră pe Will acasă pentru prima dată — la vremea aceea, era doar un țânc — și îl puseseră într-un țarc de joacă nou-nouț.

Ca un pachet de cărți de joc răsfoite întruna, aceste amintiri apăreau și dispăreau atât de repede, încât abia dacă reușea să țină pasul cu ele. Se întrebă dacă nu cumva îi trecea viața

prin fața ochilor fiindcă era pe punctul de a muri. Dar, nu, își dădu seama că de vină era lucrul acela care i se cuibărise în minte. Extrăgea absolut tot ce dorea, iar ea nu-l putea opri. Se simțea violată.

Încercă să se agațe de gândul că măcar se străduise să îl ajute pe Drake în lupta lui împotriva acestor oameni și, prin asta, îl ajutase și pe fiul ei, Will. Eșuase. Dar măcar încercase. Se simțea mândră de asta, chiar dacă *era* pe punctul de a muri.

Capitolul treizeci și patru

In vreme ce Will și tatăl său călătoriră în lungul pasajului, ajunseră din nou într-o secțiune căptușită cu ciupercă.

— N-am crezut niciodată că voi fi mulțumit să mă aflu din nou în ținutul ciupercii, zise Will, știind că asta înseamnă că se apropie de locul unde fusese odinioară submarinul. Mai apoi, începură să audă sunetul apei care cade și ajunseră la capătul pasajului. Puțul, spuse Will.

Pentru o vreme, se uitară amândoi în abisul întunecat, încercând să își tragă sufletul. Eliberându-se de povara rucsacurilor, Will se aplecă pe cât de mult îndrăzni dincolo de gura tunelului, pentru a vedea ce se află dedesubtul lor.

— Tu ai văzut ceva? întrebă dr. Burrows când Will se întoarse din nou cu fața spre el.

— Nu, suntem pe un fel de ieșitură, așa că nu zăresc prea multe.

— Al naibii de minunat, se plânse dr. Burrows. Presupun că acum va trebui să mergem înapoi și să încercăm pe următorul tunel.

Will scotea deja o frânghie dintr-un rucsac.

— Asta va fi mai rapid, zise el în căutarea unui punct de care să poată lega frânghia.

Se dădu înapoi până când găsi un bolovan. Înfășură frânghia în jurul lui și o înnodă zdravăn, apoi se întoarse pe marginea puțului și aruncă celălalt capăt în gol.

— Ar trebui să iei asta cu tine, îi spuse el tatălui său, dându-i unul din spray-uri. După aceea, pulveriză substanța pe haine, din spray-ul său, pe care îl prinse din nou de braț. Mai ai Browning-ul meu? întrebă el.

Dr. Burrows încuviință.

— Minunat. Așteaptă-mă aici, zise Will, după care se îndreptă spre buza tunelului.

— Și n-o să mai pățești prostia aia cu — știi tu — slăbiciunea aia a ta în legătură cu înălțimile? îl întrebă tatăl său.

— Mi-aș fi dorit să nu-mi fi amintit, răspunse Will, dar, nu, par să fiu în regulă.

Se dovedi într-adevăr că nu mai fu deranjat de dorințele iraționale care îl chinuiseră până atunci. Datorită gravitației reduse, aproape că nu trebuia să facă niciun efort pentru a coborî pe peretele vertical al puțului. Numai șuvoiul nesfârșit de apă îi îngreuna vederea, împiedicându-l să observe prea multe în jurul său. Continuă să se uite peste umăr, în caz că ar fi apărut păianjeni sau străluciri. Estimă că ajunsese la trei sferturi din lungimea frânghiei când zări gura unui alt pasaj. Era la același nivel cu el, dar la vreo treizeci de metri depărtare în lateral și nu reuși să aibă aderența necesară pe peretele învelit în ciupercă pentru a-i străbate fără să alunece. Hotărî să se balanseze ca un pendul pentru a ajunge în

gura pasajului. Într-un final, reuși să se arunce în deschizătura noului tunel.

Își țină pistolul Sten și spray-ul pregătite. Pasajul părea să fie în regulă, dar pulveriză de câteva ori din spray ca să fie absolut sigur. În momentul acela, auzi un sunet în spatele său. Era fâlfâitul unor aripi.

Se întoarse.

Era o strălucire.

Stătea la doar câțiva metri depărtare de el, cu aripile întinse și cu picioarele îndreptate către el.

— IISUSE! urlă Will.

Acționând din instinct, apăsă zdravăn pe butonul spray-ului.

Se așteptase ca ființa înaripată să fugă imediat, dar aceasta nu o făcu. Rămase acolo preț de câteva secunde. Pe urmă se întâmplă ceva cu adevărat straniu. Will nu putea compara decât cu împrejurările în care se presară sare pe un melc fără cochilie, iar bietul animal spumegă și explodează, devenind o masă inertă. Cam în același fel, doar că mult mai repede, prin toate încheieturile corpului strălucirii începu să se scurgă un lichid vâscos, în timp ce creatura tremura frenetic.

După câteva clipe, bucată cu bucată, strălucirea se descompuse pur și simplu. Primul care căzu fu abdomenul, care se desprinse de corp cu un fel de gălgâit. Imediat, capul i se aplecă pe o parte și se rostogoli cu totul, iar toracele, cu aripile încă atașate, porni în picaj, dispărând în vid sub privirile uluite ale lui Will.

Îi trebuiră câteva momente bune să își revină de pe urma spaimii, dar apoi Will începu să râdă de ușurare.

— Ei bine, Drake, complimente pentru marfa asta! strigă el.

În mintea doamnei Burrows licări o noțiune, aidoma unei voci plăpânde care strigă în haosul cețos al minții sale. Femeia părea să dețină încă puțin control asupra respirației, așa încât începu să își adâncească fiecare inhalație, ținând aerul în plămâni din ce în ce mai mult înainte de a-l elibera. O parte a minții ei se limpezi pentru o clipă, ca și cum un vânt puternic ar fi risipit ceața, iar ea se încleștă de amintirea învățăturilor maestrului ei de yoga. La început era vagă, dar mai apoi, concentrându-și fiecare fibră a corpului, reuși să se prindă de amintirea aceea.

„Mă rog să am puterea să-i alung pe cei ce vor să-mi tulbure armonia minții”, începu ea să gândească sau să spună — nu își dădea prea bine seama —, repetând la nesfârșit aceste vorbe.

Își simțea în continuare trupul de parcă ar fi fost o nuia de lemn îndoită, pe punctul de a se frânge, dar ariciul teribil din mintea ei părea să nu mai fie la fel de energic și de eficient.

„Mă rog să am puterea să-i alung pe cei ce vor să-mi tulbure armonia minții.” Continuând să repete această mantra și menținând ritmul respirației, constată că se petrece un lucru straniu.

Acolo unde odinioară fusese întuneric, acum era lumină.

Era ca și cum ar fi fost aruncată într-o cu totul altă realitate, în cea pe care o părăsise în momentul în care agenții Styx declanșaseră Lumina Întunecată. Pentru început, reuși

să vadă în jurul ei și se pomeni din nou așezată pe scaunul din încăperea puternic luminată. Îi privi pe Styx. Unul dintre ei repeta șirul constant de întrebări, în timp ce tovarășul său le pune pe cele cu totul noi. Spre mirarea ei, constată că răspunde de bunăvoie acestor întrebări și încă într-un mod destul de detaliat. De bunăvoie, dar fără să vrea.

Bărbatul o întreba tot ceea ce știe despre Drake; ce îi spusese acesta câtă vreme se aflaseră în suprasol, unde o dusesse și dacă se mai întâlnise și cu alți membri ai rețelei sale.

„Cred că vă cam ajunge”, hotărî acea parte a minții ei care se afla încă în camera luminoasă, iar doamna Burrows se opri în mijlocul unei propoziții, încetându-și povestirea despre Drake. Agentul Styx se încruntă și o privi nedumerit.

— Continuă! lătră el.

— Ia mai cară-te! Ai aflat tot ceea ce trebuia să știi! strigă ea, după care își încleștă gura.

Celălalt Styx își încetă brusc șirul întrebărilor repetitive, iar cei doi se priviră unul pe celălalt. Cel din spatele dispozitivului ajustă unul din butoane, iar becul o inundă cu o lumină de un portocaliu și mai strălucitor. Ariciul cumplit se mări, devenind cât o pisică, și începu să se agite cu mai multă putere, în timp ce țepii îi sfârâiau de energie pură. Atâta timp cât doamna Burrows își continua exercițiul de meditație, ariciul nu putea decât să dea ocol minții ei. Pur și simplu părea să nu mai fie capabil să se strecoare înăuntru.

Agentul Styx umblă din nou la reglaje, iar lumina portocalie ce se revărsa din lampă deveni și mai strălucitoare. Ariciul era mare cât un câine, dar doamna Burrows constată că încă îl poate alunga, rămânând în același timp în camera

luminată. Avea în minte o imagine a ei mergând pe bicicletă și jonglând în același timp. „Dacă femeile sunt bune la ceva, atunci se pricep să facă mai multe lucruri deodată”, jubilă doamna Burrows.

Agentul Styx mări de câteva ori intensitatea Luminii Întunecate, până când Doamna Burrows simți că nu mai poate suporta.

— Mă rog să am puterea să-i alung pe cei ce vor să-mi tulbure armonia minții, pronunță ea destul de clar, știind de data aceasta că rostește cuvintele cu voce tare, după care leșină.

I se storsese până și ultima picătură de energie din corp. Într-o clipă, locotenentul, însoțit acum și de un căpitan ceva mai tânăr, intră în cameră și începu să dezlege legăturile doamnei Burrows.

— Ați obținut ceea ce doreați? întrebă căpitanul, simțind că era ceva în neregulă.

— Nu ne-a permis să pătrundem, zise unul dintre Styx, iar locotenentul se opri din ceea ce făcea și se holbă, împreună cu colegul său, la silueta uscățivă.

— Dar nimeni n-a mai reușit asta, zise uimit locotenentul.

Cei doi Styx rămaseră tăcuți.

— Să înțeleg deci că nu ați terminat cu ea, îndrăzni căpitanul.

— Nu, și în câteva ore, după ce-și va recăpăta cunoștința, o să repetăm procedura. O s-o facem de-atâtea ori cât este nevoie, zise agentul Styx din spatele Luminii Întunecate.

— O s-o înfrângem până la urmă, îl aprobă celălalt Styx.

- Chiar dacă asta o va omori? întrebă locotenentul.
Ambii Styx ridicară indiferenți din umeri.
— Asta este, ziseră ei, aproape la unison.

După ce urcă înapoi, până în locul în care îl aștepta tatăl său, Will avu nevoie de o bună bucată de vreme ca să îl convingă că ar trebui să încerce să exploreze noul pasaj. Dr. Burrows își dădu acordul într-un târziu și coborî pe frânghie, plângându-se cu voce tare. Will repetă călătoria de câteva ori pentru a aduce tot echipamentul și apoi plantă o altă baliză radio înainte să pornească în lungul tunelului, dar se pomeniră curând la o bifurcație. Aleseră la întâmplare direcția în care să meargă, dar dădură imediat de o altă intersecție și apoi de alta, iar curând nu mai avură nici cea mai mică idee în ce direcție se deplasează.

Cel mai important lucru era însă că începuseră să dea peste pante extrem de abrupte.

— Presupun că am coborât destul de mult de-acum, observă Will, chinându-se să își țină echilibrul pe un plan înclinat.

Dr. Burrows nu era deloc mulțumit. El nu fusese de acord să părăsească atât de repede stratul geologic pe care îl urmaseră până atunci.

— Nu știm unde mergem, habar n-avem încotro ne îndreptăm, fredona el într-un mod destul de posac.

— Nu știm *niciodată* încotro..., dădu să îi răspundă Will când auziră amândoi un zgomot ca un murmur venind de undeva din fața lor.

Will își pregăti într-o secundă spray-ul, iar dr. Burrows scoase pistolul Browning din buzunarul jachetei și îl aținti agitat spre întunericul care-i înconjura.

— Stai așa, tată, fiindcă nu văd nicio târâtoare îngrozitoare, îi șopti Will, folosind vizorul pentru a examina porțiunea de tunel din fața lor.

Ascultară amândoi.

Se auzi din nou. Nu era doar un murmur, ci o voce, o voce umană pe care Will o recunoscuse imediat.

— Parcă ar fi Chester! îi spuse el tatălui său.

— Ai grijă! Ar putea fi Limitatorul ăla, își preveni dr. Burrows fiul în șoaptă. Poate e o capcană.

— Nu, ăsta e cu siguranță Chester, hotărî Will, abia reușind să își stăpânească entuziasmul. Își îngroșă vocea cu câteva octave, făcând-o să pară cât mai bărbătească posibil. Chester Rawls, tu ești? strigă el.

Tăcere. Apoi răspunse Chester.

— Will?

— Chester! izbucni Will, folosindu-și de această dată vocea sa obișnuită. Sigur că eu sunt! Sunt aici cu tata și suntem amândoi în regulă.

— Slavă Domnului! Știam eu că o să scăpați! Elliott și Martha sunt împreună cu mine și cu toții ne simțim bine. Dar de ce ți-ai îngroșat vocea și mai ales *unde* naiba ești? Nu pot să te văd, dar pari să fii extrem de aproape.

— Așa pari și tu! Eu mi-am reparat vizorul, deci o să încercăm să venim spre voi, propuse Will. Continuă să vorbești, ca să vă putem găsi.

— Te-am auzit și te-am înțeles perfect, confirmă Chester. *Și ale lor picioare, în vremuri de demult, călcat-au pe al Angliei**..., începu el să cânte, deși atât de fals față de melodia originală, încât era de-a dreptul dureros să îl asculți.

Se întâmplă apoi un lucru straniu. Când Will și dr. Burrows porniră prin labirintul de pasaje și tunele, vocea lui Chester începu să se stingă și nu văzură nici urmă de el sau de ceilalți. Uimiți, Will și dr. Burrows se întoarseră în punctul de unde porniseră și descoperiră că îl pot auzi din nou pe Chester.

— *Înainte, soldați creștini, vă ridicați la luptă...*, continua băiatul să cânte.

— Chester, mă auzi? Încetează o secundă cu lălăiala asta îngrozitoare, zise Will

— Bineînțeles că te aud. Dar unde naiba ai fost? Te așteptăm aici ca niște fraieri și începe să mă doară gâtul de la cântat.

Dr. Burrows se hotărî să intervină.

— Chester, sunt dr. Burrows. Cred că știu ce ni se întâmplă. S-ar putea să fi nimerit într-o formațiune similară cu galeriile șoaptelor din bisericile sau catedralele mai mari. Am văzut așa ceva la Catedrala St. Paul. De fapt, dispunerea tunelelor, poate și datorită faptului că sunt căptușite cu ciupercă, ne reflectă vocile. Am putea fi foarte departe unii de alții — poate chiar la distanță de kilometri —, dar vocile ni se transmit grație acestei acustici speciale.

---

* Imn religios intitulat „Jerusalem”, pe versuri de William Blake (n. trad.).

— Atunci rămâneți unde sunteți, fiindcă e rândul nostru să vă căutăm, interveni și Martha în conversație, pe un ton hotărât.

Trecură mai bine de zece minute înainte ca Chester, Elliott și apoi Martha să apară de după un colț și să li se alăture.

— Chester! strigă Will, sărind când îi văzu pe cei trei prin vizorul său.

— A fost foarte ciudat. Un radio din ciupercă! Acum chiar că le-am văzut pe toate! exclamă Chester. Când se apropie însă destul de mult pentru a observa uniformele militare ale lui Will și ale doctorului Burrows, dar și noile lor arme, amuți deodată, holbându-se prostit la cei doi.

— Chester, nici n-o să-ți vină să crezi unde-am ajuns. Am găsit un fel de adăpost ascuns și un râu pe care l-am urmat până la suprafață, răspunse Will. Ne-am dus înapoi în Highfield. Am fost *acasă*.

— Acasă? se înecă Chester, aproape incapabil să accepte ceea ce îi spusese Will.

— Da, iar numărul ăla pe care tu, Elliott, îl tot repetai când aveai frisoane... am descoperit ce este, zise Will.

— Număr? întrebă fata, încercând să își dea seama despre ce vorbește Will. Apoi îi pică fisa. Numărul de urgență! Deci l-ai văzut! Drake e în viață!

— Cu siguranță, încuviință Will. Ne aștepta în Highfield.

Din umbrele din spatele lui Chester ieși deodată o siluetă care se repezi către ei. Will strigă „Atenție!” și apoi pulveriză în direcția aceea o cantitate apreciabilă de repelent.

Bartleby se opri pe loc, dând haotic din picioare pe podeaua de ciupercă, și țâșni înapoi în tunel, scheunând supărat.

— Am crezut că e un păianjen, zise Will fără prea multă părere de rău. Înțeleg că l-ați primit înapoi pe trădătorul ăsta.

— O fi el trădător, dar tocmai ne-a condus până la voi, răspunse Chester. În plus, tocmai tu te-ai găsit să vorbești — *tu*, care-ai primit-o înapoi pe mincinoasa aia de geamănă?

Se priviră în ochi, având amândoi chipurile împietrite, dar apoi Will rosti „*Touché*” și izbucniră în râs.

Chester făcu doi pași uriași spre prietenul său și îl luă în brațe.

— Will, îmi pare atât de bine să te văd, spuse el. Dar nu sunt sigur că o să te pot ierta vreodată fiindcă ai fost într-o scurtă vacanță în suprasol fără să mă iei și pe mine.

— Ba o să mă ierți când o să vezi mâncarea pe care am adus-o cu noi. Ai vrea niște curry? întrebă Will.

— Mănânci, calule, ovăz? chicoti Chester.

Martha aprinse un foc pentru a încălzi mâncarea, iar Elliott începu să scotocească în rucsacul cu echipament pe care i-l trimisese Drake. Dr. Burrows se trase deoparte și începu să mâzgălească frenetic în jurnal, în timp ce Will îi povesti lui Chester despre portul subteran și despre călătoria lor până la suprafață.

— Deci, dacă urmăm traseul acestor balize radio, putem să ajungem acasă. Chiar așa de simplu e? întrebă Chester. Și încă fără să trebuiască să ne plimbăm prin Adâncuri sau prin

Colonie. Băiatul își ridică pumnul strâns în aer. Victorie! urlă el.

— Mda, dar nu uita ce ne-a spus Drake — trebuie să ne asigurăm mai întâi că fiolele de Dominion au fost distruse, îi aminti Will.

— Și cum facem asta? întrebă Chester, arcuindu-și sprâncenele. Dacă soldații Styx nu au ajuns la timp în submarin și dacă au reușit cumva să supraviețuiască exploziei, până acum fie au fost mâncați de păianjeni sau de străluciri, fie...

— Fie sunt încă pe-aici și se ascund, îl întrerupse Will.

— Ar putea fi la kilometri întregi depărtare, zise Chester gânditor. Iar dacă *au reușit* să intre în submarin, atunci s-ar putea să fie cu mulți kilometri *mai jos*. Haide, Will, cel mai probabil este că nu mai sunt printre noi, nu-i așa?

— Drake vrea să ne asigurăm de asta, insistă Will.

— Atunci asta o să facem, interveni Elliott pe un ton hotărât. Îi ascultase pe cei doi băieți, în timp ce întorsese în mâini, aproape cu respect, cele două pistoale Sten pe care le adusesese Will. Putem să organizăm o potără și să vedem dacă Bartleby găsește vreo urmă. Iar dacă submarinul s-a agățat undeva mai jos, s-ar putea să trebuiască să mergem până acolo ca să-l verificăm.

— Dar dacă e tocmai în fundul puțului? întrebă Chester.

Nu obținu răspuns la întrebarea sa, dar nu îi păsa prea tare, fiindcă în momentul acela Martha îi anunță pe toți că e gata masa.

Explorare pasaje, cu Martha, care îl ținea din scurt pe Bartleby, deschizând drumul. Motanul părea să fi intrat în febra

vânătorii și adușmeca mereu ciuperca. Coborâră din ce în ce mai jos, până când ajunseră în caverna imensă pe care explozia declanșată de Elliott o săpase în peretele puțului. Odată aflați acolo, folosiră frânghiile lui Drake pentru a ajunge în cealaltă parte a cavernei, dincolo de locul în care stătuse submarinul și pătrunzând într-unul din tunelele care porneau de acolo.

Porniră în lungul lui și, tocmai când Martha se pregătea să spună că ajunseseră probabil din nou lângă puț, Will și Chester făcură o descoperire care avea să schimbe totul.

— Tată, trebuie să vezi asta! strigă Will.

— Acum ce mai e? răspunse dr. Burrows pe un ton arțăgos.

Se ținuse în urma grupului, teoretic pentru a-i proteja pe ceilalți de atacurile păianjenilor. Fusesse însă limpede că nu e prea vigilant, iar tubul cu repelent rămăsese îndesat în buzunarul jachetei. În plus, fusese ciudat de necomunicativ în ultimele două ore.

Când se alătură fiului său, dr. Burrows văzu un bolovan imens care se ridica din stratul de ciupercă și pe care era săpat simbolul cu trei vârfuri.

— Da, strigă el, dându-și repede jos rucsacul din spate.

Începu să îl răscrolească și pescui fotografia alb-negru făcută de marinarul de pe submarin.

— Aha! Este exact aceeași piatră, confirmă el, ridicând poza pentru a o compara cu stânca din fața sa.

— Și, Martha, ai dreptate — am ajuns din nou pe marginea puțului, adăugă Will. Privi în jos, spre întunericul brăzdat de șuvoaiele de apă, întrebându-se unde ar fi putut

fi submarinul. Se întoarse apoi cu fața la tatăl său. Dar ce reprezintă acest semn, tată? Că suntem abia la începutul rutei desenate pe harta de pe tăblițele tale? Asta n-are niciun sens, fiindcă e tare greu de ajuns de la Por până aici.

Dr. Burrows nu îi răspunse, preferând să își treacă degetele peste simbolul săpat în stâncă.

— Tată, dacă stau bine și mă gândesc, nu văd cum ar putea fi locul ăsta *începutul* drumului.

Dr. Burrows privi în sus, iar pe fața sa se lăți încet un zâmbet satisfăcut și aprobă din cap.

— Ești băiat bun, Will, ai înțeles și tu. După ce ai reușit să așezi tăblițele în ordinea corectă, am presupus că descriau ruta de la stânga la dreapta. Am greșit însă folosind convențiile noastre moderne, fiindcă ar fi trebuit să judec cu mai mult simț practic. Adevărul e că tăblițele descriu drumul de la dreapta la stânga. Presupunerea mea că acest simbol trebuie să fie *începutul* drumului a fost deci total eronată. Nu, el marchează *sfârșitul*.

— Păi, dacă tot ne oprim aici, aș putea face un ceai, se oferi Martha, dar nimeni n-o băgă în seamă, cu atât mai puțin dr. Burrows, care își pusese din nou rucsacul în spinare și o pornise la drum.

— Nu-nțeleg! Dacă ăsta e sfârșitul drumului, unde naiba e restul? Întrebă Will. Unde se duceau oamenii aceia după ce ajungeau aici?

— Credința, îi răspunse dr. Burrows.

— Hî?

— Fizica, de exemplu... Atracția gravitațională redusă pe care o experimentăm aici este motivul pentru care am

supraviețuit după ce am căzut mii de kilometri, zise dr. Burrows, aruncând în sus globul luminos și prinzându-l apoi de șnurul cu care era legat. Își băgă mâna prin sfoară și începu să o rotească în jurul încheieturii mâinii, până când globul îi ateriză cuminte în palmă. Dacă se continuă drumul către centrul oricărui corp masiv — al acestei planete, de exemplu —, rezultă că gravitația va continua să scadă și mai mult. Poate până aproape de zero. Poate către o zonă în care gravitația e zero.

— Îmi pare rău, tată, dar nu..., încercă să spună Will.

— Eu nu vorbesc însă doar de credință în legile fizicii. Mă refer și la credința în convingerile cuiva. Mi-a lipsit credința mult prea multă vreme, iar credința poate muta munții din loc și îți poate deschide ochii spre priveliști cu totul noi.

— Eu vreau să știu: ne oprim aici sau nu? întrebă Martha din nou.

Dr. Burrows continuă însă să vorbească, privind doar spre fiul său.

— Mă crezi îngâmfat și egoist, Will, dar unele idei sunt pur și simplu prea importante pentru a se poticni de persoane. Îmi pare rău dacă simți că nu am fost un tată bun, dar va veni și ziua când vei înțelege. Se apropie de fiul lui și începu să scotocească în buzunar după baliza radio, apoi o scoase și o agită în fața ochilor lui Will. Vei putea să mă găsești, dacă vei dori. Depinde doar de tine.

— Ce vrei să spui? întrebă Will.

Dr. Burrows trecu pe lângă Will și, când ajunse pe margine, făcu un salt în gol.

— Tată! strigă Will, întinzându-se spre dr. Burrows într-un efort disperat de a-l opri, deși n-avea cum să ajungă la el.

Dr. Burrows dispăruse.

— Nu, șopti Chester.

Martha și Elliott veniră repede ca să îl privească pe dr. Burrows cum cade în spirală în hăul de dedesubt, ținând în mână globul luminos, care luci din ce în ce mai stins până când dispăru cu totul.

— Tocmai s-a sinucis, rosti Martha neîncrezătoare. E cumva nebun?

Încă șocați de gestul savantului, rămaseră cu toții privind în gol, la întunericul nesfârșit. Will începu deodată să fluiera printre dinți, exact în felul în care o făcea dr. Burrows când era adâncit în gânduri.

— S-ar putea să fie puțin sărit de pe fix, dar nu e nebun, răspunse el într-un târziu, privind-o pe Martha. Ceea ce spunea despre gravitație e destul de logic.

— Will, te simți bine? întrebă Chester.

Își așează o mână pe umărul prietenului său, îngrijorat de detașarea cu care privea acesta saltul mortal al doctorului Burrows. Nu era reacția la care s-ar fi așteptat Chester.

— Într-adevăr, gravitația ar trebui să fie și mai redusă către centrul planetei, nu-i așa? medită Will cu voce tare.

— Și ce dacă? se burzului Chester. Doar n-avem de gând să testăm lucrul ăsta, nu-i așa?

Will încuviință, însă nu ca răspuns la întrebarea lui Chester, ci ca și cum și-ar fi amintit ceva.

— Martha, nu ne-ai spus niciodată cum se cheamă puțul ăsta. Nu au toate cele Șapte Surori nume? întrebă el, dându-și jos rucsacul și începând să răscolească prin el.

— Nathaniel și cu mine n-am ajuns niciodată pe aici, răspunse Martha, clătinând din cap, iar după ce a murit el, n-am vrut să mai am de-a face cu locul ăsta.

Will zâmbi ca pentru sine.

— Dar ar trebui să aibă un nume. Totul are un nume. De ce nu i-am spune „Afumata Jean”, după mătușa mea, fiindcă apartamentul ei e și el un fel de gaură neagră? propuse el.

Luă din rucsac câteva balize radio și două dispozitive mai mari — receptoarele —, după care și-l puse la loc în spate. Se întoarse apoi spre Chester, Elliott și Martha.

— Vorbește cu mine, Will. Ce vrei să faci cu chestiile astea? întrebă Chester, încruntându-se.

Will ridică unul dintre receptoare. Mânerul de pistol îl făcea să semene cu o armă butucănoasă, atâta doar că avea o antenă parabolică micuță la capăt și un indicator în partea de sus. Îl porni și apoi îl aținti către hăul în care se aruncase tatăl său. Baliza pe care o purta dr. Burrows făcu acul indicatorului să oscileze, iar receptorul începu să ticăiască ușor.

— Ăla e tata, zise Will, după care roti ușor receptorul, iar indicatorul arată un semnal ceva mai slab, și ticăitul se rări. Iar acela e drumul către portul părăsit.

Will merse până la bolovanul pe care era sculptat simbolul.

— Hai să marcăm și locul ăsta, zise el, activând o altă baliză radio și ascunzând-o apoi într-o crăpătură a pietrei. Am să vă dau câte una la fiecare, adăugă el, împărțind balizele lui Chester, Elliott și Martha.

Băiatul făcu lucrul acesta atât de repede, încât niciunul nu apucă să îl refuze.

— De ce am nevoie de asta? vru să știe Elliott, examinând baliza.

— Will? făcu și Chester, pe punctul de a își pierde răbdarea.

— Da, era să uit, o să aveți nevoie și de asta, adăugă Will, îndesând receptorul în mâinile lui Chester. Urmează firimiturile și vei ajunge acasă.

— Nu fi prost, n-am de gând să merg nicăieri fără tine, mârâi Chester, care se înfuriase. Pe când încerca în zadar să îi dea dispozitivul înapoi lui Will, acesta prinse semnalul balizei de pe piatră și începu să scoată sunete ascuțite. Nu vreau chestia asta!

Will părea să fi intrat însă într-o lume a lui și nu mai asculta niciun cuvânt din ceea ce i se spune.

— Aș pune pariu că gemenele au ajuns în submarin și acum sunt și ele undeva în Afumata Jean. Chicoti încetișor. Nu e simpatic? Styx mi-a spălat creierul cu Lumina Întunecată, ca să mă sinucid sărind în gol, iar Drake m-a ajutat să scap de obsesie. Iar acum asta e exact ceea ce...

Chester observă o scânteiere în ochii prietenului său, iar asta nu prevestea nimic bun.

— Will, zău dacă nu..., începu el, întrerupându-și prietenul, dar nu apucă să încheie propoziția.

Will porni cel de-al doilea receptor și, călcând pe urmele tatălui său, o zbughi la fugă spre puț.

Se aruncă exact de pe margine.

— Nu! Nebunul naibii! urlă Chester, dar Will nu îl mai auzi, fiindcă în urechi nu îi răsuna decât vâjâitul aerului.

De-a lungul timpului petrecut în secția de poliție, locotenentul văzuse și auzise lucruri greu de imaginat pentru o persoană obișnuită. De aceea, era cumva amorțit și se comporta ca și cum și-ar fi ridicat un zid protector menit să țină ororile la distanță.

Bariera aceea nu părea însă să mai funcționeze acum, când stătea dincolo de ușa închisă. Țipetele erau înfiorătoare — erau strigătele de agonie ale unui suflet sfâșiat. Și nu își dădea seama cum de se prelungeau într-atât, răsunând aproape fără încetare, cu excepția unor scurte pauze de respirație.

Apoi, deodată, se coborî o tăcere care era chiar mai înfiorătoare decât strigătele.

Auzi pașii căpitanului, care tropăia pe pardoseala de gresie, venind în direcția lui. Bărbatul abia dacă parcursese jumătate de coridor când se opri și privi fugar ușa închisă. Se strâmbă, nemulțumit că interogatoriul dura atât de mult, după care se întoarse pe călcâie și începu să se îndepărteze, probabil ca să se întoarcă la locul său din spatele tejghelei. Asta în caz că și alți Styx se hotărau să vină la secția lor.

Mulțumit să rămână singur, locotenentul își șterse transpirația de pe frunte. Pentru o clipă, fața i se contorsionă, de parcă ar fi fost gata să plângă. Nu știa de ce se simte în felul acela, dar se gândi că toată mizeria și suferința pe care le acumulase în decursul anilor începuseră să dea pe dinafară. Își veni în fire chiar în momentul în care auzi murmurul vocilor celor doi Styx și ușa se dădu de perete.

Bătrânul Styx ieși hotărât, însoțit de mai tânărul său asistent.

— Ați terminat? întrebă locotenentul.

Bătrânul Styx îl privi, ușor surprins de interesul manifestat de bărbat.

— Am obținut ceea ce aveam nevoie, răspunse el scurt. Ca întotdeauna.

— Ăăă... ea... este ea... vreau să zic... mai e încă...? se bâlbâi locotenentul.

Bătrânul Styx își arcui sprâncenele și apoi dădu drumul unui torent de cuvinte.

— Dacă vrei să mă întrebi dacă femeia Burrows mai e încă în viață, află că inima îi mai bate și mi s-a părut că încă respiră, urmă el, după care se dădu la o parte din pragul ușii. Verifică și singur.

Locotenentul păși în șuvoiul de lumină care se scurgea din încăpere. Văzu spătarul scaunului de care era încă legată doamna Burrows. Unul dintre Styx îi desfăcuse cureaua din jurul capului, iar acesta era căzut în piept, nemișcat. Dincolo de ea, văzu trei agenți Styx care împachetau un set de lămpi cu Lumină Întunecată. Trebuie să fi fost cel puțin șase sau șapte, dar, în momentul acela, locotenentul era atât de copleșit, încât nu reuși să le numere.

— A fost o nucă tare, comentă tânărul asistent, cu aerul detașat al unui doctor ce discută situația unui pacient. Una dintre cele mai tari.

— Da, îl aprobă bătrânul Styx. Neobișnuit de rezistentă. Își flutură mâna în direcția corpului inert al doamnei Burrows. Ceea ce vezi e doar o găoace. Mi-e teamă că n-a mai

rămas prea mare lucru în ea — a trebuit să sfâșiem *toate* barierele. Și asta e păcat, fiindcă speram să o mai putem folosi și pe viitor.

— Probabil că n-o să supraviețuiască nopții ăsteia, zise tânărul asistent.

— Mă întrebam..., începu locotenentul, dar vocea i se stinse când ochii bătrânului Styx se ațintiră asupra lui.

— Da? spuse bătrânul Styx.

— Dacă tot nu mai are mult de trăit, aş putea s-o îngrijesc, zise repede locotenentul.

Bătrânul Styx își înclină capul, ca și cum ar fi așteptat o explicație. Cererea locotenentului era mai mult decât neobișnuită.

— Vreau să spun, decât să o las să moară în temniță. Chiar dacă a fost un suprasol, mie... mie mi s-a părut a fi o persoană bună, bâigui locotenentul și apoi tăcu, privindu-și picioarele.

Pentru un moment, nimeni nu scoase niciun cuvânt, iar apoi unul dintre ceilalți Styx ieși din cameră, ducând în brațe o lampă cu Lumină Întunecată și îndreptându-se spre celălalt capăt al coridorului.

Bătrânul Styx zâmbi, dar zâmbetul său nu avea nimic plăcut — era cel al cuiva care aflase ceva de care s-ar putea folosi pe viitor și chiar avea de gând să o facă.

— Locuiești împreună cu cineva, domnule ofițer? întrebă bătrânul Styx. O să trebuiască să fie îngrijită și câtă vreme ești la serviciu.

— Cu mama și cu sora mea, răspunse bărbatul.

— Ia-o atunci, dar să știi că ar fi mai milos din partea ta să o lași să se stingă în temniță, zise bătrânul Styx, după care se îndepărtă, cu tânărul asistent la câțiva pași în urma sa. „Toți caii regelui și oamenii lui / Pe Humpty la loc nu-l vor face”*, recită el fără să privească înapoi.

Locotenentul așteaptă până când agenții Styx dispărură din vedere și apoi își băgă un deget pe sub gulerul strâns. Era năclăit de sudoare. Nu știa ce îi venise. Nu ar fi trebuit să îi înfrunte în felul acela. Dar simțise că nu are încotro.

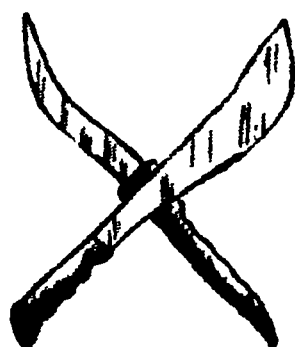
Trase adânc aer în piept, ca să se pregătească, și apoi intră în camera luminoasă.

---

* Vers dintr-o populară poezie pentru copii. Humpty Dumpty este un ou care se sparge căzând de pe un zid (n. tr.).

Capitolul treizeci și cinci

De data aceasta, Will era pe deplin conștient. Prăbușindu-se cu viteză, începu să se rotească necontrolat și reușea să se oprească doar pentru ca, în secunda următoare, să înceapă din nou. Forța centrifugă era atât de mare, încât simțea că îi pocnește capul și că o să i se facă rău. Descoperi însă repede că, dacă își depărtează membrele precum parașutiștii, poate să împiedice rotațiile acelea neplăcute, iar căderea devenea cu mult mai lină. Schimbând unghiul mâinilor și picioarelor, reuși să își controleze și zborul, în ciuda rezistenței pe care o opuneau rucsacul său umflat și armele pe care le luase cu el, și să evite coliziunile cu pereții puțului.

Căzu și căzu și căzu, o vreme destul de îndelungată pentru a-și pune întrebarea dacă mișcarea aceea avea să se termine vreodată. Să se termine *cu bine*.

— Ce-a fost în capul meu? urlă la șuvoaiele care cădeau împreună cu el, lingându-și buzele și simțindu-le sărate.

Încercă să șteargă umezeala de pe lentilele vizorului, pentru a vedea mai limpede împrejurimile, dar această mișcare

îl dezechilibra, făcând ca traiectoria sa să devină haotică. Își întinse repede brațul. Viteza era atât de mare, încât totul trecea pe lângă el într-un fel de ceață, dar se străduia să se uite după submarin. Îi promisese lui Drake că o să se ocupe de gemenele Rebecca și de Limitator și nu avea de gând să îl dezamăgească.

Reuși să zărească acul receptorului radio oscilând în cadranul său și aproape că auzi și sunetele pe care le emitea acesta. Tatăl său era undeva mai jos.

Tatăl său...

Și dacă dr. Burrows se înșelase în chip tragic? Dacă gravitația nu era mai slabă de atât sau dacă, mai degrabă, puțul nu era suficient de adânc pentru a ajunge în zonele în care gravitația scădea cu adevărat?

Dumnezeule, nu se gândise la asta!

Când se aruncase de pe margine, i se păruse cel mai ni merit lucru cu putință... îl ascultase pe tatăl lui vorbind despre credință, iar cuvintele i se păruseră pline de miez. Pentru prima dată, după mult timp, Will înțelesese cu adevărat de ce se comportase dr. Burrows într-un mod atât de egoist. Își dorise atunci să arate că și el are credință. Credință în tatăl său.

Dar acum... ei bine, trebuie să fi fost cu adevărat nebun că sărise. Poate că era un gest mult prea mareș.

Observă apoi că vântul care îi bătea direct în față părea să fi scăzut în intensitate. Nu îi mai tăia răsuflarea. Și, deși nu putea fi sigur, pentru că schimbarea se produsese treptat, ar fi putut jura că nu mai cade atât de repede.

Receptorul continua să ticăiască mai mult pentru sine, dar încă nu reușea să vadă vreun semn care să îi arate că se

apropie de fundul puțului. Zărea doar strălucirea stacojie a rocilor incandescente de pe margini. Când trecea pe lângă aceste porțiuni încinse, simțea o căldură intensă pe piele timp de câteva milisecunde și auzea un șuierat, ca și cum șuvoaiele de apă de mare s-ar fi transformat instantaneu în vapori.

La un moment dat, deveni absolut sigur că nu mai cade la fel de repede.

Reuși să șteargă umezeala de pe lentile fără să își provoace rotații necontrolate. Iar acum putea studia pereții pe lângă care trecea și modelele picăturilor schimbătoare de apă care se deplasau odată cu el.

Ceva mai târziu, începu să se simtă de parcă ar fi plutit, dar își dădu seama că senzația aceea putea fi o festă pe care i-o juca propria minte, obosită de căderea îndelungată. Prinse să audă și un răpăit grav. Poate că îl însoțise încă de la început, dar el îl sesiză abia acum.

Ascultă cu mai multă atenție, iar sunetul păru să devină mai puternic, mult mai puternic decât vâjâitul aerului. Privi în jos.

Cine producea sunetul acela?

În minte îi veni imaginea unor roți dințate imense, probabil o amintire vagă a unei povești pe care o citise când era mic. Încercă să o alunge, dar aceasta persistă. Poate *chiar* se îndrepta spre sala motoarelor care puneau în mișcare Pământul, plină de uriași care făceau să funcționeze mașinării la fel de uriașe.

Clătină din cap, încercând să se smulgă din viziunea aceea copilărească.

Din cauza răpăitului, nu mai reușea să audă zgomotele receptorului radio, dar văzu că indicatorul o luase razna.

Privi din nou în jos.

Acolo!

Cu coada ochiului, prinse o scânteie minuscule de lumină, aflată undeva foarte departe.

O pierdu din vedere din cauza unei pale de vânt care îl roti puternic și apoi nu mai reuși să o zărească. Oare fusese cu adevărat o luminiță? Știa însă sigur că nu fusese lavă — nu avea culoarea potrivită.

Regăsi însă luminița. Indicatorul receptorului radio părea să indice și el un nivel crescut al semnalului când Will îndreptă antena în direcția luminii. Își înclină mâinile și picioarele și se îndreptă în direcția aceea.

Pe măsură ce lumina devenea din ce în ce mai puternică, el era tot mai nesigur. Era oare o idee bună? Deși receptorul îi arăta că baliza radio a tatălui său se afla în apropierea luminii, nu putea elimina total posibilitatea ca acolo să îl fi așteptat soldatul Styx.

Viteza i se diminuase până la punctul în care aproape nu mai simțea căderea, mișcându-se mai degrabă ca un balon de săpun în adierea ușoară a vântului.

Lumina deveni și mai puternică. Avea un halo albastru, dar nu reușea încă să își dea seama cât era de departe.

Asigurându-se că pistolul Sten e pregătit, continuă să plutească spre lumină.

Chiar în momentul în care văzu o formă lungă și subțire undeva sub el, ateriză mult mai repede decât s-ar fi așteptat,

căzând exact pe obiectul acela. Impactul nu fu prea dur, dar se lovi la cap, ceea ce îl ameți puțin.

Cineva îl ajută să se ridice.

— Pleacă de-aici! strigă el, presupunând imediat că era vorba de Styx.

Încercă să se lupte, dar văzu imediat strălucirea unei perechi de ochelari.

Era tatăl său. Will văzu că lumina aceea albastră venea din spate. Dr. Burrows aprinsese una din rachetele de semnalizare ale lui Drake. Băiatului îi trebuiră secunde bune ca să își dea seama că ajunsese pe submarin. Nu îl recunoscuse imediat, fiindcă acum era răsturnat pe o parte. Will aterizase însă în apropierea unui capăt, deși nu ar fi putut să spună dacă e pupa sau prova.

Neștiind dacă euforia pe care o simțea se datora faptului că era încă în viață sau celui că nu era singur în locul acela îndepărtat și izolat din fundul Pământului, Will îl cuprinse cu brațele pe dr. Burrows. Chiar și mișcarea aceea limitată îi făcu pe amândoi să alunece pe coca submarinului, pe o distanță apreciabilă. Nu era chiar simplu să fii lipsit de greutate.

Când Will se ridică din nou, aproape că se putea simți plutind de pe submarin. Văzu că tatăl îi face semn cu un deget, după care își lipi degetul arătător de cel mare, formând un cerc. Gravitație zero — asta încerca să îi comunice dr. Burrows. Gravitația nu era chiar nulă, dar Will își dădu seama că trebuie să fie extrem de atent cum se mișcă, dacă nu dorea să se trezească plutind în gol, ca un cosmonaut rătăcit de navă. Will dădu din cap, transmițându-i tatălui său că înțelesese, și apoi încercă să îi vorbească, dar vocea îi fu

acoperită de bubuitul constant. Abia atunci își dădu seama cât de tare se auzea.

Încă uimit, Will îl lăsă pe dr. Burrows să îl conducă spre turnul de vizitare, care, din cauza felului în care aterizase submarinul, era proiectat deasupra hăului. Apoi, tatăl său arătă spre ceva aflat mult mai jos. Will se aplecă și el. În depărtare se vedeau puncte luminoase care apăreau și dispăreau repede, ca niște fulgere pe un cer înnorat.

Dr. Burrows încercă să îi spună ceva, vorbindu-i direct în ureche.

Will ridică din umeri — zgomotul era mult prea puternic ca să poată auzi ceva.

Dr. Burrows scoase un petic de hârtie și începu să scrie ceva, apoi i-l arătă lui Will. Notase un singur cuvânt.

— Triboluminiscență? îl întreabă Will pe dr. Burrows, care aprobă entuziasmat din cap.

Will cunoștea fenomenul — tatăl său i-l arătase mai demult, folosind două bucăți de cuarț pe care le frecase una de cealaltă. În pivnița întunecată a casei lor din Highfield, Will privise cu uimire străfulgerările ireale de lumină ce ieșeau din cele două cristale lăptoase. Deși la vremea aceea i se păruse ceva magic, știa că fenomenul are legătură cu energia eliberată de ruperea legăturilor dintr-un cristal. Însemna că undeva mai jos niște bucăți imense de cristal de un anumit tip se frecau unele de celelalte. Asta explica și sunetul acela asurzitor.

Will se întreabă dacă acesta era într-adevăr centrul Pământului.

Spectacolul luminilor care se unduiau în toate direcțiile era hipnotic, iar tatăl și fiul continuau să se uite pur și simplu, plini de uimire. Will avea de rezolvat însă lucruri mai importante, care îl făcură să își smulgă într-un târziu privirea de la străfulgerările minunate și să și-o îndrepte spre metalul de sub picioarele sale. Zărind șiroaiele de apă care se scurgeau pe suprafața mată, își dădu seama că cei trei Styx ar fi putut fi înăuntrul vasului chiar în acel moment, având cu ei virusul Dominion. Poate că nu mai conta acum. Probabil că nu exista absolut nicio cale pentru ca el, dr. Burrows sau vreunul dintre Styx să ajungă din nou la suprafață, astfel încât amenințarea fusese neutralizată. Simțea însă că trebuie să se asigure de lucrul acesta.

Scoase frânghia din rucsacul său Bergen și legă unul dintre capete de scara de metal a turnului de vizitare. Era mai bine așa — cea mai mică alunecare pe carcasa umedă a navei îl putea trimite spre imensele cristale de dedesubt. Prinzându-se zdravăn de frânghie, păși cu grijă spre trapa de intrare în submarin.

În timp ce dr. Burrows îl privea, Will începu să coboare încet pe turnul de vizitare. Era nevoie de un efort minim pentru a face orice fel de mișcare — atracția gravitațională aproape că nu mai exista.

Când ajunse însă pe platforma de observație, simți cum îi îngheață sângele în vine.

La nici un metru de el se afla ceva fixat de puntea de lemn, care acum era mai degrabă verticală decât orizontală, având în vedere orientarea submarinului. Două aripi albe și boțite fluturau încet în adierea vântului.

— O strălucire! spuse Will printre dinții încleștați.

Privind cu mai multă atenție, văzu însă că arătării îi lipseau capul și cea mai mare parte din abdomen. Ghearele de la capătul picioarelor sale articulate se prinseseră însă puternic de lemnul punții și de aceea rămășițele imensei insecte nu fuseseră purtate de vânt.

Will nu își luase niciun spray cu repelent. Le lăsase în rucsac, pe punte, cu dr. Burrows. Își întinse în schimb pistolul Sten și împunse strălucirea cu țeava. Nimic. Era destul de sigur că bestia murise — după cum arăta, presupuse că Limitatorul nu stătuse prea mult pe gânduri și o hăcuise. Will o îmboldi și mai tare, dar creatura nu dădu vreun semn de viață, așa încât băiatul merse până la trapa principală și încercă să o deschidă. Era închisă zdravăn.

Aruncând încă priviri piezișe către strălucire, începu să învârtă roata din centrul chepengului. Când aceasta ajunse în poziția „deschis”, își verifică pistolul, ca să se asigure că îi trăsesese piedica. De data aceasta era pregătit să le înfrunte pe gemene și nu avea să ezite — intenționa să deschidă focul în momentul în care vreuna dintre ele sau Limitatorul îi va apărea în fața ochilor. Își închise pleoapele pentru un moment, încercând să se îmbărbăteze.

Tocmai când era pe punctul să deschidă trapa, o mână mică îl apucă de încheietură, oprindu-l.

Tresări, ridicându-și capul.

Era Elliott.

Nu îi venea să creadă. Îl urmase până aici fiindcă așa îi ordonase Drake? Nu își putea imagina alt motiv pentru care fata ar fi sărit în gol după el. Privi imediat în spatele ei, ca să

vadă dacă nu veniseră și Martha sau Chester, dar nu mai era nimeni.

Făcându-i semn lui Will să se dea deoparte, fata deschise trapa doar foarte puțin și apoi își trecu degetele peste partea interioară. Încremeni și îl privi încordată pe Will. Scotoci într-un buzunar și scoase o bucată de sfoară pe care o legă de ceva aflat chiar sub buza trapei. Fără să acorde vreo atenție cadavrului strălucirii, legă celălalt capăt de una din scândurile punții. Asigurându-se că sfoara era bine întinsă, fata scoase apoi un clește ruginit, pe care îl băgă sub capac, ținându-l cu ambele mâini. Abia atunci încordarea îi părăsi chipul și fata își permise să se relaxeze.

Will își pregăti arma, iar Elliott deschise foarte încet trapa. Își îndreptă atenția spre un obiect aflat chiar la intrare, un pachet de dimensiunea unei cărămizi, din care ieșea un cablu. Sau, mai bine zis, ceea ce mai rămăsese din el după ce Elliott îl legase cu sfoară și apoi îl tăiase, făcându-l inofensiv. Will își dădu seama că pachetul acela era un fel de dispozitiv exploziv. Limitatorul lăsase în urmă un soi de capcană, preparând probabil explozibilul din chimicalele pe care le găsisese la bordul submarinului. Nu exista altă explicație.

Will o urmă pe Elliott în interiorul turnului de vizitare, iar fata rosti pe tăcute „Stai aici”, după care se strecură din nou afară. Ținându-se strâns de scară, Will rămase în gardă, pândind orice mișcare a vreunui Styx. Elliott apăru după mai puțin de un minut împreună cu dr. Burrows și cu Bartleby, pe care îl trăgea după ea de o lesă. Închise trapa principală și apoi se târâră cu toții pe scară, până pe puntea submarinului. Acum, că ajunseseră înăuntru, bubuitul acela

asurzitor nu se mai auzea atât de tare, ceea ce le permise să vorbească.

— A fost cât pe ce, zise Will, clătinând din cap. Încă o secundă și aș fi declanșat bomba. Mulțumesc.

Elliott își duse degetul la buze.

— Mai încet, șopti ea, privind bănuitoare în jur și apoi în lungul coridoarelor. Și nu puneți mâna pe nimic! șuieră spre dr. Burrows, care începuse deja să inspecteze grămezile de echipament. S-ar putea să existe și o a doua capcană pe-aici.

— Chester? Și Martha? întrebă Will. N-au venit și ei cu tine?

— Sunt doar eu și cu Bartleby, răspunse Elliott, clătinând din cap.

Fata îl puse pe motan să caute temeinic prin toate compartimentele, scotocind după alte capcane. Will o urma îndeaproape, acoperind-o cu pistolul său Sten. Orientarea submarinului și faptul că nu puteau folosi coridoarele nu conta prea mult, fiindcă pluteau prin aer, ca niște înotători ce explorează o epavă scufundată. Nu era nici urmă de gemene sau de Limitator, așa încât se întoarseră pe punte, acolo unde îi aștepta dr. Burrows.

— Nu m-aș fi așteptat niciodată să vii după mine, îi spuse Will lui Elliott, pe jumătate întrebător. Nu trebuia să o faci.

— Norocul tău că am făcut-o, îi răspunse Elliott, fără a-i oferi însă vreo explicație.

— Și Chester — știi cumva ce are de gând să facă? o întrebă Will.

— Nu, n-a prea vorbit despre asta, deși cred că s-ar putea să încerce să ajungă la casa sa din suprasol. A spus însă că,

atunci când te va întâlni data viitoare, o să te bată măr. Zicea că ar fi trebuit să discuți puțin cu el înainte de a te arunca în gol.

— M-am temut că o să încerce să mă oprească, murmură Will.

Elliott se gândea însă deja la viitor.

— Nenorociții de Styx nu mai sunt aici, dar, pentru că au montat explozibilul la intrare, știm că a supraviețuit cel puțin unul dintre ei. Înseamnă fie că au ascuns virusul în acest submarin, fie...

— ...l-au luat cu ei, o întrerupse Will.

— Corect! zise ea. Deci misiunea noastră nu s-a încheiat.

— Pun pariu că ăsta era unul din submarinele de generație nouă, cu motoare imposibil de detectat, de felul celor produse de ruși și de americani, interveni deodată dr. Burrows. Poate că rușii îl foloseau ca să ne spioneze din Marea Nordului, și în timpul ăsta o placă tectonică s-a mișcat, trăgându-l în jos în puț.

— Afumata Jean... Am denumit puțul Afumata Jean, zise Will.

— După sora Celiei... e foarte nimerit, comentă dr. Burrows, apoi își continuă teoria despre originea submarinului. Și poate că nimeni nu știe că acest submarin s-a pierdut, fiindcă guvernul rus nu prea avea cum să publice așa o știre...

— Să ne concentrăm, îl întrerupse Elliott brusc. Trebuie să ne concentrăm. Nu are absolut niciun sens să mai rămânem aici. Am de gând să detonez o încărcătură ca să ard absolut tot din interiorul acestui submarin, în caz că au ascuns

virusul pe-aici, pe undeva. Apoi va trebui să aflăm unde au plecat.

— Dar cum? În locul ăsta? o întrebă Will, privindu-l apoi pe Bartleby, care își curăța părțile rușinoase. Să-l folosim pe *trădătorul Bartleby* ca să-i adulmece?

— Da, îl aprobă Elliott. Vom face o cercetare completă, de trei sute șaizeci de grade în jurul submarinului, propuse fata. Vom putea fi mai operativi dacă ne despărțim — eu mă voi ocupa de porțiunea aflată sub submarin. Will, tu poți merge pe platou și pe porțiunile laterale, iar...

— În niciun caz, o contră Will imediat.

— De ce nu?

— Fiindcă în filme, de fiecare dată când se eroii își fac un asemenea plan, se întâmplă ceva oribil. Rămânem împreună. Și ne asigurăm că Bartleby stă naibii cu noi. Pentru că, în momentul în care nenorocita asta de pisică fuge pe undeva și cineva trebuie să se ducă după ea, se întâmplă tot felul de lucruri nasoale.

— Ești fiul mamei tale, comentă dr. Burrows.

Elliott privea când la dr. Burrows, când la Will.

— Nu știu despre ce vorbiți, dar dacă asta vă face să vă simțiți mai bine, o să rămânem împreună, acceptă oftând fata. Deocamdată, ștergeți-o de-aici, fiindcă trebuie să aranjez încărcăturile.

Odată ajunși afară, Elliott îi legă pe toți cu frânghia. Will o privi cu atenție în timp ce făcea asta. Deși riscase absolut totul pentru a ajunge la adâncimea aceea fenomenală și era conștient că se putea să nu existe nicio cale de întoarcere,

fata dovedea o hotărâre de neclintit. Părea decisă să își facă datoria și să îi găsească pe Styx. Will descoperi că determinarea fetei îi dădea și lui putere. Poate că acționase pradă unui impuls pripit atunci când se aruncase după tatăl lui, dar era mândru că își riscase viața pentru a-și îndeplini misiunea. Exact așa cum s-ar fi așteptat Drake de la el.

Explorară cu atenție ciuperca imensă pe care se odihnea submarinul. Bartleby nu amușină nicio urmă, așa încât începură să coboare spre hăul ce se căsca dedesubt, în căutarea vreunei guri de tunel sau a oricărei dovezi că Styx trecuseră pe acolo. Ajunseră la o altă excrescență a ciupercii, aflată mai jos, iar Bartleby deveni din ce în ce mai agitat. Will nu știa dacă bubuitul asurzitor era cauza enervării sale, dar era limpede că, orice l-ar fi supărat, motanul tot nu reușea să dea de urma celor trei Styx.

Coborâră și mai mult în hău și descoperiră că nu mai există margini de ciupercă, așa că se treziră nevoiți să se agațe de pereții de piatră. Cel mai mare risc rămânea acela ca unul dintre ei să facă o mișcare bruscă și să îi trimită pe toți spre mijlocul puțului.

Parcurseseră deja o bună bucată de drum când încărcăturile lui Elliott explodară, dar nu auziră nimic din cauza tunetelor neîncetate. Se opriră să privească fulgerul de lumină de deasupra lor, iar Will se simți destul de ciudat, fiindcă, odată submarinul distrus, nu mai aveau la ce să se întoarcă. Erau foarte singuri în mediul acela străin, în care a găsi trei Styx era la fel de ușor ca a găsi trei ace în cel mai mare car cu fân pe care și l-ar fi putut imagina. Și asta pe întuneric.

După o vreme, Elliott îi făcu să se oprească și le arătă că ar trebui să se întoarcă și să pornească în sus. Era limpede că fata credea că exploraseră destul în acea direcție și că e momentul să cerceteze și porțiunea de deasupra submarinului.

Exact în momentul acela, unul dintre ei făcu o mișcare mult prea entuziastă.

Înainte să își dea seama, se treziră că se îndepărtează de peretele puțului, îndreptându-se cu destul de multă viteză spre mijlocul acestuia. Will văzu fața cuprinsă de panică a fetei și gura ei deschisă într-un strigăt mut și abia apoi își dădu seama că și el se comporta la fel. Nu putea auzi însă nimic altceva în afară de răpăitul îngrozitor și își dădu seama că nu le mai rămăsese nimic altceva de făcut decât să se prindă strâns unul de celălalt, lăsându-l pe Bartleby să plutească la câțiva metri în urma lor, legat de lesă.

Frecarea cu aerul îi frână într-un târziu, anulându-le impulsul inițial.

Nu se opriseră însă cu desăvârșite. Continuau să plutească în derivă în vidul din centrul puțului, precum o barcă al cărei motor s-a oprit și lasă ambarcațiunea pradă curenților.

Bartleby era confuz și nu încetase să își agite picioarele lungi, în încercarea de a ajunge la perete. Will și Elliott i se alăturară, vâslind cu mâinile și dând din picioare, dar nu reușiră să se pună în mișcare. Odată cu trecerea orelor, încercară să comunice unul cu celălalt, fără prea mult succes. Nu mai existau rafturi de ciupercă spre care să se îndrepte și, chiar dacă ar fi fost, nu ar fi avut cum să ajungă la ele. Deși Will și Elliott continuau să fie panicați, dr. Burrows era anormal de calm.

Plutiră către un bolovan imens, care se învârtea încet în jurul axei proprii, și reușiră să se prindă de el. Suprafața îi era pătată cu rugină și acoperită de mici gropi, de parcă ar fi fost un asteroid. Se ținură de el pentru o vreme, dar apoi, la sugestia doctorului Burrows, îl folosiră pentru a se împinge în el, ca și cum s-ar fi aruncat într-o piscină. „Forțe egale și de sens contrar”, își zise Will când ei porniră într-un sens și bolovanul în celălalt. Deși mișcarea aceea nu îi ajută cu nimic, Will continuă să studieze împrejurimile prin vizor, în speranța că va găsi ceva care să le fie de folos. Se loviră de bucăți de piatră și întâlniră nori de pietriș, dar nimic destul de mare pentru a-i opri. Will, care continua să scruteze în jurul său, realizează deodată că nu mai putea vedea pereții verticali ai puțului. Păreau să fi dispărut. Privind peste umăr, observă că se aflau undeva mult deasupra lor și că devin din ce în ce mai mici.

Will își dădu seama că ieșiseră din puț.

Gesticulă nebunește, încercând să îi comunice acest lucru tatălui său, dar dr. Burrows se mulțumi să ridice din umeri. Încet, dar sigur, păreau să fi pătruns într-o cu totul altfel de zonă. În cea în care se petreceau descărcările triboluminiscente.

Pe Will începură să îl treacă fiori reci, văzând întunecimea nesfârșită din fața lor. Era ca și cum cineva i-ar fi aruncat dincolo de stratosferă, în spațiu, atâta doar că acesta părea să fie un spațiu *interior*, aflat în centrul Pământului.

Nu puteau face nimic altceva decât să urmărească descărcările de lumină, pe măsură ce se apropiau încet-încet de o centură ce părea să fie formată din munți plutitori de cristal.

Când aceștia se loveau unii de alții, apăreau străfulgerările haotice care brăzdau centura, permițându-i lui Will să vadă că aceasta se întindea cât cuprindea cu vederea. Nu o putea compara decât cu fotografiile inelelor lui Saturn, obținute prin satelit. Luminile aveau o frumusețe de vis și constată că era aproape hipnotizat de modelele lor. „Asta trebuie să fie una dintre cele mai mari minuni ale planetei”, își spuse el, dându-și seama că era posibil să nu trăiască suficient încât să dezvăluie cuiva lucrul acesta.

Era imposibil să apreciezi distanțele. Pe Will îl încercau valuri succesive de greață, și asta nu numai din cauza efectelor gravitației scăzute asupra stomacului său, ci și fiindcă avea impresia că se prăbușește spre lumini de la o înălțime incredibilă. Din când în când, mintea îi juca feste și i se părea că luminile sunt atât de aproape, încât le poate atinge cu mâna. Alteori deveneau un șir de felinare chinezești care pulsau la unison. Când își recăpăta însă simțul orientării, își dădea seama că exista probabil o distanță imensă între locul în care se aflau ei și centura de cristale. Will se întrebă dacă nu vor muri cumva de foame, plutind în derivă, naufragiați în întunericul absolut, sau dacă, în caz că vor ajunge vreodată la centura de cristale, nu vor fi striviți.

Dr. Burrows îi adună laolaltă și încercă să le explice ceva, desenând pe o bucată de hârtie și gesticulând amplu. Într-un final, renunță la explicații și îi luă pur și simplu lui Will pistolul Sten. Îi trase repede siguranța și, brusc, apăsă pe trăgaci. Parcă ar fi pornit o rachetă de ghidare. Bartleby se sperie de explozia de lumină de la capătul țevii, iar Elliott se chinui să stăpânească animalul, dar planul doctorului Burrows dădu

roade. Începuseră să se miște din nou. Reculul pistolului Sten îi propulsa cu o viteză considerabilă, dar nu înapoi către puț, ci mai adânc, spre locul în care se roteau încet munții de cristal.

Will nu înțelegea nici în ruptul capului ce spera să obțină tatăl lui, dar nu încercă să îl oprească. Părea să aibă un plan. Dr. Burrows continuă să tragă, iar Will și Elliott îi încărcau arma de fiecare dată când se golea. Câteodată, împușcăturile îi făceau să se rotească, dar de cele mai multe ori dr. Burrows reușea să tragă bine și le sporea viteza.

Will își dădu seama că pierduse noțiunea timpului. Nu mâncaseră nimic și nici nu dormiseră de o veșnicie, dar dimensiunile locului în care ajunseseră erau atât de uluitoare și de înfricoșătoare, încât niciunul dintre ei nu se putea gândi prea mult la asta.

Cuvinte precum „sus”, „jos”, „stânga”, „dreapta” nu prea mai aveau înțeles în locul acela. Se orientau doar după centura de cristale.

Se poate să le fi luat aproape o zi întreagă — Will nu reușea să își dea seama —, dar pătrunseră până la urmă într-o zonă în care în aer atârnavă picături de apă și particule de nisip, făcând ca totul să se vadă ca prin ceață. Multe ore mai târziu, lui Will i se păru că depășiseră și zona aceea și că acum se îndepărtează de centura de cristal. Tocmai când se întreba dacă nu cumva praful prin care trecuseră era marginea centurii, crezu că zărește locul spre care îi îndrepta tatăl său.

Undeva în depărtare zări o rază de lumină. Era diferită de descărcările triboluminiscente — strălucea constant. Și le dădea tuturor speranțe.

Cu fiecare foc tras cu pistolul Sten, raza de lumină devenea mai puternică. Iar când Will se uită în urmă, constată că se îndepărtau în mod evident de centura de cristal. Tatăl său continua să tragă din când în când, și Will se întreabă dacă nu cumva o să termine cartușele. Descoperi însă imediat că păreau să fi pătruns în raza de lumină, care era caldă precum cea a Soarelui, deși știa că asta nu prea are sens.

La un moment dat, dr. Burrows încetă să mai tragă cu pistolul și deveni extrem de agitat, arătând spre centura de cristale. Coloana de lumină o penetra precum lumina unui far, permițându-le să vadă că aceasta nu era compusă doar din imense cristale care se roteau. Între ele se aflau și cantități imense de apă, ca niște picături gigantice, de dimensiunile unor lacuri, mări sau chiar oceane. În apele acelea li se păru că văd lucruri care se mișcă. Deși s-ar fi putut ca lumina să le fi jucat o festă, mai târziu ar fi jurat că zăriseră creaturi imense, de forma șerpilor, și pești de dimensiunea unei balene.

Dr. Burrows continuă să folosească reculul pistolului Sten pentru a-i îndrepta spre sursa luminii, care deveni atât de puternică, încât Will trebui să își închidă vizorul. Observă că Elliott zâmbește și își dădu pe dată seama de ce. Păreau să fi părăsit zona aceea deschisă și să fi intrat într-un alt puț. Lumina le permitea să vadă pereții care îi înconjuraseră. Se îndreptau spre originea sursei de lumină, căzând mai adânc în puț. Încetul cu încetul, gravitația revenea, iar bubuitul acela asurzitor se diminua.

Deși era destul de greu de afirmat cu precizie, acest puț părea să aibă o formă conică, având pereții destul de înclinați. Dr. Burrows îi împinse către una din laturi, dar nu

văzură nici urmă de ciupercă. Zăriră însă ceva mult mai surprinzător. Printre pietre păreau să existe mici petice de verdeață. Erau plante alpine care creșteau îngrămădite în grohotiș. Porțiunile verzi deveniră din ce în ce mai numeroase pe măsură ce înaintau, până când apărură și niște copaci piperniciți, specimene jalnice, cu crengi contorsionate și frunziș sărac, care dădeau impresia că se agață cu disperare de versantul abrupt. Când Elliott zări într-un târziu o creastă ce părea mai prietenoasă, dr. Burrows nu ezită să îi îndrepte într-acolo.

Precum naufragiații aduși la mal, se târâră puțin și apoi rămaseră întinși, gâfâind, bucuroși dincolo de cuvinte că ajunseseră din nou pe *terra firma*. Elliott avu prezența de spirit să îi lege de un copac, fiindcă ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era să înceapă din nou să plutească.

Își împărțiră o ploscă plină cu apă și, deși bubuitul era la un nivel mult mai suportabil și se puteau auzi unul pe celălalt, abia dacă schimbă câteva cuvinte, fiindcă niciunul dintre ei nu știa ce să spună. Erau însă în viață și, când realizară pe deplin lucrul acesta, oboseala îi doborî pe toți, făcându-i să adoarmă profund.

„Și așa pieri prințesa de pe a lumii față / Abia văzută biata de suflet omenesc”, declamă bătrânul Styx, stând chiar pe marginea Porului, în Adâncuri.

La mică distanță, perfect aliniate, rânduri de soldați în formație săreau de pe margine. După ce își deschideau parașutele, Limitatorii păreau semințe purtate de vânt, care dispar încet în întunericul atotcuprinzător. Fiecare soldat era

încărcat cu echipament, iar câțiva dintre ei țineau între picioare boccele imense, care mârâiau și se agitau.

— Își iau și câinii cu ei? se auzi o voce dogită. De ce sar atât de mulți soldați? Ori e o misiune sinucigașă, ori ați aflat ceva ce eu nu știu încă.

— „Deși ascunse, acestea-s frumusețile unui tărâm angelic”, continuă bătrânul Styx. Se întoarse încet și privi omul diform care apăruse brusc lângă el, cu o pânză murdară pe cap. Chiar mă întrebam cât timp îți va lua să apari, Cox, zise bătrânul Styx.

Cox rămase tăcut câteva secunde, și după aceea vorbi pe un ton indignat.

— Nimeni nu mi-a pomenit de așa ceva. Ce au de gând Limitatorii tăi? Și de ce își iau câinii? Pentru ce au nevoie de Hăitași?

— Am aflat de curând că gemenele sunt încă în viață.

— Deși au căzut în Por? icni Cox. Nu se poate.

— Uite că se poate. Informația noastră e sigură. Așa că avem foarte multe șanse să recuperăm fiolele cu Dominion.

— Ah, asta e bine. Deci... Cox dădu să mai spună ceva, dar bătrânul Styx îl amuți cu privirea rece a ochilor săi de obsidian.

— Lasă-mă să termin. Nu numai gemenele au supraviețuit, ci și copilul Burrows și, după câte se pare, la fel și Elliott.

— Burrows? Elliott? repetă Cox.

La auzul vorbelor bătrânului Styx, capul îi tresărise, iar el făcu un pas înapoi. Deși era diform, corpul său trăda faptul că informația aceea îl tulburase profund.

— Da, sunt amândoi acolo jos, pe undeva, confirmă bătrânul Styx, frecându-și absent bărbia. Și, dacă îmi aduc aminte bine, partea ta din târgul nostru era să mi-l dai pe Will Burrows și pe toți cei care au intrat în contact cu el, dar n-ai reușit să o faci. Și, colac peste pupăză, Drake e undeva în suprasol și ne-a provocat o neplăcere minoră, dar extrem de reală. Bătrânul Styx își ridică mâna înmănușată și, imediat, în spatele său apărură doi Limitatori, care îl ridicară pe Cox, lăsându-l să atârne între ei.

— Nu sunt însă un om lipsit de inimă, adăugă zâmbind bătrânul Styx. Sunt pregătit să îți ofer ocazia de a-ți onora angajamentele.

— Nu, te rog, nu! Nu! bâigui Cox, când își dădu seama ce spunea bătrânul Styx.

— Isaia, capitolul 28, versetul 15. „Noi am făcut un legământ cu moartea, am făcut o învoială cu locuința morților”, declamă bătrânul Styx.

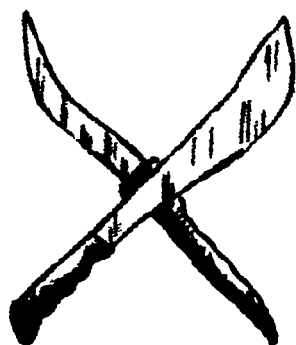
— Doar n-ai de gând să-i faci una ca asta vechiului tău prieten Coxy.

— Învoiala-i învoială, rosti simplu bătrânul Styx.

La auzul acestor vorbe, Limitatorii îl aruncară pe Cox în Por. În timp ce se prăbușea, mantia sa mizerabilă flutura în urma lui, făcându-l să pară un vrăjitor hidos, care tocmai căzuse de pe mătură.

— Dreptate — nu asta ai spus, Cox? Dreptate! strigă bătrânul Styx, iar glasul său răsună în Por.

Capitolul treizeci și șase

Will deschise ochii. Constată că era întins pe burtă, cu capul așezat pe pietriș, iar la doar câțiva centimetri de nas i se înfățișa o priveliște bizară. Era o creatură care se mișca încet și părea a fi un melc bine hrănit. Ceea ce îl deosebea însă de soiul obișnuit, de grădină, erau dungile de un verde mai închis și mai deschis de pe spate și care păreau să emită o lumină iridescentă.

Arătarea era atât de aproape, încât Will trebuia să se uite cruciș și de aceea se trase mai în spate, ca s-o vadă mai clar. Animalul îi simți mișcarea și se opri pe dată.

— Salut! zise Will.

Cum ființa nu își relua drumul, suflă ușor asupra melcului.

Într-o clipă, acesta păru să se întoarcă ca o pungă pe care o întorci pe fața cealaltă, așa încât nuanțele vii de verde fură înlocuite de un cenușiu tern, greu de distins pe pietrele pe care se târa. În același timp, melcul se strânse într-o minge. Oricine l-ar fi privit ar fi presupus că era doar o piatră ceva mai rotunjită.

Văzând că insistă să facă pe mortul — sau să se prefacă a fi o bucată de piatră —, Will suflă din nou asupra lui. De data aceasta nu obține nicio reacție, așa încât suflă și mai tare.

Se auzi o pocnitură, și melcul sări în aer, precum un purice, dispărând dintr-odată.

— Ce naiba? exclamă Will, ridicându-se brusc în picioare. Privi în jur și îi văzu pe Elliott și Bartleby, încă adormiți. Tatăl său era însă treaz și stătea sprijinit de o ferigă.

— Ai văzut? îl întreabă Will.

Tatăl său dădu din cap, dar ochii îi erau inundați de o lumină care nu avea nimic de-a face cu descoperirea unui melc zburător.

— N-am mai văzut niciodată ceva asemănător... Trebuie să fie o cu totul altă specie, zise Will.

Dr. Burrows își ridică o mână.

— Will, asta n-are nicio importanță acum.

— Ce vrei să spui?

— Uită-te în jurul tău! Chiar nu-ți dai seama unde ne aflăm? Am reușit... Am ajuns în interiorul planetei. Suntem în *interiorul* planetei Pământ.

Will nu răspunse imediat, înclinându-și capul pentru a vedea mai bine lumina gălbuie care venea de undeva de sus.

— Dar... nu... de-acolo vine lumina Soarelui, rosti el șovăielnic.

— Da, Will, este lumină solară, dar nu vine de la Soarele nostru, zise dr. Burrows. Se pare că poporul acela din vechime știa bine — găsisese o cale de a ajunge aici, iar noi am mers pe urmele lor. Am reușit să ajungem, așa cum au făcut și ei. Am reușit!

Will se încruntă, dându-și seama de ceva.

— Tată... când ne-am desprins de peretele puțului și am ajuns în mijlocul lui, am crezut că Bartleby e de vină, că el ne-a împins. Dr. Burrows susținu privirea acuzatoare a fiului său. Dar n-a fost el, nu-i așa? Tu ai fost.

Elliott murmură ceva în somn, iar dr. Burrows își duse degetul la buze.

— Șșș, nu atât de tare, Will.

Will nu mai putea fi însă redus la tăcere.

— Ai vrut să te asiguri că *nu* ne mai putem întoarce. Iar când trăgeai cu pistolul meu, habar n-aveai unde ne duci, nu-i așa? N-aveai nici cea mai mică idee dacă putem ajunge aici sau dacă nu vom muri undeva în locul ăsta oribil.

— Nu, nu știam, recunosc tatăl său. Totul a fost la noroc, urmă el, părând foarte mulțumit de sine.

— Tu...! mormăi Will, îngrozit că tatăl său le riscase cu atâta ușurință viețile, iar acum vorbea atât de nepăsător despre lucrul acesta.

— Ești îndreptățit să te simți în felul acesta, Will, dar eu te rog să vezi și ce-am realizat, zise încet dr. Burrows, privind din nou spre Elliott. În plus, te-aș sfătui să nu faci mare tărăboi pe tema asta, fiindcă acum e momentul să rămânem uniți și să ne organizăm. Dacă agiți prea tare apele, supărând-o pe tânăra noastră Ellie, n-o să ajute la absolut nimic.

— Se numește Elliott, iar tu ești un nebun nenorocit. Ideile tale idioate ar fi putut să ne omoare.

— Da, dar n-a fost cazul, nu-i așa? îl contră dr. Burrows. Și, până la urmă, cam cât crezi că am fi rezistat dacă am fi rătăcit în gol? Bărbatul își ridică ochii spre lumină. Uite ce

e, Will, dacă ajungem acolo sus și nu găsim nimic altceva decât un deșert ars de soare, te poți felicita că ai avut dreptate... fiindcă vom muri cu toții de foame și vom face cancer de piele, urmă el dând din cap. La fel ca Icar, probabil că vom fi zburat prea aproape de Soare.

Will nu știu ce să răspundă. Dr. Burrows răstălmăcise totul, așa încât acum, dacă Will *avea* într-adevăr dreptate, erau cu toții condamnați. Băiatul se așeză din nou pe grohotiș, iar când se trezi Elliott, nu se grăbi să îi spună ce îi mărturisise tatăl său. Oricum nu mai avea nicio importanță.

Legăți în continuare unul de celălalt cu frânghia, începură să urce în interiorul craterului gigantic. Aerul devenea din ce în ce mai cald, iar lumina creștea în intensitate. Pereții craterului erau înclinați la aproximativ patruzeci de grade, dar, în ciuda acestui lucru, urcușul nu fusese prea dificil, pentru că gravitația continua să fie redusă. Cu toate acestea, pe măsură ce urcau, constatau cum gravitația îi trage în jos, făcându-i să se simtă că se târăsc prin melasă. Vegetația deveni și ea mai abundentă, ceea ce nu ajuta de fel urcușului. Trebuiră să renunțe la funia care îi lega pentru că se tot agăța de copacii mai mari, dar acest lucru aduse cu el câteva sperieturi zdrene în destul de numeroasele ocazii în care câte unul dintre ei aluneca și o pornea la vale pe peretele craterului. În asemenea situații, trebuiau să își întindă mâinile și picioarele ca să se prindă de cel mai apropiat tufiș, pentru a se opri din alunecare.

Pe măsură ce lumina devenea tot mai puternică, Elliott reușea din ce în ce mai greu să își croiască drum pe peretele

înclinat. Agilitatea ei de felină dispăruse cu desăvârșire, dar Will nu era foarte uimit de lucrul acesta. Fata nu văzuse niciodată o asemenea lumină, iar lui nu îi rămânea decât să spera că se va obișnui.

Ajunseră pe o porțiune unde nu creștea nicio plantă, iar peretele era acoperit de o substanță maro-închis, care îmbrăca toate pietrele și satura solul.

— O fi vreun fel de petrol? îl întreabă Will pe tatăl său, privind în sus ca să vadă sursa substanței aceleia.

Dr. Burrows frecă între degete substanța întunecată și vâscoasă și apoi o mirosi.

— Da, într-un fel. Cred că e bitum, îl informă el.

— Poftim? Chestia aia care se pune pe drumuri? spuse Will, alarmat brusc de cuvintele tatălui său.

— Da, numai că ăsta e natural — probabil că se scurge din stratele de aici. Există o teorie care susține că se formează din acumulări imense de organisme microscopice primordiale, care, în decursul timpului, sunt consumate de bacterii și transformate într-o astfel de substanță. Dr. Burrows își șterse degetele de pantaloni. Apropo, încearcă să-ți ferești pielea de bitumul ăsta — din câte știu eu, conține arsenic și alte otrăvuri.

— E cam târziu pentru asta, bombăni Will, privindu-și nemulțumit mâinile, după care porniră din nou.

După ceea ce li se păru a fi câteva zile de urcuș printr-o vegetație și mai abundentă și alte zone cu bitum, ieșiră într-un final din crater și ajunseră pe o porțiune plată de teren.

— Incredibil! strigă dr. Burrows. Am ajuns!

— Indiferent unde-om fi, zise Will, gâfâind din greu. Credeam că nu mai ajungem *niciodată* în vârf, adăugă băiatul, îndreptându-se de spate și bucurându-se că poate sta din nou drept.

Dr. Burrows își dădu jos rucsacul.

— Nu cred că o să mai am nevoie de asta. Cel puțin nu în acest climat, spuse el, scoțându-și haina matlasată, după care își apucă binoclul. Uită-te la locul ăsta! exclamă el. E foarte frumos.

Will se frecă la ochi, după care începu și el să scruteze șirul de dealuri de la orizont, ce părea să se continue în toate direcțiile. Privi apoi solul de un roșu-închis de sub picioarele lor.

Elliott făcu câțiva pași și apoi își ridică mâna pentru a se proteja de lumina puternică pe care o arunca mingea de foc din cer.

— E chinuitor! zise ea.

— Asta fiindcă soarele e întotdeauna deasupra capului tău, o informă dr. Burrows. Aici e mereu amiază.

— Ce vrei să spui? întrebă Will.

Dr. Burrows își privi busola, după care se uită în sus.

— Pământul nu se învâртеște în jurul acestui soare — acest al doilea soare rămâne pe cer zi și noapte... de fapt, aici e *numai* zi... nu există noapte.

— Numai zi, repetă Elliott, privindu-l pe Will.

Dacă dr. Burrows avea dreptate, conceptul acela trebuia să fie foarte straniu pentru Elliott. Își petrecuse întreaga viață în subteran și nu cunoscuse altceva decât întunericul perpetuu al Adâncurilor. Trecea de la o extremă la cealaltă.

— *Grădina celui de-al doilea Soare*, proclamă dr. Burrows, continuând să examineze împrejurimile. O să denumesc locul ăsta *Tărâmul lui Roger Burrows*.

În momentul acela, Will simți că e gata să explodeze.

— Tată, îmi pare rău, dar eu nu prea cred chestia asta cu al doilea soare, zise el, clătinând din cap. Arată cu degetul peisajul din fața lor. Uită-te la crângul sau pădurea sau ce-o fi chestia aia care acoperă dealurile alea! exclamă el, ridicând din umeri. Arată perfect normal. Cum poți să spui că ne aflăm în interiorul planetei, când totul arată atât de obișnuit? Și mai spune-mi ceva, dacă ai dreptate, de ce nu văd Pământul cum se curbează în sus?

— Păi... chiar dacă dealurile astea nu ne-ar fi obturat vederea, îi explică răbdător dr. Burrows, dimensiunile uriașe ale acestei a doua lumi, combinate cu ceața provocată de căldura degajată de sol, ne-ar împiedica probabil să vedem prea departe. Este posibil însă ca, în anumite condiții microclimatice, să putem observa câte ceva de pe partea opusă a sferei.

— Și ce e chestia aia mare și fierbinte de deasupra noastră? întrebă Will, continuând să clatine neîncrezător din cap.

— Ți-am spus — e al doilea soare. Probabil că a fost aici încă de la început, încă de când s-a format planeta noastră, după Big Bang, fără însă ca noi să aflăm de el, și și-a trăit o existență secretă.

— Vrei să spui că e un fel de stea? presupuse Will încruntat.

— Da, o stea ascunsă. Presupun că nu e un caz izolat și că există multe altele asemenea în Univers, dar, evident, nu

avem cum să le vedem, sugeră dr. Burrows. Iar bunul-simț ne face să presupunem că e cu mult mai mică decât Soarele aflat în mijlocul sistemului nostru solar — așa trebuie să fie, de vreme ce încapă în interiorul planetei noastre.

— O, mai lasă-mă! exclamă Will hotărât. Nu știu cum, dar într-un fel sau în altul, am reușit să urcăm printr-un alt puț — unul care se deschide în vârf — și am ajuns la suprafață. Îmi dau seama că plantele sunt puțin ciudate, roști el ezitant când privirile îi căzură pe o floare albastră, mare cât o minge de plajă. Dar poate că am ajuns în Africa sau ceva de genul ăsta. Ia ascultă greierii ăștia! Crezi că nu sunt greieri în Africa?

Tăcură cu toții, ascultând sunetele ritmice care păreau să vină de peste tot din jurul lor.

— Cicade, hotărî dr. Burrows. Sună de parcă ar fi cicade, care pot fi întâlnite în zone tropicale, precum...

— Ți-am spus eu, îl întrerupse Will. Ne-am întors la suprafață.

— Serios? îl contră dr. Burrows. Dacă e așa, atunci ce s-a întâmplat cu gravitația? Ia încearc-o!

— Bine, așa o să fac, răspunse Will, acceptând provocarea. Sări în sus de câteva ori, atingând înălțimi imposibile pe Pământ, din ce în ce mai mari cu fiecare săritură. Se opri din sărit, dar era încă nedecis. Pare să fie mai mică decât normal.

— Mulțumesc, zise dr. Burrows puțin batjocoritor. De fapt, e mult mai mică. Și asta din cauză că suntem menținuți pe această sferă care se rotește mai ales de forța centrifugă, care se pare că e mai mică decât atracția gravitațională cu care suntem obișnuiți la suprafață.

Dr. Burrows se opri din vorbit, întrerupt de un ciripit făcut de un stol de păsări de un roșu aprins, care trecură pe deasupra lor. Erau mari cât niște porumbei, dar cu înfățișare mult mai rafinată, cu pene lungi în coadă și, absolut remarcabil, cu două perechi de aripi și ciocuri subțiri, curbate, lungi de aproape zece centimetri. Una dintre păsări coborî spre floarea albastră și, planând în fața ei ca un colibri, își înfipse ciocul adânc în corolă, pentru a strânge nectar.

— Ai mai văzut așa ceva vreodată? îl întrebă dr. Burrows pe fiul său.

— N-aș putea spune, cedă Will destul de neîncrezător.

Când se întoarseră ca să pornească spre munții din depărtare, Bartleby fugi de lângă ei și prinse pasărea roșie în fălci.

— Bartleby! Nu! strigă Will, dar era prea târziu.

Elliott îi conduse spre o vale în formă de V, pe care o zărise între dealuri, ceea ce se dovedi a fi o decizie înțeleaptă, fiindcă dădură de o trecătoare. Deși asta însemna că nu mai trebuiau să urce, „crângul sau pădurea” la care se referise Will era cea mai deasă junglă imaginabilă, așa încât le trebuiră mai multe ore pentru a-și croi drum prin vegetație și străbătură o distanță foarte scurtă. Când ieșiră însă dintre copaci, se treziră la marginea unei zone de prerie, având probabil un kilometru pătrat. Era înconjurată de alte porțiuni de junglă, care se ridica la înălțimi incredibile și părea chiar mai densă decât cea prin care trecuseră.

— Mă întreb de ce n-or fi crescând copaci și aici, se miră dr. Burrows, punând un genunchi pe pământ și începând

să scormonească în iarbă, murmurând ceva despre „colo-niile-pionier” de plante.

— Hei, strigă Will către tatăl său, văzând câteva turme de animale care pășteau la marginea îndepărtată a luminișului.

Imediat, dr. Burrows se ridică în picioare și începu să le examineze prin binoclu.

— Bizoni, declară el. Dar ia uită-te acolo, urmă bărbatul, arătând către un colț îndepărtat al zonei ierboase.

— Zebre? sugeră Will, abia zărindu-le dungile albe și negre.

— Seamănă cu zebrele, dar dungile li se opresc deasupra picioarelor... Will, cred că sunt quagga! exclamă dr. Burrows, după care izbucni într-un chicotit isteric.

— Nee! Quagga* au dispărut, tată, zise Will neîncrezător. Ultimul exemplar a murit la o grădină zoologică în...

— Știu, știu, pe la 1880... într-o grădină zoologică din Amsterdam, îl aprobă dr. Burrows, coborându-și binoclul. Dar aici nimeni nu le-a vânat până la exterminare. E ca și cum li s-ar fi dat o a doua șansă!

— Vrei să spui că *nouă* ni s-a dat o a doua șansă, îl contrazise Will.

Dr. Burrows rămase tăcut, fiindcă privirea îi fusese atrasă de altceva. Îi dădu binoclul fiului său.

— Chiar deasupra vârfurilor copacilor — spune-mi ce vezi.

— Pare a fi fum, un nor imens, răspunse Will.

---

* Subspecie dispărută a zebrei, ce popula odinioară sudul Africii (n. red.).

— Da, așa mi s-a părut și mie, îl aprobă dr. Burrows. E un incendiu de prerie. Frunzișul se încălzește probabil atât de tare, încât focul apare spontan. Chiar și aici, mi se pare că există un strat gros de cenușă sub cel nou de vegetație. Savantul făcu o pauză dramatică. Dar nu mă refeream la fum. Mai uită-te o dată, Will.

Will reglă mai bine binoclul. Nu spuse nimic, dar apoi își coborî binoclul și privi în ochii tatălui său.

— Piramide... Două piramide.

— Da, zise dr. Burrows. Și ele...

— ...arată exact ca piramidele maya, îl întrerupse Will. Vârfurile sunt plate.

— Da... piramide maya, aprobă dr. Burrows. Numai că mie mi s-au părut că sunt trei. Ar trebui să ne îndreptăm spre cea mai apropiată, hotărî dr. Burrows pe loc.

Traversară luminișul, iar cirezile de animale părură să nu le dea nici cea mai mică atenție și să nu se teamă deloc de oameni. Will se simțea însă din ce în ce mai chinuit. Își privi cu atenție antebrațul.

— Ce-ai pățit? îl întrebă dr. Burrows.

— E din cauza soarelui. Nu pot să mai stau la lumină prea multă vreme. Mă arde până la oase, zise Will.

Din fericire, erau destul de aproape de marginea porțiunii ierboase, iar Will reuși curând să se adăpostească în desișul junglei.

— E mai bine acum? îl întrebă dr. Burrows când se opri să bea puțină apă.

Porniră apoi din nou, croindu-și drum prin jungla aproape impenetrabilă. Dr. Burrows o compară cu cea

amazoniană, spunându-i însă lui Will și lui Elliott că arborii păreau să fie de câteva ori mai înalți decât cei din suprasol. Avură și scurte răgazuri când ajunseră la câteva porțiuni în care înaintau mai ușor. Stratul de frunze de deasupra lor era atât de gros, încât era de-a dreptul întuneric, și în aer se simțea o răcoare plăcută. În aceste porțiuni întâlneau mai puține obstacole care să le întârzie drumul, cu excepția copacilor incredibil de groși și a câtorva tufișuri mai mici, unele dintre ele pline cu fructe exotice. Acum, că scăpase de soare, Elliott părea să fie în elementul ei, așa încât își relua rolul de ghid, impunându-le un ritm alert.

Din când în când, zăreau ceea ce păreau să fie antilope și gazele. Elliott descoperi un șarpe imens înfășurat în jurul unei ramuri undeva deasupra lor și, deși animalul rămase nemișcat, avură grijă să nu treacă pe sub el. Pe pământ, ascunzându-se printre frunzele moarte, erau tot felul de reptile mai mici — șopârle viu colorate —, dar și amfibieni asemănători cu broaștele, încântându-l pe Bartleby, care îi adulmeca extrem de curios, în vreme ce creaturile se îndepărtau de el în salturi repezi.

Dr. Burrows fluiera în stilul lui, fără ritm și scoțând note la întâmplare, în vreme ce privea fauna variată, dar deodată încetă să fluiera și trecu pe lângă Elliott cu un aer arogant. Se hotărâse în mod evident că el trebuia să conducă grupul. Cu toate acestea, după ce aproape se prăbuși într-un râu ascuns complet de un strat de vegetație, rămase mai în urmă, lăsând-o pe Elliott să deschidă drumul. Începură cu toții să fie mai atenți pe unde calcă.

Urmând direcția indicată de busola doctorului Burrows, ajunseră într-un final la marginea junglei și pășiră într-un nou luminiș. La nici cincizeci de metri de ei, se afla cea mai apropiată dintre piramide.

Will și dr. Burrows se opriră instantaneu. Bărbatul începu să o examineze prin binoclu, absorbind lacom toate detaliile fiecărui etaj, până când ajunse cu privirea în vârf.

— Dumnezeuule atotputernic, uită-te la asta! Vedeți toate inscripțiile astea? E uluitor! strigă el. Și, Will, privește ce dimensiuni are! Vârful e undeva mult deasupra copacilor.

— Și ăștia ce sunt? întrebă Elliott, privind spre cer.

Deasupra lor se adunaseră câțiva nori care acoperiseră soarele atât de mult, încât părea că se află la asfințit. În același timp, țârâitul cicadelor și ciripitul păsărilor se opriră brusc, lăsând locul unei liniști nefirești.

— Nu-ți bate capul, sunt doar nori. Și în suprasol sunt o mulțime, îi spuse Will, exact în momentul în care izbucni un fulger orbitor.

Imediat, se treziră scăldați de o ploaie torențială.

— E un muson, se bucură dr. Burrows.

Will își îndepărtă brațele de corp, lăsând ploaia să îl spele.

— Ah, exact de asta aveam nevoie, strigă el atât de puternic, încât acoperi zgomotul furtunii. Câteva secunde după aceea, aversele deveniră atât de puternice, încât aproape că îi doborâra din picioare. Au! Mă doare! țipă Will, în timp ce se retrăgeau cu toții în junglă. Asta a fost ceva mai mult decât aveam nevoie, se plânse el.

Priviră toți trei diluviul de la marginea junglei și auziră un zgomot puternic, ca și cum ceva imens ar fi căzut printre

copaci. Descoperiră curând și cauza zgomotului — la nici douăzeci de metri în spatele lor se prăbușise la pământ o creangă imensă.

— O cam încasează copacii, zise dr. Burrows, iar Will și Elliott merseră să cerceteze ramura căzută. Will se încruntă, apoi se aplecă și, folosindu-și ambele mâini, culese ceva de pe creangă.

— Un măr... mai mare decât capul meu, rosti el, ridicând fructul imens ca să îl poată vedea și tatăl său.

Semăna cu siguranță cu un măr gigantic, coaja sa de un verde impecabil părând stropită cu puncte de un roșu încântător. Folosindu-se de briceagul lui Cal, Will tăie o bucată de dimensiunile unei felii de pepene verde.

— Lasă-mă pe mine, îi spuse Elliott, iar Will îi dădu felia. Fata o mirosi mai întâi cu grijă și apoi mușcă din ea. E bun. Ia și tu, oferi ea, după care i-o dădu înapoi lui Will, care o gustă și el.

— Bună? E a naibii de delicioasă! exclamă el, dându-i din fruct și tatălui său.

— Nu, va trebui să facem lucrurile unul câte unul, comentă dr. Burrows. Dacă mâncăm același lucru și se întâmplă să fie nociv, ne-ar putea doborî pe toți. Să nu uităm totuși că nu ne aflăm în habitatul nostru natural.

— Mie mi se pare un gust al naibii de natural, zise Will, luând o nouă înghițitură.

Ploaia trecu, și ei ieșiră din junglă, privind încântați picăturile de apă care atârnavă pe marginile frunzelor, strălucind ca niște diamante în lumina soarelui.

— Ce loc cu adevărat minunat! E complet neatins! exclamă entuziasmat dr. Burrows. Ca un Rai secret.

— Asta da furtună, zise Will, ștergându-se pe față.

La început, pașii lor scârțâiau pe covorul de iarbă, dar pământul începu să se usuce foarte repede datorită soarelui puternic.

— Da, orice incendiu este stins imediat de niște precipitații atât de puternice. Probabil că așa se formează luminșurile, zise gânditor dr. Burrows.

— Ce vrei să spui? îl întreabă Will.

— Poate că există un ciclu neîntrerupt de foc și apă, moarte și renaștere, care pune în mișcare această lume în care teoretic nu există *anotimpuri*. Singura „noapte” imaginabilă e atunci când soarele e acoperit de nori, așa cum am constatat și noi. Își fixă fiul cu o privire serioasă. Will, te-ai convins acum că nu suntem la suprafață?

— Cred că n-am încotro, admise Will.

— Bun băiat, spuse zâmbind dr. Burrows, bătându-l ușor pe umăr pe fiul său. Se întoarse apoi cu fața spre piramidă. Să mergem să aruncăm o privire la ceea ce am descoperit, propuse el, după care cei trei se apropiară cu răsuflarea tăiată de baza piramidei. Simbolul furcii cu trei dinți! zise deodată dr. Burrows.

— Da, e gravat la fiecare nivel, adăugă Will, privind în sus, la etajele piramidei, și localizând motivul acela în formă de trident pe laturile blocurilor de piatră. Erau atât de mari, încât nu avea nevoie de binoclu ca să le observe. Se gândi din nou la medalionul care avea același simbol și pe care i-l dăduse unchiul Tam. Încă îl purta la gât. Se întreabă cum

dăduse Tam de el și dacă știuse secretul acestui tărâm din centrul Pământului. Will îl credea în stare de așa ceva.

— Deci, poporul meu misterios — care i-a înfrânt pe egipteni și pe fenicieni — ar fi putut construi această piramidă, cugetă dr. Burrows cu voce tare. Poate că pe undeva pe-aici o să găsim și orașul pierdut al Atlan...

Tăcu brusc, fiindcă Elliott fluierase ca o pasăre. Priviră spre locul în care stătea fata, lângă unul dintre colțurile piramidei.

— Ce încearcă să ne spună? întrebă dr. Burrows.

— Habar n-am, răspunse Will, pregătindu-și imediat pistolul Sten, scuturându-l de apă și armându-l.

Abia apoi porni împreună cu dr. Burrows să investigheze. Apropiindu-se de Elliott, văzură că în fața ei se găseau trei cranii înfipite în prăjini de lemn. Oasele nu mai aveau niciun pic de carne, iar soarele le albise foarte puternic.

— Sunt omenești? întrebă Will.

— Da, dar nu prea recente, observă dr. Burrows, ca și cum asta ar fi fost vreo consolare.

— Țsta a avut o rană la tâmplă, zise Elliott, arătând spre craniul din mijloc.

Dr. Burrows și Will le înconjurară, studiind gaura neregulată de pe partea laterală a craniului.

— N-ai de unde să știi sigur, comentă dr. Burrows, clătînd din cap. Se poate să fi fost cauzată de un accident, de o căzătură sau de ceva asemănător. Iar asta ar putea fi un fel de înmormântare rituală.

— Asta e o gaură de glonț, zise hotărâtă Elliott. Pe partea cealaltă e un orificiu de ieșire.

Will privi neliniștit peste umăr și constată că vede într-o cu totul altă lumină jungla deasă care îi înconjură.

— Dar de ce au lăsat craniile aici? întrebă el.

— E un semn... un avertisment, răspunse Elliott.

Will se întoarse imediat către ea și ochii li se întâlniră. Folosise exact aceleași cuvinte când, pe vremea când explorau Adâncurile, dăduseră peste prveliștea îngrozitoare a copoliților și proscrișilor măcelăriți de Styx și înfiți în țepe. Reacția lui Will după incidentul acela o nemulțumise, iar între ei lucrurile nu mai fuseseră niciodată la fel. Acum era însă altceva și băiatul simți că asta e șansa lui pentru un nou început.

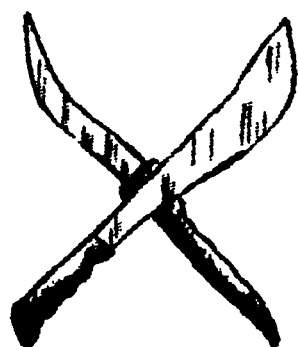
Îndepărtându-și privirea, Will îi spuse tatălui său:

— Indiferent cine i-a ucis pe oamenii ăștia, tată, acum știm că nu suntem singuri pe-aici. Ar putea fi oricine: marinari de pe submarin, pirați de pe galionul acela vechi sau chiar ceva cu mult mai rău...

Dr. Burrows își arcui sprâncenele.

— Poate că n-am ajuns într-un loc atât de neatins pe cât am crezut, adăugă Will.

Capitolul treizeci și șapte

— Will mi-a spus că a avut nevoie de o tonă de carburant ca să ajungă acasă, strigă Chester, după care opri motorul bărcii, și liniștea se coborî iar peste portul subteran.

— Nu-ți bate capul, scumpete, o să-ți mai aduc câteva canistre, se offeri Martha, care stătea pe chei, uitându-se drăgăstos în jos la Chester, care rămase în barcă.

Băiatul privi cum femeia voinică se îndepărtează în direcția rezervoarelor de carburant. „Scumpete?”, mormăi el, clătinând din cap. Devenea cu adevărat înfricoșătoare. Acum, că Will nu mai era prin preajmă, părea să își canalizeze toată afecțiunea spre el, și asta nu îi plăcea deloc. Îl privea mereu cu ochi umezi, făcându-l să nu se simtă deloc în largul lui.

Cel mai stânjenitor moment se petrecuse în drumul lor în susul pantei, în vreme ce se ghidau după semnalele emise de balizele radio ca să ajungă în portul subteran. Făcuseră o pauză, iar Martha se offerise să stea de pază, în timp ce Chester avea să doarmă preț de câteva ore. Se trezise însă subit, cu

senzația clară că îl mângâie cineva pe păr. Printre pleoapele întredeschise, o zărise pe Martha făcând o mișcare bruscă și retrăgându-și mâna. Fusesse mult prea jenat și, mai exact, mult prea tulburat de incidentul acela ca să îi ceară vreo explicație. Iar acum, când își amintea, pielea i se făcea ca de găină.

N-ar fi încercat niciodată să plece de unul singur către portul subteran și era convins în sinea sa că are nevoie de un tovarăș pentru drumul în susul râului. N-ar fi ales-o însă niciodată pe Martha să îi fie tovarăș de călătorie, având în vedere cum se comporta.

Simțind cum barca i se clatină sub picioare, se ridică încet ca să poată privi deasupra cheiului. O văzu pe Martha cum se îndepărtează. Imediat ce dispăru într-una dintre clădiri, se puse în mișcare.

— Acum e momentul, își zise el, sărind din barcă, după care o zbughi în direcția opusă, până în adăpost.

Acolo se îndreptă direct către camera operatorului radio și închise ușa în urma lui.

— Telefonul negru... telefonul negru... Will a zis să caut telefonul negru, începu să se bâlbâie Chester pe un ton ușor isteric și apoi smulse receptorul din furcă. Ascultă. Nu are ton... dar Will mi-a spus că așa va fi, își aminti Chester, după care formă repede numărul pe care îl tot repetase Elliott când avusese febră.

Din cauza grabei, greși numărul, băgându-și degetul într-o altă gaură a discului. Se panică, dar văzu un afiș micuț, pe perete. Cu litere obișnuite, îngroșate, negru pe alb, afișul proclama: „FII CALM ȘI CONTINUĂ”. Un idiot adăugase

cuvintele „SĂ MORI!” chiar la sfârșitul frazei, cu pix albastru, dar Chester reuși să se concentreze la mesajul inițial. Trase adânc aer în piept și formă din nou.

— Te rog să funcționezi, te rog să funcționezi...

Așteptă câteva secunde, pentru a da timp telefonului să se conecteze la rețea. Auzi un pocnet ușor în receptor și abia apoi începu să vorbească, rostind cuvintele foarte repede.

— Drake, sunt Chester. Sunt pe punctul de a începe să urc pe râu și... ăă... *trebuie* să mă aștepți acolo sus, se rugă el cu o voce firavă. Trebuie! Întări el, și apoi rămase tăcut, fiindcă i se păruse că auzise un zgomot pe coridor. Își coborî vocea și mai imploră o dată: Să știi că eu contez pe tine, Drake. Nu mă pot descurca...

Era acum sigur că pe hol se mișca cineva și puse repede receptorul la locul lui, lăsându-se apoi să cadă pe unul din scaune. Își ridică picioarele pe birou, după care își lăsă capul în piept, ca și cum ar fi adormit.

Ușa din spatele lui scârțâi încet și se deschise.

— Scumpetea mea, ești cumva... a, chiar *ești* aici! exclamă Martha, puțin surprinsă.

Chester își întinse brațele și căscă într-o manieră destul de exagerată.

— Cred c-am ațipit, minți el.

Martha trecu cu privirea peste echipamentele de pe birou, fără să pară prea interesată.

— Ți-am adus combustibilul, iar acum mă întrebam dacă nu cumva vrei să mănânci, propuse ea, scărpinându-și fundul prin fustele ei voluminoase.

— Ăăă... nu, nu acum, Martha, răspunse Chester. Plănuiesc să verific eu însumi proviziile ceva mai târziu. Serios, tu du-te să mănânci și nu-ți face probleme pentru mine.

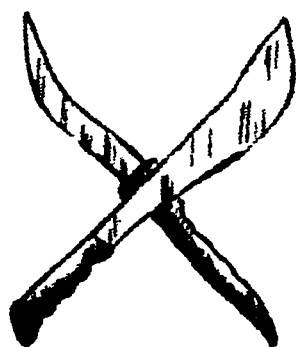
— Bine, drăguță, zise ea, fără să își ascundă dezamăgirea, după care dispăru din nou pe coridor.

Chester rămase în cabină, întrebându-se încă o dată dacă putea să își ducă drumul la bun sfârșit de unul singur. Gândul de a pleca pe furiș din port, fără Martha, era extrem de tentant, dar, din câte îi spusese Will, era nevoie de doi oameni pentru a face cu rândul la cârmă. Chester înjură încet-țișor — nu vedea cum ar putea să reușească de unul singur.

Și nici nu-și dădea seama ce va avea de făcut odată ajuns în suprasol. O să fie expus amenințării permanente a Styx, dar, în ciuda acestui lucru, era hotărât să își revadă părinții. Trebuia să le spună că e încă în viață. Dar cum ar putea face asta cu Martha ținându-se de el? Era ca și cum ar fi făcut rost de un al treilea părinte, unul mult prea protector și puțin sărit de pe fix. Dintr-o dată, în minte îi apăru o imagine teribilă: Martha, pradă unei crize de gelozie și făcând spume la gură, avea de gând să tragă cu arbaleta în părinții săi.

— O, Dumnezeu, nu! murmură el, frecându-și fruntea. Will, oriunde te afli, să știi că ai o mulțime de lucruri pentru care trebuie să-mi dai socoteală, zise Chester, și apoi începu să râdă fără vreun motiv anume. Will, Will, Will, mai zise el, clătinând din cap și râzând în continuare.

Capitolul treizeci și opt

Will trebuia să fie de acord cu tatăl său — era ca și cum ar fi nimerit într-un fel de Rai. Deși descoperirea craniilor înfipite în țepe aruncase o umbră asupra locului acela, de altfel perfect idilic, reușiră să își alunge gândurile negre și se cufundară într-o cu totul altfel de viață. Cel mai important era însă că existența aceea deloc complicată le dădea șansa de a-și oferi o odihnă binemeritată și de a-și reveni.

Într-una dintre primele lor expediții în junglă, Will și tatăl său dăduseră de ruinele unui oraș. Deși locul acela fusese de mult năpădit de vegetația luxuriantă, dărăpănăturile extrem de numeroase păreau să sugereze că orașul acela avusese odinioară dimensiuni gigantice, acoperind câțiva kilometri pătrați. Dr. Burrows era convins că descoperise locul în care poporul său călător — *Anticii*, așa cum hotărâse el să le spună — se stabilise într-un final, fondând o metropolă glorioasă. Frizele și inscripțiile de pe piramide demonstrau că fuseseră cu multe secole mai avansați decât civilizațiile din suprasol. Realizările lor în filosofie, matematică, medicină și alte discipline erau pur și simplu uluitoare.

Dr. Burrows formulase o teorie care spunea că *Anticii* stăteau la baza legendei Atlantidei. Era convins că Platon auzise într-un fel sau în altul povestiri despre această civilizație ascunsă, din secolul al treilea î.Hr., și că scrisese despre ea în *Dialogurile* sale, fără să îi afle vreodată localizarea. Iar în toate secolele de controverse care urmaseră, în care se presupusese că orașul fusese pe una sau mai multe insule în Oceanul Atlantic sau în Marea Mediterană și care sfârșiseră prin a fi înghițite de ape, oamenii se înșelaseră amarnic. Dr. Burrows era convins că orașul fusese ascuns aici, în centrul Pământului, preț de atâtea secole. Will era mai puțin preocupat de asemenea chestiuni, dar era bucuros să își petreacă timpul lucrând alături de tatăl său la catalogarea descoperirilor. Era un vis care i se împlinise într-un final.

Elliott se obișnuie și ea să trăiască la soare și deveni foarte repede aproape tuciurie. Will puse adaptabilitatea fetei pe seama strămoșilor ei Styx, fiindcă și gemenele Rebecca se adaptaseră fără efort la viața din suprasol.

Nu departe de piramidă, fata construisese un adăpost între ramurile unui copac imens, destul de încăpător pentru toți trei. Înarmată cu un arc cu săgeți, pleca adesea la vânătoare împreună cu Bartleby. Animalul își dovedi într-un final calitățile, luând urma vânatului abia după ce fu convins să nu mai adulmece rozătoarele și reptilele. Fata și motanul lipseau adesea întreaga zi, pătrunzând adânc în junglă pentru a vâna gazele și antilope. Acestea le ofereau nu numai carne, ci și piele, pe care Elliott învățase cum să o pregătească în anii petrecuți în Adâncuri. Tot fata descoperise că jungla era

traversată de câteva râuri, iar Will o însoțea uneori ca să o ajute să își întindă plasele în care prindeau tot felul de pești.

Într-una dintre aceste excursii se întâmplă ceva neașteptat.

Îl luaseră pe Bartleby cu ei, fiindcă dr. Burrows refuzase cu îndârjire să aibă grijă de animal, susținând că e mult prea ocupat cu cercetările sale și că prea s-ar fi simțit ca o doică. Will și Elliott plecaseră să pescuiască în cel mai mare dintre râuri. Era la o zi distanță de tabăra lor, iar Will profitase de ocazie pentru a petrece câtva timp împreună cu Elliott și pentru a mai schimba peisajul.

Pășeau aproape fără zgomot pe covorul gros de frunze moarte din junglă, iar Elliott vorbea destul de puțin cu Will. Părea că nu se poate abține să nu-și folosească abilitățile învățate în Adâncuri, esențiale pentru supraviețuirea ei acolo. Will nu înțelegea vigilența continuă a fetei, dar se mulțumi să o urmeze și să observe sălbăticia sau, câteodată, să se adâncească în propriile gânduri.

Merseseră fără oprire timp de câteva ore, când Elliott ridică brusc pumnul strâns în aer — semn că trebuie să se oprească imediat. Will nu văzu însă gestul fetei și continuă să meargă, făcând-o pe Elliott să scoată un șuierat pentru a-i atrage atenția. Băiatul se întoarse încruntat spre ea.

— Ce s-a întâmplat?

Fata își scoase pușca de pe umăr și arată spre Bartleby.

Will privi motanul și văzu că animalul se ghemuise la pământ, cu coada întinsă. Așa fusese antrenat în Colonie să se comporte atunci când adulmeca o urmă.

— Probabil că e vreun animal pe care nu-l cunoaște, presupuse Will. Un heffalump* sau o woozle**, chicoti el.

Elliott părea însă foarte serioasă.

— N-am chef să fugă de lângă noi — am să-l pun în lesă, îi șopti ea lui Will. Își dădu jos rucsacul, din care luă o bucată de frânghie pe care o înnodă pe după gâtul lui Bartleby. Și ține-ți pistolul la îndemână, îl preveni fata.

Will privi jungla din jurul său. Frunzișul de deasupra lor era atât de dens, încât prin el pătrundea doar câte o geană de lumină. Printre trunchiurile imense ale copacilor, razele acestea, ca de laser, brăzdau peisajul pe cât putea vedea cu ochii, mișcându-se câte puțin sau clipind atunci când vântul sufla mai tare, iar crengile le obturau drumul. Totul părea atât de prietenos și de nevinovat! Elliott observase însă un prădător, o felină imensă, de care dr. Burrows se arătase foarte interesat, pentru că, din descrierea fetei, el credea că ar fi putut fi un smilodon, un tigru cu colți-pumnal. Will era conștient că avea tendința de a deveni puțin prea sigur pe sine într-o asemenea lume, unde totul era posibil. Oftând deznădăjduit, își scoase pistolul Sten, verifică încărcătorul și apoi armă.

— Pe-aici, îi șopti Elliott, lăsându-l pe Bartleby să o tragă după el.

---

* Creatură ficțională, asemănătoare cu un elefant, menționată în poveștile *Winnie the Pooh* (Winnie ursulețul) de A.A. Milne (n. red.).

** Creatură ficțională ce seamănă cu o nevăstuică, inamică a lui Winnie the Pooh (n. red.).

— Hei, stai așa puțin, obiectă Will. Vrei să spui că o să mergem după urma asta? De ce să n-o lăsăm baltă și să ne îndreptăm spre râu, așa cum planificasem?

Elliott era însă de neclintit.

— Nu, trebuie să verificăm ce este. E important să aflăm tot ce putem despre locul ăsta, dacă nu vrem să ne trezim cu vreo surpriză.

— Bine, cum spui tu, răspunse Will, ȱuguindu-și buzele nu prea fericit.

Senzaȱia pe care o avea când ținea arma încărcată în mâini părea să aparȱină unei alte epoci, unui timp despre care se bucura că a trecut. Era hotărât să nu lase nimic de pe Pământ — sau din interiorul său, se gândi el — să îl arunce din nou în zilele pline de teroare, când rătăciseră prin Adâncuri.

Bartleby adulmeca urma printre frunzele uscate, iar aceasta părea să evite razele de lumină, în care zburau și bâzâiau frenetic o mulȱime de insecte. Auziră curând o adevărată simfonie de ciripeli, iar țârâitul cicadelor păru și el să devină mai puternic.

— Ai mai fost prin zona asta? o întrebă Will pe Elliott.

Fata tresări, fiindcă Will nu își bătuse capul să șoptească, și îl privi apoi nemulȱumită, clătinând din cap. Will nu își dădu seama dacă asta însemna că nu mai fusese pe aici sau că e nemulȱumită că vorbise atât de tare. Credea totuși că a doua variantă era mai aproape de adevăr.

„Bine, dacă vrei să ne jucăm de-a soldaȱii...”, gândi Will. „O să ne strecurăm pe nevăzute.” Băiatul se aplecă și începu să imite felul în care înainta Elliott, pășind cu grijă pe covorul de frunze.

Curând, începură să vadă porțiuni luminoase mai mari pe pământ, ceea ce însemna că se îndreptau spre marginea desişului. Se convinseră de asta când ajunseră acolo. Copacii erau acacia, acoperiți de spini imenși, iar de ramuri atârnavau păstăi umflate. Arborii erau cu mult mai scunzi decât giganții din junglă, iar coroanele lor, mult mai puțin dezvoltate, semănând mult cu o pădure din suprasol.

Will se uită în sus către cerul orbitor de alb, iar când își coborî privirea, văzu că în fața lor se ridica un perete vertical.

— Doar n-avem de gând să-l escaladăm, nu-i așa?

Se opriră amândoi la baza stâncii, care era din calcar alb și avea aproape patruzeci de metri înălțime. În vârful ei, jungla părea să își reia înfățișarea normală.

Elliott măsură din ochi peretele de piatră.

— Pare să se întindă destul de mult, observă ea, privind spre stânga și apoi spre dreapta.

Will își dădu seama imediat că se aflau probabil în fața unei linii de fractură a crustei. Nu era încă pe deplin împăcat cu ideea că Pământul avea două scoarțe — una exterioară, pe care își petrecuse cea mai mare parte a vieții, și una interioară, precum pulpa albă a unei nuci de cocos. Discutase cu tatăl său preț de ore întregi despre minunile care s-ar mai fi putut afla în această lume nouă, precum munții imenși sau mările întinse, nestrăbătute de vreo navă. Era posibil, hotărî el, ca peretele acela să se fi format de-a lungul unei linii de fractură, fie pentru că bucata de pământ pe care stăteau el și Elliott se scufundase, fie fiindcă terenul aflat de cealaltă parte fusese ridicat. Elliott îl smulse brusc din meditație, chemându-l în șoaptă.

Se lăsase pe vine și examina un petic de noroi și frunze putrezite. Părea speriată. Will nu înțelegea nici în ruptul capului de ce se agita atât de mult.

Fata urmări cu degetul arătător o urmă întipărită în pământ și apoi merse ghemuită, apropiindu-și mult obrazul de noroi, pentru a vedea mai bine zona înconjurătoare. Îl ignoră pe Bartleby, care se zbătea în lesă, și se mai târî câțiva metri, continuând să cerceteze pământul. Se uită dintr-o dată la Will și ridică trei degete, după care arată în sus.

Era un alt semn pe care îl folosisese împreună cu Drake în Adâncuri.

Iar Will știa prea bine ce înseamnă.

Simți cum e scăldat în adrenalina, iar inima începu să îi bată de parcă ar fi vrut să îi iasă din piept. Nu reuși să reacționeze în niciun fel și rămase împietrit, așa încât Elliott trebui să se ridice și să vină spre el.

— Oameni. Trei seturi de urme — un adult și două mai mici, confirmă ea.

Băiatul clatină din cap, refuzând să audă ce îi spunea fata, opunându-se din răspuț să proceseze vorbele ei. Cu ochii larg deschiși, se mulțumea să o privească, strângând arma cu putere.

— Oameni? întrebă el amorțit. Sau *Styx*? Vrei să-mi spui că e vorba de cele două gemene și de Limitator?

Elliott se întoarse spre locul în care găsisese urmele.

— Unele aparțin cu siguranță unui bărbat, dar nu sunt foarte evidente, ca ale cuiva cu pregătire militară.

— Merge mereu pe vârfuri, murmură Will, aducându-și aminte felul în care încercase Elliott să îl învețe să se deplaseze în Câmpia Mare.

— Da, așa e, confirmă ea. Dar celelalte două seturi sunt mult mai mici și identice ca mărime, continuă ea.

— Doamne Dumnezeu! exclamă Will. Și acum ce facem?

— Exact ceea ce ne-a rugat Drake. Ne vom asigura că gemenele Rebecca și Limitatorul sunt scoși din joc și că riscul infecției cu Dominion este neutralizat, răspunse ea.

— Scoși din joc... neutralizat..., bombăni Will.

Suna bine dacă te concentrai doar asupra vorbelor, fiindcă sintagmele acelea păreau să vină dintr-o carte sau dintr-un ziar. Pentru el însă, totul era diferit, fiindcă se desfășura în realitate, iar pentru a atinge obiectivele trasate de Drake, el și cu Elliott trebuiau să facă lucruri nici pe departe plăcute. Will însuși ar fi fost nevoit să facă lucruri de care nu credea că mai este capabil și care aveau să îl schimbe probabil pentru totdeauna. Elliott avea evident dreptate. Era responsabilitatea lor să se asigure — prin orice mijloace — că virusul nu va ajunge niciodată în suprasol. Privind-o pe fată și observând felul în care se înhămasse la treabă și hotărârea cu care dorea să o ducă la bun sfârșit, părea să nu aibă nicio rezervă, în vreme ce Will era plin de îndoieli.

Uitându-se în direcția în care trebuiau să o apuce, acceptă cu vinovăție că își dorise ca dușmanii lor, cei trei Styx, să fi plecat de mult, iar Elliott să nu îi poată găsi. Realitatea era însă alta. Și el o știa prea bine: urmele nu aveau cum să fie prea vechi, fiindcă altfel ar fi fost șterse de musoni.

Elliott îl priponi pe Bartleby de un copac, după care scoase plasa de pescuit din rucsac și o întinse pe câteva ramuri. Will știa că se pregătește de luptă, verificându-și echipamentul de la fundul rucsacului.

— Mergem în șir, la patru pași distanță, îi spuse lui Will, începând să pășească pe lângă urmele celor trei Styx.

Will privi împrejurimile cu o teamă crescândă. Copacii și frunzișul nu i se mai păreau nevinovați. Fiecare tufiș putea ascunde un Limitator și de după fiecare copac ar fi putut ieși una dintre fetele acelea îngrozitoare, care încercaseră să-l omoare de atâtea ori. În mintea lui Will apăreau tot felul de gânduri, puternice precum niște strigăte. „Nu mai pot face asta. Nu sunt pregătit. Nu acum.” Își simțea capul de parcă ar fi fost pe cale să explodeze.

Ajunseră la baza zidului de piatră și priviră în sus. Stânca era aproape total lipsită de vegetație — pe ici, pe colo, câte un tufiș reușise să se ancoreze în crăpăturile peretelui, iar în partea superioară atârnavau în gol câteva rădăcini de copaci și ierburi uscate.

Fata îl conduse într-o scobitură de la baza stâncii.

— S-au oprit o vreme aici, poate pentru a se adăposti de soare, șopti Elliott în urechea lui Will, privind cu atenție pământul.

Porniră repede în lungul peretelui de piatră, escaladând din când în când bolovanii căzuți din înaltul masivului. Întâlniră și câteva scobituri în perete, care se dovediră a fi însă doar niște coridoare înguste, înțesate de vegetație. Elliott nu se obosi să le investigheze, fiindcă urmele mergeau tot înainte.

Într-un târziu, dădură peste o altă deschizătură. Era mai mare decât celelalte și părea a fi o peșteră lată de aproape douăzeci de metri. Până și Will își dădu seama că pe acolo trecuse cineva, croindu-și drum prin vegetația densă și lăsând urme de bocanci pe sol.

— Stai pe-aproape, îi spuse Elliott lui Will înainte de a intra. Băiatul nu avea de gând să se comporte altminteri.

Șirul urmelor continua în trecătoare, iar Elliott cerceta solul, observând fire rupte de iarbă și crenguțe căzute din tufișurile ce năpădiseră trecătoarea.

Luară o curbă largă și Elliott îi semnaliză lui Will să se adăpostească. Se așezară amândoi pe burtă. Fata își atinse lobul urechii, semn ca Will să asculte cu atenție. Deși nu era prea sigur, i se păru totuși că auzise o voce.

O voce de fată.

Elliott începu să se târască înainte foarte încet, asigurându-se că nu îi stă nimic în cale. Chiar și pocnitura unei crenguțe rupte i-ar fi putut da de gol.

Se opri și rămase nemișcată câteva secunde, după care întoarse capul spre Will. Își îndreptă degetul spre ochi și apoi lovi ușor pământul. Când ajunse lângă ea, Will văzu și el ce observase fata.

Trecătoarea se lărgea într-un spațiu mai mare, circular, de aproape patruzeci de metri în diametru. Pereții abrupti aveau aceeași înălțime cu stânca. Din ceea ce putea vedea Will, semăna cu o peșteră săpată de mare în coasta unui munte. Coridorul prin care veniseră ei părea să fie singura cale de intrare sau de ieșire. Pereții laterali erau acoperiți cu un covor de vegetație uscată, iar în peșteră totul părea a fi

maro și zbicit. Will presupuse că asta se datora culorii albe a pereților, care acționau precum un solar. Era mult mai cald acolo decât în pădure.

Will observă ceva cu totul nelalocul lui. În centru se vedea un fel de construcție — o baracă mică, având un acoperiș plat. Pereții erau de un maroniu-roșiatic și aveau nenumărate găuri, ca și cum ar fi fost mâncați de rugină.

„Metal corodat”, își spuse Will. „Ce naiba caută așa ceva aici?”

În momentul acela, auzi fără putință de tăgadă vocea unei gemene, care acoperi țârâitul constant al cicadelor. Vorbea nazal — probabil în limba Styx.

Inima lui Will bătuse destul de repede și până atunci, dar acum i se părea că pulsul său îi răsuna în urechi precum rafalele de mitralieră ale unui detașament de zece oameni.

Mișcându-și capul, încercând să vadă mai bine prin diferitele plante, localizează punctul de unde venea vocea. O văzu și pe una dintre gemene din profil. Ședea probabil pe ceva, poate pe un bolovan, nu departe de baracă.

Will o privi cum mișcă din picior, după care auzi un plescăit ușor. Urmă unul mult mai puternic, iar în fața primei fete apărură brusc și sora ei, udă din cap până în picioare. Părul lung și negru îi căzuse pe față, iar ea îl dădu deoparte cu mâna, împrôșcând picături de apă, care străluciră în lumina intensă a soarelui. Înotau sau se spălau într-un fel de piscină? Lui Will nu îi venea a crede cât de relaxate păreau să fie amândouă. Era limpede că fetele nu aveau nici cea mai mică idee că ajunseseră și ei în lumea aceea interioară. Își

lăsaseră garda jos, fiindcă nu credeau că există vreo amenințare la adresa lor. Unde era însă Limitatorul?

Continua să le privească, iar cea de-a doua Rebecca dispăru din nou, intrând probabil în apă. Deși nu o mai putea vedea, le auzea vorbind. Prinse câteva cuvinte vagi, în engleză. Scena aceea, scăldată de razele soarelui și răsunând de cântecul ciudat al păsărilor, îi aduse aminte lui Will de verile petrecute în Highfield. Dormitorul său dădea spre grădina mică din spatele casei, acolo unde Rebecca obișnuia adesea să întindă un prosop pe peluză și să facă plajă, în vreme ce el trebuia să se ascundă de soare, din cauza lipsei sale de pigmentație. În zilele acelea, când nu săpa pe undeva, stătea întins pe pat și citea, iar pe fereastră pătrundea vocea fetei, care îngâna melodiile de la radio.

Elliott îl înghionti cu cotul și Will reveni în prezent. Fata arăta spre ceva. Erau greu de observat, din cauza materialului de camuflaj, care se potrivea perfect cu metalul ruginit, dar Will reuși să le vadă... erau două jachete de uniformă de Limitator, atârnate de ceva în colțul îndepărtat al colibei.

Hainele gemenelor.

Lui Will nu îi venea să creadă.

Ochii i se întâlneau cu cei ai fetei. Știa că se gândește la același lucru ca el — era gata să pună pariu că, dacă fetele făceau baie, își lăsaseră fiolele într-un loc sigur. Și care era mai bun decât buzunarele jachetelor? Will se încruntă... poate că le dăduseră Limitatorului. „Dar unde e nenorocitul ăla de Limitator?”, se întrebă el din nou.

Elliott dădu semnalul de retragere, iar Will fu recunoscător că nu trebuia să mai stea atât de aproape de fetele Styx, fără să

știe cu exactitate unde era Limitatorul. Trăgându-se ușor înapoi, se simți ca și cum și-ar fi băgat capul în gura unui leu extrem de nervos și înfometat și supraviețuise acestei încercări.

Odată ajunși dincolo de curba din trecătoare și destul de departe de cele două gemene, Elliott își scoase repede rucsacul și începu să răscolească în el. Luă două încărcături explozive de care erau atașate cronometre — Will i le dusesese fetei la rugămintea lui Drake.

Se trase apoi mai aproape de Will și îi șopti la ureche:

— Am de gând să le montez pe-aici. Du-te înapoi la intrarea în trecătoare și stai de pază. Dacă explodează vreuna din încărcături sau auzi împușcături, trebuie să o iei la goană. Bartleby știe drumul până acasă.

Will aprobă tăcut și începu să se târască spre ieșire. Odată ajuns afară, își găsi un loc adăpostit, în spatele unui copac, și începu să privească trecătoarea, așteptând-o pe Elliott.

Pe măsură ce trecea timpul, devenea însă din ce în ce mai neliniștit. În minte îi răsunau vorbele lui Elliott. Era limpede că fata luase totul pe umerii ei, ca Will să nu fie în niciun pericol. Sunase într-adevăr de parcă ar fi fost gata să se sacrifice pentru a rezolva problema pe care o reprezentau cei trei Styx. Pe măsură ce îi analiza vorbele, se hotărî să nu o lase singură. Era și bătălia lui și trebuia să își joace rolul.

Se simți incredibil de ușurat când fată reapăru la intrare. Începuse să se întrebe dacă avea să o mai vadă în viață.

Fata îi șopti din nou în ureche.

— Am pus două încărcături să explodeze în douăzeci de minute și le-am montat astfel încât să le pot ochi cu pușca.

Acum mă duc să văd dacă nu mă pot urca pe stâncă, fiindcă vreau să inspectez mai bine ce se petrece.

— Dar de ce să nu o fac eu? întrebă Will.

— Nu, e mai bine să încerc eu. Știu să folosesc chestia asta, rosti ea, bătând ușor cu palma pușca ei cu lunetă, de Limitator. Am nevoie de tine să acoperi zona asta.

— Și ce fac dacă ies fetele? zise el.

— Deschizi focul cu pistolul Sten. Trebuie să le faci cu orice preț să rămână în interiorul trecătorii. Reține-le, răspunse ea, privind din nou gura peșterii. Am să încerc să îi elimin unul câte unul, începând cu Limitatorul. Dacă îl dobor pe el, gemenele ar trebui să fie o misiune mai ușoară.

Will încuviință, iar Elliott porni imediat spre peretele de stâncă, în căutarea unui loc potrivit pentru a-l escalada.

Will își găsi o poziție mai bună de observație, în spatele unui trunchi imens, și se ghemui la pământ. Palmele sale lăsau picături de sudoare pe oțelul albastrui al armei, iar băiatul o strânse și mai tare în mâini.

— Să rămână înăuntru, repetă el, privind atât de concentrat spre deschizătură, încât peisajul i se păru că e cumva ireal, ca o ilustrație de carte.

Încercă să își alunge tensiunea, făcând câteva mișcări din umeri, dar nu funcționează. Nu se putea abține să nu tresară chiar și la cea mai mică mișcare, așa încât fu cât pe ce să deschidă focul când o frunză desprinsă de pe ramură ateriză chiar în fața lui. Simțea soarele arzător încălzindu-i spatele. Își dădu brusc seama că se afla într-unul din momentele acelea care îi puteau schimba viața, una din rarele ocazii în care se putea ridica la nivelul așteptărilor, dovedindu-și curajul.

Dacă nu o făcea și totul se termina prost, ar fi trebuit să trăiască apoi cu rușinea aceea. Iar el simțea deja că are prea multe regrete acumulate într-o viață atât de scurtă. Nu voia să stea nepăsător și să lase lucrurile să se desfășoare de la sine, de parcă ar fi fost un pasager într-o mașină. Trebuia să facă ceva. Și *urma* să acționeze.

„Haide!”, își zise el. Nu știa exact ce vrea să facă, dar începu să își croiască un plan în timp ce își părăsi poziția și intră în trecătoare. „Douăzeci de minute”, își reaminti el, zărind încărcăturile explozive ale lui Elliott fixate pe ramurile de sus ale unor copaci, de o parte și de alta a trecătorii. Le pusese inteligent — după ce explodau amândouă, trecătoarea avea să se închidă, prinzându-i înăuntru, în zona circulară, pe cei trei Styx, asta dacă nu cumva reușeau să escaladeze pereții abrupti.

Continuă să se târască foarte încet, ajungând în locul în care stătuse împreună cu Elliott. Observă că gemenele erau acum una lângă alta. Se simțea incredibil de expus, iar stomacul i se făcuse ghem, fiindcă știa că nu avea cum să se oprească din drum.

„Și acum, ce fac mai exact?”, se întreabă Will. Presupuse că Elliott nu ajunsese încă în vârful stâncii și că încărcăturile mai aveau cel puțin cincisprezece minute până să explodeze.

Hotărî brusc ce are de făcut.

Înghițind cu greutate, începu să se târască spre dreapta. Încetul cu încetul, înaintă pe un drum care avea să îl scoată tocmai în spatele barăcii. Era convins că putea ajunge acolo fără să fie văzut de gemene, fiindcă acestea se aflau de partea cealaltă a construcției, preocupate oricum de conversația lor.

Curățându-și calea de orice frunză uscată sau vreasc, continuă să se târască, oprindu-se din doi în doi metri pentru a verifica vegetația din fața sa. Se uita mereu și la cele două jachete. Se imaginează atingând hainele — acesta era scopul său, recompensa sa.

„Dar unde e Limitatorul?” se întreabă el încă o dată.

Sudoarea i se scurgea în ochi, dar nu se șterse, preferând să încerce să clipească des, fiindcă simțea că fiecare mișcare era crucială. Fiecare secundă putea reprezenta diferența dintre succes și eșec. Se lipi și mai mult de pământ, verificând în același timp dacă a apucat-o într-adevăr pe cel mai bun drum printre tufișuri, unul care să îl țină departe de privirile vreuneia dintre fete, în caz că aceasta se hotăra să meargă până în spatele barăcii. Ea sau Limitatorul.

Continuă să se târască, apropiindu-se de baraca ruginită. Nu mai avea mult, dar vegetația era extrem de uscată, căci pereții de piatră albă concentrau în acel loc strălucirea soarelui. Îndepărtă cu mai multă grijă vreascurile și frunzele, știind că, dacă face vreun zgomot, totul se va sfârși.

Ajunse la doar câțiva metri de cele două jachete.

Reușise până aici!

Privi în jur și drumul i se păru liber. Gemenele erau încă de partea cealaltă a barăcii și nu văzuse nici țipenie de Limitator. Se ridică în picioare, dar rămase pe jumătate ghemuit și pași încet către jachetele pe care le luă de pe cuiul ruginit unde fuseseră agățate.

Se întreabă dacă Elliott reușise să ajungă în vârful stâncii și dacă îl privea prin lunetă. Oare la ce se gândea? Probabil că înjura ca un birjar.

Așeză jachetele pe iarba uscată și, îngenunchind lângă ele, scotoci repede prin buzunare, scoțând tot conținutul. Bucăți de hârtie, globuri luminoase, niște obiecte în suporturi mici de piele, pe care hotărî să le ia, pentru că ar fi putut conține fiolele. Nu avea timp să le deschidă, nu atunci și nu acolo.

Descoperi ce căuta într-un buzunar interior închis cu o capsă. Scoase un sunet ușor când îl deschise. Își țină răsuflarea, ascultând și așteptând să se întâmple ceva, dar nu auzi decât murmurul discuției dintre gemene. Băgă mâna în buzunar și dădu de două obiecte mici, pe care le scoase imediat. Ambele fiole erau acolo, învelite într-o bucată de pânză de camuflaj. Nu îi venea a crede. Le auzi pe fete râzând. Nu vor mai râde când vor afla ce făcuse. Băgă fiolele cu grijă în buzunar și controlează și restul buzunarelor, vrând să se asigure că nu mai există și altele. Nu dorea ca, după tot ce riscase, să capete din nou fiole false cu ultravirus.

Terminase. Se simțea euforic, iar fața îi era scăldată de sudoare. Începu să se târască înapoi.

Parcursese aproape douăzeci de metri, revenind pe ruta inițială printre tufișuri, când o auzi țipând pe una dintre gemene. Întoarse repede capul în direcția aceea.

Mintea îi fu inundată de panică.

Una dintre fete stătea chiar în locul în care lăsase el jachetele. Șiroind de apă, fața fetei se transformase într-o mască a răutății și a furiei. Se uita direct la el.

— Nenorocitul! urlă ea, ridicând o seceră în aer, ca și cum ar fi vrut să o arunce. De data asta *chiar* o să te termin!

Will se întoarse pe spate, strângând zdravăn în mâini pistolul Sten. Avea degetul pe trăgaci. Nu șovăi. Parcă vedea

totul doar în alb și negru. Trebuia să o facă. Nu era sigur că pusese într-adevăr mâna pe fiolele originale, așa încât niciunul dintre Styx nu putea fi lăsat în viață. Dacă scăpa fie și unul singur, misiunea sa nu era îndeplinită.

Pradă panicii, Will începu să tragă înainte să țintească. Gloanțele se răspândiră haotic, lovind baraca ruginită și făcând găuri în pereții ei. Continuă să tragă și i se păru că fata se prăbușește.

Asta îi fu de ajuns lui Will.

Se ridică în picioare și porni în fugă prin pasaj.

Auzi un alt strigăt.

Era al unui bărbat.

Will întoarse repede capul.

Cu lancea ridicată deasupra capului, Limitatorul alerga spre el de parcă ar fi fost un soi de mașină, înaintând cu salturi imense. Soldatul urlă din nou, iar cuvintele sale răsunară precum strigătul unei păsări de pradă. Erau atât de aspre, încât păreau să zgârie însuși aerul încins care îl înconjura pe Limitator.

Will nu își dădea seama ce distanță parcursese, dar nu putea vedea deocamdată ieșirea. Și nu își îndeplinise încă misiunea.

Se opri și se întoarse ca să ochească Limitatorul.

Totul se petrecea atât de repede!

În momentul acela se auziră două sunete pe care Will nu reuși să le înțeleagă. Mai întâi o pâraitură ascuțită și apoi un fâșâit. Părul negru din creștetul capului Limitatorului păru să se înfoaie. Soldatul fu aruncat cu fața la pământ, iar

picioarele-i continuară să se miște, de parcă mașinăria nu se putea opri.

Cât despre fâșâit... Will simți o durere bruscă în braț. Mâna îi zvâcni și scăpă pistolul Sten.

Băiatul văzu apoi o explozie de lumină, urmată imediat de o a doua, și se simți luat pe sus. Probabil din cauza gravitației reduse, lui Will i se păru că străbătuse o distanță incredibilă prin aer. Se prăbuși printre tufișurile dese și se rostogoli de câteva ori înainte să se oprească.

Încercă să se adune, dar brațul îl durea mult prea tare. Îl privi și văzu că e acoperit cu sânge. Deodată, i se făcu foarte frig — nu înțelegea de ce, pentru că soarele încă strălucea. „Soarele strălucește întotdeauna aici”, își aminti băiatul.

Încercă din nou, și de data asta reuși să se ridice, sprijinindu-se într-un singur braț. Privi spre locul unde fusese trecătoarea.

La douăzeci de metri de el nu se mai vedeau însă decât flăcări imense, care își profilau culorile vii pe fundalul alb al stâncilor, și un fum negru și dens.

— Mișto! zise el înainte de a leșina.

Își reveni ceva mai târziu. Dădu să își ridice capul și observă că brațul îi fusese bandajat.

— Prostule, numai un amator putea să încerce așa ceva și să mai și scape, zise Elliott, apărând în câmpul său vizual. Nu vrei ca data viitoare să urmăm totuși planul?

Will o privi pierdut.

— O, Dumnezeu, uite că te-am supărat din nou. Mi se întâmplă întotdeauna când e vorba de fete, spun sau fac mereu...

— Mai taci din gură, Will, i-o tăie Elliott.

Băiatul încercă să își miște brațul, dar îl durea prea tare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Limitatorul te-a nimerit cu lancea înainte să îl dobor. Îmi pare rău, dar nu l-am putut prinde mai repede în cătare, spuse ea, îngenunchind lângă Will și potrivindu-i bandajul pe braț.

— Și gemenele Rebecca?

— Cred că de una dintre ele te-ai ocupat tu, iar cealaltă n-a avut nicio șansă. Convinge-te singur.

Elliott îl ajută să se ridice. Își amintea că văzuse fum și flăcări înainte de a-și pierde cunoștința, dar acum constată că totul fusese cuprins de un incendiu îngrozitor. În aer se ridicase un nor gros de fum, la fel ca cele văzute în depărtare de dr. Burrows, deasupra unor porțiuni de junglă.

— După ce am tras în explozibili ca să îi declanșez, trecătoarea s-a năruit, iar cealaltă Rebecca a rămas blocată înăuntru. Din cauza vegetației uscate, totul s-a aprins ca o cutie cu chibrituri. Chiar dacă n-ai reușit să o omori pe cealaltă geamănă, a rămas și ea acolo, adăugă Elliott. N-aveau cum să scape.

— Înseamnă că am reușit.

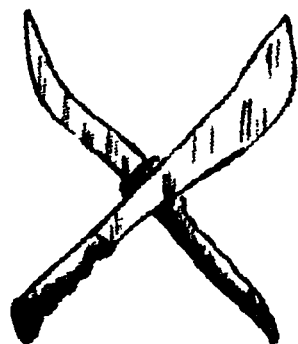
Elliott încuviință.

— Și nu ești supărată pe mine? întrebă Will clipind des.

— Cum aș putea fi? răspunse ea, ridicând cele două fiole și zâmbind larg, după care se aplecă și îl sărută pe obraz.

Will zâmbi și el, uitând pentru moment de durerea din braț.

Capitolul treizeci și nouă

Într-o căsuță aflată în Colonie, doamna Burrows ședea proptită pe un scaun, cu picioarele acoperite cu o pătură cenușie, groasă. Ochii îi erau închiși, iar capul îi era sprijinit pe ambele părți de două perne, fiindcă nu reușea să și-l țină singură drept. Nu mai avea control asupra niciunei părți din corpul ei.

Într-un alt scaun, mai aproape de soba în care ardea un foc vesel, o bătrână cârpea un ciorap, sporovăind încetișor cu ea însăși.

— Leafa de-acum a polițiștilor e o rușine, mai ales pentru unul care trebuie să mai aibă grijă de mama sa, de soră-sa și acum... acum și-a mai luat în spinare și un invalid. Bătrâna se opri din cusut și se uită la doamna Burrows. Nu era o privire rău-voitoare, dar bătrâna strânse din buze, îngrijorată. I-am zis. I-am zis eu că e în regulă să te joci de-a bunul samaritean, dar e ca și cum ai avea grijă de un bebeluș, de un bebeluș mare care ar putea să nu crească niciodată. Dar nu m-a ascultat... cred că vârsta a început să-l înmoaie, urmă femeia, începând din nou să coasă. Nu știu cum se vor

termina toate astea. Nu știu cum o s-o scoatem la capăt cu salariul ăla al lui.

Din cauza trosnetului lemnului pe foc și a propriei sale voci, bătrâna nu auzi schimbarea de ritm a respirației doamnei Burrows. Devenise mai adâncă și mai controlată, ca și cum ar fi încercat ceva care, în starea ei, era similar cu o muncă herculeană, aproape imposibil de dus la bun sfârșit. Continuă să inspire adânc timp de câteva minute, pregătindu-se. Se opri deodată, ținându-și respirația câteva momente.

Ca un animal sălbatic aflat într-o cavernă întunecoasă, era izolată total de lumea exterioară. Bezna era întreruptă din când în când de câte o scânteie, atunci când o amintire, un gând sau o dorință apărea pentru un moment, pentru a se dizolva apoi imediat.

Acum însă era hotărâtă să întreprindă ceva. Dorința de a învinge, de a supraviețui, apăruse ca din senin.

Făcu un efort imens.

Se opinti și mai tare, continuând să își țină respirația. Reuși să își deschidă pleoapa dreaptă doar foarte puțin și să o mențină așa. Fărâma de lumină care pătrunse prin ochiul deschis ajunse până la retină, declanșând activitatea celulelor. Acestea generează impulsuri electrice minuscule, care porniră prin nervul optic spre creierul care se chinui să le proceseze. Unele din semnalele acestea reușiră să ajungă în cortex, iar femeia mai degrabă simți decât văzu strălucirea roșiatică din încăpere.

Pentru ea era însă foarte mult, era ceva care venea din afara peșterii. Se agăță de senzația aceea și începu să sperie.

Fiindcă efortul fusese mult prea mare și îi consumase și ultima fărâmbă de energie din corp, pleoapa i se închise curând. Femeia lăsă aerul să îi iasă afară din plămâni și se cufundă într-un somn adânc, iar bătrâna, care nu își dăduse seama de miracolul care tocmai se petrecuse, continuă să sporovăiască de una singură.

Will și Elliott se sfătuiră îndelung despre cum ar fi trebuit să procedeze cu fiolele. Luară în considerare chiar și posibilitatea de a trece iar prin centura de cristale, ca să ajungă în suprasol și să îi dea fiolele lui Drake. Niciunul dintre ei nu luă însă în serios această sugestie, de vreme ce știau amândoi că aveau puține șanse să ducă la bun sfârșit o asemenea expediție. Mai mult, în timpul drumului lor putea avea loc un accident de pe urma căruia virusul să fie eliberat din fiole. Dr. Burrows îi avertizase că există un sistem global de curenți aerieni, care ar fi putut transporta oricând virusul către zonele locuite din suprasol — e drept, cu o șansă de unu la milion.

Nu puteau să riște așa ceva, prin urmare Will luă asupra lui sarcina de a găsi un loc unde să îngroape fiolele, pentru ca acestea să rămână în siguranță. Își purta brațul într-o fașă, dar se însănătoșea pe zi ce trece, așa încât părăsi tabăra de unul singur și explorează o porțiune apropiată a junglei, când, cu colțul ochiului, i se păru că vede o siluetă umană ascunzându-se în umbrele unui pâlț de copaci. I se ridică părul pe ceafă, nu numai fiindcă știa că nu putea fi tatăl său sau Elliott, ci și fiindcă semăna atât de mult cu unchiul Tam.

Se îndreptă spre copacii aceia și își dădu seama că văzuse de fapt câteva plante agățătoare care atârnavă pe ramura de

jos a unui copac și că nu e nimeni acolo. Își spuse că totul se datora faptului că, în ultima vreme, se gândise atât de mult la Tam. Totuși, cercetă ce se află în spatele pâlcului de arbori și descoperi un izvor micuț, ce ieșea la suprafață printre câțiva bolovani.

În jurul izvorului crescuse un cerc de iarbă pitică. Era un loc atât de pașnic și de idilic, încât se hotărî să îngroape fiolele acolo. Băgă niște iarbă într-unul din borcanele de medicamente pe care le luase din submarin, după care puse înăuntru și fiolele, îndesând apoi și mai multă iarbă deasupra. După ce săpă o groapă în pământul bogat, Will se asigură că dopul borcanului e bine înșurubat și apoi îl îngropă. Așeză câteva pietre rotunjite, ca să marcheze locul și să îl protejeze de animalele curioase.

Imaginea idilică a izvorului îl făcu să revină în locul acela. Aproape că nu era zi în care să nu îl viziteze. Apa limpede părea să atragă cele mai spectaculoase exemplare de fluturi și libelule, care se opreau pe bolovani acoperiți cu licheni ca să se răcorească și să bea apă. Era cumva paradoxal, fiindcă știa că virusul Dominion, o armă biologică extraordinară, fusese îngropat acolo și ar fi trebuit să transforme locul acela într-un templu al morții, dar el simțea în schimb că izvorul îl umple de liniște. Era un loc în care putea să lase garda jos și își permitea să își amintească evenimentele teribile din trecut. Și să înceapă să se vindece.

De partea cealaltă a izvorului față de virusul Dominion, începu să adune trei grămezi mai mari de pietre. Ridică o cruce pe fiecare dintre ele. Deși corpurile lor nu erau acolo, ciopli pe ele numele unchiului Tam, al lui Sarah Jerome și

al lui Cal. Îl liniștea să stea în iarbă, lângă pietrele aranjate astfel, privind curcubeul minunat al fluturilor ce zburau în jurul său. Gemenele Rebecca plătiseră într-un final, iar pentru Will acesta era un fel de sfârșit de capitol, o încheiere. Încetase să mai trăiască în umbra lor sau animat de dorința de a se răzbuna. Se simțea eliberat. Ștersese totul cu buretele și asta îi permitea să se gândească la membrii familiei sale, care își pierduseră viața în mâinile Styx.

Într-o zi, pe când stătea acolo adâncit în gânduri, cineva își drese glasul în spatele lui, făcându-l să tresară.

— Sper că nu te superi că am venit și eu aici, zise Elliott. Am vrut însă să văd cu ochii mei unde ai ascuns fiolele.

Will îi arătă, dar fata păru mai interesată de cele trei monumente funerare pe care le ridicase pentru familia lui.

— Nu știam că ai făcut asta, rosti ea încetișor. Eu... ăăă... e... o idee frumoasă.

Will încuviință și apoi rămaseră amândoi tăcuți câteva momente, privind crucile. Uimitor, Elliott părea extrem de nesigură pe ea. Își îndepărtă de pe față o șuviță de păr negru, făcând un gest nervos — de când părăsiseră Adâncurile, păduchii nu mai fuseseră o problemă și își lăsase părul lung. Îi ajungea acum până aproape de umeri. Will abia dacă își mai amintea cum arăta fata când era tunsă scurt.

— Nu știu dacă a murit sau mai e în viață, dar oare ar fi în regulă dacă aș ridica și eu așa ceva pentru mama? întrebă Elliott.

— Bineînțeles, zise Will, realmente încântat.

Gândurile sale se îndreptară deodată spre propria mamă, mama sa vitregă, doamna Burrows, și speră că nu i se

întâmplase nimic rău. Își reaminti că Drake va avea grijă de ea.

A doua zi, când veni la izvor, descoperi că Elliott ridicase și ea o cruce, ceva mai departe de ale lui. Fata se așeză lângă el. Bartleby se tolăni pe un petic de iarbă scăldat de lumina soarelui, care pătrundea printre frunzele copacilor, iar Elliott începu să îi vorbească lui Will. De la incidentul cu cei trei Styx, între ei se născuse un sentiment de camaraderie, dar acum era cu totul altceva. Fata îi vorbi despre copilăria ei din Colonie și despre cum fusese forțată să plece, ca să evite șantajul asupra mamei sale. Povesti apoi despre tatăl ei, Limitatorul, explicându-i de ce știe atât de puține despre el.

Elliott se întoarse deodată spre Will.

— Te simți vreodată vinovat pentru ce le-am făcut gemenelor Rebecca? Nu te apasă când te gândești la asta?

Întrebarea era cu totul neașteptată, iar Will o privi pieziș.

— Ba da. Sunt convins că am făcut ce trebuia, dar nu e tocmai simplu să-ți scoți amintirea asta din cap, nu-i așa?

— Nu, răspunse fata. N-o să ne părăsească niciodată.

Elliott alese două pietre plate de lângă izvor, a căror suprafață fusese netezită de ape. Luă câte una în fiecare mână și le cântări în palme, de parcă ar fi vrut să afle care e cea mai grea.

— Pot să te întreb ceva? îndrăzni Will.

— Desigur, spuse Elliott ridicând din umeri.

— Limitatorul pe care l-ai împușcat era exact ca tatăl tău, rosti Will.

O privi pe Elliott cum scoate absentă o altă piatră înfiptă în pământ. Mâinile îi erau însă ocupate cu celelalte două,

așa că nu reuși decât să o arunce în apa izvorului. Plescăitul îl făcu pe Bartleby să țâșnească în picioare, de parcă ar fi pierdut saltul unui pește sau al vreunui amfibian numai bun de ronțait.

— Și dacă era tatăl tău? Ai fi fost în stare să-l împuști? întrebă Will.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, răspunse repede Elliott. Tatăl meu e mort și îngropat, așa că n-are cum să se întâmple așa ceva.

Într-un bar ticsit cu clienți din inima cartierului Soho, un bărbat îmbrăcat într-o jachetă groasă stătea singur la o masă din colț. Părul îi era nepieptănat și avea obraji rumeni. Amețit de aburii alcoolului, își scutură neîndemânatic sticla și descoperi că e goală. Bombăni ceva și dădu cu pumnul în masă, făcând paharul să cadă și să se spargă pe podea. Bărbatul își ridică apoi capul.

— Styx! făcu el și începu să urle cuvinte aproape neinteligibile. La naiba cu ei!

Murmurul continuu al conversațiilor din bar nu se întrerupse — nimănui nu părea să îi pese de el. Bărbatul privi ezitant mulțimea din jurul său — oameni care se opriseră să bea un pahar pe drumul de la lucru, înainte să se întoarcă acasă.

Rânji strâmb.

— Și la naiba și cu voi toți! Sunteți orbi și nu vă dați seama ce se întâmplă!

Nimeni nu păru să îi dea vreo atenție, cu excepția unui bărbat slab, cu obrajii scofâlciți, care veni brusc până la masa lui.

— Adună-te naibii, Drake. Dacă o să continui așa, o să te aresteze. Și știi prea bine ce înseamnă asta, îl preveni bărbatul. Se trase mai aproape de Drake, pentru a nu putea fi auzit de cei din jurul său. Te-am ajutat fiindcă aveam o datorie de onoare, căci mi-ai salvat fiica, dar nu sunt îngerul tău protector. A doua oară, s-ar putea să nu pot s-o mai fac.

Drake își șterse saliva de pe buze cu dosul palmei.

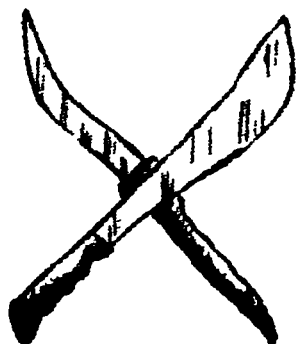
— Câteodată cred că Elliott m-a salvat pe *mine*, bâigui el, privind chipul fostului Limitator, care reușise să îl scoată din dubiță în ziua înfruntării din parcul Highfield.

Violența lui Drake se transformă brusc în deznădejde, iar capul îi căzu în piept.

— Gulerele Albe m-au înfrânt de fiecare dată. Am dezamăgit-o pe Celia. L-am dezamăgit pe Piele. I-am dezamăgit pe toți. Și pentru ce? Din câte știu, Styx au încă fiolele cu virus. Aș putea foarte bine să renunț. Sunt terminat — cu toții suntem terminați, zise el, aruncându-i bărbatului slab o privire plină de disperare. Ce-a mai rămas de făcut? Ce pot să mai fac?

— O să ne gândim noi la ceva, spuse încrezător celălalt, ajutându-l pe Drake să se ridice în picioare. Acum, hai să te ducem acasă.

Capitolul patruzeci

— **C**red că-mi ajunge pentru astăzi, se hotărî Will.
— Serios? Așa de repede? murmură dr. Burrows, continuând să lucreze la o schiță.

— Mă cam doare mâna, adăugă Will, deși rana provocată de lancea Limitatorului se vindecase de mult.

— Te duci s-o vezi pe Elliott? întrebă dr. Burrows pe un ton insinuant.

Will îl ignoră, ridicându-și privirea spre soarele care nu apunea niciodată.

— Pur și simplu nu vreau să exagerez din nou, preciză el, potrivindu-și mai bine pălăria cu boruri largi pe care i-o făcuse Elliott dintr-o piele de animal.

Se afla împreună cu tatăl său pe o latură a piramidei și, deși pălăria reușea să îi protejeze fața de lumina directă a soarelui, trebuia să aibă grijă în continuare de razele reflectate.

— Da, ai dreptate, răspunse dr. Burrows într-un final, uitându-se la el.

Will se frecă la ochi și clipi de câteva ori.

— Dintre toate locurile în care am fi putut ajunge, ăsta e cel mai mare coșmar pentru un albinos, tată. Data viitoare, te rog să ne găsești o lume cu ceva mai mulți nori, îl rugă el zâmbind.

— O să văd ce se poate face. Hai, pleacă, dacă asta vrei, spuse posac dr. Burrows.

Se baza pe ajutorul fiului său pentru sarcina uriașă de a înregistra inscripțiile și scenele descrise pe fiecare etaj al piramidei. Totul era scris într-una dintre limbile de pe Piatra Burrows, așa încât, încet-încet, reușea să le descifreze. Începuse cu Will la baza piramidei și lucraseră metodic, urcând continuu și știind că mai există două piramide pe care nici măcar nu le vizitaseră încă.

— Ne întâlnim în tabără, tată, zise Will.

— Da, murmură dr. Burrows.

Își privi apoi fiul cum coboară pe peretele piramidei, făcând salturi imense, de neconceput în suprasol. Pe urmă, dr. Burrows își reluă munca asupra unei secvențe numerice, al cărei sens nu reușea să îl priceapă.

După o vreme, concentrarea îi fu tulburată de un bâzâit îndepărtat. Își spuse imediat că trebuie să fi fost vântul, că auzise una dintre nenumăratele furtuni din lumea aceea. Suna destul de îndepărtat pentru a-și face vreo grijă, așa încât nu își bătu capul să se adăpostească. Auzi însă din nou zgomotul, de data aceasta mai puternic, și nu i se mai păru că e provocat de vânt. Își șterse fruntea și apoi se ridică în picioare, privind spre cer.

Nu văzu nimic neobișnuit, dar își dădu seama că nu e în cel mai bun punct, așa încât începu să sară câte un etaj, până

când ajunse chiar în vârful piramidei. Acolo, începu să se plimbe pe platoul micuț de piatră, pășind cu grijă peste baliza radio pe care Will o pusese acolo încă de prima dată când urcaseră.

— Ce priveliște! rosti oftând dr. Burrows, pe care peisajul îl impresiona de fiecare dată.

Din poziția aceea înaltă, se afla mult deasupra frunzișului pădurii tropicale, care se întindea cât putea vedea cu ochii, ca o mare verde, liniștită, întreruptă doar de vârfurile celorlalte piramide.

— Dar unde e furtuna? se întrebă el, fiindcă nu observase niciun nor, deși privise întreg orizontul.

În loc de asta, zări cu totul altceva, undeva în depărtare.

Se apropie de cealaltă latură a piramidei și își duse mâna streășină la ochi, pentru a se feri de soare, încercând să vadă ce anume era.

— Ce naiba e aia?

Ceva se mișca pe cerul alb și senin.

Ceva cu o înfățișare teribil de familiară.

Se clătină și aproape căzu de pe marginea piramidei.

Obiectul își schimbă direcția și începu să se îndrepte către piramidă, iar dr. Burrows auzi limpede tânguirea motorului.

— Un avion? Aici? bâigui el încetisor.

Se strădui să vadă mai bine, dorindu-și să fi avut binoclul la el.

Dar nu încăpea nicio îndoială.

Era într-adevăr un aeroplan.

Și, da, părea extrem de familiar.

Îi recunosc formă de W a aripilor. Era încă destul de departe, dar aparatul intră în picaj și auzi urletul sirenei, scoțând unul dintre cele mai distincte și mai temute sunete ale celui de-al Doilea Război Mondial.

— E un bombardier german, icni dr. Burrows, aproape pierzându-și iar echilibrul. Un Stuka!

Oamenii sunt zidurile încăperilor noastre, nu filozofiile.

William Golding

Suntem profund îndatorați...

Profesorului Lidenbrock, nepotului său Axel și, bineînțeles, lui Hans Bjelke.

Echipei de la Chicken House: Rachel Hickman, Elinor Bagenal, Imogen Cooper, Mary Byrne, Ian Butterworth, Steve Wells, precum și inegalabilului Barry Cunningham, editorul nostru și purtătorul multor perechi magnifice de pantofi.

Lui Catherine Pellegrino de la Rogers, Coleridge & White.

Lui Katie Morrison, în trecut la Colman Getty, acum la UNICEF.

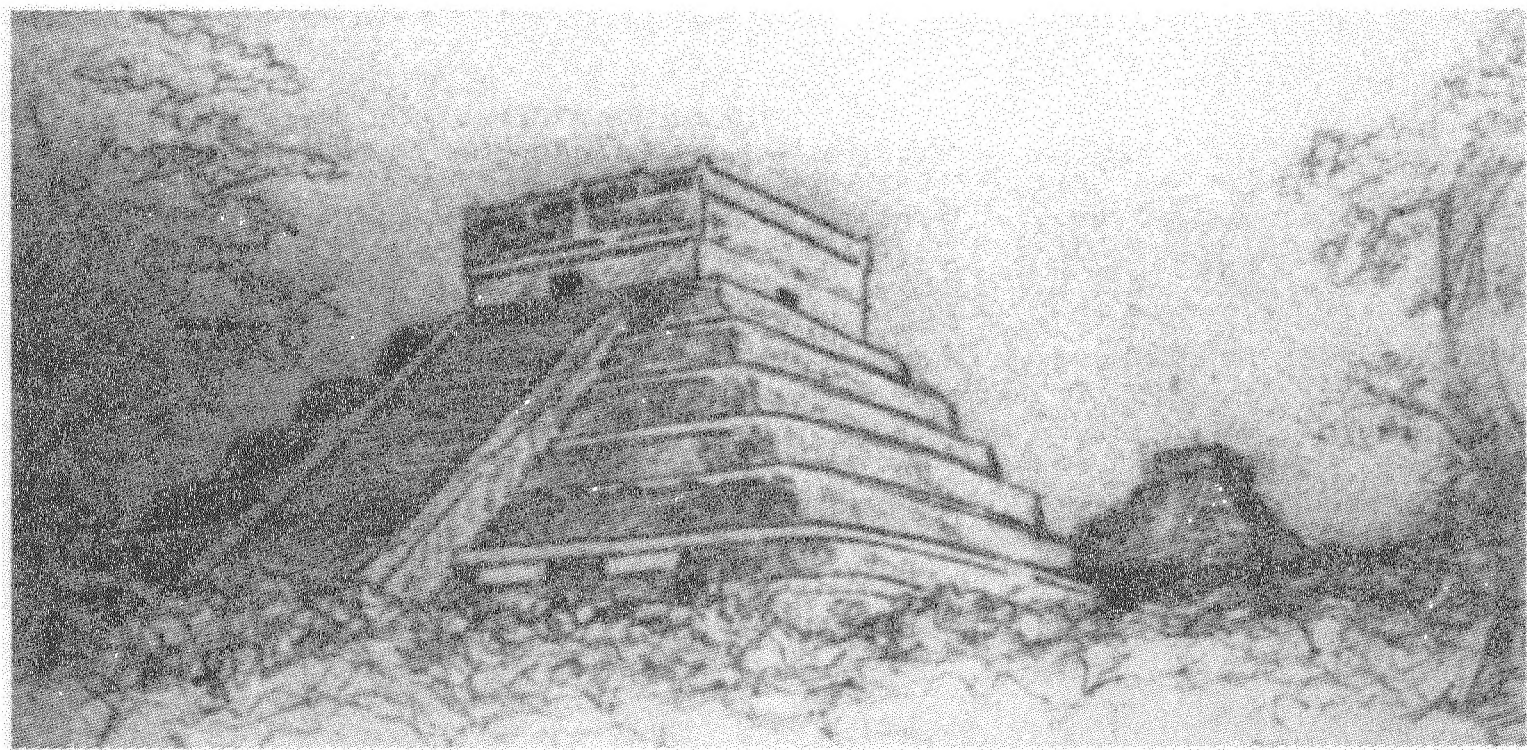
Lui Susan Collinge și Roger Gawn, pentru că ne-a permis accesul la West Raynham Airfield.

Lui Jo Brearley și copiilor de la Școala Gresham.

Lui Simon Wilkie.

Lui Karen Everitt.

Și lui George.

Nota autorilor: ROTOR, cuvântul descoperit de Will și de dr. Burrows pe harta din cabina operatorului radio, desemna un sistem radar extrem de sofisticat construit în anii '50 de guvernul britanic, amplasat în șaizeci și șase de locuri, ca răspuns la orice amenințare din partea Uniunii Sovietice. Nu e un acronim, ceea ce demonstrează că dr. Burrows nu e atotștiutor.

„East Coker III”, din *Four Quarters* de T.S. Eliot (Faber & Faber, 1943); „From Safety to Where?” de Joy Division (Universal Music Publ. Ltd); *Free Fall* de William Golding (Faber & Faber, 1959).

CARTE TRADUSĂ ÎN PESTE 40 DE LIMBI
ÎN CURÂND, FILM CU BUGET EXTRAORDINAR...
DREPTURI DE ECRANIZARE VÂNDUTE
PENTRU UN MILION DE DOLARI!

În timp ce se prăbușește prin puțul subteran, se pare
că lui Will Burrows, băiatul de paisprezece ani, i-a
venit sfârșitul. Este însă doar începutul unei noi
aventuri înspăimântătoare, în care va avea de-a face
cu păianjeni carnivori uriași și cu mortalele Străluciri.
Mai rău decât atât, gemenele Styx nu au renunțat la
planul lor diabolic...

Cărțile din seria **TUNELE** au un ritm alert,
sunt captivante și, pe alocuri, înfricoșătoare
și sângeroase. **Philip Ardagh, Guardian**

Deschide și citește la pagina 111!

9 789731 282879